

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Gabriel'in Cehennemi, Gabriel Arafta
ve Gabriel'in Cenneti yazarından*

Kuzgun

SYLVAIN
REYNARD

Çevirmen: Banu Tepe

Optimum Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 042

Dünya Edebiyatı: 037

KUZGUN

Sylvain Reynard

Yayına Hazırlayan: Yasemin Erbek

Çeviri: Banu Tepe

Editör: Salim Nizam

Sayfa Tasarımı: Emir Tali

Kapak Tasarım: Emir Tali

Basım: 2016

ISBN: 978-605-4688-60-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Copyright ©2016, Sylvain Reynard. 2016, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 34191

Optimum Kitap

Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1

Maltepe / İSTANBUL

Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42

www.optimumkitap.com info@optimumkitap.com

Kuzgun

SYLVAIN
REYNARD

Primavera
Sandro Botticelli
S. 1482
Uffizi Galeria, Florence

GİRİŞ

Mayıs 2013

Floransa / İtalya

Altın kürenin ve haçın gölgesinde kalan siluet tek başına, Brunelleschi'nin kubbesinin en yüksek noktasında ayakta duruyordu. Simsiyah giysileri etrafı saran karanlığın içinde kayboluyor, aşağıdaki insanlar tarafından görülmesini engelliyordu.

Gerçi karanlık olmasa da göremezlerdi onu.

Bulunduğu noktadan, insanlar birer karıncaya benziyordu. Ve onun için tıpkı şu anki görüntüleri gibi, rahatsız edici birer karıncadan başka bir şey değillerdi kendisine ait bu şehirde.

Floransa şehri yaklaşık yedi yüz yıldır onundu. Malikanesindeyken zamanını, güneş batmadan hemen önce aynı yere gelerek Lucifer benzeri bir gururla krallığını inceleyerek geçirirdi. Bu manzara uzun çalışmalarının meyvesiydi, karşısındaki şehri elleriyle inşa etmişti ve gücünü merhametten yoksun bir şekilde kullanıyordu.

Gücü, zekası ve sabrı sayesinde büyüyordu. Gözlerinin önünden yüzyıllar akıp geçmesine rağmen varlığını sürdürmüştü. Zaman, sahip olduğu en büyük lükstü ve intikamını almakta hiçbir zaman aceleci davranmamıştı. Kendisine ait en değerli varlıklardan bazıları çalındığından bu yana yaklaşık yüzyıl geçmişti. Bunların tekrar su yüzüne çıkmasını sabırla beklemiş ve işte beklediği gün gelmişti. Bu

gece, ona çocuk oyuncağı gibi gelen Uffizi Galerisi'nin üst düzey güvenlik sistemini aşarak tabloları geri almış ve kişisel koleksiyonuna eklemişti.

Kararan gökyüzünün altında bir Medici Prensi gibi zafer kazanmışçasına duruşunun sebebi de buydu. Kendisinden çalınan tabloların şimdiki sahiplerinin kaderine karar verirken ılık havadaki yağmuru kokladı. Onları iki yıl önce öldürmeye niyetlenmişti ama kendisine yönelik can sıkıcı bir suikast girişimi ona engel olmuştu. Floransa'nın ve Venedik'in yer altı dünyalarının arasındaki savaş, o tarihten bu yana onu meşgul etmişti. Venedik'i ve etrafındaki tüm bölgeyi kendi topraklarına katarak savaşı kazanmıştı. Ve nihayet avı şehre geri dönmüştü. İntikamını alma zamanı gelmişti artık. Ciniyetleri planlamak için yeterince vakti olmuştu ve ılık yağmur damlaları düşmeye başladığı şu anda, başarısının tadını çıkartıyordu. Aşağıdaki karıncalar sığınacak bir yer aramak için koşuşturmaya başladı. Kısa süre sonra sokaklar bomboş kaldı.

Tabloların kuru bir yere konması gerektiğini fark ederek kolunun altındaki çantayı daha sıkı kavradı. Göz açıp kapayınca kadar kırmızı kiremitlerin üzerinden atlayarak kubbenin alt kısmına doğru sıçradı ve bir hamle daha yaparak meydanın karşı tarafındaki zemine indi. Kısa süre sonra bitişikteki eski bir bina olan Arciconfraternita della Misericordia'nın çatısına tırmanmıştı bile.

Artık sadece bir engel olarak gördüğü, merhamet yayan misyonerlerden oluşan Arciconfraternita'ya bir zamanlar hizmet etmişti. Fakat 1274 yılından beri merhametli davrandığı görülmemişti. Bu yeni formunda, merhamet kavramı beyinde hiç var olmamıştı.

Birkaç saat sonra, Ponte Vecchio'ya doğru giden kiremit kaplı çatıların üzerinden uçuyordu. Bir anda burnunu kan kokusu doldurdu. Birden fazla karışım vardı ama ilgisini çeken koku genç ve inanılmaz derecede çekiciydi. Aşkın ve kaybın görüntülerini gözünde canlandırmasını sağlamış ve çoktan unuttuğu anılara daldırmıştı onu bu koku.

Şehrin diğer bölgelerinden başka canavarlar da bu masum kanın döküldüğü bölgeye doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

Hızını arttırıp yönünü değiştirerek Ponte Santa Trinita'ya doğru yöneldi. Çatıdan çatıya sıçrarken siyahlar içindeki silueti, karanlık gökyüzü sayesinde görünmüyordu. ■■

Hızla ilerlerken zihninde beliren tek soru; ona ilk kimin ulaşacağıydı.

BÖLÜM 1

Floransa sokakları gecenin bir buçuğunda neredeyse bomboş görünüyordu. Neredeyse.

Birkaç turistin, eğlence arayan birkaç gencin ve dilenen birkaç evsiz insanın yanı sıra Uffizi Galerisi'nden Ponte Santa Trinita'ya doğru topallayarak yavaşça yürüyen Raven Wood da dışarıdaydı.

Raven galerideki meslektaşlarıyla bir partiye katılmış ve aptalca bir kararla eve bırakılma teklifini reddetmişti. Vespa'sı yanında olmadığından arkadaşı Patrick onu eve bırakmayı teklif etmişti ama Raven erkeğin Gina'nın dairesinden ayrılmayı istemediğini biliyordu. Patrick aylardır Gina'ya ilgi duyuyordu ve nihayet bu akşam kızın ilgisini çekmeyi başarmış gibi görünüyordu. Azıcık da olsa.

Raven'in yakın zamanda çift olacaklarını öngördüğü bu iki kişiyi ayırmaya içi elvermemiştir. Her ne kadar aşkın kendisine göre bir şey olmadığını kabullenmiş olsa da, diğerlerinin, özellikle de arkadaşlarının aşk yaşamlarından büyük bir keyif alıyordu. Bu yüzden de eve kendi başına gitmek için ısrar etmişti. Böylece nehrin diğer tarafındaki Santo Spirito'daki küçük dairesine ulaşmak üzere bastonunun eşliğinde yürümeye koyulmuştu.

Bu kararının, gelecekte kendisi ve arkadaşları üzerinde oluştura-acağı büyük etkilerinin farkında bile değildi.

Meslektaşları yanlış bir kararla sakatlığının doğuştan gelen bir şey olduğunu varsaymışlar, bu yüzden de nazik davranarak hiçbir şey sormamışlardı. Sakatlığı, anlatmak istemediği karanlık bir sırı barındırdığından, arkadaşlarının bu sessizliğinden dolayı müteşekkirdi.

Genç kadın kendisini sakat biri olarak görmüyordu. Hafifçe özürlü olduğunu düşünüyordu. Sağ bacağı diğerinden daha kısaydı ve ayağı, doğal olmayan bir açıyla dışa doğru kıvrıktı. Koşamıyordu ve kendisini yürürken seyretmenin acı verici olduğunun bilincindeydi. Her daim yanında taşımak zorunda olduğu bastonunu mizahi desenlerle süsleyerek çekici görünmesini sağlamaya çalışmıştı en azından. Bastonunu erkek arkadaşı kabul edip ona Henry diye isim bile takmıştı.

Bazı kadınlar gecenin bu saatinde Floransa sokaklarında tek başına yürümeyi endişe verici bulabilirdi ama Raven onlardan biri değildi. Bacağına yöneltilen kaba bakışların haricinde nadiren ilgi çekerek. Hatta insanlar vücutlarının ona temas etmesinden kaçınarak sanki görünmezmişçesine yanından yürüyüp geçerlerdi.

Bunda dış görünüşünün de rolü vardı. Nazikçe dile getirilirse vücudu Rubens kadınlarına benziyordu ki, bunu kendisine oldukça büyük gelen kıyafetlerinin üstünden anlamak çok zordu. Günümüz insanların gözünde, kilolu vücudunu çuval gibi giysilerin altında saklayan ve ayağına eski bir çift spor ayakkabı geçirmiş biriydi. Saçları bir kuzgunun kanatları gibi simsiyahtı ve omuzlarına değen bir atkuyruğu şeklinde arkadan toplanmıştı. Floransa'da ikamet eden çekici ve güzel giyimli kadınlara kıyasla gayet sıradan, hatta renksiz bir görüntüsü vardı.

Ama derin bakışlara sahip büyük yosun yeşili gözleri güzeldi. Lakin gözlerini kocaman siyah çerçevelerin arkasına gizlediği için insanların fark etme ihtimali pek yoktu ki, zaten Raven ilgiyi üzerine çekmekten rahatsız olurdu. İnsanlarla arasına mesafe koyabilmek için gözlük takar, sadece bir şeyler okuması gerektiğinde onları okuma gözlükleriyle değiştirirdi.

Lungarno degli Acciaiuoli'den Ponte Santa Trinita'ya yöneldiğinde yanına şemsiye almadığı için bir küfür savurdu içinden. Yağmur insanların sokaklardan ve köprüden kaçışmasına yetecek bir hızla yağmaya başlamış olsa da genç kadını sırlıslamak edecek kadar yoğun değildi. Başını sokacak bir yer aramaktansa her zamanki kararlılığıyla topallayarak yürümeye devam etti.

Via de' Tornabuoni'ye geldiğinde, kaba saba görünüşlü üç adamın az ilerideki köprüye çıktıklarını gördü. Yağmurdan rahatsız olmayan adamların konuşmaları yüksek sesli ve gürültülü, adımlarıysa yalpalar gibiydi. Şehir merkezinde sarhoş insanlar görmek sıra dışı bir şey değildi ama yine de Raven adımlarını yavaşlattı. Bir sarhoşun önceden tahmin edilemeyen davranışlarda bulunabileceğine birinci elden şahit olmuştu zamanında.

Kullanılmaktan eskimiş sırt çantasını daha sıkı kavrayarak köprüye doğru ilerledi. Tam o sırada Angelo'yu gördü.

Angelo gece gündüz üç beş kuruş için dilenen evsiz bir adamdı. Raven her gün Uffizi'ye gidip gelirken onun yanından geçirdi. Her zaman selamlaşmak için yanında durur, adama ya yiyecek bir şeyler ya da bozuk para verirdi. Her ikisi de bastonla yürüdüğü için Raven aralarında bir çeşit bağ olduğunu hissediyordu. Angelo gelişimsel anlamda özürlüydü ki, bu da Raven'in ona hissettiği şefkatin artmasına sebep oluyordu.

Yürümeye devam ederken, bakışları Angelo ile sarhoşların arasında gidip geldi. Bir an için vücuduna korkunç bir ürperti hâkim oldu.

Angelo'nun İtalyanca, "İyi akşamlar, arkadaşlar," diyen sesi yağmurlu karanlığı ikiye böldü. "Lütfen biraz bozuk para."

Adamın sesindeki neşeli umut, Raven'in midesinin çalkalanmasına sebep oldu. Umudun yanlış ellere yöneltildiğinde ne kadar acımasız olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Tökezleyip düşmemek için dua ederek bakışlarını arkadaşından ayırmaksızın adımlarını hızlandırdı. Angelo'nun bir çığlık atarak ellerini kaldırdığını gördüğünde köprüye varmak üzereydi.

Adamların en iri yarısı Angelo'nun üzerine işiyordu. Angelo kaçmaya çalışıyor, ama adam dilencinin peşini bırakmıyordu. Diğer adamlar da tezahüratta bulunuyorlardı.

Raven çok da şaşırmamıştı.

Angelo evsiz, pis, sakat ve yavaş biriydi. Bu özellikler herhangi bir Floransalı erkeğin içindeki zalimliği açığa çıkartmaya yeter de artardı bile.

Genç kadın itiraz çığlıklarının boğazını yaktığını hissetti. Ama ağzını açmadı.

Araya girmeliydi. Bunu biliyordu. İyi insanlar tek kelime etmek-sizin yanından geçip gittiğinde kötülük çoğalırdı.

Raven yürümeye devam etti.

İşyerindeki uzun günden ve Gina'nın evinde geçirdiği akşamdan sonra çok yorgundu. Piazza Santo Spirito'daki küçük ve sessiz daire-sine ulaşmak için can atıyordu. Ama yine de Angelo'nun çığlıkları-nın ve adamların kahkahalarla ettikleri küfürlerin bilincindeydi.

İri yarı adam gösterişli bir hareketle işlemeyi bitirdi ve pantolo-nunun önünü ilikledi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bot giydiği aya-ğın kaldırarak Angelo'nun kurgalarına bir tekme savurdu. Angelo bir çığlık atarak yere yuvarlandı.

Raven durdu.

Diğer iki adam da Angelo'nun çığlıklarına aldırmaksızın tekme-ler savurmaya ve küfretmeye başladılar. Angelo yana doğru sürünür-ken ağzından kan boşalıyordu.

İtalyanca, "Durun!" diyen bir çığlık, genç kadının kulaklarını doldurdu. Bir an için birinin, herhangi birinin Angelo'yu kurtarma-ya geldiğini düşünerek içi mutlulukla doldu. Ama adamlar durup onun olduğu yöne bakınca mutluluğu dehşete dönüştü.

Çok daha hafif bir sesle, "Durun," diye tekrarladı.

Adamlar birbiriyle bakiştı ve en iri olanı, yanındakilere alaycı bir şeyler söyledi. Sonra genç kadına doğru yürümeye başladı.

Adam yaklařtıķça, Raven onun koyu renk gözlerini, dazlak kafasını ve geniş omuzlarını daha net görmeye başladı. Geri çekilmemek için kendini zor tutuyordu.

Adam Raven’i başından savarcasına eliyle bir hareket yapıp, “Defol,” dedi.

Raven yeşil gözlerini yerde büzölmüş halde duran Angelo’ya çevirdi.

“İzin verin de ona yardım edeyim. Kanaması var.”

Dazlak adam omuzlarının üzerinden dönüp arkadaşlarına baktı. Sanki bir işaret almışçasına arkadaki adamlardan biri Angelo’nun kaburgalarına bir tekme daha savurdu. Angelo’nun çığlıkları arttı ve bir an sonra etraf korkunç bir sessizliğe büründü.

Yırtıcı bir hayvan misali gülümseyen adam Raven’e dönerek genç kadının geldiğı yönü işaret etti ve “Koş” dedi.

Raven Angelo’nun yanına gitmek için bir adım atacaktı ki, kendine engel oldu. Eve ulaşabilmek için köprüyü geçmesinin de imkânı yoktu artık. Adam yolunu bloke etmişti.

Sarsak adımlarla gerilemeye başladı.

Adam peşinden geliyordu. Kollarını iki yana açmış bir şekilde sağı bacağını dışa döndürerek genç kadının taklidini yapıyordu. Arkadaşlarından biri Quasimodo ile ilgili bir şeyler söyledi.

Gerçek canavarların kendileri olduğunu bağırmamak için kendisiyle savaşan Raven hızlı adımlarla yürümeye çalışıyordu. Arkasından gelen hızlı adım sesleri kulağına çalındı. Adamın arkadaşları da Angelo’yu bırakmış ve peşine düşmüşlerdi.

Raven içlerinden birinin, çok çirkin olduğına, hatta becerilemeyecek kadar çirkin olduğına dair bir şeyler söylediğini duydu.

Diğerleri gülüştü.

Bir diğeri arkadan becerilebileceğini söyledi. Böylelikle yüzünü görmek zorunda kalmayacaklardı.

Raven bir yayaya rastlama umuduyla beyhude bir çaba içinde etrafına bakınarak hızla ilerliyordu. Arnodaki bankların tamamı bomboştu.

“O kadar hızlı değil!” Adamın esprisi diğerleri tarafından kahkahalarla karşılandı. Bir diğeri, “Gel de oyna bizimle,” diye bağırdı.

“Kendi de istiyor gibi.”

Raven olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışsa da, adamlar geyiğin etrafını saran kurtlar misali ona yetişerek etrafını sardılar.

Adamlardan kısa boylu olanı diğerlerine bakarak, “Sırada ne var?” diye sordu.

Elebaşı olduğu belli olan dazlak adam Raven’e gülümseyerek, “Oyun zamanı,” dedi. Genç kadının elindeki bastonu alıp sokağa fırlattı.

Adamlardan bir diğeri Raven’in çantasını sırtından sıyrarak aldı.

Genç kadın öne doğru atılıp, “Onu geri ver!” diye bağırdı.

Adam sırtarak çantayı arkadaşlarından birine fırlattı.

Raven çantayı geri almak için diğerine yönelse de, adam çantayı bir diğerine fırlattı. Adamlar bu fırlatma oyununu dakikalarca sürdürürlerken Raven sırt çantasını geri vermeleri için onlara yalvarıyordu. Adamların bilmeleri imkânsızdı ama genç kadının pasaportu ve diğer önemli dokümanları sırt çantasının içindeydi.

Genç kadın koşamıyordu. Özürlü oluşu ona engel oluyordu. Eğer bastonuna ulaşmaya çalışırsa, adamların uzanıp bastonu büyük ihtimalle Arno nehrine fırlatacaklarını biliyordu. Bu yüzden arkasını dönerek Ponte Vecchio’ya doğru topallayarak yürümeye başladı.

Adamlardan biri çantayı yere fırlatıp, “Yakalayın şunu,” dedi.

Raven hızlı hareket etmeye çalışıyordu ama zaten olabileceği en hızlı halindeydi. Adam üç adımda aradaki farkı kapattı.

Korkuyla arkasına bir bakış fırlatan Raven’in ayağı yoldaki bir tümseğe takıldı ve yere yuvarlandı. Düşüşünü hafifletmek için öne uzattığı elleri ve kolları acıyla büküldü.

Dazlak adam yanına gelip Raven’i saçından yakaladı. Plastik bant sıyrılırken Raven bir çığlık attı. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü.

Genç kadının saçlarını eline dolayan adam Raven'i ayağa kaldırdı.

Raven kendisini kurtarabilecek birini görme veya bir kaçış yolu bulma umuduyla etrafına bakındı ama birkaç saniye içinde adam onu yolun karşısındaki karanlık dar bir çıkmaz sokağa sürükleyiverdi. Sokak o kadar dardı ki, kollarını açsa iki duvara değebilirdi.

Raven kasıtlı olarak ani bir hareketle kendini öne itti.

Adam bir küfür savurarak genç kadını bıraktı.

Raven bir kez daha yere yuvarlanırken elleri berelenmiş ve kanamaya başlamıştı. Burnuna pis bir koku geldi. Birileri dar sokağı tuvalet olarak kullanmıştı.

Kusmamaya çalışarak öksürdü.

Dazlak adam Raven'i kolundan kavrayıp dar sokağın daha da iç kısmına doğru sürükledi.

"Ayağa kalk!" diye emretti.

Raven kaçmaya çalışıyordu ama adam kolunu çok sıkı kavramıştı. Yana dönerek adama doğru tekme savurmaya çalıştı. Adam bir küfür daha savurdu ve Raven ayağa kalkmaya çalıştı.

Aniden adam öne doğru eğilip kolundan tuttu ve yüzünü ona çevirmesini sağladı. Yumruk haline getirdiği eliyle genç kadının suratına vurup Raven'in gözlüğünü ve burnunu kırdı. Burnundan boşalan kan, iri damlalar halinde yere dökülüyordu.

Acı içinde inleyen Raven kırık gözlüğü yüzünden fırlattı. Bir eliyle yüzünü kapatıp ağzından nefes almaya çalışırken, gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Adam onu ayağa kaldırdı ve saçından tutup kafasını duvara vurdu.

Raven'in alnına yayılan acıyla beraber gözlerinde yıldızlar uçtu.

Adamlardan diğer ikisi göğsünü duvara yapıştırıp kollarını iki yana açtıklarında dünya Raven'in etrafında hızla dönmeye başlamıştı. Liderleri olan dazlak genç kadının arkasına geçti ve elleriyle bluzunu yukarı sıyırdı.

Kaba hareketlerle parmaklarını çıplak teninde yukarı doğru iletirip sutyenini buldu ve kopçasını açtı. Göğüslerini sıkarken açık saçık bir şeyler söylüyordu ve arkadaşları da onu cesaretlendirircesine tezahüratta bulunuyordu ama Raven onların ne dediklerini anlayabilecek bir halde değildi artık.

Kendisini suyun altında gibi hissediyordu. Baş zonkluyor ve nefes alabilmek için uğraşırken boğazından içine doğru akan kanda boğulmamaya çalışıyordu.

Adam pantolonunun fermuarını açıp kendini Raven'e doğru bastırırdı. Eli genç kadının kot pantolonunun beline uzandı ve parmaklarının bir hareketiyle genç kadının düğmesini açtı.

Elini genç kadının pantolonunun içine sokarken, Raven mücadele etmeye çalışıyordu.

“Dur! Lütfen! Lütfen!”

Genç bir kadının çaresiz ve boğuk çığlıkları, Prens'in kulaklarına ulaştı. Bulunduğu yerden, sağ kolu Lorenzo'nun ve asistanı Gregor'un varlığını hissedebiliyordu. Türünün diğer üyeleri fazla uzakta değildi.

Prens yüzyıllardır duyduğu en tatlı kokunun kaynağını paylaşmak istemediği için adımlarını hızlandırdı. Koku o kadar tanıdıktı ki, yaşadığı nostalji duygusu hissettiği büyük tutkuyla harmanlanmıştı. Teslim olmak istemediği bir histi bu.

Diğerleri kendisinin de hak ettiği ölüm sonrası yaşanacak iğrençliklere teslim olurken, sağduyusu ve kurnazlığı sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı. Asla tedbirsizce hareket etmezdi, bu yüzden dar sokağa inmeden önce çatının kenarına gelip aşağıyı inceledi.

Çıkma sokak tek bir sokak lambasıyla hafifçe aydınlatılmıştı. Aşağıdaki üç adam, genç bir kadını tutuyorlardı ve içlerinden biri kadının arkasına geçmiş, pantolonunu indirmiş ve kadının içine girmeye çalışıyordu. Diğer ikisi kadını çarmıha germişçesine duvara bastırıyor ve tezahüratta bulunuyorlardı.

Bu manzara Prens'e yabancı değildi.

Kurbanı saldırganlardan çalıp kanını içmek için bir başka karanlık sokağa sürüklemek çok basitti onun için.

Bir anlığına gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve eski bir hatıranın gözünde canlanmasına izin verdi: masumiyeti çalınmış, vücudu hırpalanmış yarı çıplak bir kadın taş bir duvarın önünde yerde yatıyor ve akan kanı, onun ayaklarına doğru yerde yayılıyor...

İntikam.

Yiyeceğe olan iştahı aniden, yüzyıllardır öfke ve pişmanlıkla beslenen daha büyük bir açlığa bırakmıştı yerini. Çalmak için onca çaba harcadığı tablolar önemsizmişçesine elinden kayıp düşerken çatıdan aşağı atladı.

“Neler?” diye başlayan adam cümlesini bitiremeden bir futbol topu gibi yere yuvarlanan başı vücudundan koparılmış ve ölmüştü bile.

Diğer adamlar kadını serbest bırakarak kaçmaya çalışsa da Prens her ikisini de basit bir hareketle yakalayıp birkaç sıradan hamleyle cehenneme gönderdi.

Ödülünü almak için döndüğünde, kadının yerde yattığını ve kanının tath kokusunun havayı kapladığını gördü. Yüzü parçalanmış ve gözleri sımsıkı kapalı kadının bilinci yerinde değildi. Kadına doğru eğilerek, “Cassita Vulneratus,” diye fısıldadı.

Genç kadın büyük yeşil gözlerini açıp iri yağmur damlalarının arasından onun yüzüne baktı.

“Bir kız. Ne büyük hayal kırıklığı.” Bir kadın sesi sessizliği bozdu. “Kokuyu alınca bir çocuk olduğunu sanmıştım.”

Prens arkasına döndüğünde, halkının dört üyesinin hemen yanında ayakta durduğunu gördü: uzun kıvılc saçlarıyla uzun boylu Aoi bhe, Maximilian, Lorenzo ve Gregor. Hepsinin teni soluktu ve hepsi de yerdeki genç kadına aç gözlerle bakıyordu, tabii öncesinde Prenslerini selamlamayı ihmal etmemişlerdi.

“Böylesine bir lezzet nasıl olur da fark edilmez şimdiye dek? Eğer sokakta kokusunu almış olsaydım onu çoktan alırdım.” Muhteşem ve

asil bir vücudu olan Aoibhe yakına geldi. “Hadi, gel. Paylaşmak için yeterince büyük. Böylesine ağız sulandıran bir şeyi İngiliz çocuklardan beslendiğimden bu yana tatmamıştım.”

“Hayır.” Prensın sesi alçaktı. Belli belirsiz bir hamleyle hareket edip yerde yatan kızla diğerlerinin arasına girdi ve kızı görmelerini engelledi.

“Eminim ki Prensım, bizi reddetmeyeceksinizdir.” İçlerindeki en iri vücutlu olan Maximilian, diğer üç vücuttan kalan parçaları işaret etti. “Bunlar ölü ve leş gibi kokuyorlar.”

“Köprüde henüz bozulmamış bir tane daha var. Onu almanıza izin veriyorum. Ama bu kız bana ait.” Prensın sesi alçaktı ama çelik gibi sert çıkıyordu.

Aoibhe, “Senin ödülün de ölmek üzere,” diye patladı. “Kalp atışlarının yavaşladığını duyabiliyorum.”

Kadının bu sözleri üzerine Prensın bakışları yerde yatan kıza çevrildi. Kızın gözleri kapalıydı ve nefes alışverişi çok hafifti.

Adamlardan biri belirgin bir Rus aksanıyla İtalyanca, “Ne pislik ama,” dedi. Yerdeki adamları incelerken tehlikeli bir biçimde kıza da yaklaşmıştı.

Prensın boğazından fırlayan bir hırlama duyuldu.

Rus aniden olduğu yerde durdu.

“Affınıza sığınıyorum Lord’um.” Bir adım gerileyen adam, “Saygısızlık etmek istememişim,” dedi.

“Çevreyi hallet Gregor. Eğer diğer cesedi kimse istemiyorsa onu da kaldır.”

Genç asistan dar sokakta hızla koştu.

“Bir Yaban bile bunlardan beslenmeyi istemez.” Herkes bu sözlerin sahibi Maximilian’a döndü.

Bakışlarını hükümdarına yöneltti ve gözlerini kıstı. “Prensın spor için öldürmediğini sanıyordum.”

“Cave,* Maximilian.” Prensın sesi tehditkârdı.

Prensın sağ kolu Lorenzo bir adım öne çıkarak, “Ödül için meydan mı okuyorsun?” diye sordu.

*İtalyanca Cave: Dikkatli ol

Bu soruyla birlikte havaya hissedilir bir gerginlik hâkim oldu. Herkes vereceği cevabı bekleyerek Maximilian'a bakıyordu.

Mavi gözlerinden hesap yaptığı belli olan Maximilian'ın bakışları Prensten yaralı kıza, sonra tekrar Prense çevrildi.

“Eğer Prens spor için asla öldürmüyorsa bu adamlar neden ölü? Kızı rahatlıkla onlardan çalabilirdi.”

Aoibhe sabırsız bir ses tonuyla, “Yeter!” diye bağırdı. “Kız ölüyor ve sen zaman kaybettiriyorsun sadece.”

Maximilian bir adım öne çıkarak, “Gelişigüzel öldürmeyi yasaklayan kanunu koyan Prensın kendisi,” dedi. Bakışları hafifçe Lorenzo'ya kaydıysa da hemen ardından tekrar Prense kenetlendi.

Aoibhe uzun ince vücuduyla Maximilian'ın iri vücudunun yanında zıtlık oluşturuyordu. “Şehrin Prensine bunun yüzünden meydan mı okuyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?”

Maximilian elinin tersiyle kadını umursamıyormuşçasına yana itti.

Işık hızında bir hareketle kızıl saçlı kadın Maximilian'ın kolunu yakalayıp geri büktü ve mide bulandıran bir sesle omzunu çıkarttı.

“Sakin bir daha bana elini sürme. Yoksa o kolunu kaybedersin.” Adamı dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak kadife kaplı ayağını erkeğin sırtına bastırdı.

Maximilian dişlerinin arasından, “Biri bu yılandilli yarattığı sırtımdan alabilir mi?” diye hırladı.

“Aoibhe.” Prensın sesi alçaktı ama emir tonundaydı.

“Ben sadece bu Prusyalı şövalyenin dediğim şeyi anladığından emin olmak istemiştım. İtalyancası kesinlikle... yetersiz.”

“Çekil üstümden seni lanet olası kaltak!” diye bağıran adam bir yandan kadından kurtulmaya çalışıyordu. “Memnuniyetle.” Aoibhe İrlanda dilinde bir dizi küfür ve tehdit eşliğinde adamı serbest bıraktı.

Max kükrer gibi bir ses çıkartarak omzunu geri yerleştirdi.

“Şehrin kanunlarıyla ilgilenen bir tek ben gibi görüldüğüme göre, meydan okumayı geri alıyorum.” Adam birilerinin konuşmasını bekliyor gibi bir an için duraksamıştı.

Herkes sessizliğe gömülmüştü.

Aoibhe dikkatini tekrar, sırtı duvara dönük şekilde avına yaklaşan Prense çevirdi. “Sıra dışı lezzetin son nefesini veriyor. Eğer kanı içilecekse, bu hemen olmalı. Paylaşacak mısın?”

Prens ani bir dürtüyle kızı kollarına aldı ve halkının üyelerini ardında bırakarak tek bir hamleyle çatıya sıçradı.

BÖLÜM 2

Cassita Vulneratus.

Raven aniden uyandı. Kulağına fısıldayan tuhaf bir ses duymuştu. Elbette küçük yatak odasında kendinden başka kimse yoktu. Sesin söylediği şeyi, hatta kelimelerin İtalyanca mı yoksa İngilizce mi olduğunu dahi hatırlayamıyordu. Bir his ona her ikisi de olmadığını söylüyordu ama nihayetinde bu sadece bir rüyaydı. Ara sıra Latince rüya görmüşlüğü de vardı geçmişte.

İçeri giren güneş ışığıyla gözlerini kırptı. Yatak odasının camındaki panjurlar normalde açık olmazdı ama şu an açıktı. (Gerçi Raven bu anormal duruma dikkat etmemişti bile.)

O güne dek gördüğü en tuhaf rüyayı görmüştü ama tek hatırlayabildiği, renklerden ve duygulardan oluşan bir girdaptı. Bir sanatçı olarak renklerle bezeli bir rüya görmesi sürpriz sayılmazdı ama genelde bir bıçak keskinliğinde olan hafızasının bulanık olması alışıl-gelmiş bir şey değildi hiç.

Esneyerek ayaklarını tek kişilik yatağından aşağı sarkıttı ve dizüstü bilgisayarına yöneldi. Müziği açarak favori parçaları olan *Mumford and Sons* albümünü çalmaya başladı.

Banyoya girdiğinde, lavabonun üzerinde asılı duran aynaya bakma zahmetine girmedi. Ayna sadece vücudunun en iyi yerini – yüzünü- gösterebilecek boyuttaydı ki, yüzüne bakmak Raven'in kaçındığı şeylerden biriydi.

Her sabahki temizlenme ritüelinin ardından tek odalı dairesinin minik mutfuğuna giderek kahve yapmaya başladı.

Sanki günlerden cumartesi veya pazar gibi hissediyordu ama aynı zamanda işe gitmesi gerektiğinden de emindi. Ani bir endişeyle sola dönüp birkaç adım attı ve gözleriyle yatak odasını taradı. Çalışma masası olarak kullandığı küçük masanın yanındaki sırt çantasını görünce, rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Kahvesini içip e-maillerini kontrol ederken bir yandan günlerden ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Duvardaki saate göre saat sabahın yedisiydi.

Arkasına yaslanarak tezgâha dayandı. İşte o an bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti.

Üzerindeki eski model gecelik, kendisine ait olmadığından dikkatini çekmeliydi ama farkına bile varmamıştı geceliğın. Onun yerine bakışları, geceliğın altından görünen ayaklarına takılmıştı. Normalde yana dönük duran sağ ayağı, diğer ayağıyla simetrik bir şekilde düz duruyordu ki bu manzara, genç kadının son on yıldır görmediğı bir manzaraydı.

Olduğı yerde donakaldı. Bastonu olmadan yatağından banyoya ve oradan mutfuğa yürüyemiyor olması gerekirdi. Acı hissetmeksizın iki ayağının üzerinde ayakta duramıyor olması lazımdı. Ama duruyordu işte.

Raven, hissettiğı şokla neredeyse yere yığılacaktı ama bunun yerine, geçirdiğı kazada yaralanmış olan ayağına kaldırıp bileğini sağa sola döndürdü. Aynı hareketi sol ayağına kaldırarak tekrarladı. Her iki ayağına da acı veya rahatsızlık hissetmeksizin mükemmel şekilde hareket ettirebilmişti.

Yatak odasına gidip geri geldi. Nefesini tutarak olduğu yerde sıçradı.

Kollarını iki yana açarak, imkânsız olduğunu bildiği bir şekilde odanın içinde koşmaya başladı.

Bu bir mucizeydi.

Raven mucizelere veya onları gerçekleştirebilecek tanrısal varlıklara inanmıyordu. Gözlerini kapatarak bir gece öncesinde olanları, bu müthiş değişimi mantıklı bir şekilde açıklamasına yardımcı olacak herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadığı iki kelimeyi kulağına fısıldayan o ses haricinde hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Belki de hala uykudayımıdır.”

Tezini kanıtlamak istercesine tek ayağını kaldırıp vücudunu aşağı doğru bükerek, çoktan unuttuğu kasları ağrımaya başlayıncaya dek pozisyonunu korudu. Sonunda dengesini kaybedip ayaklarını yere bastığında neredeyse inleyecekti. Sağ bacağı ve ayağı, nihayet beyninin verdiği emirleri yerine getirebiliyordu. O korkunç gecede başına gelenlerin sonucundaki hasar iyileşmişti.

Moka espresso makinesinin kaynarken çıkarttığı sesi duyarak mutfağa koştu ve altını kapattı. Küçük buzdolabını açıp içinden süt kutusunu çıkarttı.

Kutunun üzerinde yazanları kolayca okuyabiliyordu. Gözleri kocaman açıldı. Kutuyu elinde çevirerek üzerindeki yazıların tamamını okudu. Gözlerini kırparak okuma gözlüğü takıp takmadığını anlamak için elini yüzüne götürdü.

Takmıyordu.

Okuma gözlükleri olmadan elindeki kutunun üzerinde yazan markanın altındaki yazıları okuması mümkün değildi. Ama işte gayet net görebiliyordu.

“Bu mümkün değil. Hayal görüyorum.”

Süt kutusunu tezgâha bırakıp banyoya koştu.

Aynaya baktığında karşısındaki yabancı kadının görüntüsüyle bir çığlık attı.

Kadının uzun, pırıl pırıl parlayan siyah saçları vardı. Gözleri ışıltılar saçan bir yeşil renge sahipti ve kalkık elmacık kemiklerinin belirginleştirdiği oval bir yüzü vardı. Raven bu yüzün, resmedilmeye değer bir yüz olduğunu düşündü. Hatta aklına Vivien Leigh isimli aktrisi getirmişti.

Korkuyla geri sıçradı.

Aynadaki kadın da sıçradı.

Sağa hareket etti.

Kadın da sağa gitti.

Nihayet, aynadaki kadının kendi yansıması olduğunu anlamıştı.

Şaşkınlık içinde elmacık kemiklerine, ağzına, dolgun dudaklarına dokundu.

Raven nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu; soluk, şişman ve düzgün çalışmayan bir ayağı olan biriydi o. Ama karşısındaki görüntü, tamamen normal iki bacağı olan güzel ve genç bir kadına aitti.

Halüsinasyon mu görüyordu?

“Ama duyularım yerinde gibi görünüyor. Duyabiliyorum, dokunabiliyorum, görebiliyorum ve koku alabiliyorum.”

Önceki görüntüsü ve geçirdiği kaza bir kabus muydu? Koridoru geçerek duvarlarında Boticelli’nin Primavera ve Venüs’ün Doğuşu isimli eserlerinin çerçeveli birer kopyasının yanı sıra birkaç tane kişisel fotoğrafının bulunduğu yatak odasına girdi. Kitaplarının bulunduğu rafın üzerinde duran kız kardeşiyle çektiği resim, eski görüntüsünü doğrular nitelikteydi.

Mucizelere, doğaüstü olaylara veya bilimle açıklanamayacak hiçbir şeye inanmazdı. Halüsinasyon görüyor olmalıydı. Bunun başka hiçbir bilimsel açıklaması yoktu.

Bir önceki gün neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. İşe gittiğini hatırlıyordu ama ondan sonrasına dair hiçbir şey yoktu beyninde. “Ya birileri tarafından uyuşturucu verildiyse bana.” diye düşündü.

Belki de işe giderse arkadaşları ona yardım edebilirlerdi. Eğer hastaysa onu doktora götürebilirlerdi. Ve eğer ona uyuşturucu verilmişse...

Raven, üzerindeki geceliği başından sıyrarak çıkarttı ve neyden yapıldığını anlamaya çalıştı. Bir zamanlar beyaz olduğu belli olan ama artık sararmış pamuktan yapılmış gibiydi. Boğaz kısmında süslü dantel işlemler ve soluk pembe bir kurdele vardı. Boğazından beline kadar antika görünümlü inci düğmeler diziliydi. Kısaca, gecelik ona yabancı olmakla kalmıyor, bir önceki yüzyıla aitmiş gibi görünüyordu.

Şimdi çıplaktı ve aynanın karşısındaydı.

Mutfığa gidip küçük bir tabure alarak getirdi ve taburenin üstüne çıktı.

Raven kendisine çıplakken asla bakmazdı. Bu bilinçli olarak görmezden geldiği bir manzaraydı. Ama bu sabah sahip olduğu tek aynanın bu kadar küçük olmasına lanetler yağırdırıyordu.

Teni yumuşacık ve mükemmeldi, yara veya dikiş izlerinden eser yoktu. Göğüsleri daha sıkı ve daha dikti. Vücudunun şekli bir kum saati gibiydi, ince bir beli ve hafifçe dışa çıkıntı oluşturan kalçaları vardı.

Kalçalarını ve sırtını daha ayrıntılı inceleyebilmek için taburenin üzerinde aşağı eğildi. Kalçalarında selülit kalmamıştı.

"Bana ne verdiklerini bilmiyorum ama çok kuvvetli bir şey olmalı."

Saldırıya uğradığından endişelenerek herhangi bir travma izi var mı diye vücudunu inceledi. Hiçbir şey bulamadı.

Dikkatle bacaklarını aralayarak herhangi bir hassasiyet var mı, diye bakmak için eliyle kontrol etti. Her şeyin normal olduğunu anladığıdaysa rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Tabii ki, eğer dış görünüşümle ilgili halüsinasyon görüyorsam, travma olmadığını da ben hayal ediyor olabilirim".

Raven, bütün halüsinasyon kurbanlarının kendisi kadar mantıklı olup olmadığını düşündü ve bir kez daha bütün bunları kendisine verildiğinden emin olduğu uyuşturucuya bağladı.

Üzerine artık bol gelen bornozunu giyerek cep telefonunu eline aldı fakat şarjının bitik olduğunu fark etti. Sarj aletini almak niyetiyle çalışma masasına gitti. Bilgisayar ekranına gözü takılınca, pazartesi sabahı olduğunu gördü. Koca bir hafta sonunu nasıl unuttuğunu bilmiyordu ama saat sekizde Uffizi'deki işinin başında olmak istiyorsa e-maillerini kontrol etmeyi es geçmesi gerekiyordu.

Kahvesini yudumlayarak üzerine yoga yaparken giydiği taytını ve tişörtünü geçirdi çünkü sınırlı gardırobunda vücuduna komik derecede büyük gelmeyecek tek kıyafeti bunlardı. Telaşla dişlerini fırçalayıp saçını taradı, müziği kapatarak cep telefonu ile şarj aletini çantasına tıktırdı.

En sevdiği spor ayakkabılarını bulmaya çalıştı ama bir süre sonra vazgeçip aylar önce dolabın arkasına attığı bir çift günlük siyah ayakkabıyı giydi. Spor ayakkabılarını bulmak için daha sonra yatağın altına bakardı nasıl olsa.

Bu yüzden yatağın altına gizlenmiş olan kutuyu görmedi.

Sokak kapısını kilitleyip dairesinin önüne çıktığında, karşı komşusunun kedisi Dolcezza'yı gördü.

"Buongiorno Dolcezza," diyen Raven gülümseyerek kediyi okşamak için elini uzattı.

Kedi geri doğru çekilip sırtını kabarttı ve tısladı.

"Dolcezza, sorun nedir?" Raven, çömelerek kediye yaklaşmak için bir adım daha attı ama kedi tıslamaya ve kuyruğunu çılgınca sallayıp pençelerini göstermeye devam etti.

O esnada Sinyora Lidia DiFabio dairesinin kapısını açarak kediye seslendi ve kedi sanki arkasından cehennem kaçkını bir şeytan kovalıyormuşçasına eve kaçtı.

"Günaydın." Raven komşusunun, yeni görüntüsüne nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Lidia gülümseyerek, "Günaydın hayatım," dedi.

"Bu sabah nasılsınız?"

Lidia şakaklarım ovuşturdu. “Ah, biraz yorgunum. Son günlerde kendimi iyi hissetmiyorum.”

Raven birkaç adım yaklaşarak, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu.

“Yoo hayır. Bruno birazdan burada olur. Ben de biraz uzanıp dinleneceğim. İyi günler.”

Raven komşusuna el sallayıp merdivenlerden aşağı doğru inişe geçti. Görünüşündeki değişimi Lidia’nın fark etmemiş oluşundan dolayı şaşırılmıştı. Belki de sebep Lidia’nın gözlüklerini takmıyor oluşuydu.

Kedinin tavırlarındaki öfke dolu değişiklik Raven’i daha çok şaşırtmıştı. Dolcezza’yla arası her zaman iyiydi ve sıklıkla hayvanı besler ve okşardı. İlişkileri kesinlikle arkadaşçaydı.

Normalde merdivenleri bastonunun yardımıyla bir kaplumbağa hızıyla inerdi. Bu sabahsa koşuyordu.

Fazladan kiloların ve normalde her an deneyimlediği acının varlığı olmadan hareket edebilmek, tam bir özgürlüktü. Üzerinde çok fazla düşünmeksizin Santo Spirito’daki dairesinden Ponte Santa Trinita’nın karşısına kadar olan mesafeyi hafifçe koşarak geçti.

Oraya geldiğinde bir an için durdu.

Genelde köprü’nün yanında oturan evsiz adam Angelo yerinde yoktu.

Raven, belki adam yerini değiştirmiştir diye düşünerek etrafına bakındı ama onu hiçbir yerde göremedi. Normalde en sevdiği yer olan köprü’nün yanına koyduğu eşyaları da gitmişti.

Raven ensesinde tuhaf bir ürperme hissetti. Santo Spirito’da yaşadığı süre boyunca Angelo her sabah ve her akşam köprü’nün yanında olurdu.

Evsiz adamın ara sıra uğradığı Fransiskan Misyonuna uğramayı aklının bir köşesine not etti.

Saatine bakıp işe başlamasına çok kısa bir süre kaldığını fark eden Raven, bir buçuk kilometre uzaklıktaki Uffizi’ye doğru koşmaya devam etti. Ayaklarının kaldırımı vuruşunu, bacaklarının ve dizlerinin hareket etmesini hissettiği her anı keyifle yaşıyordu.

Yanaklarını okşayan hafif bir meltem, saçlarının sırt çantasına değecek şekilde omuzlarında dağılmasına sebep oldu. Genç kadın kendini daha güçlü, daha cesur ve daha özgüvenli hissediyordu. San-ki kendisine yeni bir vücut ve yeni bir dış görünüş verilmiş gibiydi.

Attığı her adımda, kör talihinin tersine dönmesine sebep olan olayı daha az düşünüyordu.

Elbette, dairesinden ayrıldığından beri kendisini takip eden gizemli gölgenin farkında bile değildi.

Raven için hayatının en mutlu sabahıydı.

BÖLÜM 3

Prens eski bir Medici sarayı olan Palazzo Ricardi'deki yatak odasına giden merdivenleri tırmandı. Yaralı tarla kuşunu dünyasına geri döndürmüştü. Şimdi kendininkine dönme zamanıydı.

Ne dünyaydı ama bu: karanlık, vahşi ve yıkıcı.

Odaya girdiğinde gözü aynadaki yansımasına takıldı ve alnına düşen bir tutam sarı saç geri itti. Hayattayken sahip olduğundan çok daha çekici bir vücuda sahip olmasına rağmen hiçbir zaman durup kendini seyretmek için zaman harcamazdı.

“Lütuf haindir, güzellikse beyhudedir.”

Hala Kutsal Kitaptan alıntı yapabilmesi komikti. Bir zamanlar Tanrı'nın hizmetkârı olması, şimdiyse Kilisenin düşmanları arasında sayılması da komikti.

Yeşil gözleri olan o güzel yüz aklına gelince kaşlarını çatı.

Bu görüntüyü beyninde bir kenara itti. Yüzyıllar kadar eski bir hatıra yüzünden insanlarla ilişkiye girmekten kati bir şekilde kaçınıyordu. Aklından hiç çıkmayan bir çift göze sahip o diğer güzel yüzden dolayı...

İki eliyle yüzünü ovdu. Vücudu hiçbir zaman yorulmuyordu ama beyninin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tek istediği bu sabahı, uzun süre

meditasyon yaparak geçirmekti. Ama bu pek mümkün olmayacaktı anlaşılan. Saraya girdiği an Aoibhe'nin kokusunu almıştı ve işte kadın karşısındaydı.

“Saklanıyordun.” Kocaman yatakta yana dönen kadın çıplak vücudunu saklamak için hiçbir çaba göstermeksizin eski aşığıyla İngilizce konuşuyordu. (Genç kadının sahip olduğu erdemler çok azdı. Alçakgönüllülük bunlardan biri değildi.)

Ufukta şafak sökmek üzereydi. Birkaç saat içinde, yaralarından arınmış olan tarla kuşu kendi dairesinde gözlerini açacaktı. Ama şu an Prens onu unutmak için kendini zorlayarak bakışlarını Aoibhe'nin dik ve dolgun göğüslerinde, cezbedici kızıl saçlarında ve çıplak vücudunda gezdirdi.

Dudaklarını yalayarak, “Sana da günaydın,” dedi. “Burada olacağımı nereden bildin?”

“Tahmin ettim. Günlerdir girilmesi imkânsız olan o kalendeydin. Doğal olarak beslenmek zorunda kalacağını biliyordum. Ve buraya geleceğini.”

“Kilitleri değiştirdiğimi sanıyordum.” Simsiyah perdeleri çekerek pencereleri kapattı. Bu hareket kadının rahatlığı içindi, kendisinininki için değil.

Diğerleri bilmiyordu ama Prens güneşe çıkabiliyordu.

Başını ters çevirdiği eline yaslamış bir şekilde duran Aoibhe, tıpkı bir Rönesans tablosu gibi görünüyordu.

“Değiştirmişsin. Müzeye girerek hizmetkârlarından birini yukarı çıkmama izin vermesi için ikna ettim. Kaleye gelirdim ama bildiğin üzere ana kapılardan geçemiyorum.”

Prens gri gözlerini kısarak kadının dudak bükmesini görmezden geldi. “Hizmetkar öldü mü?”

“Tabii ki hayır. Biraz rahatsızlanmıştı sadece.” Eline aldığı yastığı erkeğe fırlatan Aoibhe, “İnsanlarından birini öldürmem,” dedi. “En azından izin almadan.”

Erkek bir küfür savurarak yastığı bir kenara savurdu. Düşünceleri, Aoibhe kendisine “muazzam lezzeti” paylaşmak için yalvarırken dar sokakta olduğu yere sinmiş yeşil gözlü kıza gitmişti. Bu hatıra, tıpkı ona eşlik eden duygular gibi kendini rahatsız hissetmesine sebep oldu.

Sırtını dönerek, “Hizmetkârların yerine yenilerini koymak kolay,” dedi. “Ama bir misafir her acıktığında bunu yapmak zorunda olmak hoş değil.”

Aoibhe, erkeğin biraz önce yüzünden geçen hoşnutsuz ifadeyi fark ettiğinden, “Eskiden onlarla hiç ilgilenmezdin,” dedi. “Aniden gelen bir istekle tamamını idam ettirdiğini hatırlıyorum.”

Erkek yatağın yanındaki eski gardıroba giderken bu yorum havada asılı kalmıştı sanki.

“Aniden gelen isteklerim yoktur Aoibhe. Seni temin ederim ki gayet geçerli bir sebep yüzünden idam ettim onları. Hizmetkârlar gıysiler gibidir. Yararlı oldukları sürece onlara sahip olurum. Yararlı oluşları bitince onlardan kurtulurum. İyi bir kıyafetten kurtulduğumda daha çok üzüldüğümü söylemek yanlış olmaz hatta. Bir hizmetkârdan? O kadar değil.”

Prens siyah ceketini çıkartıp attıktan sonra bir sandalyeye oturup botlarını çözmeye başladı.

Aoibhe onu izlemeye devam ediyordu. “Seninle ilgili en çok merak ettiğim şey bu. Bazı açılardan aramızdaki en insan olan sensin, bazı açılardansa en az insan olanımsın.”

Erkek alaycı bir şekilde, “Eminim bu cümlelerin bir yerinde bir iltifat gizlidir,” dedi.

“Bizim Prensimizsin ama seni kimin dönüştürdüğünü veya kaleni nasıl koruduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz.” Kadın sesini alçaltarak devam etti. “Benden birkaç yüzyıl önce olduğunu tahmin etsem de ne zaman dönüştüğünü dahi bilmiyorum.”

“Bu bir soru mu?” Kadının inceleyen bakışlarından kaçınarak botlarını gardırobun yanına koyan erkeğin tonlaması aksiydi.

Kadın sesini baştan çıkartıcı bir tona büründürerek alçalttı. “Biz sevgiliyiz. Sırlarını anlat bana.”

Kadına dik bir bakış fırlatan Prens, “Biz sevgili değiliz Aoibhe,” dedi. “Sadece ara sıra cinsel ilişkiye giriyoruz.” Dedliğini vurgulamak istercesine üstündeki gömleği sıyırdı.

Kadın gözlerini kapatarak erkeğin odaya yayılan kokusunu içine çekti. “Bu akşam birini öldürdün ama bir başkasından beslenmişsin. Üzerinde birinin kokusunu alıyorum ama içindeki başka bir koku.”

“Beslenirken aptalın biri beni şaşırttı.”

Kadın gözlerini açtı. “Neden tatlı niyetine öbüründen beslenmedin?”

“Koku duyunu yitiriyorsun. Tecavüzcülerden beslenmek gibi zevklerim yoktur.” Cebinden çıkarttığı Baume et Mercier marka erkek saatini kadına fırlattı.

Aoibhe, saati yandaki komodine bırakmadan önce sadeliğinden doğan seçkin dizaynını takdir edercesine inceledi. “Onun sonunu getiren kişi olman yazık olmuş, ne de olsa insani konulara kayıtsız kalmayı tercih ediyorsun. Ben olsam ona hak ettiği acıyı çektirirdim.”

“Yeterince acı çekti.” Prens’in gri gözleri bir anlığına parladı. “Orada olsan hoşuna giderdi. Hayatı için yalvardı, en karanlık sırlarını ifşa etti. Hatta altına yaptı.” Mükemmel ve bembeyaz dişlerini açığa çıkartacak şekilde gülümsedi. “İsminin Profesör Pacciani olduğunu söyledi.”

“Paccianilerden bir profesör mü çıkmış? Buna inanmam çok zor.”

(Pacciani soyadı, Floransa’da on yıllar boyunca avlanmış olan ünlü bir seri katilinkiyle aynıdır. Elbette insanlar, katilin sözüm ona kurbanlarından bir kısmının Aoibhe ve onların türü tarafından öldürüldüğünü bilmiyorlardı.)

“Bir tecavüzcüyü öldürdün. Geçen hafta o kızdan beslenebilmek için üç adam öldürdün. İnsanlara karşı bu ani ilginin sebebi nedir? Bu seri katilin yıllardır şehrinde avlanmasına izin vermiştin.”

Erkek çoraplarını çıkartmakla meşgulken, “Çıkarım doğrultusunda gerektiğinde karışırım,” dedi.

Aoibhe karnının üzerine yuvarlanarak güzel sırtını ve poposunu gözler önüne serdi. Saçlarını yana savurarak, “O dar sokaktaki adamları parçalayıp çürüsünler diye orada bırakmak senin çıkarına değildi,” dedi.

Prens’in bakışları kadınıninkilerle buluştu. “Gregor cesetlerden kurtuldu.”

“Onları korkutup kaçırabilir veya zihin kontrolü uygulayabilirsin.” Kadının bakışlarına merak hâkimdi. “Eylemlerini tuhaf bulan sadece Max değil. Konsey üyeleri arasında bir süredir konuşmalar var.”

Yüz ifadesi tehditkâr olan Prens buz gibi bakışlarını kadına dikti. “Eğer Maximilian konuşmak istiyorsa, beni nerede bulacağını biliyor. O konuşmanın sonlanış şekli hoşuna gitmeyecektir ama.”

Kadın ürpererek bakışlarını kaçırdı. “Tabii ki senin tarafında yer aldım. Ben de olsam o kızı almak için ne gerekirse yapardım, bu o herifleri öldürmek anlamına gelse bile. Kız eşsizdi. Ve o adamlar onu ziyan edeceklerdi.”

Prens hiçbir şey söylemeksizin ayağa kalkarak belindeki kemeri çıkarttı.

Aoibhe çarşafı oynayarak onu izlemeye devam etti. “Tadı nasıldı?”

Elindeki kemeri sararak dikkatli bir şekilde gardıroba yerleştiren erkek, “Açlığım asla bastırılamaz,” dedi.

Aoibhe kahkaha attı. “Bir âşık alman lazım kendine, gece gündüz ihtiyaçlarını giderecek insan bir evcil. Teatro’da güzel kadınlar ve erkekler var. İçlerinden seçebilirsin.”

Erkek ekşittiği suratını gardırobun kapısının arkasına gizledi.

Çıplak göğsündeki ve kollarındaki kaslar, her bir hareketiyle kasılıyordu ve Aoibhe de dudaklarını ıslatarak erkeğin vücudunu hayranlıkla izliyordu.

“Seni tanıdığım yıllar boyunca, hiç uzun süreliğine bir kadına sahip olmadın. Neden?”

Prens başını çevirerek bakışlarıyla kadını süzdü. “İnsanlar uzun bir süre sahip olunmak için yaratılmamışlar. Dirençleri eksik. Ayrıca sana sahiptim.”

“Çiftleşmemiz son zamanlarda sık değil.”

Prens yumruk yaptığı elini gardırobun kapısına koydu ve dişlerini sıkı. “Bir aydan kısa süre önce kendine insan bir sevgili aldın. Bu sabah o nerede? Çıplak halde sarayının tozunu mu alıyor dizlerinin üstünde?”

Kadın göğüslerini sere serpe açığa çıkartarak yatakta yuvarlanarak bakışlarını üzerindeki şatafatlı gölgeliğe çevirdi. “İnsan sevgililer dayanma gücünden yoksun oluyorlar. İlk bir hafta içinde neredeyse öldürüyordum onu. Ve tabii ara sıra uyuması gerekiyor.”

“Ah, evet. İnsanların uyuması gerekiyor.” Prens siyah pantolonunu çıkartarak sandalyenin üzerine fırlattı. “Yani akşam onun vücudunun tadını çıkarttın ve sıra benim vücuduma geldi. Ne büyük iltifat.”

Kadın yüzünü ona çevirdi. “Hiçbir şey bizim türümüzle kıyaslanamaz. Ve sen her daim... Nazik olmuştundur.” Koyu gözleri erkeğin kaslı vücudunda gezindi. “Eminim insanken sana eşlik edecek bir kadın sıkıntısı yaşamamışsındır hiç. Kapıda sıralanmış ve baştan çıkartılmak için yalvaran bakireler ordusu bekliyor olmalı seni o dönemlerde.”

Prens o kadar ani bir dönüş yaptı ki hareketini görmek imkânsızdı. Keskin bakışlarıyla kadını yatağa çivilercesine bakıp, “*Cave Aoibhe*” diye gürledi.

Kadın ellerini özür dilercesine havaya kaldırdı. “Özür dilerim. Bir rahip olduğumu unutmuşum.”

Prens, “Rahip falan değildim,” diye patladı. Kadının yanma gelip yumruklarını yatağa yasladi ve öne doğru eğildi. “Rahip adayıydım. Bütün gün konuşmaya mı niyetlisin yoksa yatağıma girmenin başka bir sebebi var mı?”

Kadın uzanıp yumuşak ve duyarlı bir hareketle eliyle erkeğin bileğini tuttu. “Geri kalanımızdan çok daha uzun bir süredir Floransa’dasın ve geçmişini herkesten saklamayı başardın. Hafızamdaki bu sapmalardan dolayı beni suçlayabilir misin? Senin hakkında çok az şey biliyorum.”

Erkek Aoibhe’ye hararetli bir bakış fırlattı. “Görünen o ki benimle yatacak kadarını biliyorsun. Evime girmişsin, kıyafetlerini çıkartmışsın ve kendini çarşafıların arasına yerleştirmişsin. Buradan devam edebilir miyiz artık?”

“Bir saniye daha Prens’im.” Kadın sabırlı bir gülümsemeyle ona baktı. “Kiliseye hizmet ettin. Kadınların evlenene kadar bakire kalmaları beklenen bir dönemde yaşadın. Belki de onayladığın tek kadının tipi budur. Söylesene, kendine bir eş seçmemenin sebebi bu mu?”

Prens elini kadınınkinden kurtararak, “Çok azımız dönüşümü bekâretini koruyarak atlatabilmiştir,” dedi.

“Ben de bir zamanlar bakireydim.” Kadının sesi uzaklara dalmış gibi boğuktu. “Babam İngiliz lordlarından birini aşağılamadan önce. Beni dönüştüren kişi benimle birlikte olduğunda büyük bir sürpriz yaşamıştı. O da bakirelerden hoşlanıyordu ama kokumu yanlış tanımlamıştı.”

Aoibhe gözlerini kısarak erkeğin yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Sonra başını iki yana sallayarak, “İnsan sevgili yok, Teatro’da randevu yok ve eş almak da yok,” dedi. “Tabii ki öfkeli olursun ve rahatlatılman gerekir. Erkekler sadece kanla yaşayamazlar.”

“Eğer benim cinsel ihtiyaçlarımla bu kadar yakından ilgiliysen en iyisi bununla ilgili harekete geçmen.” Sesi çok keskindi. “Eğer konuşmayı kesmezsen susman için ağzına bir şey vereceğim.”

“Yardımcı olmaya çalışıyorum. Biz arkadaşız değil mi? Onca yıldan sonra?” Kadın tatlı bir şekilde gülümseyerek erkeğe yanaştı.

Prens çıplak bir şekilde doğrularak ereksiyonunu gözler önüne serdi. Elleri yumruk halinde iki yanında sallanıyordu ve kollarındaki kaslar gerilmişti.

“Arkadaş? Hayır. Ama kesinlikle hoş karşılanan bir müttefiksin.” Bakışları yine kadının vücudunda gezindi ve dik göğüslerinde oyalandı.

Kadın iç geçirerek gözlerini devirdi. “Sanırım bir İngiliz erkeğinden beklenebilecek en büyük şey de bu. Ondokuzuncu yüzyılda hemşerilerini öldürmeyi bırakmam iyi olmuş.”

“Yeter.” Hızla hareket eden Prens vücudunu kadıninkinin üzerine kapattı.

“Nihayet,” diye fısıldayan kadın, kırmızı dudaklarını erkeğin boynuna gömdü.

Prens ellerini kadının mükemmel vücudunda gezdiriyordu.

Aoibhe bir kedi gibi mırılayarak sağ göğsünü erkeğin aralık dudaklarına doğru uzattı.

Dişleriyle göğüs ucunu ısırarak yalayan Prens, diliyle defalarca daireler çizerek oynamaya devam etti. Kadın zevkle bir yay gibi gerildi ve diğer göğsünü de ona sundu.

Dudaklarını kullanarak emmeye ve aynı hareketleri tekrar etmeye devam etti erkek.

Aoibhe inleyerek başını iki yana savurdu. Kalçasını kaldırıp erkek içine girmeden önce bacaklarını onun beline sardı. Erkek hareket etmeye başlayınca inlemeleri arttı.

Türlerinin diğer üyelerinde olduğu gibi birleşmeleri çılginca ve şiddetliydi. Prens’in gücü öylesine fazlaydı ki, tek eliyle kadını kavarken içine sertçe girmeye devam ediyordu.

Aoibhe darbeleri karşılamak için kalçalarını daha da yukarı kaldırdı ve bir hamleyle üste çıktı. Zafer kazanmışçasına bir çığlık atarak başını arkaya attı ve dinamik bir şekilde üzerinde gidip gelmeye başladı.

Elleriyle kadının sallanan göğüslerini kavrayan Prens, doğrularak ellerinin yerine dudaklarını yerleştirdi. Aoibhe zevk içinde kıvrılarak erkeğin dudaklarından bir öpücük almaya çalıştı fakat Prens kadını tutarak yataktan kaldırdı ve sırtını duvara yasladı.

Kadın tekrar onu öpmeye çalışsa da, Prens onu reddederek dudaklarını kadının boğazında gezdirmeye başladı.

Kadının orgazm olmaya başladığını hissedince kendini daha derine itti. Yine kendi türlerinde normal olan bir şekilde Aoibhe'nin orgazmı dakikalar sürdü.

Nihayet bittiğinde erkeği yatağa geri sürükleyen kadın üste çıkarak hızla hareket etmeye başladı.

Kalçalarını sertçe hareket ettirmeye devam eden erkek, hırıltıyla kadının içine boşalmaya başladı.

Aoibhe de bir çığlık atarak dişlerini çıkarttı ve erkeğin boynuna saplamak için öne eğildi.

Prens aniden onu geri iterek Aoibhe'nin ellerini başının iki yanında sabitledi. Vücudu orgazmı sarsılmaya devam ediyordu ve solukları sıklaşmıştı.

Gri gözleri öfkeyle parlayarak, "Hayır," diye tısladı.

Erkek içinde gidip gelmeye devam ederken Aoibhe'nin başıyla onaylamaktan başka seçeneği yoktu. Kilo ve boyut olarak aşağı yukarı aynıydılar ama erkek çok daha yaşlı ve güçlüydü. Onun hayatına rahatlıkla son verebilir ve tanınmayacak hale gelecek şekilde yanması için şehrin dışına çıkartıp güneşe bırakabilirdi. Hiç kimse onun gibi akıllıca davranamazdı.

Aoibhe nefesini tutarak panik içinde kocaman olmuş gözlerle ona baktı.

Boşalması biten Prens'in başı öne düştü ve saçlarından birkaç tutamı kadının göğsüne değdi.

İçindeki kasılmalardan aldığı zevk devam eden Aoibhe fısıltıyla, "Eşin olmama izin ver," dedi. "Floransa'yı beraber yönetelim. Benden iç ve izin ver ben de senden içeyim."

Boynunu gererek erkeğe sundu.

Prens gri gözlü bir ejderha misali gözlerini yavaşça açtı ve gürledi.

Kadın, "Lütfen" diyerek yalvardı.

Prens Aoibhe'nin içinden çıkarak çıplak bir şekilde gardıroba doğru ilerledi.

Kadın titreyen eliyle boğazını tuttu.

“Korktuğun şey ne aşkım? Kan değiş tokuşuyla oluşacak olan bağ mı?”

Prens ona dönüp dik dik baktı. “Kast etmediğin ünvanlar kullanma. Dürüstlüğün, sende en başından beri hayran olduğum birkaç şeyden biri.”

Kadın dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kaldı.

Prens gardıroptan siyah temiz bir takım alarak yatağa yaklaştı. “Saray güneş batana kadar emrindedir. Hizmetkârları bilgilendireceğim. Onları tam kadro bıraktığından emin ol.”

İsyankar kızıl bukleleri oval yüzünü saran kadın onun yüzünü inceliyordu.

“Geçen yüzyıllarda ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım. Görünen o ki yanılmışım.”

Prens'in çenesi kasıldı. “Bana yalan söyleme. Yaptığın her şey önceden hesaplanmış hareketler.”

“İnkâr etmiyorum ama bu kez sana iyilik yapıyorum. Venediklilerle savaşı kazandık ama barış ne kadar sürecektir? Peki, hayatına kast edilmesine ne diyeceksin? Venediklilerin sınırdan geçmesine kimlerin yardım ettiğini hala bulamadık. Sadece konumunu güçlendirmek ve korumak için bile olsa kendine bir eş almalısın. Senin en eski arkadaşlarımdanım. En uygun seçim benim.”

Prens hissettiği kin ve öfkeyi bastırarak kadının yüzünü inceledi.

Aoibhe çarşafı bir kenara fırlatıp ayağa kalktı ve yanına geldi.

“Geleceği hesap ediyor olman gerekiyor. Kaç yaşındasın? Son gelmeden önce kim bilir ne kadar zamanın...”

Prens, “Yeter,” diyerek araya girdi. “Birleşmemiz senin de belirttiğin üzere sık değildi ama güzeldi. Bugüne dek.”

Bir an için kadının mükemmel teninin, uzun bacaklarının ve kıvrımlı vücudunun tadını çıkarttı. Sonra başını iki yana salladı.

“Performansın gereksizdi. Benimle sokakta karşılaştan da aynı cevabı verirdim. Biz müttefikiz Aoibhe, sevgili değiliz. Ve şu andan itibaren ilişkimiz sadece bu boyutta. Buraya bir daha gelme.”

Ve bu sözlerle beraber odadan çıktı.

BÖLÜM 4

Raven, Uffizi Galerisi'ne geldiğinde binanın etrafının kordona alınmış olduğunu görünce şok oldu.

Bir sürü yerel polis barikatın yanında duruyor, koyu mavi üniformaları içinde Carabinieriler (İtalyan Polisi) U şeklindeki avluda dolaşıyordu.

Koyu renkli takım elbiseleri içinde birkaç adam, küçük bir grup halinde galerinin girişinde birbirleriyle konuşuyordu. Dünya genelinden gazeteciler, kordonun dış tarafından Carabinierilere İngilizce ve İtalyanca sorular yağıdırıyorlardı. Sorular Raven tarafından olmasa da görmezden geliniyordu.

Çok kötü bir şey olmuştu.

Ünlü Botticelli ilüstrasyonları - Dante'nin İlahi Komedya'sını resmettiği Botticelli çizimleri - kayıptı.

Raven midesinden kalkan bulantıyı bastırmak istercesine eliyle ağzını kapattı.

Bir erkek sesi Raven'in kulağının dibinde, "Permesso," dedi.

Raven arkasını döndüğünde işyerinden arkadaşı olan Patrick Wong'u gördü.

"Patrick." Uzanıp erkeğin koluna dokundu.

Adamın koyu renk badem şeklindeki gözleri Raven'in yüzünde gezindi. "Sizi tanıyor muyum?"

Genç kadın İngilizce devam etti. "Benim."

Erkeğin şaşkın bir şekilde ona bakarken Raven görüntüsünün ne kadar değiştiğini hatırladı.

"Benim, Raven."

Patrick kolunu yakalayıp gözlerini ona dikti. "Raven hakkında ne biliyorsun?"

"Benim, yemin ederim." Sırt çantasından kimliğini çıkartıp erkeğe uzattı.

Patrick kimlik kartını elinden kapıp yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Bunu nereden aldın?" diye tısladı. "O nerede?"

"Patrick, benim. Beraber çalışıyoruz, hatırladın mı? Profesör Urbano'nun restorasyon ekibindenim."

Patrick parmaklarını kartın üzerinde gezdirdi. "Profesör Urbano'nun ekibini herkes bilir. Bu bir şey ispatlamaz."

Genç kadın çaresizce etrafına bakıp, kim olduğunu nasıl ispatlayabileceğini düşündü. Bakışları Loggia dei Lanzi'ye ve çatısına takıldı.

"Şu terasta kahvaltı etmiştik, hatırlıyor musun? Büyükannenle Richmond Hill'de büyüdüğünden ve sahip olduğunuz restorandan bahsetmiştin. Magnus adında bir köpeğin varmış ama sen on yaşındayken araba çarpmış."

Patrick'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kim anlattı sana bunları?"

"Sen anlattın. Laktoza intoleransın var, Toronto'da doğdun ve Gina'dan hoşlanıyorsun. Benim Patrick, yemin ederim." Kolunu uzattı. "Saatine bak."

Erkek, Raven'in kolundaki eski Swatch saate baktı.

Bakışları genç kadınıninkilerle buluştu. "Raven'i kaçırp onun saatini çalmadığını nereden bileyim?"

Genç kadın gözlerini devirdi. “Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben önemli biri değilim ki. Kim beni kaçırmak ister?”

“Bu doğru değil.” Erkeğin yüzü sertleşmişti. “Raven benim için önemli biri.”

Genç kadın içinden yükselen duyguları bastırarak kimliğini ispat edebileceği bir şey bulmaya odaklandı.

“Primavera’nın radyograflarını kaybettiğini hatırlıyor musun? Ve Doktor Vitali ikide bir onları soruyordu? Masanın alt çekmecesi-ne onları koyan benim.”

Patrick başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Radyografları kaybetmedim.”

Genç kadın nazikçe gülümsedi. “Evet, kaybettin. Arşivdeki okuma odasında unuttun. Ben de onları buldum ve başın derde girmesin diye çekmecene koydum.”

Patrick’in bakışlarında inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Bundan kimseye bahsetmemiştim.”

“Biliyorum.”

Erkeğin bakışları şoktan ilgiye dönüşüverdi.

Dikkatle ona bakarak, “Raven?” diye fisıldadı.

Genç kadın başıyla onayladı.

Erkek bir elini Raven’in yüzüne uzattı. “Kendine ne yaptın?”

Gözlerini kırpan Raven bakışlarını kaçırdı.

Patrick aceleyle elini indirerek etrafına bakındığında, carabini-erilerden birinin dikkatini çektiklerini, adamın güneş gözlüklerinin ardından onları incelediğini gördü.

“Buradan gitmemiz gerekiyor.” Raven’in kolunu kavradı. “Bastonun nerede?”

“Artık ona ihtiyacım yok.”

“Bu hiç komik değil.” Patrick’in bakışları sinirliydi.

Raven, artık sağlam olan bacağını kaldırarak nasıl hareket ettirebildiğini gösterdi.

Patrick nefesi kesilmiş halde, “Hay lanet,” dedi ve kaşlarını kaldırdı. “Ne haltlar dönüyor burada?”

Raven, bir cevap veremeden Carabinieri memuru onlara doğru yürümeye başladı. Patrick, kolundan tutarak genç kadınla beraber köşeyi döndü ve memurun görüş açısından çıktılar.

İyice uzaklaştıklarında Raven, “Peki ya iş?” diye sordu. “Geç kalacağız.”

Patrick, genç kadının kimlik kartını geri verdi. “Ben polis yüzünden her gün geç kalıyorum. İçeri girmeden önce özel bir güvenlik kontrolünden geçmemiz gerekiyor.”

“Polis çizimler yüzünden mi burada?”

Genç adamın bakışları şüphe doluydu. “Elbette.”

“Ne zaman çalındılar?”

Patrick öylece bakmaya devam etti.

Raven başka bir şey söylemeyince gözlerini ovuşturarak, “Lanet olsun,” dedi.

Genç kadın, “Ne?” diye sordu.

Patrick derin bir nefes aldı. “Eğer başın belada olsa bana söylerdin, değil mi?”

“Başım belada falan değil.”

“Şaka mı yapıyorsun? En iyi arkadaşlarından biriyim ve ben bile seni tanıyamadım.” Bir küfür savurdu. “Bastonuna ihtiyacın yok. Ve Uffizi’nin tarihindeki en büyük soygunun hemen ardından kayıplara karıştın.”

“Ne?” Elleri titreyen Raven şaşkınlıktan sırt çantasını düşürdü.

“Şışt!” Patrick ona öfke dolu bir bakış fırlattı. “Yarım düzine Carabinierinin ve Tanrı bilir kaç tane İnterpol ajanının seni duymasını mı istiyorsun? Sesini alçak tut.”

Raven beyni şoktan yarı uyuşmuş bir halde, “Soygun ne zaman oldu?” diye sordu.

“Gina’nın partisinin olduğu gece.”

Raven elini alnına bastırđı. Gina'nın partisini hatırlıyordu. Patrick'le eve bırakılmasıyla ilgili konuştuklarını da hatırlıyordu. Ama ondan sonra gecenin geri kalanı pusluıdu.

Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Hırsızlar güvenlik sistemini nasıl geçmişler?"

"Kimse bilmiyor. Alarmların hiçbirini çalışmamış. Parmak izi olarak da çok bir şey bulamadılar. Özel ajanlar içeriden birinin yaptığı-nı düşünüyor, bizi sorgulamalarının sebebi de bu. Beni tam üç kez sorguladılar."

"Ama kim böyle bir şey yapar ki? Çalıştığımız herkesin sicili temiz."

Patrick'in bakışları daha da sertleşti.

"Raven, seni arıyorlardı. Bir haftadır ortalarda yoksun ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

Genç kadın gözleri kocaman açılmış halde, "Bir hafta mı?" diye bağırdı.

"Gina'nın partisi ayın on yedisindeydi. Bugün yirmi yedisi. Geçen hafta boyunca işe gelmedin. Hasta olduğunu düşündük. Sana mesaj attım ve bir sürü e-mail gönderdim, Profesör Urbano cep telefonunu aradı ama cevap vermedin. Ben de oldukça endişeliydim, Gina'yla beraber geçen çarşamba dairene geldik ama komşularından biri seni haftalardır görmediğini söyledi. Amerikan Konsolosluğu'na ve polise hakkında kayıp başvurusu yaptık."

Raven bir cevap vermeden Carabinieri memuru yanlarına geldi.

Sert bir biçimde Patrick'e, "Müzedede mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Patrick'in bakışları Raven'e kaydı. "Evet."

"Kimlik kartı lütfen." Memur elini açarak ona uzattı.

Patrick adama Uffizi kimlik kartını verdi. Adam geri vermeden önce kartı dikkatle inceledi.

Dikkatini Raven'e çevirdi.

“Peki siz?”

Genç kadın başıyla onaylayarak kimliğini uzattı.

Memur kimlikteki resmi inceledikten sonra Raven’e baktı. Güneş gözlüklerini çıkartıp üniformasının cebine koydu.

Gözlerini genç kadınınkilere dikerek, “Resimdeki gibi görünmüyorsunuz,” dedi.

Raven omzunu silkti. “Bu benim.”

Memur bakışlarını Patrick’e çevirmeden önce düşünceli bir ifadeyle Raven’i süzdü. Patrick ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu.

Memur, Raven’i işaret ederek Patrick’e, “Bu kadını tanıyor musunuz?” diye sordu.

Patrick bir an tereddüt edince Raven’in kalbi hızla atmaya başladı.

Patrick, genç kadına doğru bir adım yaklaşarak, “Evet, beraber çalışıyoruz,” dedi.

Raven, Patrick’in desteğiyle beraber hissettiği rahatlamayı yansıtmamaya çalıştı.

Memurun dikkati tekrar genç kadına çevrildi. “Kimliğinize göre Opificio de Pietre Dure’de çalışıyor olmanız gerekiyor.”

“Orada çalışıyorum ama Uffizi’de de görevlendirildim ve kimlik kartında belirtiliyor bu.” Adamın elindeki kimliği işaret etti.

“Dottoressa (Doktor) Wood, benimle gelin.”

“O Amerikalı.” Patrick bir adım öne çıktı. “Onu öylece götüremezsiniz.”

Memur bir an Patrick’i süzdü.

“Onu götürmüyoruz. Görüşebilmek için polis merkezine kadar kendisine eşlik edeceğiz, tıpkı diğer çalışanlara yaptığımız gibi.”

Patrick, Raven’in kolunu kavrayıp genç kadını durdurdu. “Diğer çalışanlarla galeride görüşmüştünüz, polis merkezinde değil. Sizinle hiçbir yere gitmiyor.”

“Bu sorgulama veya tutuklama değil, sıradan bir görüşme. Eminim Dottoressa Wood araştırmaya yardım etmek istiyordur.” Memur, Raven’e anlamlı bir bakış fırlattı.

Genç kadın ne söyleyeceğini bilemeden gözlerini kırptı.

Patrick hala kolunu tutuyordu.

Memur bir lanet savurarak ceketinin cebinden çıkarttığı kimliğini Patrick’in burnuna soktu.

“Ben Sergio Batelli, Carabinieri’nin dedektifiyim. Bayanın diplomatik pasaportu yok ve adı Uffizi çalışanlarının listesinde mevcut. İtalyan Yurttaşlık Yasası’na göre hiç kimseye, özellikle Amerikalılara bilgi vermeksizin merkeze götürüp bilgi talep edebilirim, capisce (Anladın mı)?”

“Belki siz de gelip görüşmede yer almak istersiniz Sinyor Wong. Sevgili misiniz? Ne zamandır tanışıyorsunuz?”

Patrick bir küfür savurarak öne doğru bir adım attı ama Raven elini erkeğin omzuna koyarak onu durdurdu.

“Sorun yok. Gidip sorularını cevaplayacağım. Ama lütfen Profesör Urbano’ya git ve olanları anlat. Restorasyon laboratuvarında olmamı bekliyordur.”

Patrick meydan okuyan gözlerini memura çevirdi. “Doktor Vitali’yi, Uffizi’nin direktörünü ve Amerikan Konsolosluğu’nu bilgilendireceğim. Ve bunu isim vererek yapacağım Dedektif Batelli.”

Memur omzunu silkti.

“Dottoressa Wood.” Eliyle kaldırımında duran ve ışıkları yanan bir polis arabasını işaret etti.

Patrick, Raven’in elini sıkarak Uffizi’ye yöneldi.

“Bu taraftan.” Batelli’nin sesi aksiydi ve diğer adamlarla beraber genç kadını arabaya götürdüler.

BÖLÜM 5

“**B**ilginiz olması açısından bunun bir sorgulama olmadığını belirtmem gerekir. Tutuklu değilsiniz. Galeride çalıştığınız için Uffizi’den çalınan sanat eserleriyle bağlantılı olarak sizinle görüşüyoruz. Bu görüşme videoyla kayıt altına alınmaktadır.

Dottoressa Wood, On yedi Mayıs Cuma günü neredeydiniz?”

Batelli, Floransa polis merkezindeki küçük sorgu odasında dikkatli bakışların hâkim olduğu koyu gözlerini genç kadına dikmiş Raven’in karşısında oturuyordu.

Önünde dosyalar vardı ama hepsi kapalıydı. Not bile almıyordu. Sadece Raven’i izliyordu.

Koyu renk takım elbiseli bir başka adam Batelli’nin solunda ayakta duruyordu. Kendisini Roma’dan İnterpol ajanı olarak tanıtan adamın adı Alessandro Savola’ydı ve o da kollarını göğsünde kavuşturmuş Raven’e bakıyordu.

Genç kadın kendisini mikroskop altındaki bir örnek gibi hissediyordu.

İçinde bulunduğu çıkmazı düşünerek seçeneklerini değerlendirmek için, bir süre sessizce o da adamlara bakmayı sürdürdü.

İşini seviyordu. Uffizi’yi seviyordu. Kayıp çizimleri bulabilmeleri adına polise elinden gelen yardımı yapmak istiyordu. Buna memu-

run oldukça rahatsız edici, hatta kuvvetle muhtemel tehlikeli olabilecek sorularına cevap vermek de dâhildi.

“Restorasyon laboratuvarındaki işimin başına geçtim. Günün sonunda bir grup arkadaşla beraber bir arkadaşımızın verdiği partiye gittik.”

“Hangi arkadaşınızın?”

“Gina Molinari. Kendisi arşiv bölümünde çalışıyor.”

“Partiden sonra nereye gittiniz?”

Raven, bakışlarını adamın omzunun üzerine çevirip duvardaki bir noktaya odaklandı ve olanları hatırlayabilmeyi umdu.

“Eve gittim.”

Dedektif Batelli sandalyesinde öne eğildi.

“Saat kaçtı?”

Bakışları buluştu.

“Hatırlamıyorum ama parti devam ediyordu. Patrick’le Gina’ya ‘hoşça kal’ dedim ve eve kadar yürüdüm.”

“Yalnız başınıza mı?”

“Evet, yalnız.”

“Biriyle mi yaşıyorsunuz? Eve vardığınızı gören biri oldu mu?”

“Yalnız yaşıyorum ve hayır, kimse görmedi beni.”

“Bir sevgiliniz var mı? Kız arkadaş veya erkek arkadaş?”

“Hayır.” Genç kadın ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Soygundan ilk ne zaman haberiniz oldu?” Müfettişin sesi olağandı. Fazla olağan.

“Bu sabah işe geldiğimde.”

Adamın gözleri kısıldı. “Peki gazetelerden? Radyodan? Televizyondan?”

“Gazete almam ve televizyonum yok. Bazen sabahları radyoda BBC dinlerim ama bu sabah işe geç kalmıştım ve zamanım yoktu.”

“Pasaportunuzu ve önemli dokümanlarınızı neden yanınızda taşıyorsunuz? Hırsızlardan korkmuyor musunuz?” Batelli eliyle masanın üzerinde kimliğinin yanında duran diğer belgeleri işaret etti.

“Eski pasaportumun süresi dolmak üzereydi. Bu gördüğünüz yenisini geçen gün konsolosluktan aldım ama İtalya’da kanuni şekilde çalıştığımı belgeleyebilmek için bu kâğıtları da göstermem gerekiyordu. Sırt çantamdan çıkartmayı unutmuşum bunları.”

“Dokümanlardaki isminiz kimlik kartınızdakiyle eşleşmiyor.”

Genç kadın dişlerini sıktı. “Adım Raven*.”

“Ama pasaportunuzdaki adınız bu değil.”

Genç kadın, *çünkü pasaportumdaki isim öldü*, diye düşündü.

Rahat görünmeye çalışarak ellerini kucağına koydu. “Amerika’da insanların takma isimlerinin olması normaldir.”

“Amerika’nın neresindensiniz?”

“New Hampshire.”

“İşe alım formunuzda Barry Üniversitesi’ne ve New York Üniversitesi’ne gittiğiniz yazıyor.”

“Doğrudur.”

“Ne zamandır Floransa’dasınız?”

“New York Üniversitesi’nde master programımı bitirirken bir yılığına burada kaldım. Sonra üç yıl önce doktora tezimi yazmak üzere geri döndüm. Geçen sene mezun olduğumda, Profesör Urbano kendisiyle Opificio’da çalışmam için beni işe aldı.”

Batelli’nin gözleri kısıldı. “Profesör Urbano’nun Uffizi’de çalıştığını sanıyordum.”

“Evet, ama sadece sözleşmeli olarak. Opificio’da, dünya çapında tanınan bir restorasyon enstitüsü olan bir laboratuvarın başındadır. Uffizi tarafından kendisi ve bütün ekibi tek bir proje üzerinde çalışmak için tutuldu. Ben de o ekibin parçasıyım.”

“Yani sanat tarihi ve eserlerin korunması üzerine doktoranız var.”

Genç kadın kıpırdandı. “Ve restorasyon alanında. Her iki alanda da eğitim aldım ama restorasyon sahasında yoğunlaşarak bitirme tezimi bu konuda yaptım.”

“İlginç. Bu restorasyon işi nasıl yapılıyor?”

“Sanat eseri üzerinde bilimsel araştırmalar yaparak başlıyoruz işe. Fortezza da Bassoda, mikroskoplar, spektrofotometri ve X-ray

*İngilizce Raven: Kuzgun.

makineleri kullandığımız bir laboratuvar var. Bazen ultraviyole ışınlar veya infrared fotoğraflandırma tekniklerini kullanıyoruz. Ayrıca mevcut bilimsel bulgularla eski restorasyon ve koruma çalışmalarını kıyaslayabilmek adına arşivleme de yapıyoruz.”

Müfettiş dikkatle ona bakıyordu. “Bütün bunları siz mi yapıyorsunuz?”

“İhtiyaç olduğunda yardım ediyorum ama bu projede zamanımın çoğunu en alt kattaki boyaya ulaşabilmemiz için cila katmanlarını ayırtırmakla geçirdim. Sonrasında benden daha yetkin biri orijinal resimdeki pul pul sökülen boyayı ve çatlakları tamir etti. Bu hafta sanat eserini korumak için transparan bir cila katmanı sürmeye başlamamız gerekiyordu. Çünkü bunun kadar eski ve bu boyutta ki bir eserde bu işlem aylarca sürebilir.”

Batelli başıyla onayladı.

“Profesör Urbano bütün bir hafta boyunca işe gelmediğinizi ve bu durumu arayıp bildirmediğinizi söyledi. Neredeydiniz?”

“Sanırım evdeydim.”

“Sanırım mı? Bilmiyor musunuz?” Adamın sesi artık sıradan değildi.

Genç kadın cevap vermedi çünkü gerçekten ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Bir haftalığına ortadan kaybolmanız ve nerede olduğunuzu hatırlamamanız sizin için alışlagelmiş bir durum mu?”

“Hayır.” Raven’in turnakları bilinçsizce avuçlarına batmaya başlamıştı.

“Neredeydiniz?”

“Hatırlamıyorum.”

Batelli, Ajan Savola’yla baktı.

“Dün neredeydiniz?”

“Bilmiyorum.”

“Ama partiden sonra eve gittiğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Raven anılarına ulaşmak istercesine gözlerini kapattı. “Patrick’e hoşça kal dediğimi ve Gina’nın partisinden ayrılışımı hatırlıyorum. Eve doğru yürümeye başladığımı da hatırlıyorum.”

Gözlerini açtı. “Hepsi bu.”

“Söyleyin Dottoressa Wood, içki içer misiniz?”

Genç kadın omuzlarını silketti. “Bazen arkadaşlarla dışarı çıkar-
sam bir kadeh şarap içerim. Ama hayır, dediğiniz anlamda içmem.”

“Peki ya uyuşturucu?”

“Uyuşturucu mu?” Vücudu gözle görülür şekilde gerginleşmişti.

“Uyuşturucu veya ilaç kullanıyor musunuz?”

“Bazen bacağım için ağrı kesici alırım ama onu da reçeteli kul-
lanıyorum.”

Batelli’nin bakışları Raven’in bacağına kaydı. “Hiç doz aşımı ilaç
aldığınız oldu mu?”

“Hayır.” Genç kadın ellerini kıpırdatmamak için kucagında bir-
birine kavuşturdu.

“Peki diğer uyuşturucular: kokain, marihuana, extacy?”

“Uyuşturucu kullanmam.”

“Gerçeği söyleyin.” Batelli sert bir bakış fırlattı. “Bir partiye gi-
diyorsunuz. Bir hafta işe gelmiyorsunuz. Yokluğunuzda bir şekilde
Uffizi soyuluyor. Kendiniz için işleri kolaylaştırın ve bize gerçekte
neler olduğunu anlatın.”

“Size söyledim. Hatırlamıyorum.”

“Eğer bana yalan söylerseniz işler hiç hoş bir hal almaz.” Ses tonu
keskinleşmişti.

“Size doğruyu söylüyorum!” Raven’in sesi yükselmişti ve sırayla
karşısındaki memurlara bakıyordu.

Müfettiş öne doğru biraz daha eğildi.

“Geçen hafta neredeydiniz?”

“Bilmiyorum.”

“Dün neredeydiniz?”

“Hatırlamıyorum.”

Adam yumruğunu masaya indirdi. “Dün gece neredeydiniz?”

Bulanık bir renk cümbüşü genç kadının gözünde dans ederken kulağında hafif bir fısıltı yankılanıyordu. Bir anda başının arkasında keskin bir acı hissetti.

Gözlerini kapattı.

Müfettiş, “Dottorressa Wood?” diye seslendi.

Genç kadın cevap vermedi.

Adam sesini yükselterek, “Sinyorina?” dedi.

Başının arkasındaki ağrı hafifleyince, “Belki de bana uyuşturucu verilmiştir,” diye fısıldadı. Bir elini sallayarak yüzüne hava gelmesini sağlamaya çalıştı.

Müfettiş, “Uyuşturucu mu?”

Raven elini indirdi. “Belki birileri bana ilaç vermiştir.”

“Böyle düşünmenizin sebebi nedir?” Savola pürüzlü ve alçak sesiyle ilk kez konuşuyordu.

Raven’in bakışları onunkilerle buluştu. “Dünü hatırlayamıyorum. Gina’nın partisinden sonra olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Çok fazla içmedim ama birkaç kadeh şarap içtim. Belki birileri içkiye bir şey koymuştur.”

Batelli, Ajan Savola’yı yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam başıyla onaylayıp dışarı çıktı.

Müfettiş dosyalardan birine uzanıp eline aldı. “Geçen haftaya dair hiçbir şey hatırlamıyor musunuz? Hiçbir şey?”

“Hayır.”

“Herhangi bir ağrınız var mı? Baş dönmesi?”

Genç kadın başının arka tarafını ovuşturdu.

“Birkaç dakika önce başım ağrıdı. Ama baş dönmem yok.”

Adam genç kadını inceleyerek bir süre sessiz kaldı.

“Profesör Urbano için ne iş yapıyorsunuz?”

“Size söyledim, restorasyon projesinde ona yardım ediyorum.”

“Peki neyi restore ediyor?”

“Venüs’ün Doğuşu.”

Müfettiş başını salladı. “O halde bir Botticelli uzmanısınız.”

Genç kadın duruşunu değiştirdi. “Profesör Urbano gibi değil. Kendisi Umberto Baldini ile beraber Primavera’nın ünlü restorasyonunda çalışmıştır.”

“Ama Botticelli ve eserleriyle ilgili pek çok şey bildiğinizi söyleyebiliriz, değil mi?”

“Evet. Ayrıca böylesi sanat eserlerini çalmanın, insanlığa karşı işlenmiş bir suç olduğunu da biliyorum.” Sesi keskindi.

Müfettiş oldukça şaşkın görünüyordu. “Bu sıra dışı bir bakış açısı.”

“Hayatlarını büyük sanat eserlerini kurtarmaya ve korumaya adanmış insanlar için değil. Floransa’ya gelme sebebim buydu.”

Batelli kaşlarını çatı. “Çizimler kopyaydı.”

Şimdi öne eğilme sırası Ravenideydi. “Kopyalar elimizde olan tek şeydi. Orijinal çizimlerin tamamı kayıp. Ve o kopyalar çok güzeldi.”

“Elimizde derken?” Adamın başı yana eğildi. “Biz kim?”

Genç kadın yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. “İnsanlık. Onları kim çaldıysa, hepimizden çaldı demektir. Eminim Emersonlar herkesten fazla etkilenmiştir, tabii Doktor Vitali hariç.”

“Emersonlar kim?”

“Bize çizimleri ödünç veren, eserlerin sahipleri: Profesör Gabriel Emerson ve karısı.”

“Onları tanıyor musunuz?”

“Pek değil. Gönüllü olarak çalıştığım öksüzler yurdunun hamilerindendirler aynı zamanda ama onlarla şahsen hiç karşılaşmadım.”

Müfettiş elindeki dosyayı açarak birbirine zımbalanmış bir dizi kağıt çıkarttı. Sayfaları ona doğru itti.

“Burada bir isim listesi var. Bunlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı söyleyin bana.”

Raven kâğıtları eline alıp okumaya başladı.

Müfettişe bakarak, “Bazı isimler tanıdık” dedi. “Galerinin hamilerinin isimleri. Ama onları gerçek anlamda tanıdığımı söyleyemez.”

“Hiçbirini mi?”

“Ben restorasyon laboratuvarında çalışıyorum. Hamiler bizimle iletişime geçmezler.” Genç kadın kâğıdı masanın üzerine bıraktı.

“Listenin tamamını ismen tanıdığınızı söylemek doğru olur mu? Yoksa bazılarını mı tanıyorsunuz sadece?”

“Sadece bazılarını.”

Batelli bir kalem alıp kapağını açarak genç kadının önüne koydu. “Lütfen size tanıdık gelen isimlerin yanına işaret koyun.”

Raven kaşlarını çatsa da kalemi alarak denileni yaptı ve listenin yaklaşık üçte birini işaretledi. Batelli bastırmaya çalıştığı bir ilgiyle genç kadını izliyordu ama Raven işini bitirince listeyi diğer kâğıtların arasına kaldırdı. Dosyadan tek bir yaprak çekip Raven’in önüne itti.

“Bunu okuyun.”

Raven kâğıdı eline aldı.

Gözüne ilk olarak, kâğıdın bir el yazısının fotokopisi oluşu çarp-
tı. Yazının türü eski modaydı. Hem de çok eski. Titizlikle yazılmış,
seçkin ve çok ama çok güzeldi. Başlı başına bir sanat eseriymiş.

İkinci dikkatini çeken, yazının Latince olmasıydı. Aniden zih-
ninde iki kelime belirdi.

“*Cassita vulneratus.*”

Batelli şüpheci bir ifadeyle öne eğilerek, “Ne dediniz?” diye sor-
du.

“Bir şey demedim. Okudum sadece. Şimdi ne yapayım?”

“Bana da okuyun.”

“Bu Latince.” Genç kadın soru sorarcasına adama baktı.

“Biliyorum. Eğer biliyorsanız Latincesini okuyun ve İtalyancaya
çevirin.”

Raven dikkatini kâğıda çevirdi. “*Non furtum facies. Mihi vindic-
tam ego retribuam.*” Bakışlarını müfettişe çevirdi. “*Non rubare. La
vendetta é mia; io ricompensero- Hırsızlık yapma. İntikam benimdir,
borcumu ödeyeceğim.*”

Raven kâğıdı masaya bıraktı.

“Neden bana İncil’den alınmış bu Latince kağıdı gösteriyorsunuz?”

“Neden İncil’den bir alıntı olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Eski yazı uzmanı değilim ama el yazısının ortaçağdan kalma olduğunu görebiliyorum.” Eliyle kâğıdı işaret etti. “Kelimeler İncil’den alıntı gibi ama uzman değilim bu alanda.”

“Kelimeler size tanıdık geliyor mu?” Batelli bakışlarını ona dikmişti.

“Hayır.”

“İlginç.” Adam kâğıdı dosyanın içine yerleştirip dosyayı kapattı. Sonra elini dosyanın üzerine yerleştirdi.

“Galerideki güvenlik sistemiyle ilgili bana ne söyleyebilirsiniz?”

“Hemen hemen hiçbir şey. Ben sadece sanat restorasyonu bölümü çalışanıyım.” Masada adamın önünde duran kimliğini işaret etti. “Galerinin açık olduğu saatlerde belirli bazı odalara giriş iznim var. Binanın güvenlik şifresini veya teşhir salonlarının şifrelerini bilmiyorum. Galerinin hangi tür güvenlik sistemi kullandığını bile bilmiyorum. Bu konu bana tamamen yabancı.”

“Kartınız Botticelli çizimlerinin olduğu salona girişinizi sağlıyor mu?”

Raven olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Sadece işimle alakalı odalara giriş iznim var: arşivlere, restorasyon odalarına ve diğer meslektaşlarımla paylaştığım ofise.”

“Peki ya anahtarlar?”

“Üffizi’deki odaların çoğuna giriş kartla sağlanıyor. Bazı eski salonlara ve Vasari Koridoru’na anahtarla girilebiliyor. Ama bana anahtar verilmedi. Ki verilmiş olsaydı bile, bina kapalıyken içeri giremezdim.”

“Ama mesai saatleri dışında geç saatlerde de çalışıyorsunuz.”

“Bazen zamanla yarıştığımız bir işlem uyguladığımızda Profesör Urbano restorasyon ekibinin fazla mesai yapmasını ister. Ama bu tür durumlarda galeri açık tutulur, ya da en azından restorasyon labo-

ratuvarı açık bırakılır. Eğer geç saatte girmemiz gerekirse güvenlik binaya girerken ve çıkarken bize eşlik eder.”

Müfettiş sandalyesinde geriye yaslandı. Gözlerini kırpmaksızın genç kadını inceliyordu.

“Mayıs’ın on yedisinde fazla mesaiye kaldınız mı?”

“Hayır. Şu an Venüs’ün Doğuşu tablosu üzerinde çalışıyorum. Tam bir restorasyon uyguluyoruz, bu da eserin teşhirden kaldırılması anlamına geliyor. Profesör Urbano aksini istemedikçe normal iş saatlerinde çalışıyoruz. Kendisi birkaç aydır böyle bir talepte bulunmadı.”

“Yüzünüz pasaportunuzdaki veya kimlik kartınızdaki resminizle eşleşmiyor.” Eliyle masadaki kartı işaret ederek devam etti. “Pasaportunuzdaki resmin yeni çekildiğini varsayıyorum, öyle mi?”

“Evet, yeni.” Genç kadın sandalyesinde kıpırdandı.

“Yeni gibi durmuyor. İş başvuru formunuzda topal olduğunuz yazıyor.”

Bu noktada adamın gözleri, Raven’in masanın altından görünen sağ bacağına kaydı ve sonra tekrar yüzüne çevrildi. “Topal gibi görünmüyorsunuz.”

“Kullanılması gereken doğru terim engellidir.” Raven omuzlarını dikleştirdi. “Ve artık engelli değilim.”

“Ne demek istediğinizi açıklayın.”

Dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastıran Raven, “Açıklayamam,” dedi.

Adamın kaşları havaya kalktı. “Pardon?”

“Açıklayamam.” Raven ellerini öfkeyle havada salladı. “Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Size bunu zaten söyledim.”

Kapının çalınmasıyla Ajan Savola içeri girdi. Batelli’nin yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadığında adam hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bir şeyler söyledi ama Raven ne konuştuklarını anlayamadı.

Ajan Savola Batelli'nin sağında eskisi gibi ayakta durmaya devam ederken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Batelli kalemi alıp dosyanın üzerine vurmaya başladı.

"Doktora gittiniz mi?"

Raven başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Eğer size uyuşturucu verildiğini düşündüyseniz neden hastaneye gitmediniz?"

"Kendimi iyi hissediyordum. İşe geç kaldığım için endişeliydim."

Batelli kaşlarını çatı. "Hafızanızda boşluklar var, görünüşünüzde inanılmaz bir değişim var, yürüebilme yetinizde mucizevî bir iyileşme olmuş ve siz işe geç kalmaktan mı endişelendiniz?"

Adam ağzının içinde birkaç küfür yuvarladıktan sonra elindeki kalemi masaya fırlattı.

Raven elini alnına bastırdı.

"Sizi hastaneye götürebiliriz." Ajan Savola yavaş bir sesle İngilizce konuşmuştu.

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Profesör Urbano'yu görmem lazım. İşimi kaybetmek istemiyorum." Zorlukla yutkundu. "Kendi doktorum var. Onu görmek için randevu alacağım."

Ajan Savola anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. "Doktorunuz estetik cerrah mı?"

"Hayır." Raven'in tonlaması sertti.

"Sadece bir plastik cerrah sizi bu halinizden (eliyle kimlikteki resmi işaret edip devam etti.) bu hale dönüştürebilir." dedi ve genç kadının yüzünü işaret etti.

Genç kadın öfkeyle, "Hakaret etmeye mi çalışıyorsunuz?" dedi.

"Bir psikiyatristiniz var mı sinyorina?"

Raven ters bir şekilde, "Tabii ki hayır!" diye patladı. "Peki ya sizin Ajan Savola? Sizin bir psikiyatristiniz var mı?"

Ajan ona doğru bir adım atarak küfretti.

Batelli ellerini havaya kaldırdı.

“Bu tavırla hiçbir şeyi çözemeyiz,” diyerek Raven’e ve meslektaşına baktı.

Genç kadın dosyayı işaret etti.

“Eğer benim iş başvuru kayıtlarım elinizdeyse, hiç sabıka kaydımın olmadığını da biliyorsunuzdur. Ayrıca işe alınırken psikiyatrik değerlendirmem de yapılmıştı.” Savola’ya bakarak devam etti.

“Daha da önemlisi, hayatımı sanatı korumaya ve gelecek nesillere aktarmaya adanmış biriyim ben. Hiçbir şeye zarar vermem ve hiçbir şeyi çalmam. Sanat hırsızları insanlığın en alt seviyesine yakın bir grubun mensuplarıdır çünkü güzel bir şeyi çalıp dünya göremesin diye onu gizlerler.”

Batelli merakla genç kadına baktı. “Size göre insanlığın en alt seviyesindekiler kimlerdir?”

“Çocuk tacizcileri.”

Her iki adam da bu açıklamayla şaşkına dönseler de hemen kendilerini toparladılar.

Batelli, Raven’in pasaportunu, kimlik kartını ve diğer dokümanlarını alıp bir süre elinde tuttuktan sonra genç kadına uzattı.

“Parmak iziniz alındıktan sonra gitmekte özgürsünüz. Bu sadece kimliğinizi doğrulamak için yapılacak, nihayetinde bu resimlere benzemiyorsunuz. Bir memur size Uffizi’ye dönüşünüzde eşlik edecek. Ama sizi uyarmalıyım Sinyorina Wood, sizinle tekrar görüşmek isteyeceğiz. Floransa’dan ayrılmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Ülkeden ayrılma ihtimalinize karşın gerekli önlemler alınacak.”

Adam bakışlarını bir an için Savola’ya çevirdikten sonra tekrar ona baktı. “Ve kendi iyiliğiniz için, doktora gitmenizi öneririm.”

“Raven, adamın elindekileri alıp kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı.

BÖLÜM 6

Nihayet Uffizi'ye döndüğünde, binaya girebilmek için güvenlikte parmak izi taraması yaptırması gerekti. Bu aşağılayıcı deneyimden sonra, diğer araştırmacılarla paylaştığı ortak ofise gitti. Köşedeki masasına bitkin adımlarla ilerlerken içeridekilere gergin bir şekilde elini sallayıp selam verdi.

Sandalyesine gömülüp gözlerini penceresi olmayan ofiste gezdirdi. Etrafta işe dair mırıldanmalar ve her zamanki telefon sesleri duyuluyordu. Birkaç iş arkadaşı masasına gelip kim olduğunu merak ederek kimliğini görmek istedi. Genç kadın her defasında güvenliği çağırıp kimliğini doğrulatmak zorunda kalıyordu. Bir süre sonra etraftakilerin ona yönelttiği bakışlara, şaşkınlıktan ziyade tenkit etme hâkim olmaya başladı.

Bu detaylı incelenmeden dolayı Raven'in tüyleri diken diken olmuştu.

Masasında bir sürü mesaj vardı ve en üstteki, gelince kendisine mesaj atmasını isteyen Patrick'tendi. Mesajları görmezden gelerek başını ellerinin arasına aldı.

Başı dertteydi.

Kendini çimdiklediğinde hissettiği acı olmasa, kâbus gördüğüne inanması işten bile değildi. Çok fazla inanılmaz ve açıklanamaz

olay gerçekleşmişti. Başta ani iyileşmesi yer alıyordu. İkinci olarak, kilolarından bir anda kurtulması ve fiziksel görünüşündeki radikal değişim geliyordu. Son olarak, ortadan kaybolması ve hafızasında boşluklar olması vardı.

Ayrıca kişiliğinin de hafifçe değişime uğramış olması söz konusuydu. Raven en son ne zaman bugünkü kadar sinirli veya kaba olduğunu hatırlayamıyordu. Her zaman nazik ve kontrollü olmasıyla övünürdü. Ama polis merkezindeyken...

Raven'in gözü, masasının üzerinde aylar öncesinden kalma bir broşüre takıldı. Broşür galeri tarafından gelen ziyaretçilere verilmek üzere tasarlanmıştı ve Botticelli eserleriyle ilgili bilgi veriyordu.

Kâğıdı eline alarak üzerinde yazanlara baktı.

Tek kelime etmeksizin sırt çantasını çıkartıp masanın çekmece-lerinden birine koyarak kilitledi ve kimliğinin bağlı olduğu kordonu boynundan geçirdi. Şarj etme imkânı bulamadığı cep telefonunu da broşürü tuttuğu eline aldı. Her ne kadar poposunu oldukça çekici gösterdiğini düşünse de giydiği yoga taytının cebi olmayışından dolayı hayıflandı.

Restorasyon laboratuvarına gidip gelişini bildirmesi gerekmesi- ne rağmen aksi istikamete yönelip ilüstrasyonların sergilendiği salona gitti. Teşhir salonu kordonla kapatılmıştı ve koridor bomboştu.

Koridor, mürekkep ve kalemle çizilmiş eserleri daha iyi yansıtabilmek için parlak bir maviye boyanmıştı. Odanın içinde insanların dokunmasını engellemek için sanat eserlerinin güvende tutulmasını sağlayan bir dizi kutu bulunuyordu.

Raven, parmak izi alınması için toza bulanmış olan içi boş kutuları, duvarları ve zemini inceledi. Yapı iskelesi bir köşeye konmuş, yüksek tavana uzanıyordu. Görünüşe göre birileri beyaz tavanı da toza bulamıştı. Tavanın bazı bölümleri gri ve siyah lekelerle kaplıydı.

Genç kadın broşürde yazan tanıtımı okumaya başladı. Müfettiş Batelli'nin de belirttiği gibi, ilüstrasyonlar birer kopyaydı. Botticelli, Dante'nin 1503 yılında ölen Lorenzo di Pierfrancesco de' Medici için yazdığı İlahi Komedyası'na yüz tane çizim hazırlamıştı. Maalesef bu

Çizimlerin sekiz tanesi kayıptı. Orijinallerin bir kısmına Vatikan sahipti ve diğ erleri de Berlin'deki Staatliche Müzesi'nde sergileniyordu.

Emersonların koleksiyonu tamdı. Evet, sadece kopyaydı bunlar ama yine de Emersonlar yüz eserin tamamına sahipti. Bu bile koleksiyonu eşsiz kılmaya yetiyordu.

Elbette, Uffizi bunları teşhir etmekten dolayı fazlasıyla mutluydu. Eserleri görmeye gelen ekstra ziyaretçi sayısı, Raven ve Profesör Urbano'nun takımının üzerinde çalıştığı dahil olmak üzere galerideki restorasyon çalışmalarını finanse etmeye ek fon sağlıyordu.

 l strasyonlar 2011 yazında, yani iki yıl önce Uffizi'ye ödünç verilmişti. Raven, Opificio'da çalışırken bir yandan doktora tezi için araştırma yaptığı dönemde yapılan açıklamayı gayet net hatırlıyordu.

Bu açıklama yapılmadan önce hiç kimsenin Emersonların koleksiyonuna dair bir bilgisi yoktu. Raven konuyla alakalı amatörce bir araştırma yapmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Bu denli önemli sanat eserlerine dair bilgi olmaması    rtıcıydı.

Doktor Vitali'nin ilüstrasyonların men eiyle alakalı hazırladığı yazı bro  rde yer alıyordu ama adamın bilgisi Emersonlardan gelmiş olmalıydı çünkü Raven yazılanların hiçbirinin gerçekliğine dair bir kanıt bulamamıştı.

Genç kadın bu gerçeği merak uyandırıcı bulmuştu.

Bro  re göre, ilüstrasyonlar 16. yüzyılda ve büyük ihtimalle Boticelli'nin öğrencilerinden biri tarafından  izilmi ti. On dokuzuncu yüzyılda bir  ekilde  sve li bir ailenin eline geçmişti. Yıllar önce özel bir satı la eserleri Profesör Emerson'a satmışlardı.

 l strasyonların on altıncı yüzyıldan on dokuzuncu yüzyıla dek nerede oldukları tam bir muammaydı.  sve li ailenin de Profesör Emerson'un da eserleri halka tanıtmak için aceleci davranmadıkları a ıkardı. Bayan Emerson'un eserleri dünyaya tanıtmak konusunda kocasını sonunda ikna ettiği söyleniyordu.

Raven *“ve artık yoklar”* diye düşündü. Boş teşhir kutularına baktığında gözlerine ya lar dolduğunu hissetti.

Tam restorasyon laboratuvarına yönelmişti ki cep telefonuna gelen mesajın sesini duydu. Patrick'tendi.

"Neredesin?"

Hemen cevap yazdı.

"Teşhir salonunda"

Partick'in cevabını beklese de mesaj gelmedi.

Beklerken geçen hafta boyunca kendisine gönderilmiş mesajları inceledi ve içlerinde Patrick'le Gina'nın yolladığı ve endişelerini dile getiren bir sürü mesaj gördü. Kaçırdıklarının arasında bir sürü e-mail ve sesli mesaj da vardı.

Derin bir iç geçirerek boş kutulara üzgün bir son bakış attıktan sonra salondan çıktı. Koridorda ilerlerken Patrick'in ona doğru geldiğini gördü.

"Polisle işler nasıl gitti?" Yüzü endişe doluydu.

"İyi değil."

Patrick bir küfür savurdu.

"Hadi gel."

Genç kadının elini tutarak onu arka merdivenlere yöneltti ve beraberce üst kata çıkıp sakın bir köşede durdular.

Genç kadının elini bırakan Patrick kollarını göğsünde kavuşturdu ve Raven'e yaklaştı.

"Ne dediler?"

"Bir sürü soru sordular. Görünen o ki, benden şüpheleniyorlar ve sorularını yanıtlamakta yetersiz kalışım da beni suçlu gösteriyor." Gözlerini ovuşturarak devam etti. "Geçen hafta nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Hafızam alt üst durumda."

"Geçen haftanın tamamını mı hatırlamıyorsun?" Erkeğin sesinden duyduğu endişe belli oluyordu.

"Gina'nın partisinden sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Belki biri içkime bir şeyler karıştırdı." Gözlerini ayağına dikip bakışlarını Patrick'inkilerden kaçırdı.

“İmkansız” Patrick’in sesi kendinden emindi. “İçkileri ben koyuyordum, hatırlasana. Oradaki herkesi tanıyorum. Hiçbiri bunu yapmış olamaz.”

“O zaman neden hatırlamıyorum?”

“Bilmiyorum.” Erkeğin yüz ifadesi daha da gerginleşmişti. “Doktor Vitali seni görmek istiyor.”

“Ne?”

Patrick yönetim odasını başıyla işaret ederek onayladı. “Araştırma ile ilgili bütün detayları o kontrol ediyor, seninle yapılan görüşme de dâhil. Ve Emersonlar da şimdi geldi. Onlara eşlik eden polisleri gördüm.”

Raven homurdandı. Elbette ki Emersonlar hızsızlıktan dolayı alt üst olmalıydılar. Ve Profesör Gabriel Emerson’un... anı anına uymayan kişiliği ün yapmıştı.

Patrick sözlerine devam etti. “Profesör Urbano’ya senin geri geldiğini söyledim ama polisten bahsetmedim. Vitali seninle işini bitirdikten sonra o da seni görmek istiyor.”

“Hiç kimse farkıma varmazken daha mutluydum.”

Patrick kaşlarını çatı. “Hey, bu, buna benzer bir şeyi ikinci söyleyişin. Etrafına bak. Ben seninle ilgili endişeleniyorum, Urbano da öyle. Bir haftadır nerede olduğunu düşünüp meraklandık.”

Genç kadın yanağının içini ısırıldı. “Belki de benden şüphelenmen gerekir. Ben bile kendimden şüpheleniyorum.”

Patrick bir adım yaklaştı ve öne eğilerek Raven’in gözlerinin içine baktı. “Saçmalamaya başlama yine. Amanda Knox’a neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Raven titredi. “Evet.”

“Masum olduğunu söylüyordu. Belki de öyleydi. Ama İtalyan polisinin soruşturması sonucunda yakalandı. Onunla işlerini bitirdiklerinde herkes kadının suçlu olduğunu düşünüyordu. Eğer bir suçtan hüküm giyersen Amerikan konsolosluğu sana yardım edemez. Polisin eline koz verme sakın.” Patrick anlayışlı bir şekilde kolunu sıktı. “Gitsen iyi olur. Vitali seni hemen görmek istiyor.”

“Beni açığa alacak, değil mi?”

Patrick tekrar kolunu sıktı hafifçe. “Bilmiyorum. Ama olanların mantıklı bir açıklaması olmalı. Cevabı bulacağız, söz veriyorum.”

Genç kadın soluk bir gülümsemeyle karşılık verip Doktor Vitali’nin ofisine gitti. Kapıyı iki kez çalıp bekledi.

Kapı uzun boylu, yakışıklı, koyu renk saçları ve keskin mavi gözleri olan biri tarafından açıldı. Adam beyaz gömlek, kot pantolon ve kahverengi deri ayakkabılar giymişti.

Duruşu kesinlikle sıradan değildi.

“Evet?” Ses tonu da yüz ifadesi kadar soğuktu.

Raven, “Günaydın, Doktor Vitali beni görmek istemiş,” diye nazik bir İtalyancayla karşılık verdi.

Adam, kapıyı ardına kadar açtığında Raven, Vitali’nin masasının arkasında oturarak kucığında bir bebek tutan genç bir kadınla konuştuğunu gördü.

“Kahrolası parmak izi yok da ne demek?” Raven’in Profesör Emerson olduğunu tahmin ettiği adam kapının yanından ayrılarak masanın önüne geldi.

“Gabriel.” Raven’in, adamın karısı olduğunu sandığı kadın önce profesöre, sonra da kucığındaki çocuğa baktı.

“Üzgünüm sevgilim.” Profesör Emerson’un sesine pişmanlık hâkimdi. Adam bir elini bebeğin başına koydu. “*Lanet olası*, parmak izi demek istemişim.”

“Az önceki cümleden çok da farklı değil bu.” Bayan Emerson hafifçe gülümsedi.

Bebek annesinin elbisesini çekiştirmeye başladı. Bir elini yumruk haline getirip kenarını çiğnerken, bir yandan Raven’in kulağına viyaklama gibi gelen sesler çıkartıyordu.

“Sanırım karnı acıktı.” Bayan Emerson Vitali’ye özür dilercesine bir bakış attı.

Profesör Emerson elini karısının omzuna koyarak: “Vitali, Julianne’nin, Clare’yi emzirebileceği sakın bir yer bulabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette.” Vitali gülümseyerek Raven’e yaklaşmasını işaret etti.
“Ve siz...?”

Raven utanarak duraksadı. “Raven Wood, dottore.”

Doktor Vitali kuşku dolu gözlerle genç kadını inceledi.

Raven huzursuzca kıpırdandı.

Vitali şoktan sıyrılmışçasına bakışlarını misafirlerine çevirdi.

“Bayan Wood.” Adam İngilizce konuşmaya başlamıştı. “Bayan Emerson’u konferans salonuna götürün. Sonra buraya dönün. Sizinle konuşmak istiyorum.”

“Tabii ki.” Raven direktörün buz gibi ses tonu ve duruşu karşısında kendini zorlayarak gülümsedi.

“Teşekkürler,” diyen Bayan Emerson, bebeği bir eliyle tutarak diğer eline çantasını ve bebek eşyalarıyla dolu koca bir poşeti aldı.

Raven başıyla koridoru işaret etti. “Bu taraftan lütfen.”

Profesör, çantanın ve poşetin askılarını karısının koluna yerleştiren ve bebeğin başını okşayarak öpen profesöre bakarak karı kocanın birbirine sarılmalarını izledi.

Profesör gülümseyerek, “Hazır olduğunda geri gel sevgilim,” dedi.

Bayan Emerson başıyla onaylayıp Raven’e döndü ve İngilizce, “Teşekkürler,” dedi. “Clare’ye kahvaltısını otelde yaptırmaya çalıştım ama emmedi. Korkarım hepimiz uçuş sonrasının etkisindeyiz.”

“Hiç sorun değil. Konferans salonu özel bir bölümdür ve hemen koridorun sonunda.” Raven ofisten çıkarlarken başıyla sağ tarafı işaret etti.

Bayan Emerson siyah ve sade bir elbiseyle bilekten bağlanan siyah espadriller giymişti. Omuzlarına değen kahverengi saçları altın renginde gölgelendirilmişti ve büyük kahverengi gözleri parlıyordu. Genç ve narin görünüşüne nazik bir duruş hâkimdi.

Kadının yanında yürüyen Raven, zayıf ve güzel birinin yanında her daim hissettiği gibi kendini kocaman ve hantal hissediyordu. (İnanılmaz bir fiziksel değişim geçirdiğini unuttuğu belliydi.)

“Çantalarınızı taşıyabilir miyim Bayan Emerson?”

Genç kadın bir kahkaha attı. “Bana Julia de. Sanırım aynı yaştayız.”

Raven kendini tutamayıp, “Neredeyse otuz yaşımdayım,” dedi.

“Ben de birkaç yıl içinde otuz olacağım. Yani lütfen bana Julia de. Eğer bez çantasını taşırsan minnettar olurum.”

Raven çantayı genç kadının omzundan aldığı anda, ne kadar ağır olduğunu hesap etmediğinden tam düşürmek üzereydi ki son anda yakaladı.

“Özür dilerim. Seni uyarmalıydım.” Julia yardım etmek için elini uzattıysa da Raven iki eliyle çantayı kavradı.

“Gabriel herhangi bir acil durum karşısında hazırlıklı olmak istiyor ve ben bakmazken çantaya bir şeyler tıktırıyor. Clare için bir pusete ihtiyacım var, bu çantanın içindekiler içinse ayrı bir pusete.” Bir kahkaha daha attı. “Aslında kendim için de bir pusete ihtiyacım var. Bir bebekle seyahat etmek düşündüğümünden daha zormuş.”

“Yakınlarda mı kalıyorsunuz?”

“Evet, Sanat Galerisi Otelinde.” Julia’nın yüzü aydınlandı. “Bir haftalığına buradayız, sonra Umbria’ya geçeceğiz. Clare’nin vaftiz annesi de bizimle.”

Ne güzel.” Raven gerçekten ne diyeceğini bilmiyordu.

“Ama hırsızlık olayı bizi gerçekten alt üst etti.” Julia, Clare’yi sıkıca tutuyordu. “İllüstrasyonlar bizim için birer sanat eserinden çok daha fazlası. Manevi değerleri var. Doktor Vitali çalındıklarını söylediğinde...”

Julia saklamak istercesine yüzünü bebeğine çevirdi.

Raven, “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Gabriel bulunacaklarını umuyor ama bunun mümkün olduğundan pek emin değilim. Tahminimce tek yapabileceğimiz dua etmek. Kocama satan aileye gelmeden önce de çalınmış olmaları kuvvetle muhtemel.” Julia içini çekti. “Sanırım bunu hiç bilemeyeceğiz.”

Raven, Doktor Vitali'nin broşüründe bundan bahsedilmediğini bildiğinden meraklanmıştı. Ama konuyu fazla deşmemeye karar verdi.

“Polis elinden geleni yapıyor. Umarım onları bulurlar.”

“Ben de öyle umuyorum. Aksanız Amerikalıya benziyor.” Julia ilgiyle ona bakıyordu.

“New Hampshire'danım. Florida'da o kadar uzun yaşadım ki aksanımı kaybettim.”

“Ben de Pennsylvania'danım ama Cambridge'de yaşıyoruz.” Julia sırtıttı. “Hiçbir zaman Boston aksanına sahip olabileceğimi sanmıyorum. Galerinin hangi bölümünde çalışıyorsun?”

“Restorasyon ve koruma. Venüs'ün Doğuşu üzerinde çalışan ekibin üyesiyim.”

Julia'nın kahverengi gözleri parladı. “En sevdiğim tablolardan biridir. Misafirlerin restorasyonu izlemelerine izin vermiyorsunuzdur, değil mi? Söz veriyorum yolunuza çıkmam.”

“Eminim Doktor Vitali bir şeyler ayarlayabilir. Ne yaptığımızı size göstermekten memnun olurum ama yetki Profesör Urbano'da. Kendisi Umberto Baldini'nin yönetiminde Primavera'nın restorasyonunda çalışmıştı.”

“O da en sevdiklerimden biri. Botticelli'yi her zaman sevmişimdir.” Julia'nın sesi dalgınlaşmıştı. “İlüstrasyonları ödünç vermek isteşimizin sebebi buydu. Diğer insanların da onların keyfini sürmesini istemiştik.”

Raven dönerek yüzünü genç kadına çevirdi. “Onları görebildiğim için ne kadar mutlu olduğumu söylememe izin verin. Hemen her gün onları ziyaret ettim. Kocanızla beraber serginin uzatılması na karar vermenizden dolayı hepimiz çok mutlu olmuştuk.”

“Teşekkürler.” Julia'nın gülümsemesi soldu. “Bunun benim hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Clare için izne çıkacağımız süre boyunca ilüstrasyonların galeride kalması için Gabriel'i ikna eden bendim. Şimdiyse gittiler.”

“Çok üzgünüm.”

“Ben de.”

Raven merak içinde genç kadına baktı.

“Profesör Emerson ve siz, beraber izinde misiniz? Siz de mi profesörsünüz?”

“Eğitimini tamamlayan bir profesörüm. Dante üzerine yaptığım doktoramın ortasındayım.”

“Hangi üniversitedesiniz?”

Julia gülümsedi. “Harward. Hala tezimi bitirmeye çalışıyorum.”

“Profesör Emerson da Dante uzmanı, değil mi?”

“Evet. Clare’nin vaftiz annesi de emekli Dante uzmanıdır. Anlaşılan bir bebeğe bakmak için üç Dante uzmanı gerekiyor.”

Raven kahkaha atarak konferans salonunun kapısını açtı. Julia’ya önden girmesi için yol verip kapıda asılı olan yazının içeride toplantı olduğunu gösteren tarafını çevirdi.

“Burada sizi kimse rahatsız etmez. Bir şeye ihtiyacınız var mı?” Salonun ortasında duran uzun masanın üzerine elindeki çantayı bıraktı.

Julia hemen oturup çantanın içini karıştırmaya başlayıp büyük bir şişe mineral su çıkarttı.

“Eğer bir bardak bulabilirsen harika olur. Emzirirken olabildiğince çok su içmeye çalışıyorum.” Çantasından iPhone telefonunu çıkartıp masanın üzerine bıraktı. “Eğer başka bir şey lazım olursa Gabriel’i ararım.”

Raven, salonun diğer ucundaki dolabın içinden bir bardak alıp Julia’ya verdikten sonra bakışlarını babası gibi büyük mavi gözleri ve düz, koyu renk saçları olan bebeğe çevirdi.

“Clare kaç yaşında?”

“Geçen Eylül’de doğdu. Yaklaşık dokuz aylık.”

“Çok güzel.” Raven nazikçe bebeğin başını okşadı.

“Teşekkürler. Bence babasına benziyor. Ama herkes ağzının bana benzediğini söylüyor. Senin çocuğun var mı?”

“Hayır.” Raven duruşunu dikleştirerek bakışlarını bebekten ayırıp anneye çevirdi. “Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa Doktor Vitali’nin ofisinde olacağım.”

Julia bardağa su doldurdu. “Böyle iyiyiz.”

“Umarım ilüstrasyonları bulurlar.” Raven’in sesi kısıktı.

Julia başını kaldırıp ona baktı.

“Ben de umarım. Onları kaybetmek sanatı kaybetmekten çok daha fazlasıydı bizim için.” Julia bakışlarını bebeğine çevirdi. “Aileden bir parçayı kaybetmek gibiydi.”

Raven başıyla onaylayarak konferans salonundan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bayan Emerson beklediği gibi değildi. Galeriye ara sıra ziyaret eden önemli bağışçıların çoğundan daha genç ve iyi biriymi.

Kadının sanat eserlerinin yitirilmesinden bahsederken yüzünde beliren ifadeyi hatırladığında onun adına üzüldüğünü hissetti. Görünüşe göre Emersonlar bu eserleri kalpten seviyorlardı. Şimdiyse kaybetmişlerdi.

Doktor Vitali’nin ofisine yaklaştığında kapının açık olduğunu fark etti. Oldukça yüksek tonda konuşan Profesör Emerson’un sesi koridorda yankılanıyordu.

“Yani İtalyan polisi bütün yerel bağışçılarla ve serginin açıldığı gala gecesine katılan herkesle görüştü. William York hakkında ne düşündüler peki?”

“Kim?” Doktor Vitali’nin sesi şaşkındı.

“Serginin açıldığı gece yanıma gelen şu genç adam. Ondan sana bahsettiğimde adamın galaya davet edilebilmek için büyük bir bağışta bulunan buralı bir münzevi olduğunu söylemiştin.”

“O isimde birini tanımıyorum.”

Raven görünmemeye dikkat ederek kapıya yaklaştı.

“Massimo, adamı tanımıştın ve kim olduğuna baksın diye asistanını çağırmıştın. Hatırladın mı? Benden biraz daha kısa, yaklaşık bir seksen, sarı saçlı. İngiliz’di, sanırım Oxford’dan. Medici Riccardi

Saray'ının restorasyonunun onun himayesinde olduğunu söylemiş-
tin."

"Gabriel, arkadaşım, William York isminde birini tanımıyorum."

Raven kağıtların karıştırılırken çıkarttığı hışırtıyı duydu.

"Galanın davetlilerinin olduğu liste işte burada. Onun adı listede yok. Medici saraylarıyla herhangi bir İngiliz arasında bildiğim hiçbir bağlantı yok. Riccardi Sarayı belediyeye ait. Restorasyonu bir grup İtalyan bağışçıyla beraber finanse ettiler."

Profesör Emerson öfke içinde bir küfür savurdu ve Raven bir sandalyenin devrildiğini duydu.

Hareketinin sonuçlarını düşünmeksizin kapıya yürüyen Raven, "Doktor Vitali?" diye seslendi.

Endişeli bakışlarını önce galerinin yöneticisine, sonra devrilmiş duran sandalyenin başında yumrukları sıkılı bir halde duran profesöre çevirdi.

"Sinyorina." Vitali içeri girmesi için işaret ettikten sonra dikkatini tekrar profesöre çevirdi. "Arkadaşım, lütfen sakın ol. Eşinin ve çocuğunun yanına git ve bırak bunlardan dolayı ben endişeleneyim."

"Bunlardan dolayı endişeleniyorum Massimo çünkü birileri benim için kıymetli olan bir şey çaldı." Profesör dişleri kenetlenmiş şekilde konuşuyordu. "O ilüstrasyonların geri getirilmesini hayatımın görevi adlediyorum. William York ile tanıştığıma yemin ederim. Sergide çok tuhaf davranmıştı ve sonrasında onunla ilgili seninle konuştuk. İlüstrasyonların sergilenmesinden dolayı içerlemiş görünüyordu ve genç olmasına karşın oldukça zengin bir adamdı. Birilerinin bağış kayıtlarına bakıp adamın yaptığı bağışı bulması gerekiyor. Onun galeriye binlerce euro bağışta bulunduğunu söyleyen sendin."

Profesör Emerson yumruklarını Vitali'nin masasına yaslayıp öne eğildi.

"Ve sen ya da İtalyan polisi bu işle ilgilenmezse bu soruşturmayı tamamlaması için gereken kişileri şahsen tutacağım."

İki arkadaş arasında uzun bir sessizlik oluştu.

Raven rahatsız bir şekilde kıpırdanarak açık duran kapıya baktı. O an için ortadan kaybolmaktan başka bir dileği yoktu.

Nihayet Vitali, "Va bene," diyerek elini salladı. "Dedektif Batelli'yle görüş. Yetkili o."

"Teşekkürler." Profesör Emerson doğrularak başka bir şey söylemeksizin dışarı çıktı.

Doktor Vitali gözlerini kapatıp dua edercesine arkasına yaslanırken Raven beklemeye devam etti.

Nihayet gözlerini açan adam başıyla sandalyeyi işaret etti. "Sin-yorina Wood. Görünüştünüzdeki bu ani değişikliği açıklayın. Ve geçen hafta nerede olduğunuzu anlatın bana."

Raven oturarak derin bir nefes aldı ve hikâyesini anlatmaya başladı.

Vitali'nin ofisinden çıkan Raven derin düşüncelere dalmış şekilde koridordan aşağı doğru yürüdü.

Adam onu açığa almamıştı. Görünüşiyle, ortadan kaybolmasıyla ve polisle yaptığı görüşmeyle ilgili can alıcı sorular sormuştu. Soğuk tavırları, Raven'in verdiği cevaplarla gitgide ısınmış gibiydi. Görüşmeleri sonuçlandığında, Raven adamı soygunla bir alakası olmadığına ikna ettiğini düşünmüştü.

Vitali, Raven'i işinin başına göndermiş, gelmediği bir haftanın izin günlerinden kesileceğini söylemişti. Raven kovulmadığı veya açığa alınmadığı için rahatlamıştı.

Botticelli'nin, İlahi Komedyâ için çizdiği orijinal illüstrasyonlarının sergilendiği koridorda yürüyen Raven, çizimlerin Primavera'nın da sahibi olan Lorenzo di Pier-francesco de' Medici için yapıldığını hatırladı.

Hırsızların bunu bilip bilmediğini merak etti. Hırsızlar, Boticelli hayranı mı yoksa sadece fırsatçı mıydılar, bilmiyordu.

Bir grup azılı suçlunun eşsiz çizimleri plastik torbalara tıktığını ve sırt çantalarına attığını hayal etti. Bu sanat eserlerine layık oldukları şekilde davranmayacakları kesindi. Onları korumayacaklardı.

Büyük ihtimalle şu an bir yerlerde resimleri masaya serip üzerinde yemek yiyorlardır. O güzelim mürekkebin ve nadir bulunan enfes renklerin üzerine kahve veya süt damladığını gözünde canlandıran Raven titredi. Hırsızlar belki de Beatrice ile Dante'nin yüzlerine, içtikleri sigaranın dumanını üflüyorlar veya küllerini savuruyorlardı.

"Pislik herifler"

Eğer, adamlar Botticelli'nin hayranı iseler, neden ilüstrasyonları çaldıkları ortadaydı. Primavera'nın boyutu o kadar büyük ve tablo o kadar ağırdı ki, resmi Uffizi'den ağır ekipman ve koca bir ekip olmaksızın çıkartmaları imkansızdı.

Hırsızlar büyük ihtimalle alt kattaki restorasyon laboratuvarında Venüs'ün Doğuşu'nun olduğundan habersizdiler. Laboratuvarıda güvenlik sağlamdı ama teşhir salonlarından daha sofistike veya komplice bir sisteme sahip değildi. Gerçi, o da Primavera gibi büyük ve ağırdı ve o tabloyu da taşımak için bir sürü adam gerekirdi. Birinin alıp da pencereden çıkartabileceği bir resim değildi.

Aklında bu düşüncelerle yürüyen Raven kendini Botticelli odasına girerken buldu. Hızla Primavera'nın önüne gitti.

Oda alışılmışın dışında görünüyordu. Büyük ve heybetli resim normalde Venüs'ün Doğuşu ile dengeliydi ama o da yaklaşık bir yıl önce alt kattaki laboratuvara indirilmişti. Ait olduğu yere dönmesine birkaç ay daha vardı.

Raven, Primavera'ya yaklaşarak soldaki yalnız erkek figürünü incelemeye başladı. Erkeğin ellerine, kaslarına, kollarının şekline ve mükemmel tenine büyülenmişcesine bakıyordu. Göğsünü, boynunu ve nihayet yüzünü inceledi. Adamın dolgun dudakları, düz bir burunu, açık renk gözleri ve uzun saçları vardı.

Saçıyla ilgili bir şeyler Raven'i rahatsız ediyordu, sanki vücudunun kalanıyla bir uyumsuzluk oluşturuyor gibiydi. Ama yüzü...

Raven kulağına fısıldayan bir ses duydu ama kelimeleri seçemedi.

Arkasına döndü. Odada hiç kimse yoktu.

Bir an için gözlerini kapatıp vücudunu ele geçiren endişeyi def etmek için nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Mercury'nin resmedilmiş figürüne son bir bakış attıktan sonra kapıya ilerleyip Profesör Urbano'yla yüzleşmek için kendini hazırladı.

BÖLÜM 7

Gün batımından sonra Teatro'da oturan Aoibhe içindekini sıvı ve ılık halde tutmak için özel tasarlanmış bardağındaki içeceğini yudumluyordu.

Teatro, şehir merkezinde yer alan gizli bir kulüptü. On yedinci yüzyılda Prens tarafından bir tür salon amaçlı veya toplantı merkezi olarak kullanılmak üzere inşa edilmişti. Zaman içerisinde daha az entelektüel bir amaca hizmet etmeye başlamıştı. Şimdiyse mekân İs- viçreli bir şirket adı altında Floransa Konseyi'ne aitti.

Floransa'nın ve Avrupa'daki diğer gizli eyaletlerin geçmişi, Romalılardan öncesine dayanmaktaydı. Özellikle şehir merkezlerinde, gölgede kalan hükümdarlar ve danışmanlar, doğaüstü nüfusu belli kısıtlamalar çerçevesinde yönetiyordu. Ortaçağ'da İtalya'daki eyaletlerin tamamı, Roma'daki kralın kesin yönetimine tabiydi.

Floransa sınırları içinde, Prens tam yetkiye sahipti. Eğer isterse, kendi başkanlığında bir konsey veya yönetim heyeti kurabilirdi. Konsey bir mahkeme görevi görür ve kurallara uymayanları cezalandırır veya sürgüne gönderirdi. Bunlara ilaveten yer altı toplumunun içinde yer aldığı organizasyonları denetler, diğer şehirlerin ve bölgelerin istilasına karşı bölgenin korunmasını sağlardı.

Prens Teatro ile uğraşmaktan sıkılınca, mekânı konsey devralmış ve bir nevi eğlence ve beslenme yeri olarak kullanmaya başlamıştı.

Kulüp, iki yanında alçak kanepeleri ve masaları olan localara, bir bara ve bir dans pistine sahip geniş bir mekândı. Duvarlarla tavan mora yakın bir siyaha boyalıydı, loş şekilde seyrek ışıklandırılmış mekâna hâkim mobilyalar siyah veya kırmızı kadife kaplıydı.

Dans pistinin diğer tarafında, ağır ve kırmızı kadifeden perdelerin asılı olduğu bir platform bulunuyordu. Duvarlara büyük boy geniş ekran televizyonlar, hafif şekilde aydınlatılmış ve pek çoğu cinsel içerikli profan nesnelerin resmedildiği tablolarla sanat eserleri monte edilmişti. Ortadaki alandan, örümcek ağının karanlığına giden kıvrımlar gibi yanlara açılan koridorlar özel odalara açılıyordu.

Bu ağın örümcekleri, yer altı dünyasının üyeleri idi, tabii Prens hariç. Prens bu kapıdan girmeyeli uzun yıllar olmuştu. Neticede Aoibhe'nin incinen gururunu tamir edebilmesi ve erkeğin fikrini nasıl değiştirebileceğini tasarlaması için mükemmel bir yerdi burası.

Zihninde, gümbürdeyen yüksek müziği bloke eden kadın, koyu renk gözlerini dans pistinde kıvrılıp bükülen vücutlara dikti. Türü gibi kendi de sese karşı duyarlı olan kadın, gotik ve endüstriyel müziği her daim ahenksiz bulmaktaydı. Lakin insanları etkileyen müzik türü bu olduğundan DJ de bunları çalıyordu. (Aoibhe, İrlanda halk müziğini tercih ederdi ama DJ'i bu tür müziği çalma konusunda ikna edememişti. Bir dahaki sefere kulaklıklarını getirmekte kararlıydı.)

Bar, insanlara alkol servisi yapıyordu ve uyuşturucu kullanmak serbestti. Sarhoş kurbanların manipüle edilmesi veya kafalarının karıştırılması daha kolaydı ama içtikleri şey, insanların tatlarını da etkiliyordu. Daha güçlü ve daha yaşlı olanlar, alkol ve uyuşturucu kullandırmaktan kaçınırdı, daha çok avlarını baştan çıkartmayı veya hipnotize etmeyi tercih ederlerdi.

Bazı çiftler ve küçük gruplar, localarda farklı cinsel aktiviteler gerçekleştiriyorlardı. Aoibhe'nin türü için kan ve seks beraber kullanıldığından, içeride ciddi miktarda beslenme gerçekleştiği de söylenebilirdi. Aoibhe'nin burnuna dolan birbirinden farklı kan kokuları, baş döndürücü ve denge sarsıcıydı.

Aktiviteleleri bıkkın bir ilgisizlikle seyrediyordu. Hepsini daha önce görmüştü ve o an için ilgisini çeken bir şey yoktu. Bazı insanların sosyal normlarına veya zor beğenen karakterlerine uygun olan belli başlı fetiş uygulamaları ve sevişme şekilleri, özel odalarda gerçekleştiriliyordu. Örümceklerin ihtiyacı olan şey, insanların korku duymaksızın yığınlar halinde her gece mekâna gelmeye devam etmeleriydi.

Aoibhe, diğerlerinin insan evcillerine veya birbirlerine ne yaptığıyla ilgilenmiyordu. Konseyin yedi üyesinden biri olarak, Teatro'nun kurallarını yaptırım olarak uygulatmak mecburiyetindeydi.

Öldürmek yok.

Dönüştürmek yok.

Beslenme karşılıklı rıza ile gerçekleştirilmeli ama uyuşturucu, zihin kontrolü ve alkol kullanımı serbest.

Son kural pek çoğu için halen bir bilmeceydi ama baştan çıkarıcı bir ortam yaratılmasına yardımcı oluyordu. İnsanlar bir başka insanın yere yatırıldığını, tecavüze uğradığını ve kanının zorla içildiğini görürlerse, bir daha oraya kendi istekleriyle gelmeye pek de hevesli olmazlardı ne de olsa.

Zihin kontrolü bazı insanlarda etkisizdi. Güçlü bir beyne sahip olanlar, dindar olanlar veya belli bazı tılsımları taşıyanlar, etki altına alınamıyordu. Ama son iki kategoriye girenler, yalvarsalar dahi içeriye alınmıyorlardı.

Aoibhe içini çekti. Prens şahsi olarak buradan nefret etse de, bu kuralları kendisi oluşturmuş olmalıydı. Bunlar, erkeğin hiç göstermediği insani yanının ve ılımlı karakterinin birer göstergesiydi.

Gülümsedi.

Prens bu sabah kendi vücudunun hüküm sürmesine izin vermişti. Dikkatle kendini kontrol altında tutan Prens'in zevk verip aldığı o anlar, kadının en çok hoşuna gidenlerdi. Prens muazzamdı. Güçlüydü. Tehlikeliydi.

Erkeği istiyordu. Uzun süreli ilişkilerden kaçınsa da, mükemmel bir âşık olduğunu çoktan ispatlamıştı Prens. Aoibhe, ciddi bir etkileşim ve hatta biraz da duygusal bağlılık hissediyordu ona karşı.

Bunlardan daha önemlisi, onun şehrini istiyordu Aoibhe. Bir eş olarak, gücü onunla paylaşacaklardı ve kendi türlerinin kaçınılmaz sonu Prens'i kucakladığında, Aoibhe şehrin kontrolünü tek başına ele geçirecekti.

İçkisini bitiren kadın garson kızlardan birine yenisi için işaret etti. Kulüp yöneticisi ve barmen olan Andre'yi bilerek görmezden geliyordu çünkü adamın bir tür kan hastalığı vardı. Bu hastalık ona, insanlar ve Aoibhe'nin türü arasında mükemmel bir arabuluculuk konumu sağlıyordu. Bir yaban olmadığı sürece ona hiç kimse dokunmazdı çünkü kanının kokusu mide bulandırıcıydı. Aoibhe tadının ne kadar iğrenç olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Düşüncelere dalmışken genç bir kız Aoibhe'nin ayaklarına ka-pandı.

Korku dolu mavi gözlerini Aoibhe'nin yüzüne çeviren kız, "Merhamet," diye yalvardı.

Aoibhe kadehini masaya bıraktı.

Kızın çenesini tutup çevirdiğinde, boğazından ve ağzının kenarından akan kanı fark etti. Kız korku içinde titriyordu ve Aoibhe'nin stilettolarına sarılmıştı.

"Merhamet," diye tekrarladı kız. "Ölmek istemiyorum."

Aoibhe gözlerini kapattı ve havayı içine çekti.

İnsanlar duyularının ve hareketlerinin kokularını etkilediğinden bihaberdi. Tıpkı bir köpeğin insanlardaki korkuyu veya nefreti hissedebilmesi gibi, Aoibhe'nin türü de hastalık gibi pek çok şeyi koku-dan anlayabilirdi. Bir insanın karakterini koku şeklinde algılayabilecek kadar gelişmişlerdi. Tecavüz veya cinayet gibi suçları işleyen insanların kokusu mide bulandırıcıyken iyi olanların kokusu – ve daha da önemlisi tadı – ağız sulandıracak kadar lezzetli olurdu.

Bu kız da gayet tatlı bir kokuya sahipti. Prens'in geçenlerde bulduğu gibi eşsiz olmasa da ilgi uyandırıcıydı. Kız temizdi ve her anlamda iyiydi. Aoibhe böylesi bir iyiliğin Teatro'ya nasıl geldiğini merak etmişti.

Büyük bir el uzanıp kızın kıvrıcık sarı saçlarından kavradı ve başını arkaya çekti.

"Bunun hesabını vereceksin."

"Merhamet," diye bağırarak kız kollarını Aoibhe'nin bacaklarına sardı.

Aoibhe, Maximilian'a sabırsız bir bakış fırlattı. "Eğer kurallara uymayacaksan, git başka bir yerde yap bunu. Yoksa seni bildirmek zorunda kalırım."

"Git kendini becer Aoibhe. Ben de Konsey üyesiyim. Bu seni hiç alakadar etmez."

Kızı çekip ayağa kalkmaya zorlayınca histerik bir şekilde ağlamaya başlayan kız kendini Aoibhe'nin kucığına atmaya çalıştı.

Aoibhe, etraftaki insanların ve kendi türündekilerin onlara doğru bakmaya başladığını fark edip kaşlarını çattı. "Olay çıkartıyorsun. Ya onu kontrol altına al ya da bırak gitsin."

"Hayır, hayır!" Kızın bağırımları yükselmişti.

Maximilian olaydan keyif alıyor gibi görünüyordu. Kollarıyla kızın sarıp kasıklarını kızın arkasına yasladı. Ağzını kızın boynuna yerleştirip dilini çıkarttı ve bir köpek gibi kanı yalamaya başladı.

Aoibhe bir parmağını uzatıp kızın gözlerine bakmaya zorladı.

"Sessiz ol," diye emretti.

Kız boynunu emen adama rağmen kıpırdamayı kesti. Yatıştırıcı bir sesle konuşan Aoibhe'ye odaklanan gözleri kocaman açılmıştı.

"Korkmuyorsun. Artık bitti. Gözlerime bak ve sesimin tonuna odaklan. Senin sahibin artık benim."

Kız belli belirsiz şekilde başıyla onayladı.

"Derin bir nefes al ve kalp atışlarının yavaşladığını hisset. Aferin kızım."

“Aoibhe, kes şunu.” Max avını tutuşunu sertleştirerek doğruldu.

Aoibhe göz temasını kesmeksizin cevap verdi. “Artık çok geç. Sana onu kontrol altına almanı söylemişim.”

Elini kaldırarak kapının yanında dikilen güvenlik görevlilerine işaret etti.

Max öfkeyle bağırarak kızı geriye çekmek istese de, iki iri yarı adamın gelişiyile durmak zorunda kaldı. Adamlar kulüpte güvenliği sağlıyorlardı ve Max ile Aoibhe’nin ırkındandılar.

Aoibhe gözlerini kırpınca kız gözlerini kapattı ve gevşeyerek yere yığıldı.

“Tomas, Francesco. Sir Maximilian’a kapıya kadar nazikçe eşlik edin. Kendisi kuralları çiğnedi.” Aoibhe tiksinti dolu bakışlarını Max’a çevirdi.

“Bunu yapamazsın! Beni kovamazsın!” Max öne atıldı ama Aoibhe elini kaldırarak onu durdurdu.

“Bir adım daha atarsan seni dışarı kendim çıkartırım. Senden en az yüzyıl daha yaşlıyım. Gerçekten bana meydan okumak istiyor musun?”

Max alaycı bir ses çıkartsa da kıpırdamadı. Aoibhe gibi o da doğaüstü yaratıkların yaşça büyük olanının diğerinden daha güçlü olduğunun bilincindeydi. Kadının gücü ve çevikliği herkesçe biliniyordu. Eğer Max’in ölmesini isterse onu kolaylıkla ortadan kaldırılabilirdi. Ama tabii şehrin sınırları dâhilinde değil. (en azından ortada bir sebep yoksa)

Güvenlik görevlilerinden daha iri yarı olanı bilinci kapalı kızı işaret etti. “Bu insan ne olacak?”

Aoibhe başından savar gibi elini salladı. “Onu alabilir.”

Max’in başı şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Aoibhe yavaşça gülümsedi. “Onu nihai hediyen olarak kabul et. Burada artık hoş karşılanmıyorsun. Eğer geri dönecek olursan, Konseye bildiririm ve konumunu yitirirsin.”

Max, ona doğru dönerek tükürdüyse de Aoibhe hızla başını yana çevirince tükürük duvara denk geldi.

Erkeğe dönen Aoibhe uzun ve yavaş bir gülümsemeyle, “Paketinin tadını çıkart,” dedi.

Adam yerdeki bilinci kapalı kızı kucaklayarak görevlilerin eşliğinde kulüpten çıktı.

Doğaüstü varlıkların kışırmalarını izlemek için aktivitelere ara verenler bir anda kendi işleriyle ilgilenmeye başladılar.

Aoibhe elbisesini düzeltti. Max ve türünün diğer maskülen ego gösterileriyle uğraşmak çok yorucuydu. Lanet olası herif neden kurallara uymamıştı ki?

Prens, topluluk içinde olay yaratmaktan hoşlanmazdı, geçenlerde o sıra dışı lezzeti keşfettiğinde bile yapmamıştı bunu. Basit bir şekilde kızı almış, gizli bir köşede beslenmiş ve cesetten kurtulması için ya Gregor’u görevlendirmiş ya da kendisi halletmişti.

“Birilerinin sana eşlik etmesini istiyor gibisin.” Kulağına fısıldayan ses yumuşaktı.

“Ibarra” Uzun boylu Basklı ona doğru eğildiğinde sıcak bir şekilde gülümsedi.

Erkek, Aoibhe’nin yanaklarını öptükten sonra garson kıza içki getirmesini işaret etti.

“Adil Aoibhe bugün nasıl?” Kanepede kadının yanına oturarak kolunu onun omzuna attı.

“Şu an için öfkeli. Az önce Max’i dışarı atmak zorunda kaldım.” Dramatik bir iç geçirdi.

“Eminim hak etmiştir.”

“Hak etti. Küstah aptal.”

İçkileri geldiğinde kadeh tokuşturdular.

Ibarra içkisini masaya bıraktı. “Max gibi sorun çıkartanları alışı edeceğiz daha çok askere ihtiyacımız olacak.”

“Öldürüver Max’i olsun bitsin.”

“Şehir sınırları dâhilinde olmaz.” Erkeğin göz kırptığını gören Aoibhe kahkaha attı.

“O zaman Max’i şehrin dışına çıkart. Beni ondan kurtarırsan dile benden ne dilersem. Onunla bu ikinci sorun yaşayışım ki herifin tavırları haftalardır böyle sürüp gidiyor.”

“Ne dilersem mi?” diye soran Ibarra, elinin tersini kadının boynunda gezdirdi.

Aoibhe öne doğru eğildi. “Mantık çerçevesi dâhilinde ne istersen Ibarra. Gerçi şu an sana açık kart vermek çok cazip geliyor inan.”

Erkek açlık dolu bir bakış fırlattı. “Bunu hatırlayacağım. Dedikodulara bakılırsa Max’ın sıkıntısı Prens.”

“Prens’e sıkıntı veren bana veriyor demektir.” Aoibhe’nin sesi keskindi.

Ibarra’nın gülümsemesi hüznüydü. “Yazık, çok geç kalmışım desene.”

“Geç falan kalmış değilsin.” Erkeğe cömert bir öpücük verdi ama Ibarra karşılık veremeden kendini geri çekti. “Devriyeler ne âlemde?”

Elinin tersiyle ağzını silen Ibarra homurdandı.

“Bunu yapmadan önce uyar sana beni. Bak şu halime.” Eliyle kasıklarının arasını işaret etti.

“Biz konuşurken bir yandan sana hizmet edilmesini ayarlayabilirim.” Aoibhe yakınlarında oturan bir grup genç kıza döndü.

Ibarra, elini uzatıp Aoibhe’nin bileğini tuttu. “Senin hizmet etmeni tercih ederim.”

“Topluluk içinde dizlerimin üstüne çökmek için çok yaşlıyım.” Erkeğe mesafeli bir bakış fırlatıp kolunu çekti.

“Diz çökmekten bahseden kim? Sadece şuraya otur ve sana zevk vermeme izin ver,” diyerek kasıklarını işaret etti.

Aoibhe, bir an için duraksayarak erkeğin kucağına baktı. Ibarra’nın çok çekici olduğu su götürmezdi. Ve Prens kendisinin romantik aktivitelerine karşı hep ilgisiz kalıyordu.

“Belki başka sefere.” Dudaklarını yaladı. “Devriyelerden bahset-sene.”

“Sözünü tutmanı sağlayacağım.”

“Lütfen sağla.”

Bir kez daha homurdanan Ibarra Bask dilinde bir küfür savurdu.

“Devriyeler yeterince iyi. Sınırlarımız güvenli.”

Aoibhe tek kaşını kaldırdığında Ibarra’nın yüzü asıldı. “Ne? Doğru söylüyorum.”

“Birkaç gün önce bir yaban sınırı geçmeyi başardı. Pierre peşine düştü ama yaban kaçmayı başardı.”

“Sadece tek bir olay. Avlamak için birlikleri çıkarttık bile ve kısa süre içinde başaracağız.”

“Bazı yabanların bir araya geldiğine dair dedikodular var. Ben olsam onlarla savaşa girmek için acele etmezdim. Nihayetinde birer hayvan hepsi.”

Ibarra kahkaha attı. “Saygısızlık etmek istemem Aoibhe ama biz de birer hayvanız.”

“Pek öyle denemez.” Aoibhe burnunu çekti. “Bir de şu iki yıl önceki olay var. Prens bir grup suikastçiyle tek başına savaşmak zorunda kaldı. Ona bir otel odasında saldırdılar.”

Ibarra kıkırdadı. “O yaşlı biri. Tek başına üstesinden gelebilir.”

“Sürü halindeki yabanlar yaşlı birini de devirebilir.” Aoibhe’nin bakışları bir an uzaklara daldı. “Sence kaç yaşındadır?”

“Floransa’da senden daha yeniyim. Sen söyle.”

Aoibhe merak dolu bakışlarını erkeğin koyu renkli gözlerine daktı. “Tahmin yürütmen gerekse kaç derdin?”

Ibarra parmaklarını gür siyah saçlarının arasından geçirdi.

“Geçmişine dair hiçbir şey bilmeseydim dahi, gücüne ve disiplinine bakarak kadimlerden olduğunu tahmin edebilirdim. Kadimler en az yedi yüz yaşındadır. On dördüncü yüzyıldan daha uzun süredir eyaletin hâkimi olduğuna göre daha da yaşlı olmalı.”

Aoibhe, “Zamanı neredeyse dolmak üzere,” diye mırıldandı.

“Ben çok emin değilim. Delirme emaresi görmedim hiç. Sen gördün mü?”

“Hayır, ama bana söylenenlere göre delirme yavaş ilerlermiş.”

Ibarra elini havada salladı. “Eğer bu gerçekten bir lanetse, nasıl olur da hepimizi etkiler? Onların tek tek her birimizden haberdar olmaları ve bireysel olarak bizi lanetlemeleri gerekmez mi? Düşmanlarından her bahsedildiğinde olduğu üzere Aoibhe titredi. “Onlardan bahsetme.”

“Nasıl istersen. Ama onların herkesin sandığı kadar güçlü olduklarını düşünmüyorum.”

Aoibhe, “Venedik nasıl?” diyerek konuyu değiştirdi.

“Geçmişe kıyasla oldukça uysallar. Marcus’a nazaran bizim Prensimizin kontrolü altında olmayı tercih ettiklerini söylediler bana. Marcus’un tam bir zorba olduğunu düşünüyorlar.”

“Sıradışı denecek kadar zeki bir zorba. Prensimizin gücünün boyutlarını bilmesine rağmen öyle yarım yamalak bir darbe girişiminde bulunmasına anlam veremiyorum.”

Ibarra omuzlarını silkti. “Şehrimiz çok arzu edilen bir yer. Marcus sınırlarını genişletmek istedi.”

“Roman buna asla izin vermez.”

“Roman’ın hala var olduğunu kim biliyor? Varsa bile bin yaşını çoktan geçmiş olması gerekir. Bana kalırsa yıllar önce yok edildi ama onu kim ortadan kaldırıdıysa sırf herkes hizada kalsın diye “Roman” adının yaşamasına izin verdi.”

Aoibhe, bir an için erkeğin ciddi olup olmadığını anlamak istercesine ona baktı. Sonra bir kahkaha attı.

“Kurgulamada çok iyisin.”

“Roman’la tanışan ve hala hayatta olan birinden bahsedildiğini hiç duymadım veya öyle biriyle hiç tanışmadım. İtalya’nın kontrolü kimin elindeyse onun kullandığı bir sembol bu bence.”

Aoibhe gülümsedi. “İtalya’da çok uzun süredir yaşıyorum. Eğer Roman azledilmiş olsa bunu duyardım. Yani aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz.

Pierre'nin yabanla karşılaşmasından beri bir toplantı talep etmeyi düşünüyorum. İstilaları ve hücumları önleyebilmek için sınırlardaki devriye sayımızı arttırmamız gerekiyor. Bu da yeni askerlere ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.”

Ibarra tek parmağıyla Aoibhe'nin yanağını okşadı. “Prens'in sağ kolu olmayışına hiç anlam veremiyorum.”

Aoibhe gözlerini devirdi. “Çünkü Muhteşem Lorenzo bir Medici. Ben daha yeni gelmiş sayılırım ama o burada doğmuş.”

“Prens bir aptal.”

“Buna yorum yapamam.”

Ibarra kadehini kaldırdı. “Sağlığına Aoibhe. Sonsuza dek yaşamak dileğiyle.”

Aoibhe de kadehini kaldırdı.

“Daha da uzun yaşamama.”

BÖLÜM 8

Raven'in mutfak masası kömürden çizim kalemleriyle, silgilerle, kalemtırışlarla, pamuk bezlerle ve kâğıtla kaplıydı. Sağ elinin iki parmağı kapkara olmuştu ve önündeki eskize bakarken bir yandan kaleminin arkasını çiğniyordu.

Resim, köşeli çenesi ve puslu bakışları olan bir erkeğin portresiydi. Kısa saçları tutamlar halinde alnına dökülüyor ve uzun kaşlarının üzerindeki kırışıkları örtüyordu. Burnu düzdü ve dolgun dudaklarında gülümsemeden eser yoktu.

Yüz ifadesinde eksik bir şey vardı ama Raven bunun ne olduğunu çıkartamıyordu.

İşyerinde felaket bir günün ardından, gönüllü olarak çalıştığı yetimhaneye gitmişti. Çocuklar ve diğer çalışanlar haklı olarak Raven'in dış görünüşündeki değişiklikten şaşkına dönmüşlerdi ve genç kadın da bunun sıkı bir diyet ve fizyoterapi sonucunda olduğunu açıklamıştı.

Yetimhanenin yönetici asistanı ve aynı zamanda arkadaşı olan Elena'ya, galerideki sorunlarından bahsedip açılmıştı. Elena hemen alarına geçmiş ve bir sürü kuzeninden avukat olanının telefonunu ve adresini vermişti Raven'e. Raven tekrar polisle görüşmeden önce

kuzenle temasa geçeceğine söz verip bilgilerin yazdığı kâğıdı cebine koymuştu.

Sonrasında Angelo'yu aramak için Fransiskan Misyonu'na uğramıştı.

Ama onu orada bulamamıştı. Oradakiler Angelo'yu günlerdir görmemişlerdi.

Akıllıca davranıp kendisi yapacağına misyonun yöneticisini, polise gidip Angelo için bir kayıp ilanı vermesi için ikna etmişti. Sonra da yürüyerek eve dönmüştü.

Dairesi Piazza Santo Spirito'ya yukarıdan bakan tek yatak odalı küçük bir yerdi. Odasının yeşil panjurlu penceresi, meydandaki çeşmeyi ve yanındaki kiliseyi mükemmel şekilde görmesini sağlayacak konumdaydı.

Penceresi olmayan mutfak, apartmanın giriş kısmındaydı. Dört sandalyesi olan basit bir masa duvara dayalıydı ve tezgâh, diğer iki duvarın arasında uzanıyordu.

Sürekli kilo sorunu yaşamasını sağlayan en temel sebep, iyi bir aşçı olmasıydı. Makarna, peynir ve tatlıya olan düşkünlüğünün yanı sıra bacağından dolayı egzersiz yapmasının mümkün olmayışı, kilo vermesini neredeyse imkânsız kılıyordu. Durumunu boyun eğerek kabullenmişti.

Bu akşam küçük buzdolabında ve mutfak dolaplarında pişirilecek çok az şey bulabilmişti. İşten sonra alışverişe gitmesi gerekirdi ama ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Bir kavanozda bulduğu pesto sosuyla pişirdiği makarna ve soluk bir maruldan yaptığı salatadan oluşan akşam yemeğini yemek üzere oturabildiğinde saat neredeyse dokuz olmuştu. Bir şişe Chianti şarabı açtıktan sonra kendine bir bardak doldurmuştu. Frenk üzümü rengindeki içki hafifçe keyiflenmesini sağladıysa da ilüstrasyonların çalınması, Angelo'nun kaybolması ve görünüşünün aniden değişmesi ile ilgili derin düşüncelere daldığından keyfi uzun süreli olmamıştı.

Sonrasında masayı temizlemiş, Angelo'yu resmetmek üzere malzemelerini masaya getirmişti. Ama bir şeyler onu durdurmuştu. San-

ki onu resmetmek, onun var olduğunu inkâr edecek bir günahmışçasına eli donakalmıştı.

Onun yerine bir müzik açmış ve tamamen yabancı birini çizmeye başlamıştı. Çizimi bitirdiğinde, lavaboya koyduğu bulaşıkları görmezden gelerek kendine bir bardak daha şarap doldurdu. Normalde her yemek sonrası bulaşığı yıkadığı düşünülüğünde bu sıra dışı bir durumdu. Bu akşam titizlikten ziyade cesarete ihtiyacı olduğunu hissettiğinden, şarabından bir yudum daha alarak bir kez daha önündeki eskize baktı.

Çizdiği yüz, çıkık elmacık kemiklerine sahip, simetrik ve yakışıklı bir yüzdü. Erkeksi çenesi ve alnı olmasa, feminen bir güzelliği olduğu bile söylenebilirdi. Şarkıcı Sting'in gençlik haline olan benzerliği dışında, resimdeki adam Raven'e tamamen yabancıydı. Bu görüntünün zihnine nereden geldiğini veya neden bu yüzü çizme isteği hissettiğini bilmiyordu.

Bazen ilham perileri bilmediği yabancı bir dilde konuşurlardı ve ne dediklerini hiç anlamazdı.

Bir şeylerin eksik olduğunu hissetse de, genel anlamda çizimin-den memnun kalmıştı. Bir anlık dürtüyle çizimi imzalayıp tarih attı ve yatağının ayakucundaki şifonyerin çekmecesinin üstüne koydu.

Sonra sanki ilham perilerinden biri kulağına fısıldamışçasına diz üstü bilgisayarını açtı ve saatin on bir buçuk olduğunu görerek google'a 'William York' ismini yazdı.

Karşısına çıkan sayısız linkten birinin, on yaşında bir çocuğun küçük bir kız çocuğunu öldürmesiyle ilgili bir hikâye olduğunu görünce ürpererek diğer sayfalara geçti.

Taradığı onlarca sayfanın sonunda ilgisini çeken hiçbir şey bulamadı. Floransa'da yaşayan bir William York varsa bile, toplumun gözü önünde biri olmadığı belliydi. Floransa'da bu isimle ilgili hiçbir sonuç yoktu.

Raven, ikinci kadehini bitirmek üzereyken, Profesör Emerson'un Doktor Vitali'ye söylediklerini anımsadı. Adam William York'un,

Medici Riccardi Sarayı'nın restorasyonunun yapılması için bağışta bulunduğunu söylemişti.

Raven, sarayın web sitesini tıkladığında, ana restorasyonun uzun süre önce bitirildiğini gördü. 1874'te saray belediyenin himayesine geçtiğinde bazı restorasyon çalışmaları gerçekleştirilmişti. Sonrasında 1911'den 1929 yılına kadar alt restorasyon çalışmaları yürütülmüştü. Son modifikasyonlar 1992 yılında başlamıştı.

William York'un 1929'dan önceki restorasyonları finanse etmesi imkânsızdı. Bu demek oluyordu ki, adam 1992 sonrası restorasyonun bağışçılarından biri olmalıydı. Doktor Vitali o dönemde Uffizi'de çalışmaya başlamış olduğundan şehirdeki önemli isimlerin hepsini tanıyor olması gerekti. İsmi tanımadığına göre, Profesör Emerson yanılıyor olmalıydı.

Ama profesör kendinden çok emin konuşmuştu. Ve Vitali onun kimden bahsettiğini bilmediğini iddia ettiğinde de oldukça öfkelenmişti. Profesör ilginç biçimde William York'u Uffizi'nin de bağışçılarından biri olarak tanımlamıştı. Raven, Müfettiş Batelli'nin bugün gösterdiği listede adamın isminin olmadığından emindi.

Saray, evinden çok uzak değildi. Via Cavour'daki Duomo'dan birkaç adım uzaktaydı sadece. Binaya gitmesi, etrafa bakınması ve evine geri gelmesi, bir buçuk saatten daha uzun sürmezdi. Tabii ki bu işleri gündüz veya işten sonra yapması daha mantıklı olurdu ama gündüz vakti oraya gitmesi dikkatleri üzerine çekmesine sebep olurdu. Ve bir de çalışma saatlerinin belirsizliği sorunu vardı.

Üzerine kapşonlu eşofman üstünü geçirirken sarayın güvenlik görevlisinin yapacak işi olmadığından ve bu saatte sıkılmış olacağından adamla sarayın bağışçıları hakkında laflayabileceğini düşündü. Uffizi'deki güvenlik görevlileri Raven için her zaman zengin birer bilgi kaynağı olmuşlardı ve zaman ayırdığında hep dost canlısı davranmışlardı.

Belki de ikinci şarap kadehi yüzünden kendini bu kadar cesur hissediyordu. Belki de biraz enerji sarf etmezse uyuyamayacağını hissetmesiydi sebep. Ama gerçek sebep ne olursa olsun, Doktor Vita-

li ile arasını düzeltebilecek bir şeyler bulma umuduyla sırt çantasını kapıp dairesinden çıkmıştı bile.

Geç saate rağmen sokaklar birbirlerini ziyaret eden insanlarla ve yayalarla capcanlıydı. Raven meydanda bebek arabalarını iten birkaç aileye rastladı. Floransalı ailelerin, çocuklarının uyku saatiyle alakalı bu kadar esnek oluşlarını hep şaşırtıcı bulurdu zaten.

Köprüye geldiğinde derin bir nefes alıp koşmaya başladı. Sabahleyin aynısını yaptığında, vücudu mutlulukla dolup taşmıştı.

Deneyimlediği keyfe kendini o kadar kaptırmıştı ki, siyah bir Vespa'yla kendisini takip eden adamın farkına varmadı. Adam siyahlar içindeydi ve kafasında kask vardı.

Duomo'ya kadar hafif ritimde koştuktan sonra kırmızı kiremitli kubbeye bakmak için duraksadı. Raven'in biliyor olması imkânsızdı tabii, ama Prens her akşam gün batımını bu heybetli yapının çatısında geçirirdi, bugün hariç. Bugün çok daha önemli işlerle uğraşması gerekmişti.

Saraya vardığında iki aşamalı kapının kapalı olduğunu görünce şaşırmadı. Binanın üst katlarına baktığında, pencerelerden sızan ışığı gördü. İçeride geç saate rağmen çalışan birileri vardı demek ki.

Bir anlık dürtüyle de -Gori sokağından ilerleyip sarayın arkasına giden de- Ginori sokağına saptı. Taştan yapılmış heybetli bir kemerin içinde yer alan ağır ahşap kapıların oluşturduğu arka girişi bulmuştu.

Kapılardaki kocaman siyah demir halkaların, bir zamanlar atları bağlamak için kullanıldığını tahmin etti Raven.

Kemerin sağ tarafında, sarayın duvarına monte edilmiş küçük beyaz bir kutu gördüğünde, bunun sarayın güvenlik sisteminin bir parçası olduğunu düşündü. Sarayın gece bekçisi her kimse, bu kapıyı kamerada gözetliyor olmalıydı. Görevliye birkaç soru sormak, sadece birkaç dakikasını alacaktı.

Genç kadın üstteki düğmeye bastı ve bekledi. Ve beklemeye devam etti.

Geçen üç beş arabayı ve yayayı seyrederken beklediği süre, ona bir asır gibi gelmişti. Köşedeki siyah Vespa'yı ve cep telefonunu kontrol ediyormuş gibi yapan sürücüsünü fark etmemişti. Karşı taraftaki binanın çatısından ona bakan gizemli figürü de görmemişti.

İçini çekerek gitmek üzere arkasını döndüğünde, megafondan gelen cızırtıyı duydu ve arkasından bir ses duyuldu.

"Geliş sebebinizi belirtin."

Raven, megafona yaklaşmak için öne eğildi. "İyi akşamlar."

Adam yavan ve kayıtsız bir sesle, "Geliş sebebinizi belirtin," diye tekrarladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyen Raven, ne diyeceğini bilemediğinden bir an için duraksadı. "Gün içinde gelmem gerekirdi ama müsait olamadım. Hımmm... Ben Sinyor William York'u arıyorum. Kendisine nasıl ulaşabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Raven, cevap gelmesini beklerken, anlık bir dürtüyle adamın ismini verdiği için pişman oldu ama artık çok geçti.

İçinden neden William York'u görmek istediğini açıklayacak bir cevap oluşturmaya çalıştı ama beklediği soru gelmedi.

Aslında hiçbir cevap gelmedi. Uzun bir sessizlik oluşmuştu megafonun diğer ucunda.

"Bir saniye bekleyin."

Raven şok oldu. Güvenlik görevlilerinden birine dil dökerek biraz bilgi alacağını ummuştu ama adamların William York ismini tanıyacaklarını veya ona iletişim bilgilerini vereceklerini hiç düşünmemişti. William York'un sarayın başışçılarından biri olduğu konusunda Profesör Emerson haklı mıydı yoksa?

Ve Emerson, William York'u, Vitali'den öğrenmişse; Vitali neden inkâr ediyordu bunu?

Raven çok gerilmişti. Eğer William York isminde biri varsa ve kimliğini korumak için gereken önlemleri almışsa, Raven'in gelip onunla alakalı sorular sorması karşısında ne hissedecekti? Ya adam Uffizi'deki soygunla bağlantılı idiyse?

Etrafta şüpheli birileri var mı diye birkaç adım gerileyerek çevresine bakındı. En azından o an için, tek başına görünüyordu.

Acilen oradan ayrılmasının daha güvenli olacağına karar verdi ve dönerken, kemerin üstüne monte edilmiş küçük siyah kamerayı fark etti.

"Harika. Artık neye benzediğimi de biliyorlar."

Megafondan yine bir cızırtı duyulduğunda Raven olduğu yerde sıçradı.

"Burada o isimde biri yok. Artık gidin." Bu kez konuşan bir başkasıydı. Ses daha melodik olsa da düşmanca bir tonlama taşıyordu.

Raven megafonun yanına geldi. "Üzgünüm, sizi rahatsız etmek istememiştim ve ..."

"Gitme vaktiniz geldi."

Bu sözü ikiletmeye hiç niyeti yoktu Raven'in. Mümkün olan en hızlı şekilde Duomo'ya doğru koşmaya başladı. Köşeye park etmiş siyah Vespa aksi istikamete doğru yol aldı.

Raven adamı veya motoru, hatta Duomo'ya vardığında aynı kişinin yine peşinde olduğunu fark edemeyecek kadar endişeliydi.

Elbette karşı binanın tepesinde dikilen ve insan olmayan varlığın dikkatini üzerine çektiğinden de bihaberdi.

BÖLÜM 9

Raven, binasına geri döndüğünde kalbi hızla çarpıyordu. Önemli bir şey yaşadığından emindi ve bunun sonuçlarından korkuyordu.

Dairesine girdiğinde duvardaki lamba düşmesine bastı. Hiçbir şey olmadı.

Lanetler yağdırarak kapıyı kapattı ve sırt çantasını yere atıp el yordamıyla kapıyı kilitledi. Duvar boyunca ilerleyerek banyoya gitti ve diğer düğmeyi açtı. Hiçbir şey olmadı yine.

Ev sahibini bir dahaki gördüğünde söyleyeceklerini kendi kendine mırıldanarak yatak odasına giderken, bir çift ayağa çarpıp tökezledi. Olduğu yerde sallanıp düştü ama yere çarpmadan önce güçlü bir çift kol belinden yakalayıp düşmesini önledi.

Davetsiz misafir vücuduna değer değmez çılgılığı basan Raven kendini geri itti ve sırt üstü yere düştü. Yatak odasının penceresinden sızan ışıktaki kapıda dikilen adamın silüetini görebiliyordu. Bir yengeç gibi ilerleyerek olası tek çıkışa doğru gitmeye çalıştı.

Silüetin hareketlenerek yanından geçtiğini gördü. Tam sokak kapısının önüne varmıştı ki, elleri silüetin ayaklarına çarptı.

“Eğer bir çığlık daha atarsan seni sustururum.” İpek kadar yumuşak ama kızgın bir ses, karanlığı ikiye böldü.

“Ne istiyorsun?” Raven sesinin sakın çıkmasına çabaladıysa da başarılı olamadı.

“Bazı sorulara cevap vermeni istiyorum. Otur şuraya.”

Raven, bir sandalyenin yerde sürünürken çıkarttığı sesi duydu ve sandalyenin bacaklarından birinin kalçasına değdiğini hissetti.

Sırt çantasına uzanıp cep telefonunu almayı deneyebilirdi ama başarma şansı pek yok gibi görünüyordu. Adam muhtemelen onu yakalardı.

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. “Elektriği sen mi kapattın?”

“Seni incitmek için bana bir sebep verme.” Adam dediklerini vurgulamak istercesine sandalyeyi güm diye yere vurdu.

Raven sıçradı.

Yardım istemek için çığlık atabilirdi ama en yakın komşusu Lidia zor işitirdi ve büyük ihtimalle uyuyordu. Meydandaki Vespa trafiğinin oluşturduğu gürültü yüzünden çığlıklarının birileri tarafından duyulacağından şüpheliydi.

Adam, “Bekliyorum,” diye gürledi.

Karşısındaki her kimse sesi genç birine ait gibiydi ama akıcı İtalyancası kesinlikle ağdalıydı.

Yavaşça hareket eden Raven kendini yukarı çekerek sandalyeye oturdu.

“Hiç param yok.”

“Daha yerinde bir soru, hiç sağduyulu olup olmadığı.” Adam Raven’e yaklaştı.

Raven sesin kaynağını takip ederek yana döndü. “Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

“Soruları ben soruyorum. Riccardi Sarayı’nda ne işin vardı?”

Raven’in midesi kalktı. Adam ya onu takip etmişti ya da saraydayken onu görmüştü. Her iki durumda da buraya Raven’den önce gelmesi için ya arabayla gelmiş ya da uçmuş olmalıydı. Adamın yüzünü neden sakladığını merak etti.

“Çok ama çok aptal bir kız gibi davranıyorsun. Sabrımı zorlayarak aptallığını ikiye katlama.” Erkeğin sesi tehditkâr bir ifadeye bürünmüştü.

Derin bir nefes alan Raven sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, “O bir hataydı” dedi. “Oraya gitmemeliydim.”

“Orada ne arıyordun?”

“Sarayda çalışan birini. Uğrayıp onu göreyim demiştim.”

Adam vurgulayarak, “Gecenin bir vakti mi? Mesai saatleri dışında?” diye sordu.

Raven, kendini bir kahkaha atmaya zorladıysa da çıkarttığı ses daha çok bir öksürük gibi gelmişti kulağına.

“Aptalca, değil mi? Bir hataydı.”

“Kimi arıyordun?”

Raven bir an tereddüt edince adam yüzünü onunkine yaklaştırdı. Genç kadın erkeğin turuncu ve odunsu kokusunu alabiliyordu. Koku hoşuna gitmişti.

“William York’u.”

Davetsiz misafiri ismi tanıdıysa da hiç belli etmedi.

“Bir İtalyan için tuhaf bir isim bu.” Adamın sesi sohbet ediyormuş gibi bir tona bürünmüştü. “Arkadaşın mı?”

“Hayır, onunla hiç karşılaşmadım.”

“O halde neden onu arıyordun?”

“Sebebi yok.”

Ağır bir el Raven’in omzuna değdi. “Bu kabul edilebilir bir cevap değil.”

El, omzunu hafifçe sıkıştırdı. Raven çılgın atmamak için ağzını eliyle kapattı.

Eski korkuları ve endişeleri bir girdap gibi içinde dönmeye başlamıştı. İstedığı bilgiyi alınca adamın ona tecavüz edeceği veya onu öldüreceği düşüncesi Raven’i dehşete düşürmüştü.

Kız kardeşi Carolyn ve ona son bir kez onu ne kadar sevdiğini söyleyemeyeceği geçti aklından.

El, bir kez daha omzunu sıkıştırdı.

“Hımmm, Uffizi’de çalışıyorum ve ...”

Adam sözünü keserek, “Bunu biliyorum.” dedi.

“Biliyor musun?”

“Bir sürü şeyi biliyorum. Devam et.”

Sesin kendisine birden tanıdık gelmesinin sebebini merak eden Raven karanlıkta huzursuzca kıpırdandı. Adamın Ajan Savola veya Dedektif Batelli olmadığından emindi.

Ama zihninin derinlerinde bir yerde bu sesi daha önce duyduğunu biliyordu. Ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

“İşyerindeyken, William York ismi, Riccardi Sarayı ile beraber kullanıldı. Tek duyduğum buydu.”

El Raven’in omzundan çekildi.

Raven, en ufak bir hareket sesi duyabilmek için kulaklarını dört açmıştı.

Adam, Raven’le burun buruna gelecek şekilde öne eğildi. Adamın eli gibi soğuk olan burnunun temasıyla yerinden sıçradı Raven.

Davetsiz misafiri derin ve yavaş bir nefes aldı. Raven midesinden yükselen bulantıyı bastırmak istercesine doğruldu.

Adam, iğrenç bir şey koklamışcasına homurdanarak doğruldu.

“Yalan söylediğinde anlayabiliyorum. Başka ne duydun?”

“Hımm, birkaç yıl önce özel bir galaya davet edilebilmek için William York’un, Uffizi’ye para bağışladığını.”

“Bunu kim söyledi?”

Raven cevap vermeyince bir parmak boynundan boğazına doğru ilerledi.

Raven korkuyla sindi.

“Emerson isminde biri. Kiminle konuştuğunu görmedim.”

Adam, dudaklarını Raven’in kulağına yaklaştırdı. “Tekrar dene.”

“Emerson, Doktor Vitali’yle konuşuyordu.”

Bu cevap üzerine adam doğruldu. “Vitali mi? Emin misin?”

“Evet.”

“Bu konuşmadan bir başkasına bahsettin mi? Bir arkadaşına veya İtalyan polisine?”

“Hayır.”

Odaya sessizlik hâkim oldu.

Raven, adamın bir şey yapmasını bekledi.

Ama adam hiçbir şey yapmadı. Kıpırdamadı. İçini çekmedi. Hatta nefes alıp verdiği bile duyulmuyordu.

Genç kadın ayağını yere vurarak kıpırdandı. Sandalyeyi adamın kafasına fırlatarak kapıya kadar koşabileceği zamanı kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu. Hiç şüphesiz adam ondan daha hızlıydı ve ıskalarsa adamın nazik bir tepki vermeyeceği malumdu.

Ayağını daha hızlı şekilde yere vuran Raven aklından, ayağa kalksa ne olacağını geçirdi.

Sonra adamın sesini kulağının dibinde duydu. “Bugün bir yetimhaneye ve bir misyona gittin. Neden?”

Raven olduğu yerde dondu.

“Beni takip mi ettin?”

“Sorumu cevapla. Ve doğruyu söyle.”

“İş çıkışında bazen yetimhanede gönüllü olarak çalışıyorum. Evsiz bir arkadaşım kayıp. Fransiskan Misyonu’na onun orada olup olmadığına bakmak için gittim. Ama orada yoktu.”

“Evsiz bir adam mı?”

“Nehrin diğer tarafında, Ponte Santa Trinita’da duran adam var ya, işte o. O da benim gibi engelli.”

Adamın belli belirsiz de olsa hareket ettiğini duydu.

“Şey, yani bir zamanlar engelliydim. Artık değilim.”

“Ordo Fratrum Minorum onu görmüş mü?”

“Ordo Fratrum Minorum mu?” diye tekrarladı Raven.

Adam sabırsız bir sesle, “Fransiskanlar,” diye açıkladı.

“Hayır, görmemişler. Başına bir şey gelmesinden endişeleniyoruz.”

“Bu yaratık için endişeleniyor musun gerçekten?” Adamın sesi kuşkuluydu.

“Ona öyle deme.” Raven duruşunu dikleştirdi. “Evet, onun için endişeleniyorum. İnsanların çoğu onu görmezden geliyor. Senin gibi bazıları ise onunla alay ediyor. Ama o güzel bir insan.”

“Öksüzlerle de ilgileniyorsun sanırım?” Adam onu hakir görür gibiydi.

Raven kaşlarını çatı. “Elbette.”

“Eğer birileri senin şu kıymetli evsizine saldırsaydı ve onu öldürmeye çalışsaydı, araya girer miydin?”

Raven tereddüt etti. “Araya girmekten korkardım ama hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım. Yardım çağırırdım.”

Adam sanki duyduğu cevaptan memnun olmamışcasına homurdandı.

“Hiçbir şey yapmadan duramazdım,” diye tekrar etti Raven ama cümlesinin sonunda sesi hafifledi. Sanki eski bir anı su yüzüne çıkmak ister gibiydi ama genç kadın inatla bu anıyı bastırdı.

Adam cebindeki bozukluklarla oynuyor gibi bir ses duydu Raven.

“Eğer, adaletle merhamet arasında bir seçim yapman gerekse, hangisini seçerdin?”

Raven, “Merhamet,” diye fısıldadı.

“Peki, senin evsiz adamını istismar edenlerle yüz yüze gelsen, onlara merhamet eder miydin?”

Raven tereddüt edince adam bir kahkaha attı.

“Ben de öyle tahmin etmiştim. En yüce gönüllüler bile, sadece hak edenlere merhamet dilerler.”

“Hiç kimse merhameti hak etmez. Merhameti merhamet yapan, onu hak etmemektir.”

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Raven onun gittiğini düşünmeye başladı. Ondan bir iz var mı diye başını çevirip karanlığı gözleriyle taradı.

Nihayet adam yumuşacık bir tonla, “Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu.

“Gitmeme izin ver. Sorularını cevapladım. Başka bir şey bilmiyorum.”

“Seninle ölümcül bir hata yaptım. Görünen o ki, şimdi hatamın bedelini ödemeye mahkûmum.” Adamın sesi kaderine boyun eğerek gibi hafif ve pişmanlık doluydu.

Raven, “Lütfen gitmeme izin ver,” diye tekrarladı. “Başına bela açmam.”

“Korkarım bela, açtığın bir şey değil. Bela, olduğun bir şey.”

Adam derin bir nefes aldı ve Raven, çıkan sestten, onun yüzünü ovuşturduğunu düşündü.

“Floransa’yı terk et ve bir daha asla geri dönme.”

Genç kadın, “Ama burası benim evim,” diye itiraz etti. “Hayatım burada. Arkadaşlarım...”

“Eğer hapisteysen veya ölüysen arkadaşlarının hiçbir faydası olmaz sana.”

“Ölüsem mi?” Raven koşmaya hazırlanırcasına sandalyede doğruldu.

“İtalyan polisinden çok daha tehlikeli bir grubun dikkatini üzerine çektin. Şu an için güvendesin. Senin kim olduğunu anladıklarında seni avlayacaklardır.”

“Ama ilüstrasyonları ben almadım, yemin ederim!”

Davetsiz misafir karanlık bir kahrkaha attı.

“Seni temin ederim ki sanatla ilgilenmiyorlar. Hayır, sana olan ilgileri tamamen şahsi.”

Raven’in vücudu gerildi. “Neden?”

“Ne kadar az bilirsen o kadar iyi.”

“Benden ne istediklerini anlamıyorum. Ben özel biri değilim.”

“Orada yanılıyorsun.” Adam Raven’in bileğini tutup havaya kaldırdı ve karanlıkta havada asılı bir meyve gibi tuttu. İki parmağını bileğindeki nabız noktasına bastırdı.

Raven damarına kan verildiği bir hastane yatağında bağlı olduğuna dair ani bir görüntüyle olduğu yerde sıçradı. Farklı olan tek şey, tüpten geçen kan siyahtı.

Bir ılık atarak sandalyeden fırladı. Sandalyeyi sesin geldiği yöne doğru fırlatıp kapının olduğunu düşündüğü yöne doğru atıldı. İki adım atmıştı ki, adam arkasından yakaladı.

Raven, tekmeler savurup ılık atarak mücadele ettiyse de adamın kolları elik gibiydi. Adam bacaklarını yerden keserek onu havada asılı tuttu.

“Sessizlik!” diye tısladı adam.

Raven’in kalp atışları dzensizleşmişti. Nefes almaya çalıştı ama adamın kolları çok sıkıydı.

“Nefes alamıyorum.” diye fısıldamayı başardı.

Adam, tutuşunu gevşetse de Raven’i havada tutmaya devam etti.

Raven, havayı içine çekerken beyni çılgınca içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışıyordu. Hafif değildi, bu yeni formunda bile hafif denemezdi ona. Yine de adam onu sanki bir oyuncak bebekmişcesine havada tutabiliyordu. Ve çok enerji sarf ediyorsa da benzemiyordu.

Adam, “Buraya sana yardım etmeye geldim,” diye fısıldadı. “Bu şekilde mi karşılık veriyorsun?”

“Daireme zorla girdin. Beni isteğim dışında tutuyorsun!” Tırnaklarını adamın kollarına geçirmeye çalıştıysa da parmakları ceket gibi bir şeyin kumaşına değdi.

“Diğerleri seni öldürürdü, tabii öncesinde seninle oynarlardı.”

“Onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

“nk ben de onlardan biriyim.”

Raven hareketsizleşti.

Kalbi tekledi ve sonra yine gmbrdemeye başladı. Adamın onu öldürüp öldrmeyeceği geçti aklından.

Bir küfür savuran adam onu bir başka sandalyeye bıraktı ve duvarın yanına geçti.

Sesi tehdit edici bir fısıltıya dönüşmüş halde, “İster inan ister inanma, ben senin tarafındayım. Şimdi sessizce otur şurada yoksa seni onlara bırakırım. Anladın mı?”

Raven, nefesini toparlamaya çalışarak başıyla onayladı.

“Güzel.”

Raven, etrafta hiç ışık olmamasına rağmen baş hareketini adamın görmüş olduğunu o an idrak etti.

“Gece görüş gözlüğü mü takıyorsun?”

“Karanlığı görünür kılan benim.”

Raven ürperdi.

Davetsiz misafirinin mutfak zemininde turlarken çıkarttığı ayak seslerini duydu.

“Diğerlerini atlatabilsen dahi, yine de güvende olmayacaksın. İtalyan polisi soruşturmalarında kullanacakları bir günah keçisi arayacaktır ve en olası seçenekleri sensin.”

Raven kollarını göğsünde kavuşturdu. “İlustrasyonları ben almadım. Bana geçen hafta ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım biri beni tuzağa düşürmeye çalışıyor.”

Adam durdu. “Eve gitmen için sana gereken parayı verebilirim. Şehirden trenle çık ve güneye git. Gemiyle Yunanistan’a geç. Atina yakınlarındaki Pire’deki göçmenlik bürosu çok gevşektir. Floransa’yı iki hafta içinde terk etmelisin. Geçici bir süre için bu dairede güven-desin ama yerinde olsam gece dışarı çıkmaktan kaçınırdım.”

Raven kıpırdamaksızın, “Neden?” diye sordu.

“Bir sebebi berbat bir hafiye olman. Saraya giderken seni takip eden biri vardı ve o kişi şu an meydanda oturmuş burayı gözetliyor. Asıl sebebiyse diğerleri seni fark edecektir. Onların ilgisini çekmeyi istemezsin emin ol.”

Buradan ayrılmak isteyeceği son şey olduğundan Raven hiç sesini çıkartmadı.

Adamın kendisine doğru birkaç adım yaklaştığını duydu. “Ne kadar inatçı olduğunu görebiliyorum.”

Adam uzanıp Raven’in boynuna ağır ve metal bir şey taktı. Raven eliyle dokunduğunda, göğüslerinin arasına uzanan zincirin ucundaki şeyin metal bir haç olduğunu anladı.

“Nedir bu?”

“Bu kutsal bir emanet. Şu andan itibaren her daim boynunda taşıyacaksın onu. Asla çıkartma.”

“Floransa’yı terk edince güvende olacağımı düşünmüştüm.”

“Amerika’da da diğerlerinden var.”

Raven elindeki haçı bıraktı. “Aptal bir batıl inanç nasıl olacak da beni mafyadan koruyacak?”

Göğsünden gelen bir homurtuyla adam bir elini uzatıp zinciri kavradı.

“Aptal insanlar yaşamayı hak etmezler. Hediymiyi geri alacağım ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Panik içinde eliyle adamın elini tuttu. “Hayır, lütfen. Onu istiyorum.”

“Belki de içinde bulunduğun durumu düşünmeye zaman bulduğunda, minnettarlığını dile getirmeyi düşünürsün.”

Raven hemen, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bu kolye seni öldürmek veya daha kötüsünü yapmak isteyenlerden koruyacaktır.”

“Senden de koruyacak mı?”

Raven, sözler ağzından çıkar çıkmaz geriye almayı dilese de geç kalmıştı.

Adam zinciri bıraktı.

“Bemin üzerimde etkisi yok kolyenin. Sarayla veya bu konuşmamızla alakalı İtalyan polisiyle konuşmak aklına geldiğinde bunu hatırlasan iyi olur.” Adamın sesi çok keskindi. “Beni düşmanın olarak görmek istemezsin.”

Raven dişlerini kenetledi. “Onlara bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

“İki hafta var. Bu sürenin sonunda hala burada olursan bana hesap verirsin.”

Raven başıyla onayladı.

Adam bir kez daha homurdandı ama öfkesi biraz yatışmış gibiydi.

“Bundan pişman olacağım. Ama artık çok geç.”

Raven, karanlığın içinden uzanan elin yüzünü kavradığını hissetti. Adamın dokunuşu hafif ve şaşırtıcı derecede nazikti.

“Güzellik beyhudedir. Bir an için vardır ve tıpkı rüzgâr gibi, bir anda yok olur. Hatırla bunu.” Başparmağı Raven’in çenesini okşadı. “Hoşça kal Jane.”

Raven kimlikteki ismini erkeğin dudaklarından duyduğunda bir cevap veremeden adam geri çekilmişti bile. Erkeğin adımları dairenin içinde yankılandı ve Raven bir pencerenin açılma sesini duydu.

Birkaç saniye sonra ışıklar geri geldi.

BÖLÜM 10

Prens Sanat Galerisi Otel'i'nin terasında, öfkeli ve rahatsız bir şekilde ayakta duruyordu. Akşamı hiç de planladığı gibi gitmemişti. Aksine, yakın zamanda yaptığı ciddi hatalarından birini tekrar ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Kadının, hatırlayabildiğinden de çekici bir hata olduğu da ortaya çıkmıştı.

“Cassita vulneratus.”

Yaralı tarla kuşu iyileşmişti ve asıl zayıf noktası olan, kendisiydi artık. Konuşmalarını bir sır olarak saklayacağını söylediğinde gerçeği söylediğini anlamıştı ama insanoğlunun nasıl kolayca kandırılabilirliğini de biliyordu. Kadının zihni, kendisinin kanını içmeden kontrol edilemeyecek kadar güçlüydü ve Prens de kanından verip onu kölesi yapmak istemiyordu.

Eğer Maximilian veya Aoibhe ona yaklaşacak olursa...

Bir an için ürperdi.

Jane'nin kokusu, hayatını kurtarmak için ona verdiği kanla mas-kelenmişti. Yakında gerçek kokusu fark edilebilir hale gelecekti. Ona çok kıymetli bir hediye vermişti ama kolyenin istenmeyen ilgiyi uzak tutacağı kadar dikkat çekeceğinin de bilincindeydi. Belli bir mesafeden de olsa, kadın şehri terk edene kadar koruyucu melek rolünü oynamak zorundaydı.

Bir kez daha kanlar içinde yatan istismar edilmiş bir kadının görüntüsü gözünün önüne geldi. Ve bir kez daha bu görüntüyü def etmek için düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

Cassita'nın verdiği söz ne olursa olsun, ortada Emersonlar ve Vitali sorunu vardı yine de. Emerson yıllar önce Prens'in evinden çalınanları alıp koleksiyonu topluma mal ederek onu aşağılamakla kalmamış, ilüstrasyonların uluslararası boyutta dikkat çekmesini sağlamıştı. Vitali ise koleksiyonun Prens'in kendi şehrinde sergilenmesinde suç ortağı konumundaydı. Ama Vitali'nin beyni etki altına alınmaya elverişliydi ve açılış gecesine dair anılarını silmek zor olmamıştı. Adamın Emersonlarla olan bağlantısına rağmen Prens onun hayatını sonlandırma gereği hissetmemişti. Uffizi'nin yöneticisinin kontrolü altında olmasının belli avantajları olduğu muhakkaktı. Lakin Emersonlarla olan sorun devam ediyordu. William York isminin hem onların zihinlerinden silinmesi, hem de Uffizi Galerisi'yle veya ilüstrasyonların çalınmasıyla herhangi bir ilişkisinin kalmadığından emin olunması gerekiyordu. Ama ne Emerson'un, ne de karısının zihni kontrol edilemiyordu.

Emerson'un ortadan kaldırılması gerekiyordu ve karısının da hafızasını kaybedeceği bir travma yaşaması lazımdı.

İçeri temiz hava girsin diye olsa gerek, terası Emersonların otel odasından ayıran kapı aralıktı. Prens karanlık odaya adımını attı.

Yatak kapının birkaç adım ötesindeydi. Emerson sırtı Prens'e gelecek şekilde yan yatıyordu.

Prens gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Emerson'un kokusu belirgindi ama bir şekilde son görüşmelerinden bu yana değişmişti. Şu an daha arzulanabilir olduğuna şüphe yoktu.

Prens bu gelişmeyi neyin sağladığını merak etmekten kendini alamadı.

O an, biri yeni ve keyif verici, diğeri tanıdık ve hoş olmayan iki koku daha geldi burnuna. Bayan Emerson'un da kokusu son karşılaşmalarından bu yana değişmişti. Aroması daha tatlı olsa da altında

bir hastalık kokusu yatıyordu. Geçmişte karşılaştıklarında var olan hastalık hala duruyordu. Ama oldukça sağlıklı bir görünüşü vardı. Kocasının kucağında kıvrılmış vücudunu görebiliyordu Prens.

Yakınlık ve aşktan doğan güven sonucu oluşan bu tür bir pozisyonu daha önce hiç yaşamadığını fark etti. Böylesi bir yakınlığı Aoibhe ile hiç istememişti. Ondan öncekileri düşününce...

İçinde yükselen kıskançlığın farkına varınca öfkesi arttı. Bir zamanlar bir çocuk ve eş sahibi olmak için yapmayacağı şey yoktu. Ama bu şans ondan çalınmıştı.

Göğsünden kopan homurtuyu bastırmak için dişlerini kenetledi. Emerson yeterince zengindi. Neden çalması gerekmişti ki?

Prens yatağa yaklaştığında yan tarafta duran küçük beşiği görünce çok şaşırdı. Pembe bir battaniyenin altında bir bebek uyuyordu. Yeni ve keyif veren kokunun kaynağı buydu demek.

Prens bazı insanların süt danası yediğini öğrendiğinde sıçradığı gibi olduğu yerde irkildi.

Yatağın başında durarak bebeğin anne babasına baktı. Emerson'un karısı, hastalığınınkini neredeyse bastıran çiçeksi bir kokuya sahipti. Kadının aromasına çeşni katan erdemlerine saygı duymasına rağmen kokusunu tiksindirici buluyordu Prens.

Kuzgun saçlı güzelin kanına olan açlığı kabarmıştı. Daha doğrusu, kirletmeden önceki kanına olan açlığı. Gerçek kokusu maskeleylenmişti o an için ve genç kadın eski bir kibrin ve karanlığın hâkim olduğu bir kokuya sahipti.

Asıl açlığını hissettiği şey, canlı bir zekâ ve asil bir ruhtu. Sanat-tan ve güzellikten bahsedebileceği biri. Bir eş ve bir sevgili.

Aoibhe'nin sözlerini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Çok uzun süredir yalnızdı. Ve tek istediği kadını, şehri bir an önce terk etmesi için ikna ederek yalnızlığını garanti altına almıştı.

"Adalet ve merhamet," diye fısıldadı.

Gabriel olduğu yerde dönünce Prens tek hamlede terasa çıktı.

Emerson'un ayağa kalkıp odayı gözden geçirmesini izledi. Adam yatağın başucundaki lambaya uzandı ve odayı dolaşmaya başladı. Bir küfür mırıldanan Emerson, gelip terasın kapısını kapattı ve kilitledi.

Kilitli kapılar Prens'in içeri girmesini engelleyemezdi. Ama bebeğin varlığı bütün hesapları değiştirmişti.

Gölgeler içinde ayakta dururken, Emersonlarla ilk karşılaşmasını hatırladı. Bayan Emerson'un erdemlerinden etkilenerek onu öldürmemeye karar vermişti. Ama Emerson'un infazı şüpheye yer bırakmayan bir gerçeklikti. Kendisinden çalınan eşyaları barındırması, ölüm cezasını gerektiriyordu.

Prens ayaklarını kapıya doğru ilerletmek istese de başarılı olmadı.

Emerson'u çocuğunun önünde öldüremeyeceğini fark eden Prens, şaşkına dönmüştü (kızları henüz bir bebek bile olsa)

Kendisine bir şeyler olmuştu. Bir şeyler değişmişti.

Belki de bunu yapan Jané'di. Hayatına bir Truva atı gibi sızmış ve beraberinde merhameti getirmişti. Zayıflığı sembolize ettiğini düşündüğünden merhametten nefret ederdi.

Kalbindeki bu ani değişimin başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Bebeği veya hasta annesini öldüremeyeceğini düşünürken, şimdi de bebeğin babasını öldürmek için birkaç adım atmaktan aciz kalmıştı.

Emerson bunu hak ediyordu. Ölümü hak ediyordu, çalarak işlediği günahı bir yana bıraksa bile, kanını ekşi ve buruk yapan gururu, adamın öldürülmesine yeter de artardı. Ve bir de William York ismi meselesi vardı...

Prens kendi içindeki zayıflığa tolerans gösteremezdi. Gabriel Emerson'u bağışlamasının mümkün olmayışı gibi.

Sıçrayarak yere indiğinde, Emerson'un karısı ve çocuğunun hayatlarını bağışlamaya karar verdi. Emerson'u öldürmek içinse Cassita'nın şehirden ayrılmasını bekleyecekti. O yeşil gözlerde göreceği tiksintiden korkmayacağı bir gün...

Merhametin canı cehennemeydi.

BÖLÜM 11

Güneş doğmadan hemen önce, Raven göğsüne bir yastık bastırır şekilde yatağa oturdu. Dairesinin bütün ışıkları açıktı. Kapısı ve pencereleri kilitliydi, panjurlarını bile sımsıkı kapatmıştı. Çocukluğundan beri sahip olduğu peluş bir geyik, bekçi gibi yanbaşında duruyordu.

Uyumuştı, ama uzun bir süre değil. Korku ve endişe uykularını kaçırarak aklını zapt etmişti.

Bir gece önceki şoktan kurtulduğunda, polisle temasa geçmeyi düşünmüştü. Ama meydanın karşı tarafına bakmasıyla fikrini değiştirmesi bir olmuştu. Tıpkı davetsiz misafirinin dediği gibi, karşıda dikilen ve evi gözetleyen bir adam vardı.

Dairesinin dışındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu. Evine giren adamın suç ortağı olma ihtimali de vardı. Polisi ziyaret ederek adamın dikkatini üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu.

Evine giren adam onu tanıyor gibiydi, en azından bir önceki günü Raven'i takip ederek geçirdiği belliydi. Uffizi'de çalıştığını biliyordu. İtalyan polisiyle görüştüğünü de biliyordu. Hatta Fransiskan Misyonunu ve yetimhaneyi ziyaret ettiğini dahi biliyordu.

Bir şekilde sarayı ziyaretinden de haberdardı. Ya onu sarayın orada görmüştü, ya da birileri oraya gittiğini söylemişti. Her iki du-

rumda da, eve girmesi, elektriği kesmesi ve Raven'i beklemesi için ya arabayla, ya da Vespa'yla gelmiş olması gerekirdi.

Eyden ikinci kattaki dairesinin penceresinden çıkarak ayrılmıştı. Raven onun eve aynı yöntemle girdiğini varsayıyordu. Belki de dağa tırmanan tiplerdendi adam. (binaya nasıl yaralanmadan tırmanabildiğini ve inemediğini açıklardı bu.)

Raven evde olmadığı zamanlarda pencereleri hep kilitli tutardı. Sabah dikkati dağınık olduğundan unutmuş olmalıydı. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Gözlerini kapatsa, evine giren adamın sesini duyabilirdi. Her ne kadar kendisine tanıdık gelse de, adamı teşhis edemezdi. Gerçi kokusunu hatırlıyordu.

Bu da ne çok işe yarar. Polise ne diyeceğim? Bir şüpheli bulun da koklamama izin verin mi?

Gözlerini açıp şifonyerin çekmecesinin üstüne baktığında, bir önceki akşam çizdiği eskizin gittiğini gördü, demek ki resmi adam almıştı, ama neden?

Diz üstü bilgisayar ve basit birkaç parça mücevheri alınmamıştı.

Resmi almasının sebebi gayet basit bir şey de olabilirdi. Belki de parmak izi için almıştı eskizi. Parmak izinden bir şey elde edemeyeceğini düşündü adamın. Patrick o sabah kendisine, dedektiflerin teşhir salonunda parmak izine rastlamadıklarını söylemişti.

Bastonu da duvara yaslı bir şekilde duruyordu. Akşamüzeri bastonun orada olduğunu hatırlamıyordu ama fark etmemiş olması da bir olasılıktı. Neden davetsiz misafiri bastonun yerini değiştirmiş olundu ki?

Bütün yaşanan anormalliklere ilaveten, adam bir de hediye bırakmıştı ardında.

Mutfak masasının üzerine bir tomar para bırakılmıştı. Raven parayı sayacak kadar kendini toparladığında, binlerce euro bıraktığını görmüştü adamın.

Ve Raven'e başka bir şey daha vermişti.

Raven göğsünde sallanan haçı tuttu. Altından yapılmışa benziyordu, İsa'nın şeklinin oluşturulabilmesi için alt kısmından çekiçle dövülmüş gibiydi. Tasarım basitti, İsa'nın yüz hatları zar zor seçilebiliyordu ki, bu da Raven'e parçanın Rönesans öncesinden, hatta orta-çağdan kalma olduğunu gösteriyordu.

Haçın her bir ucunda, sanki bir şeye bağlanmak için kullanılmak üzere ilmekler bulunuyordu. Altın zincir haçtan çok daha yeni görünümesine rağmen o da altından gibi duruyordu.

Kutsal emanetlere dair çok az şey biliyordu. Barry Üniversitesi'nde Katolik eğitimi almıştı. Bir de başları derde girdiğinde ona ve Carolyn'e yardımcı olmak için araya giren Peder Kavanaugh vardı. Raven'in pedere olan sevgisi ve saygısı, adamın inançlarını kapsamıyordu ve bir metal parçasının hangi şekilde dövülürse dövülsün manevi bir etkisi olduğuna kesinlikle inanmıyordu.

Davetsiz misafirin, bir parça altının onu "diğerlerinden" – o diğerleri ne demekse artık – koruyacağına neden inandığını ise anlayamıyordu.

Tedbir olsun diye takmaktan zarar gelmez. Belki de sihirli güçleri olduğu için değil, diğerleri ondan korktuğu için işe yarıyordu.

Ama Floransa'yı terk etmiyorum, burada bir hayat kurabilmek için bu kadar uğraştıktan sonra olmaz. Onun ne dediği umurunda değil.

Yorganı çekip omuzlarına sardı.

Davetsiz misafiri korkutucu ve tuhaf bir biçimde güçlüydü. Şehri terk etmesi için verdiği emir, tartışmaya kesinlikle açık değildi ama Raven iki haftalık sürenin neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Belki soruşturmanın ne zaman sonuçlanacağı hakkında ona bilgi veren bir kaynağı vardır.

Adam, Doktor Vitali'nin ismini tanımıştı, gerçi bu ismi duyduğu için şaşırmıştı da. Ama en çok ilgisini çeken isim William York olmuştu. Raven bunun sebebini çözemiyordu.

Ve bir de adamın konuşma şekli vardı. Fransiskanları Ordo Fratrum Minorum olarak nitelemişti ki bu, Raven'in internette yaptığı

araştırma sonucunda öğrendiği üzere, onların Latincedeki karşılığıydı. Ve adam onu gece olunca dışarı çıkmak konusunda uyarmıştı.

Raven bu uyarının ne anlama geldiğini veya eğer onun gitmesini istiyorsa neden kendisine kolyeyi verdiğini bilmiyordu. Hediyesi başlı başına tuhaftı zaten. Sonrasında adamın duruşu tamamen değişmiş ve ona nazikçe dokunmuştu.

Daha da şaşırtıcı olanı, ona Jane diye seslenmesiydi.

Raven'in kanuni ismi sadece sırt çantasında bulunan pasaportunda, çalışma vizesinde ve ikametgâh izninde geçiyordu. Davetsiz misafiri ismini, dairesini arayarak bulmamıştı kısacası.

Kanuni ismi, eleman bilgi formunda da yazıyordu, yani adını Uffizi'den de öğrenmiş olabilirdi. Güvenlik kartında Raven yazdığı ve işyerindeki herkes bu ismi kullanarak ona seslendiği için Raven bu ihtimali göz ardı etti. On iki yaşından beri Jane olarak tanınıyordu.

Yani ya polisle, ya da galeriyle bağlantısı vardı adamın.

Batelli ve Savola da o ismi biliyorlardı. Ama Uffizi kimliğini görmüşlerdi ve ona herkesin Raven dediğini biliyorlardı.

Ne sebeple olursa olsun, davetsiz misafirin polisten uzak durmasını istediği belliydi. Raven'i şahsen tanıyan birinden Jane ismini öğrenmediği de belliydi. En azından İtalya'da tanıdığı birinden.

Florida'da olsa, bambaşka şartlar söz konusu olurdu.

Korku bir bıçak gibi içini deldi Raven'in.

Ya adamın konuştuğu kişi...

Düşüncesini tamamlamadı.

Hayır, o ihtimali göz önünde bulundurmanın bir anlamı yoktu. Florida çok uzaklardaydı ve eski hayatından hiçbir iz taşıymıyordu şu an. Diplomalarında bile kendi seçtiği isim geçiyordu. Adam komodinin en alt çekmecesine bakmışsa, bu belgeleri görmüş olması gerekirdi.

Battaniyeyi ve yastığı bir kenara bırakıp yatak odasında ayakta durdu ve etrafını inceledi. Gömme dolabın kapağı da, şifonyerin

çekmeceleri de kapalıydı. Hiçbir şey kayıp değildi, sadece kayıp eskiz ve...

Bakışları, en sevdiği kitapların dizili olduğu başucundaki komo-dine takıldı. Edgar Allan Poe'nun çalışmalarını içeren kitabın en üste konduğunu, Aslan, Cadı ve Dolap isimli kitabınsa alta konduğunu fark etti.

Bir kez daha, dikkatsiz bir anında C. S. Lewis'in kitabının yeri-ni kendisinin mi değiştirdiğini düşündü. Adamın aslanlara, cadılara veya dolaplara neden karşı olduğunu düşünemiyordu.

Hayal kırıklığı içinde gözlerini ovuşturdu. Birkaç saat içinde işe gitmesi gerekiyordu ama uykuya geri dönemeyecek kadar da alt üst olmuş durumdaydı.

Teslim olmuşcasına bir iç geçirerek masasına oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. O ana dek görmezden geldiği e-maillerini açma-ya karar verdi. Mail adresine giriş yaptığında, kız kardeşinden gelen dâhil olmak üzere bir sürü yeni e-mailinin olduğunu gördü.

Selam Rave,

Seni FaceTime kullanarak aramayı denedim ama hiç cevap ver-medin. Beni görmezden mi geliyorsun?

Annemin evliliği çok güzeldi. Kaçırılmış olman kötü oldu.

Stephen gerçekten iyi biri. Emekli olmadan önce plastik cerrahı-ymış. Annemle ikisi okyanus kenarında büyük bir eve taşındılar.

Raven bir an için durup gözlerini devirdi.

Annemin e-maillerine cevap vermediğinden dolayı, doğum günü için eve gelmeni istediğini iletmemi istedi benden. Biletlerini o alacak ve Dan ile bende kalabilirsin. Sana, Dan ile beraber yaşadığımızı söy-lemiş miydim? Hatırlamıyorum.

Annem Stephen'le ve çocuklarıyla tanışmanı istiyor. Bizden bü-yükler ve evliler, kendi çocukları var. Oğlu doktor ve kızı diş hekimi.

Eve gel ve bizi ziyaret et. Seni özlüyoruz. Senin doğum gününü de burada kutlayabiliriz ve Miami'nin bütün favori mekânlarını gezdire-bilirim sana.

Annemi yıllardır görmedin ve artık ikinizin de geçmişi arkanızda bırakmanızın zamanı geldi bence. Stephen'den çok hoşlanıyorum ve emin ol annemi çok mutlu ediyor. Eğer bir şans verseydin, senin de hoşlanacağından eminim.

Dan, ikinci yıldönümümüzü kutlamak üzere beni Avrupa'ya götürmek istiyor. Haziran'ın ortalarında orada olacağımızı sanıyorum. Elbette bir otelde kalacağız ama seni Floransa'da ziyaret etmek isterim.

Floransa'ya gelsek de gelmesek de, Miami'yi ziyaret etmeni istiyorum.

Hey, şu etkilendiğin çocuğa ne oldu? İsmi hatırlayamadım. Çıkma teklif ettin mi?

Bir ara konuşalım.

*Sevgiler,
Cara
XX*

Raven aksi ve öfkeli bir cevap yazmamak için kendisiyle mücadele ederek sandalyesinde arkaya yaslandı.

Kız kardeşini herkesten daha çok seviyordu ama birbirlerinden tamamen farklı hayatlar yaşıyorlardı. Carolyn ondan yedi yaş küçüktü, yani babalarını veya New Hampshire'de büyük ve mutlu bir aileyken neler yaşadıklarını hatırlamıyordu. Kazayı ise kesinlikle hatırlamıyordu.

Raven bir an için durup, eskiden beri kendisini sakat bırakan kazayı farklı hatırlamayı ne kadar çok istediğini düşündü. Masanın altından ayaklarını esneterek, bu etkinin zamanla kaybolduğunu düşündü. Bu sebeple annesine inanmayı istemişti bir süre, o da zar zor.

Carolyn yeterince büyüdüğünde, Raven ona aslında neler olduğunu anlatmıştı. Hakkını vermek gerek, Carolyn onu dikkatle dinlemişti. Ama hatıraları Raven'inkilerle o kadar farklıydı ki, ablasına inanmakta güçlük çekmişti.

Aslında Carolyn'ın hafızasındaki boşluklar bir açıdan iyiydi. En azından o anları tekrar yaşamıyordu beyninde. Raven ise, anneleri olayları kendi versiyonuyla anlattığı zaman dahi sessizliğini korumuştur.

Ama gerçeği onaylamadığı sürece, annesiyle konuşmayı, onu görmeyi, hatta onunla aynı odada bulunmayı reddetmişti. Bu da demek oluyordu ki annesini, üniversiteye gitmek için evi terk ettiğinden bu yana on yıldır görmemişti.

Carolyn'ın eski hoşlandığı çocukla ilgili sorusuna gelince, komşusu Lidia'nın torunu Bruno'yu kast ediyordu ve elbette hiçbir şey olmamıştı. Hatta son günlerdeki olaylar esnasında aklına bile gelmemişti çocuk.

Selam Cara,

Senden haber almak çok güzel.

Miami'ye gelme konusunu düşüneneğim ama eğer gelirsem, kendi biletimi kendim alırım. Annemi görmeyeceğim. O sebebini biliyor. Konuyudeşmenin bir anlamı yok.

Ziyaretine gelince, seni görmek harika olacak. Ama bu aralar işler gerçekten çok yoğun. Bunu sonra konuşuruz, olur mu? Boğazıma kadar işe batmış durumdayım.

Seni seviyorum,

Raven

Raven maili gönderdikten sonra diğer maillerine bakma zahmetine girmeden diz üstü bilgisayarını kapattı.

Sorunlu ailesiyle ilgili düşünceleri bir kenara bırakıp banyoya gitti.

İsimsiz bir grubun kendisiyle neden ilgileneceğini anlamlandıramıyordu. Sırf gizli bir toplulukla bağlantıları olan gizemli bir suçlu dedi diye, uğrunda deli gibi çalıştığı her şeyi bırakıp gitmeye hiç niyeti yoktu.

Davetsiz misafirin hafiyelik yetenekleriyle ilgili söylediklerini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. William York ve Riccardi Sarayı ile ilgili araştırmalarını ikiye katlayacaktı ve böylece polisi Uffizi soygunuyla bir bağlantısı olmadığına ikna edebilecekti.

Dışlerini fırçalarken kafasında bir plan oluşturmaya başlamıştı bile. Şimdilik euroları bir ayakkabı kutusuna istifleyecek, sonra da Fransiskan Misyonuna bağışlayacaktı.

Ağızındaki diş macununu tükürdü ve aynadaki görüntüsüne baktı. Kendisine aynadan bakan çekici kadının gerçek olduğunu kabulmesi hala çok zordu.

Bakışları boynundaki kolyeye takıldığında, onu kıyafetlerinin altında saklamaya karar verdi.

Birkaç gereksiz cümle mırıldandıktan sonra giyinmeye gitti.

BÖLÜM 12

“Sana söylüyorum, zamanı geldi!” Sesini yükselten Maximilian’ın azametli vücudunun gölgesi, şafak sökmeden önce oluşan alacakaranlıkta sağa sola hareket ediyordu.

O ve yanındaki, Vecchio Sarayı’nın çatısında dikilmiş tartışıyorlardı. Max’in muhatabı, onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Sabır.”

“Yeterince sabrettik. Onu bu gece öldürelim derim.”

Adam dramatik bir ifadeyle iç çekti. “Venediklilerden hiçbir şey öğrenmedin mi? Onu alaşağı edebilmek için bizden daha fazlası gerekir, hele de diğerlerinden biri onun yanında yer alıyorsa.”

Maximilian kılıcını çıkarttı. “Biz de tam olarak gençlerden sayılmayız. Diğerlerinin onu savunacağını kim söyleyebilir ki? Onlar da kontrolü ele geçirmek için en az bizim kadar heveslilerdir bence.”

“Müttefiklerimizle sırt sırta vermek zorunda oluşumuzun sebebi de bu. Acele etmenin sırası değil, özellikle de öfkene yenilme riski taşıdığın bugünlerde. Bu seni pervasız kılıyor Max ve Prens’le uğraşırken kaldırabileceğin bir şey değildir pervasızlık, unutma. O hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü biri.”

Max bir küfür savurarak kılıcını havada savurdu. “Aynı fikirde değilim.”

“O halde sen bir aptalsın. Ben bile onun gücünün sınırlarını bilmiyorum. Kellemi kaybetme pahasına ölçmeye de hiç niyetim yok.”

“Bin yıllık süresi doluncaya dek beklememiz mi gerekiyor yani?”

“O kadar kötümser olma. Venediklilerle işbirliğine girişerek bir hata yaptım. Şimdiyse daha güçlü ortakların peşindeyim. Ve elbette her zaman yabancılarla avcılar ihtimali var.”

Max kılıcını kılıfına soktu. “İşte şimdi saçmaladın. Yabancılar kontrol edilemez. Ve neden avcılarla iş yapmak isteyesin?”

Yanındaki adam yavaşça gülümsedi.

“Prens yaşlı. Avcılar onun kanını elde etmekten çok memnun olacaktır. Eğer onu teslim edeceğimizi söylersek şehri başkalarına dokunmadan terk edeceklerine dair anlaşma imzalayacaklarından eminim.

Sınırlarımız son zamanlarda nedense delik deşik. Bir grup yabanın ortaya çıkması, yıkıma ve kargaşaya yol açar. Konsey Prens'i sorumlu tutar. Soylu prensimizin yakın zamanda kendisini açığa çıkartacak birkaç hata yapmış olduğunu da unutmamak gerek.”

Max, devasa eliyle kılıcının kabzasını tuttu. “Konsey onun müt-tefikleriyle delik deşik oldu.”

“Ve rakipleriyle. Onun hükümdarlığının sonsuza dek sürmeyeceğinin bilincindeler. Tek eksikleri ondan kurtulmayı isteyen bir lider ve biraz da motivasyon.

Sabırlı ol Max. Şehir yakın zamanda bizim olacak.”

BÖLÜM 13

Uffizi Galerisinin arşivindeki ana bilgisayarda oturan Raven derin bir iç çekti. Kadrosu düşürülmüştü.

Profesör Urbano onu, bir haftalık yokluğunun ardından hoş karşılamış ama Venüs'ün Doğuşu üzerinde çalışmaya devam etmesine izin vermemişti. Her ne kadar parmak izi Raven'in kimliğini kanıtla- sa da, belki de görünüşündeki değişikliğe şüpheyile yaklaşan adamın kendince tedbirli olma yöntemi-ydi bu.

Dün getir götür işlerine bakan Raven'e bugün, baş arşivciye gidip onun vereceği talimatları izlemesi söylenmişti. Restorasyon labora- tuvarındaki sandalyesinde bir başkası oturmuş, elindeki fırçalarla Botticelli'nin başyapıtının yüzeyine dikkatli bir biçimde koruyucu vernik sürüyordu.

Profesör Urbano, Berlin'den gelen ve doktorasını tamamlamış Anja Pahlsmeyer ilk katı bitirir bitirmez ikinci ve üçüncü kat verniği Raven'in uygulayacağına dair onu temin etmişti. Raven'in yokluğun- da başlatılan işin yarıda bırakılmasını istemediğini söylemişti.

Raven bu duruma içermemek için çok uğraşırsa da başarılı olamamıştı.

Baş arşivci ondan, Venüs'ün Doğuşu ile alakalı restorasyon ekibi- nin tamamladığı basılmış ve dijital bilimsel raporları düzenlemesini

istemişti. Sonrasında basılmış bütün dokümanları tarattırıp dijital formattaki dosyaları Patrick'e göndermesi gerekiyordu ki, o da bunları arşivin veri tabanına koyabilsindi.

Arşivci, Raven'den önce, Primavera hakkında yapılan dosyalama işlerini inceleyerek kendisini alıştırmasını ve yeni dosyaları da aynı yöntemi kullanarak sıralamasını istemişti. Raven tam da kendisine denildiği gibi Primavera'nın radyograflarını inceliyordu ki, tuhaf bir şey fark etti.

Radyograflar x-ray makinesiyle çekilen ve bir tablo ile alakalı çıplak gözle görülemeyecek ayrıntıları açığa çıkartan fotoğraflardı. Raven'in dikkati, Botticelli resmi boyamaya başlamadan önce çizdiği çeşitli şekillerin ana hatlarını, yani pentimenti'yi gösteren radyograflara odaklanmıştı.

Mercury'nin silüetinin olduğu radyografi büyüttüğünde, çok şaşırtıcı bir şeyle karşılaştı. Orijinal halinde Botticelli Mercury'yi daha kısa saçlı çizmişti.

Raven, Venüs'ün Doğuşu üzerinde çalışmaya başlamadan evvel Primavera üzerine oldukça uzun bir zaman harcamıştı. Hiç kimse-nin, Mercury'nin dış görünüşündeki bu değişikliğe veya Botticelli'nin neden adamın saçını uzattığına dair bir yorumda bulunduğunu duymamıştı.

Şaşkına dönen Raven, aynı imgenin infrared reflektografını gösteren bir başka dosyayı tıkladı. Reflektografda boyanın katmanları ayrışık şekilde görülebiliyordu. Botticelli'nin sadece saçın uzunluğuyla değil, rengiyle de oynadığı ortadaydı.

Mercury ilk haliyle çizildiğinde sarışındı.

Genç kadın bilgisayar ekranına bakakalmış şekilde arkasına yaslandı.

Keşfi bir açıdan bakıldığında kayda değer değildi. Sanatçılar genelde – özellikle de Botticelli – çizim aşamasında tablolarında değişiklikler yaparlardı. Primavera'nın orijinal tasarımında yapılmış olan değişiklikler, restorasyon ekibi tarafından kayıt altına alınmıştı. Ama

Raven Mercury'nin saçıyla alakalı bir değişiklik yapıldığına dair bir not hatırlamıyordu.

Merakla restorasyon ekibinin hazırladığı yazılı dokümanları inceledi. Bunu yapmak biraz zaman alsa da, sonuçta araştırması şüphelerini güçlendirmişti. Mercury'nin saçındaki değişikliği hiç kimse fark etmemiş görünüyordu ve radyograflara yakından bakıldığında çok net görünen bu değişikliğin fark edilmemesi çok ama çok şaşırtıcıydı.

Düşüncelere dalan Raven, tablonun bitmiş halinin dijital kaydını açıp büyüttü ve Mercury'nin başıyla omuzlarına odaklandı. Sonra tekrar radyografa baktı.

Mercury'nin kısa sarı saçlarla nasıl görüldüğünü gözünde canlandırmaya çalıştı.

Bunun gibi keşifler, bir sanat tarihi uzmanının kariyer yapmasını sağlardı. Ama keşfini dünyaya duyurmak için bir yazı yayınlamadan önce, raporları daha dikkatli bir biçimde incelemesi gerekiyordu. Ve konu üzerinde daha önce hiç kimsenin bir yazı yayınlamadığından emin olması lazımdı.

Omzunun üzerinden bakıp kimsenin onu gözetlemediğinden emin olarak sırt çantasından bir flaş bellek çıkartıp hızla görüntüleri kopyaladı. Bacağını öne arkaya sallarken heyecanını zar zor bastırıbiliyordu.

Belleği sırt çantasının fermuarlı kısmına koymuştu ki omzunda bir el hissetti.

Bir ses İngilizce, "İyi misin?" diye sordu.

Sandalyesinde sıçrayan Raven bir şaşkınlık nidası kopardı.

Odanın diğer tarafında duran arşivci, "Şshhh," diyerek sessiz olmaları konusunda onları uyardı. Kadın gözlük camlarının üzerinden Raven'e bakıyordu.

Raven uysal bir ifadeyle başını salladıktan sonra kendisine suçluluk dolu gözlerle bakan arkadaşı Patric'e döndü.

Erkek sessizce ağız hareketleriyle, "Üzgünüm," dedi.

Hızla bilgisayar ekranında açık duran dosyaları kapatan Raven, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Başıyla ekranı işaret eden Patrick, “Ben de sana aynı şeyi sormak için geldim,” dedi.

Raven, arşivciye bir bakış atıp yine arkadaşına döndü.

“Mühim bir şey olmayabilir.”

Patrick’in bakışları da konuşmadan önce bir an için arşivciye kaydı. “Gina bu akşam gelip bizimle yemek yemeni istiyor.”

Odanın karşı tarafında çalışan arkadaşları Gina’ya bakan Raven, kızın el salladığını gördü.

“Yani resmileştiniz mi? ‘Biz’ mi oldunuz artık?”

Patrick sırıttı. “Evet.”

“Senin adına çok mutlu oldum. Sizinle yemek yemeyi çok isterim ama işten sonra almam gereken birkaç şey var.”

“Sorun yok. Vespa’n yanında mı?”

“Dükkânda beni bekliyor.”

“İş çıkışı seni Vespa’nı almaya götürürüm, sonrasında Gina’nın dairesinde buluşuruz, olur mu?”

Raven gülümseyerek, “Teşekkürler,” dedi.

Patrick, bir kâğıt parçası alıp üzerine bir şeyler karaladıktan sonra kâğıdı Raven’in bilgisayarının yanına bıraktı ve masasına geri döndü.

Raven kâğıda baktı.

“Kameraları unuttun.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

Kâğıdı alıp buruşturarak sırt çantasına attı.

Çok dikkat çekmemeye çalışarak etrafına bakındı ve dört köşeye takılmış olan güvenlik kameralarını gördü.

Olası keşfine kendini öyle kaptırmıştı ki kameraları unutmuştu. Galerinin kayıtlarında, izin almadan kişisel bir depolama cihazına dosya indirirkenki görüntüleri bulunuyordu artık. Bu çok ciddi bir

suçtu. Ve son durumu göz önüne alınırsa, Doktor Vitali'nin hoşgörülü olacağını hiç sanmıyordu.

Başını çevirip Patrick'e baktığında, onun da en az kendisi kadar endişeli görüldüğünü fark etti.

Erkek cep telefonunu eline alıp bir şeyler yazmaya başladı.

Birkaç saniye sonra Raven'in cep telefonu bipledi.

"Ne yapıyorsun?"

Raven hemen cevap yazdı.

"Kameraları unutmuşum."

Patrick'in onaylamayan oflaması, genç kadının bulunduğu yerden bile duyulmuştu.

Raven arşivciye bakmak için döndü ama kadın kendi işine dalmış görünüyordu.

Telefonu tekrar bipledi.

"Daha dikkatli olman gerekir."

Raven ona aynen katılıyordu. Tam uygun bir şeyler yazmaya girişmişti ki, arşivci kadının masasındaki telefon çaldı.

Ağır çekimdeymişcesine kadına döndü Raven.

Arşivci başıyla bir şeyler onaylayarak konuşuyordu. Kısa süren görüşmesini tamamlayıp telefonu kapatan kadın, yanına gelmesi için Raven'e işaret etti.

Raven yavaşça kadının masasına doğru yürüdü.

"Doktor Vitali seni ofisinde görmek istiyor. Hemen." Arşivcinin sesi canlıydı. "Projende nerede kaldığını not et ve bilgisayardan çıkış yap."

"Başım çok büyük belada."

Masasına dönen Raven dışlerini sıkıyordu. Fareyle birkaç klikten sonra bilgisayardan çıktı. Temiz bir sayfa kâğıt alıp, o sabah bitirdiği işleri listeledi.

Sırt çantasını alıp elindeki kâğıdı arşivciye verdi.

Patrick ona, "Raven, bekle." diye seslendi.

Beraberce kapıya yürüdüler.

Elini ona doğru uzatan Patrick, “Flaş belleği bana ver.” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Ver ki bizi görsünler.” Gözleriyle kapıyı tam açıyla gören kamerayı işaret etti.

Raven olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Başın derde girer.”

“Seninki zaten dertte,” diyerek elini biraz daha yukarı kaldırdı.

Raven onları dikkatle izleyen arşivciye baktı.

“Bu senin işin Patrick.”

“Radyografları unuttuğumda sen beni kolladığın için hala sahip olduğum işim. Şimdi ödeşiyoruz.” Elini Raven’in burnuna kadar getirip, “Flaş belleği bana ver,” dedi.

Raven homurdanarak sırt çantasının fermuarlı bölmesini açtı. Flaş belleği bulup Patrick’e verdi.

“Teşekkürler, gerçekten çok minnettarım,” diyen Patrick’in sesi o kadar yüksek çıktı ki arşivci bir kez daha onları uyardı.

Erkek öne eğilerek Raven’in kulağına fısıldadı. “Vitali’ye dosyaları kopyalamanı benim istediğimi söyle. Eğer belleğe el koyarlarsa içindikileri bir şekilde yine almanı sağlarım.”

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” diyen Raven arşivden çıkmadan önce ona endişe dolu bir bakış fırlattı.

Yüzünü ekşiten Patrick, “Ben de umarım,” diye cevap verdi.

Raven, ikinci kata giden merdivenlerden çıkarken, Patrick’i aklayacak alternatif bir açıklama düşünüyordu. Ama hiçbir şey aklına gelmiyordu. William York’tan ve adamın Riccardi Sarayı’yla olan bağlantısından da söz etmesi imkânsızdı.

Raven sevdiği hiç kimsenin incinmesine izin veremezdi. Bir hata yapmıştı ve galerideki konumunu kaybetmek pahasına da olsa, bunun sorumluluğunu alması gerekirdi.

Kendine moral vermeye çalışarak Vitali'nin ofisinin önüne gelmişti ki, İngilizce konuşan bir kadın sesi koridorda yankılandı.

“Zırva! Sen doğmadan öncesinden beri Floransa sokaklarında dolaşıyordum ben. Birkaç saat Clare ile dışarıda zaman geçirmemizde hiçbir sorun yok.”

Raven açık kapının dışında dururken terleyen avuç içlerini yoga taytına sildi.

“Katherine, şehir güvenli değil.” Profesör Emerson'un sesine öfke hâkimdi.

Kadın, “Buna bir an için bile inanmam,” diye cevap verdi.

Raven derin bir nefes alarak kapıyı çaldı.

Vitali İtalyanca, “İçeri girin,” dedi.

İçeri girdiğinde Emerson çiftinin, kısa beyaz saçları ve keskin gri-mavi gözleri olan yaşlı bir kadınla konuştuğunu gördü. Yaşlı kadın, içinde Clare'nin etraftaki gerginlikten bihaber şekilde oyuncak bir tavşanla oynayarak yattığı bir bebek arabasını itiyordu.

“Julianne tura çıkabilir, sen oturur Vitali'yle konuşursun ve ben de bebeği gezmeye götürürüm. Dışarıda güzel bir gün var. Clare'nin temiz havaya ihtiyacı var,” diyen kadın arabayı kapıya yöneltti.

“Hayır.” Profesör Emerson'un sesi bomba gibi patlamıştı.

Herkes dönüp ona baktı; siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakan safir renkli gözlerine, iki yanında yumruk yaptığı ellerine ve ürkütücü yüz ifadesine.

Ama öfkeli duruşuna rağmen Profesör Emerson öfkeli falan değildi.

Raven, adamın ifadesini incelediğinde gözlerindeki korkuyu fark ettiğinde çok şaşırdı.

“Katherine, dışarısı güvenli değil. Zaten senin, Clare'nin ve Julianne'nin gözümün önünde olmayışınıza zar zor katlanıyorum.”

Bakışlarını karısına çevirerek devam etti. “Sen istediğin gibi içerde tura çıkabilirsin. Ama Katherine ve Clare de galerinin içinde kalmak zorunda.”

Karısı, Emerson'un dirseğinden tutup yumruk yaptığı ellerini açtığında erkeğin duruşu gevşedi.

Belli belirsiz şekilde,

"Herşey yolunda Gabriel. Artık güvendedeyiz." Kadın gülümsemesine karşılık alamadı.

"Ve öyle de kalacaksınız."

Raven bir kez daha ellerini taytına silerek ayaklarına baktı.

Korumacı bir koca ve baba olan biriyle ailesi arasında anlamadığı özel bir konuşmaya kulak misafiri oluyordu. Adamın ilgisinden tuhaf bir şekilde etkilendiğini fark etti. Birileri kendisini korumayalı çok uzun zaman geçmişti. Bir babası olmayalı çok uzun zaman geçmişti.

"İçeride gezinebiliriz." İsmi Katherine olan kadın Vitali'ye dönmüştü. "Belki bize bir rehber ayarlayabilirsiniz. Bu kabul edilebilir mi sence Gabriel?"

Oldukça rahatsız olduğu sesinin tonundan anlaşıyordu ama sözlerinden profesörle tartışmaya niyeti olmadığı belliydi.

Raven başını kaldırdığında Gabriel'in kendine hakim olmaya çalışarak başıyla onayladığını gördü.

"O halde anlaştık. Şimdi, bize bir rehber bulacak nezaketi gösterirseniz Clare'yi gezmeye götüreceğim." Kadın Vitali'ye, sanki adam Uffizi'nin yöneticisi değilmiş de bir kapıcıymış gibi talepkar bir şekilde bakıyordu.

Raven neredeyse Katherine'nin ayağını yere vurmaya başlayacağını düşündü.

Vitali, Raven'e bakarak yaklaşmasını işaret etti.

"Bayan Emerson restorasyon laboratuvarını gezmek istiyor. Lütfen kendisine alt katta eşlik edin ve Profesör Urbano ile tanıştırın. Profesör sizi bekliyor."

Raven gözlerini kırıştırdı.

Vitali gözlerini kısarak, "Bayan Wood?" diye seslendi.

Arşivdeki dosyaları izinsiz kopyaladığı için buraya çağırıldığını düşünen Raven'in korkuları azalmaya başlamıştı.

Boğazını temizleyerek, "Gezi mi? Evet, elbette," dedi. "Tabii, teşekkürler."

Adamın soygunla veya flaş bellekle ilgili herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekleyerek duraksadı. Riccardi Sarayı'na yaptığı gece yarısı ziyaretinden bir şekilde adamın haberdar olup olmadığını da merak ediyordu.

Vitali sandalyesinde arkaya yaslanıp telefonu eline aldı ve asistanına, önemli bir misafire eşlik etmek üzere güvenlik görevlilerinden birini ofisine göndermesini söyledi.

Raven rahatlamış bir halde nefesini bıraktı.

Julia, kocasını öperek omzuna dokundu ve çantasını alarak Raven'e doğru yöneldi. Gabriel karısını endişeli bakışlarla izlerken uzun parmakları tekrar yumruğa dönüşmüştü.

Başıyla Raven'e gidebileceklerini işaret eden Vitali, Katherine'e eşlik edecek kişinin hemen geleceğini duyurdu.

Raven oyalanmadan Julia'yı koridora çıkarttığına kadının to-pallayarak arkasından geldiğini görüp durdu.

"Yaralı mısınız?"

"Pek sayılmaz. Clare'yi doğururken epidural yaptırdım. O zamandan beri de sağ bacağımda ve ayağımda kasılmalar oluyor. Bugün arıza yaptım yani." Julia gülümsemeye çalıştıysa da üzgün görünüyordu.

Raven ona yaklaştığında Julia'nın düztabanlı rahat ayakkabılar giydiğini gördü.

"Tekerlekli sandalye getirmemi ister misiniz?"

"O kadar kötü değil. Bugün ayağım uyuşuk olduğundan yürümekte zorlanıyorum."

"Üzgünüm." Raven anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Ben de bir keresinde bacağımı kırmıştım. Sinirlerim hasar görmüştü. Hava ne zaman değişse, ağrım oluyor."

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diyen Julia yavaş bir şekilde yürümeye başladı. “Bacağım sadece ara sıra sorun çıkarttığı için şanslıyım. Zamanla uyusukluk geçecek dediler.”

Raven koridorun sonunu işaret edip, “Asansörü kullanalım,” dedi.

“Çok apar topar olduğunu biliyorum ama gitmeden önce restorasyon çalışmalarını görmek istedim.” Julia koridorda duran birkaç kişinin yanından geçerlerken kısık sesle konuşuyordu.

“Hiç sorun değil. Floransa’da bir hafta daha kalacağınızı sanıyordum.”

“Planlarımızda değişiklik oldu.” Julia’nın yüz ifadesi ciddileşti. “Bu akşamüzeri otelimizden ayrılıp Umbria’ya gidiyoruz.”

“Umbria güzeldir.”

Raven’in aklı arşivde yaşananlarda olduğundan dikkati dağınıktı. Güvenlik görevlilerinin onu fark etmemiş ve ne yaptığını görmemiş olmamaları mümkündü. Belki de Patrick’i hiç sebepsiz yere işe bulaştırmıştı. Onu uyarması gerekiyordu.

Julia’nın sesi Raven’i düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Sanat Galerisi Oteli’nde hayaletler olduğuna dair bir dedikodu duydun mu hiç?”

Julia’nın gözlerine bakmak için başını çevirdi. “Hayalet mi? Hayır. Restoranı Japon yemekleri sunduğundan oranın hep biraz değişik olduğunu düşünmüşümdür ama hayaletlerle alakalı hiçbir şey duymadım. Neden sordunuz?”

Julia, çantasının sapıyla oynuyordu. “Bu sana çok tuhaf gelecek biliyorum ama kocam otelde bir hayalet olduğunu düşünüyor. Ayrılma sebebimiz bu.”

Raven’in kaşları havaya kalktı. “Hayalet mi? Neden böyle düşünüyor peki?”

“Dün gece uyandığında odamızda biri olduğundan emindi. Bir şey görememiş ama... karanlık bir şeyin varlığını hissetmiş.”

Raven’in kalp atışları hızlandı.

“Biri odanıza mı girmiş?”

“Sanmıyorum. Hiçbir şeyimiz kayıp değildi ve o da kimseyi görmedi. Ama içeride birinin olduğunu hissetti, terasın kapıları da açıktı.” Julia uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Eğer bunu söyleyen Gabriel değil de bir başkası olsa umursamazdım. Ama önceden de tuhaf şeyler gördüğü ve hissettiği oldu.”

Raven dilini ısırды. Julia’ya hangi tuhaf şeyleri kast ettiğini sormak için ölüp bitiyordu ama kadın önemli bir bağışçıydı ve onu çok az tanıyordu. Ayrıca her şeye burnunu sokan biri gibi görünmek istemiyordu.

“Ben hayaletlere inanmam. Ama birilerinin otel odanıza girmiş olma ihtimali var. Hırsızlar şehirde çok yaygın ve sizin de bildiğiniz üzere kaldığınız otel genelde zengin misafirleri ağırlıyor.”

“Sanırım bu mümkün.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Uffizi’deki soygunun odanızda olanlarla bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyorum.”

Julia, asansöre girerlerken bakışlarını ona çevirdi. “Neden öyle söyledin?”

“İsminiz galeriyle bağlantılı. Eğer birileri şehirde olduğunuzu öğrendiyse, pahalı mücevherler veya sanat eserleri taşıdığınızı düşünebilir.”

“Çok mantıklı. Hırsız da olsa, o otelde kalmak için artık can atmıyorum. Bu beni üzüyor çünkü geçmişte aynı odada kalmıştık.”

“Kocanız bu olaydan Vitali’ye bahsetti mi?”

“Evet. Hayalet kısmından kimseye bahsetmedi. Sadece otelin güvenliğiyle alakalı endişeleri olduğunu söyledi ve yakın zamanda nehirde bulunan cesetlerle kayıp insanlarla ilgili gazetede okuduğu şeylerden bahsetti.” Julia ürperdi. “Keşke bana söylemeseydi.”

Raven, gömleğinin altındaki kolyeye dokunma isteğini bastırarak boynundaki güvenlik kartıyla oynadı.

“Cesetlerden haberim yoktu.”

“Dün La Nazione’de bir makale yayınlandı. Arno nehrinin banklarında bir sürü ceset bulunmuş. Polis henüz bir bilgi vermiyor.”

“Kadın mı erkek mi?” Raven’in aklına Angelo gelmişti.

“Erkek.” Julia bir adım yaklaştı. “Sen iyi misin? Rengin sarardı.”

“İyiyim. Bundan bahsetmeyi hiç istemiyorum ama nasıl olsa bugün ayrılıyorsunuz, o yüzden bir mahsuru yoktur sanırım. Floransa’da yıllarca yaşamış bir seri katil vardı. Umarım o geri dönmemiştir.” Asansörden çıkarak Julia’nın geçmesi için kapıyı tuttu.

“Onu yakaladıklarını sanıyordum.” Julia onun peşinden koridora çıktı.

“Ben de.”

Julia içini çekti. “Umbria’ya gidişimizin zamanlaması çok kötü oldu. Fransiskan yetimhanesinden küçük bir kızı evlat edinmeyi düşünüyoruz ve onunla zaman geçirmeyi planlıyorduk.”

Raven olduğu yerde durdu. “Orada gönüllü olarak çalışıyorum. Hangi kız?”

Julia’nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Maria. Beş yaşında.”

Raven’in kalbi duracak gibi oldu. “Maria’yı tanıyorum. Onu mu evlat edineceksiniz?”

“Bir süredir düşünüyoruz. Üç yıllık evli olana dek evlat edinme işlemlerini başlatamıyoruz ve bu süre de Ocak ayında doluyor. Ama hem onun bizi tanımasını hem de bizim onu tanımamızı istiyoruz. İki yıl önce ilk tanıştığımızda konuşmuyordu. Ama bir süredir terapisti var ve artık konuşuyor.”

“Küçük çocuklara harfleri ve sayıları öğrenmelerinde yardım ediyorum. Onunla da çalışıyoruz.”

Julia, elini Raven’in omzuna koydu. “O halde teşekkürler. İki yıl önce tanıştığımız kızıdan çok farklı biri artık.”

Raven cevap veremedi. Sadece boğazında oluşan düğümü çözmek istercesine yutkunmakla yetindi.

Nihayet, “Bir şey değil.” demeyi başardı.

Julianne kocaman bir gülümsemeyle restorasyon laboratuvarına giden uzun koridor boyunca onu takip etti.

İçeri girmeden önce Raven bir an duraksadı.

Evine giren davetsiz misafirden ona bahsetmesi gerektiğini düşünüyordu ama anlatacaklarının yaratacağı etkiden endişe ediyordu. Julia'nın bir bebeği vardı. Ya adam Umbria'da kalacakları yere girerse ve onları incitirse ne olurdu?

Boğazını temizledi. "Buradaki hırsızlıkla otelde olanlar arasında bir bağ olmadığını umarım. Ama tedbirli olmalısınız, Umbria'da dahi. İllüstrasyonları çalan her kimse arkasında hiçbir kanıt bırakmamış. Bildiğim kadarıyla polisin elinde şüphelendikleri biri yok. Lütfen dikkatli olun."

"Olacağım." Laboratuvara girmeden önce bir süre için Julia, takdir eden bir bakışla Raven'e baktı.

Sabah başladığı gibi bitti. Raven arşivdeki çalışmalarına devam etti ve hiç kimse flaş bellekten bahsetmedi. Hatta arşivci Raven'e öğle yemeği molasında doktora gidebilmesi için fazladan izin vermeye çok hevesli gibiydi.

Raven'in doktoru, bu ani değişimden dolayı şaşkına dönmüştü. Adam, Raven'in bacağına ne olduğunu anlayabilmek için muayeneden sonra bir dizi röntgen çekilmesine karar verdi.

Uyuşturucu olup olmadığını test etmek için kan ve idrar örnekleri alındı. Ama doktor, Raven'i, uyuşturucu verilmiş olsa dahi vücudunda artık izine rastlanmayabileceği konusunda uyardı. Testin sonucu verilen uyuşturucunun cinsine göre değişecekti. Örneğin rohipnol, vücuda girdikten sonra ilk atmış saat içinde idrarda belli olurdu.

Röntgenlerden ve testlerden sonra Raven galeriye dönmeden kafeye uğrayıp bir şeyler atıştırdı.

Galerinin girişinde Dedektif Batelli'yi gördüğünde korkuyla irkildi. Adam saatine baktıktan sonra hoşnutsuzluk dolu bakışlarını ona çevirdi.

Şüpheli bir sesle, "Uzun bir öğle yemeği miydi sinyorina?" diye sordu.

"Bugün arşivde görevliyim ve arşivci doktorumla olan randevum için bana izin verdi."

Dedektif, "İlginç," diye cevap verdi. "Bu ziyaretinizle ilgili benimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır."

Raven, adamın yanından geçip giderken Batelli'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Arşivde çalışmak pek de ilginç sayılmazdı. Patrick koridorun güvenlik kameralarından uzak bir noktasında dururlarken flaş belleği geri verdi. Raven belleği alıp sırt çantasına gizledi.

"İyi bir parçaymış." Patrick onun boynundaki kolyeyi işaret etmişti.

Raven, onu taktığını tamamen unutmuştu.

"Ah, bu mu?" Eline alıp bir an için gözlerini kolyeye dikti.

Erkek sorgularcasına bakıp, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

Haçı yakından inceleyen Patrick, figürü pencereden sızan güneş ışığına tuttu. "Bu gerçekten çok eski. Nereden aldın?"

"Bir arkadaştan."

Haçı bırakan Patrick, "Bayağı yakın bir arkadaş olmalı," dedi. "Müzelere layık bir parça gibi görünüyor."

Raven kolyeyi gömleğinin altına sakladı.

Patrick sesini alçaltarak, "Ben olsam bunu İtalyan polisinin görmesine izin vermezdim." dedi.

"Neden ki?"

“Büyük ihtimalle kolyene el koyarlar ve çalıntı olup olmadığını anlamak için resmini çekip İnterpol’ün veri tabanında aratırlar.”

“Bu çalıntı değil.” Raven’in sesi öfkeliydi.

“Çalıntı demişken...”

O esnada koridorda Dedektif Batelli’nin Ajan Savola’yla yürüdüklerini gördüler. Her iki adam da koridorda gözden kaybolmadan önce dönüp dik dik ikisine bakmıştı.

Patrick başını iki yana salladı. “Çok dikkat çekmemeye çalış, tamam mı? Bu akşam Gina’nın evinde daha ayrıntılı konuşuruz.”

Raven hafif bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Eliyle Raven’in saçını karıştıran Patrick, “Bu arada sana müze parçaları hediye eden erkek arkadaşınla ne zaman tanışıyorum?” diye şakalaştı.

Raven gözlerini devirdi. “Ben tanıştığım zaman.”

Patrick bir kahkaha atıp arşive kadar ona eşlik etti.

İş çıkışında beraberce gidip Vespa’yı aldılar.

Sonrasında Patrick, Gina’nın evine giderken Raven de alışveriş dükkânlarının olduğu Duomo yakınlarında bir yere gitti. İnsan Ponte Santa Trinita’da Prada veya Salvatore Ferragamo marka kıyafetler alabilirdi ama Raven’in geri ödediği üniversite bursu buna elvermiyordu.

İki gündür eski yoga taytını giyyordu çünkü başka hiçbir kıyafeti üzerine olmuyordu. İş için yeni kıyafetler ve iç çamaşırı, hatta pijama alması gerekiyordu.

Bu hayal edebileceğinden çok daha heyecan verici bir deneyimdi.

Raven normalde alışverişten nefret ederdi. Kilosu ve Avrupa’daki elbise bedenleri onun aleyhine faktörlerdi. Üzerine olan kıyafet bulmakta hep güçlük çekmişti ve bulduğunda ise bir sürü para ödemesi gerekmişti. Artık öyle değildi ama.

Alışveriş çılgınlığı sona erdiğinde üzerine siyah keten bir elbise, soluk sarı bir hırka, ince topuklu sandaletler ve oldukça çekici pembe iç çamaşırları giymişti. Büyük siyah bir güneş gözlüğü bile almıştı.

Üzerindeki eski kıyafetleriniyse çöpe attı.

Yazlık elbisenin ve hırkanın, üzerindeki bol gömlek gibi kolyeyi saklaması mümkün değildi.

Kolyeyi çıkartıp çantasına koymayı düşünse de davetsiz misafirin bu konuda ne kadar kararlı olduğunu hatırladı. Emersonların başına gelen tuhaf olayları ve Arno yakınlarında bulunan cesetleri düşününce, birinin batıl inancının kimseye gerçek anlamda zarar vermeyeceğine karar verdi.

Çiçek desenli ipek bir eşarp alarak kolyeyi saklayacak şekilde boynuna doladı.

Havalı görünümüyle kendini hiç olmadığı kadar özgüvenli hissederek yemeğe götürmek için biraz salata malzemesi ve bir şişe şarap aldı. Alışverişte aldıklarını evine bıraktıktan sonra yine Vespa'sına binerek Gina'nın evine gitti. Arkadaşlarla geçireceği rahatlatıcı akşamı dört gözle bekliyordu.

Arkadaşlarının yanından ayrıldığında saat on biri geçiyordu. Akşam yemeği içkiyle, tatlıyla, müzikle ve muhabbetle o saate kadar uzamıştı.

Gökyüzü bir anda yarıldı ve yağmur yağmaya başladı. Her zaman gibi kaygan sokaklarda sadece birkaç yaya ve araç kalmıştı. Kalan herkes kapalı mekânlara kaçmıştı. Ya da öyle görünüyordu.

Raven uzun yağmurluğunu Vespa'nın koltuğunun altında tuttuğuna memnundu. Yeni sandaletlerine yağmur damlaları geldikçe irkilerek yağmurluğunun içinde motoru sürmeye devam etti.

Santo Spirito'ya geldiğinde meydanın boş olduğunu gördü.

Genelde mekân sahipleri dairesinin karşısındaki barın dışında veya kafelerden birinin bahçesinde toplanıp otururlardı. Meydan çoğunlukla öğrencilerle dolu olurdu. Yurt dışı burs programı olan

pek çok Amerikan üniversitesinin o civarda yurt evleri vardı. Ama yağmurun yoğunluğu düşünülürse sokakların bomboş olması şaşırtıcı değildi.

Raven, Vespa'sını park edip kaskını oturma yerinin altındaki boşluğa yerleştirmişti ki, bir ses duydu. Ses homurtuyla kükreme karışımı tuhaf bir şeydi.

Arkasına döndüğünde meydanın diğer tarafında bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Yağmur ve karanlık görüş mesafesini kısaltmıştı. Ama ona doğru gelen büyük ve siyah bir şeyin hareket ettiğini görebiliyordu.

Yaklaştıkça, bunun bir köpek olamayacak kadar büyük olduğunu fark etti. Yağmurdan dolayı siluet şeklinde görünen şey, hızlı hareket ediyordu.

Arkasını dönüp koşmaya çalıştı ama sandaletleri arnavut kaldırımı taşlara takılınca düştü. Hem de çok sert bir şekilde.

Kendine geldiğinde, artık iki ayak üzerinde koşan hayvanın ona yaklaştığını gördü. Hırlamalar ve homurtular, hayvan yaklaştıkça meydana yankılanıyordu.

Raven ayağa kalkmaya çalıştıysa da yeni ayakkabılarının altında kaydığını hissetti. Hayvanın adımlarının gitgide yaklaştığını duyabiliyordu.

Zar zor ayağa kalkıp binaya koşmaya başlayacakken anahtarlarını düşürdü.

"Lanet olsun!" Anahtarları yerden almak için eğilmişti ki, yaratık kükredti.

BÖLÜM 14

Raven en kötüsünü düşünüyordu. O şeyin –artık her neyse– bütün gücüyle kendisine çarpmasını bekliyordu.

Boynundan dışarı çıkmış olan kolyesine baktı. Kendi kendine, o an yanında olmayan davetsiz misafirini düşünüp “ben demiştim” diyecek zamanı olmadığını geçirdi aklından. Aptal batıl inançların kimseye bir faydası yoktu. Şu an ona da yardım etmedikleri ortadaydı.

Koşmak için yerin çok kaygan olduğunun bilincinde olarak kendini çarpışmaya hazırladı.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu şey beni öldürecek.”

Sanki bir şeyler sete çarpmış da onu geçmeye çalışıyormuş gibi boğuşma sesleri duydu.

Başını çevirip baktığında, karanlık yaratığın beş on adım ötesinde durduğunu gördü. Yaratık kollarını savurarak kükrüyordu ama ayakları hareket etmiyordu.

“O lanet olası şeyi çıkart! Çıkart şunu!” diye İtalyanca böğürüyordu.

Raven, yağan yağmurda görebilmek için gözlerini kırptırdığında, karşısındakinin bir erkek olduğunu gördü. Adam siyah ve kirli

kiyafetler giymişti ve uzun saçları keçeleşmişti. Hareket ettiğinde, sanki çok uzun süredir yıkanmıyormuş gibi berbat bir koku yayıyordu etrafa.

Ama Raven'in en çok dikkatini çeken yeri gözleriydi. Sanki gözbebekleri gözün beyaz kısmını kaplayacak şekilde genişlemişti ve simsiyah görüntüsü, adama böcek gibi bir izlenim veriyordu. Adam ağzını açtığı anda sararmış kırık dişlerin arasından bir çift sivri diş göründü.

Raven koşmak için harekete geçti ama o aptal ayakkabıları bir kez daha kayınca sert bir şekilde poposunun üstüne düştü.

Yaratık, küfürler savuruyor, kollarını sallayarak ileri geri volta atıyordu. Ama aradaki mesafeyi kapatmıyordu.

“Seni fahişe! Çıkar şu lanet şeyi!” diye bağırdı. “Senin kafanı koparıp kanımı kurutacağım! Gebertene kadar becereceğim seni! Çıkart şunu!”

Adam, abuk subuk ve anlaşılmayan küfürler savurmaya devam ederken Raven geriye doğru emekleyip aralarına biraz daha mesafe koymaya çalıştı.

Yaratık artık Raven'in zorlukla anladığı Latince küfürler savurmaya başlamıştı. Sapık ve pedofil olan birinden söz ediyordu. Raven'in sapığın fahişesi olduğunu ve onu öldüreceğini söylüyordu.

Ama tuhaf ve beklenmedik bir şekilde yakınma gelmiyordu. Sanki kafese kapatılmış bir aslan gibi kükreyerek ve dişlerini gösterecek ileri geri volta atıyordu.

Raven doğrularak eve doğru koşmaya hazırlanmıştı ki ayak sesleri duydu. Sağ taraftaki kilisenin olduğu yönden biri geliyordu.

“Polis!” diye bağırان bir ses duyuldu. “Ellerini başının üzerine koy!”

Raven elindeki silahı çılgın adama yöneltmiş koşarak gelen siyahlar içinde bir adam gördü. Yağmur hala yağıyor ve karanlık, erkeğin yüz hatlarını görmesini engelliyordu.

Delirmiş yaratık aniden sıçrayarak diğer adamın elindeki silahı kaptı. Polisin kafasını saçlarından kavrayıp geri çekerek boynunu açığa çıkarttı ve üzerine eğildi.

Raven bir yırtılma sesiyle fişkıran kanı gördü.

Delirmiş adam polisin boynundaki yaraya ağzını yapıştırdığında Raven korkuyla başka yöne baktı.

Geriye dönmeksizin koşarak apartmanın girişine gitti. Elleri titreyerek anahtarı yuvasına sokup kapıyı ardından çarparak kapattı ve bütün hızıyla merdivenlerden koşarak yukarı çıktı.

Dairesine girdiğinde kapıyı kilitleyerek bütün ışıkları açtı ve boynunu saran altın kolyeyi sımsıkı kavramış halde yere yığıldı.

Aoibhe gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Kan.” Sivri dişlerini gösterecek şekilde dudaklarını gerdi. “Gidelim Ibarra. Çok lezzetli kokuyor.”

Beraberce çatıdan çatıya atlayarak Uffizi yakınlarında sohbet ettikleri sundurmadan Santo Spirito'ya yöneldiler. Köprüyü geçerek sokağa indiklerinde Aoibhe durdu.

“Kokuyu alıyor musun?” Yağmur üstlerine bardaktan boşanırcasına yağarken Ibarra'nın elini tuttu.

Erkek havayı içine çektiğinde yüz ifadesi değişti. “Bir yaban.”

Aoibhe, “Acele edelim!” diye bağırdı.

İkili, çatıya çıkıp atlayışlarına devam etmek için yandaki binaya tırmandılar. Meydana ulaştıklarında gözleriyle alanı taradılar.

Yabanı görmeleri hiç zor olmadı. Etraftaki bütün binaların görebileceği bir açıklıkta bir insandan besleniyordu. Havadaki kokunun gücüne bakılacak olursa yaralı adamın kanı tamamen boşaltılmış olmalıydı.

“Sınır devriyelerini nasıl geçti ki?” Aoibhe yanındakine öfkeli bir bakış fırlattı.

“Bu Pierre'nin bahsettiği yaban olmalı.”

Aoibhe, meydanı gören iki yandaki binaları taradı. Pek çoğunun ışığı açıktı.

“Görüldüğüne şüphe yok.”

“Bunu düşünmek için artık çok geç. Çok fazla tanık var.” Ibarra dönüp kadına baktı. “Kaç yaşında sence?”

Aoibhe burun kıvrırdı. “Meydan okuma sayılacak kadar yaşlı değil. Eğer tek başınaysa onu indirebiliriz. Sınır devriyelerine güveniyor musun?”

“Onlara güvenim tam.” Bakışları buluştu.

“Güzel. Ben önden yaklaşacağım, sen arkadan. Saldırıp onu ara sokaklardan birine çekeceğiz.”

Birer baş onayıyla ayrıldılar. Aoibhe ıslak kaldırıma inerken Ibarra da yabana arkadan saldırmak için çatıdan hızla uzaklaştı.

Aoibhe önce yavaşça yaklaştı.

Yabanlar güçlü oldukları kadar davranışları önceden kestirilemezdi. Kırsal bölgelerde yaşayan ve avlanan, toplumdan dışlanmış serserilerdi bunlar. Pek çoğu kudurmuş hayvan gibi davranırken nâdiren de olsa bazılarında mantık kırıntıları bulunurdu.

Yere ayakları değen Aoibhe yabana doğru koşmaya başladı. Erkek ya onu görmüş ya da kokusunu almış olacak, avını hemen bir kenara bıraktı.

Kanla kaplı ağzını gererek dişlerini ortaya çıkarttı ve çömeldi.

Aoibhe çok hızlı bir şekilde yön değiştirdi. Yaban da ona hızla yaklaşıp parmaklarını pençe gibi tutarak kollarını kadının başına savurdu.

Yabanın omuzlarının üzerine atlayan Aoibhe onu şaşırtmıştı. Bir dizini onun sırtına yaslayıp iki eliyle yabanın başını kavradı. Bir bükülme ve çatırtı sesiyle yabanın kafasını vücudundan ayırdı.

Boynundan siyah kan fışkıran yaban, kolları ve bacakları titrer şekilde hareket etmeye devam etti.

Aoibhe açılıp kapanan çenesi tarafından ısırılmamak için yabanın kafasını yana doğru tutuyordu. Havayı dolduran iğrenç koku burnuna gelince kaşlarını çatı.

“Bunu ben yapacaktım.” Ibarra yanında belirmişti.

Aoibhe kahkaha attı. “Bir dahaki sefere. Ama daha hızlı olman gerekecek.”

Kedinin fareyi sallaması gibi gözleri kapanıp kıpırdaması bitene dek elindeki kafayı salladı.

“Ne pis bir şey.” Kafayı yere atıp eteklerini kaldırdı ve ellerini, altına giydiği beyaz iç çamaşırına dikkatli bir şekilde sildi. “Ve kokusu. Canı cehenneme.”

Ibarra, onunla aynı fikirdeymişcesine öksürdü.

“Sırada ne var?”

“Sen insanı alıyorsun, ben yabanın vücuduyla kafasını. Şu ara sokakta buluşuyoruz.” Başıyla meydanın karşı tarafını işaret etti.

Ibarra, denileni yapıp yerdeki silahı alarak adamı omuzladı. Dar sokağa koşarak gittikten sonra sırtındaki yükü yere attı. O esnada adamın cebinden bir şey yere düştü.

Bu, siyah deri bir cüzdandı.

Ibarra neredeyse onu fırlatıp atacaktı. Küçük miktarlarda para ilgisini çekmezdi. Ama eğilip cüzdanı aldığı anda bir an duraksamasını sağlayan bir şey gördü.

Aoibhe, omzunun üzerinden merakla bakarak, “O ne?” diye sordu.

Ibarra cüzdandaki kimliği işaret etti. “İnterpol.”

“Lanet olsun!” Aoibhe, yabanın başsız vücudunu tekmeledi. “Şehrimize girmekle kalmıyor, herkesin ortasında lanet olası bir polisten besleniyor!”

Ibarra cüzdanı duvara fırlattı. “Şimdi ne yapacağız?”

Aoibhe öfke dolu kahverengi gözlerini ona dikti. “Ne mi yapacağız? Ne yapacağımızı söyleyeyim. Sen ve sınır devriyelerin Konseyin önüne çıkacaksınız. Eğer sınırlarımızın nasıl ihlal edildiğine dair bir açıklamanız yoksa çoğunuzun ölümü elimden olacak.”

Ibarra ellerini kaldırarak bir adım geriledi. “Aoibhe, sakın ol. Konseyi işe karıştırmadan önce neler olup bittiğini öğrenelim.”

“Artık çok geç! İnsanlar büyük ihtimalle gördüklerini polise bildiriyordur şu an. Yaban meydanda kan döktü. Meydan birkaç dakika içinde polis kaynayacak. Bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?”

Erkek, ellerini iki yana sarkıttı ve gözlerini kısıtı. “Bana patronluk taslama Aoibhe. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum.”

Aoibhe hiddetle ona baktı.

“O zaman onlar gelmeden bu pislği temizlememe yardım et.”

Ibarra bir küfür savurup denileni yaptı.

BÖLÜM 15

Prens huzursuzdu.

Casus ağı ona Emersonların şehri terk ederek Umbria'ya gitmesini bildirmişti. Bütün olarak baktığında şehirden ayrılmaları çok önemli değildi. Dünyada erişemeyeceği bir yer yoktu, sadece diğerlerine nazaran daha uygunsuz olan yerler vardı.

Umbria uygunsuz olanların arasında değildi.

Sınırları içinde avlanma izni için Prenses'e başvurması gerekcekti ama kadınla yıllardır iyi geçiniyorlardı. İzin vermeyeceğini hiç sanmıyordu. Hatta geçmişteki gibi cinsel birliktelik istemesi de olasılıklar arasındaydı.

Kadın çok güzel ve arzu edilecek biriydi ama Prens, büyük yeşil gözleri ve kuzguni siyah saçları olan bir başka kadının aklını esir aldığı düşününce, bu olasılığın gerçekleşme ihtimalinin az olduğunu öngördü.

Profesörden intikam alma girişiminin biraz daha beklemesi gerekliyordu. Şu an daha acil konularla ilgilenmeliydi.

Kadını uzaktan izlemiş ve emirlerine uyarak şehri terk edeceğini ummuştu.

Ama kadın terk etmemişti.

Onun yerine işe gitmişti. Doktorun muayenehanesine gitmişti. Alışverişe çıkmıştı.

Prens bir küfür savurdu.

Evet, ona iki haftalık süre vermişti ama görünüşe göre kadın bunu bir imtiyaz olarak algılamıştı. Onun doğru dürüst bir motivasyona ihtiyacı vardı. Gerçek tehlikenin ne olduğunun ona gösterilmesi gerekiyordu.

Prens villasında önce insan kanıyla, sonra da yüzyıllar içinde şişeleği özel ve nadir kan karışımıyla beslenmişti. Bu da onun sırlarından biriydi.

Zaman içinde, ırkının yaşlı üyelerinden kan toplayarak dikkatle karışımını oluşturup şişelemişti. Bu şişelerdeki kanı bir seferde içmeyip ekonomik davranması, zamanla meyvelerini vermişti. Aldığı her yudumda, güçlendiğini, zekâsının keskinleştiğini ve duyarının arttığını hissetmişti.

Kan içme bir arzuyu tatmin ederken bir diğerini arttırırdı. Bu akşam canı, insan bir kadın istiyordu; genç ve yumuşak bir kadın. Dudaklarını öpüp içine girmek istiyordu. Gözlerine bakıp korku değil güven görmek ve karısının Emerson'un kollarında yatışı gibi onu kollarına almak istiyordu.

Cassita'yı istiyordu.

Birbirinden çok farklı bir sürü sebepten ötürü onu elde edemedi. Bu da gidip uygun birini araması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu yağmurlu akşamda sokaklar boş sayılırdı, yani standartlarına uyacak bir kadını sokakta bulması zordu.

Böylece yaklaşık yüz yıldır ziyaret etmediği Teatro'nun kapısında buldu kendini.

Kulübe girdiğinde onu fark edenler sessizliğe büründü. Barmen ve halkının üyeleri tarafından coşkulu ama dikkatli bir şekilde karşılandı. Herkes ona kendi yerini öneriyor ve eğilerek selam veriyordu.

Çalan müziğe dikkat edince yüzünü ekşitti. Elbette müzik buradaki ses siteminden yayıldığı şekliyle iki ayrı amaca hizmet ediyordu. Ama Prens bu tür müziği eğlenceli veya keyif verici bulmuyordu.

Aksine, sabırsız ve tahrik olmuş durumunu çok daha tehlikeli kılmaktaydı bu. Şansına içerideki insanlar onu görmezden geliyordu. Onlara göre Prens içeridekilerden biriydi sadece. Evet, yakışıklıydı ama bazıları kadar iri ve güçlü görünmüyordu.

Sunulan koltuklardan birine yerleşen Prens uzatılan ısıtılmış kan dolu kadehi aldı ve sessizliğini bozmaksızın gözleriyle kalabalığı taradı. Eğer Cassita'yı elde edemeyecekse, o halde en azından ona benzeyen birini bulabilirdi. Herhangi birinin onun kadar tatlı koka-cağından şüpheliydi gerçi.

Birkaç dakika sonra kum saati şeklinde vücudu, parlak mavi gözleri, zeytuni teni ve koyu renk saçları olan bir kadın gördü.

Yeterince benziyor, diye düşündü.

“İyi akşamlar Lord’um.”

Önünde eğilerek selam veren kadın, daldığı düşüncelerden çıkarttı Prens’i. Kadın açık tenli omuzlarını ve asil boynunu açıkta bırakan kırmızı saten bir elbise giymiş ve kum rengi saçlarını tepede toplamıştı.

Duyduğu rahatsızlığı belli etmeyerek içkisini masaya koyup sert bir ifadeyle kadına baktı.

“Size hizmet edebilir miyim Lord’um?” Kadın başını kaldırarak ela gözleriyle ona baktı.

“Hizmet etmek derken? Nasıl bir hizmet?”

“Dilediğiniz şekilde Lord’um.” Kadın önünde dizlerinin üzerine çöküp ellerini Prens’in dizlerine koydu.

Prens kadının toplu saçlarını açıp bileğine doladı.

“Adın?”

“Svetlana Lord’um.” İzin verip vermediğini anlamak istermiş gibi erkeğin gözlerini araştırıyordu.

Prens’in yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu.

“Yaşın?”

“Elli yıl önce dönüştürüldüm Lord’um. Rusya’dan burayı ziyarete gelmiştim.” Kadın beklenti içinde kırmızı dudaklarını araladı.

Prens, “Bir çaylak,” diye mırıldandı. Saçını bırakıp kadının ellerini yana itti. “Ayağa kalk.”

Kadın söyleneni yaparken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Prens sabırsız bir hareketle siyah gömleğinin manşetlerini düzeltti.

“Bir çaylak olduğundan dolayı bu küstahlığını hoş görüyorum. Ama gelecekte şunu aklında tut, ben avcıyım, av değil.” Gri gözlerini kıstı.

Kadın başını öne eğdi. “Beni bağışlayın. Varlığınız büyük bir onur. Sadece size olan saygımı göstermek istemiştım.”

Prens, kuşkucu bir ifadeyle tek kaşını havaya kaldırdı. “Eminim Konseyin bazı üyeleri bu... cömertliğinden memnun olacaktır. Ama hepimiz aynı değiliz. Eğer kadim yaşlara ulaşmak istiyorsan bunu aklında tut.”

Bir baş hareketiyle kadının gitmesini işaret etti.

Kadın yine yerlere kadar eğilerek uzaklaştı ve kalabalığa karıştı.

Prens kaşlarını çatı.

Eskiden böyle davranmadığı zamanlar da olmuştu. Yeni dönüş-türüldüğünde, vücudun zevklerine dalıp sefasını sürmüştü. Ama hayattayken bağlı olduğu zincirleri yıkmayı kolay değildi. Şu anda bile izlerini taşıyordu. Belki de kendi türünde cinsellikle ilgili esefleri olan tek kişi kendisiydi.

Bunu gizlemek için büyük çaba sarf ediyordu, belki de bir insanın vebadan kaçınması gibi Teatro’dan kaçınmasının sebebi de buydu.

Aoibhe doğruyu söylemişti. Prens olarak birini seçebilirdi. Ama istediğı şey dişi bir şeytan değil, insan bir kadındı.

Yüzünü ovuşturdu. Belki de eve gitse daha iyi olacaktı.

Ama ev Cassita’nın hatıralarıyla doluydu, yaralı vücuduyla ölme yakın bir halde yatışı gibi. Onu unutmak için gidilecek yer değildi orası.

Öfke göğsünde büyümeye başladı. İçkisini bir yudumda bitirip açlığını tatmin edecek şeyi elde etmeye kararlı halde ayağa kalktı.

Kalabalığı tarayarak az önce fark ettiği kadını buldu. Ceketinin kollarını düzelterek ayakta durdu bir an. Sonra gözlerini kadından ayırmaksızın ona doğru yürüdü.

Prens'i fark eden insanlar ve doğaüstü varlıklar önünde yana çekilip yolu açıyorlardı. Kısa süre sonra dans pistinin ortasına ulaştı. Kadının sırtı ona dönüktü.

Öne doğru eğilip dudaklarını kadının kulağına değecek kadar yaklaştırdı, "İyi akşamlar," dedi.

Kadın ürperdi. "Selam."

Başını ona çevirdiğinde, Prens kadının yüzünün Jane'inkinden ne kadar farklı olduğunu görüp hayal kırıklığına uğradı. Bu kadın çok daha güzeldi ama asıl istediği kişi olmaması, güzelliğini azaltıyordu. Hem de büyük ölçüde.

Bir an için gözlerini kapatıp havayı içine çekti. Kadının kokusu çekiciydi.

Ve istekliydi de. Gözleri onunkilere temas edince, kadının nefes alışığı gibi kalp atışları da hızlanmıştı.

Prens bir elini onun kalçasına koyup vücudunu kendine doğru çekti. Gümbürdeyen müziği duymazdan gelerek kendi ritmine göre hafifçe hareket etmeye başladı.

Kadın ellerini onun ceketinin içine sokarak pembe ojeli tırnaklarını göğüs kaslarında gezdirdi.

"Çok güçlüsün. Atlet misin?" Sesini duyurabilmek için bağırır gibi konuşuyordu ama buna gerek yoktu. Prens'in duyma yetisi mükemmeldi.

"Sayılır. Seni buraya getiren nedir?" Gülümseyerek kadının tepkisini izledi.

Gülümsemesine karşılık veren kadın ona sokuldu. "Keyif arayışı içindeyim."

Kadının kalçasını daha sert tutarak, "Peki bulabildin mi?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı.

Prens, belini kavradığı kadını tamamen kendine çekerek vücutlarının belden aşağısının birbirine yapışmasını sağladı. Kadının göğüsleri ona yaslandığında içinde arzu kıpırtılarının canlandığını hissetti.

“Etkileyicisin.”

Kadının gülümsemesi genişledi. “Teşekkürler. Sen de.”

Prens bir kahkaha attığında kadın da aynı tepkiyi verip güldü.

Kadının omuzlarına dökülen saçlarını geriye atıp başparmağıyla çenesini okşadı. Sonra dudaklarını boynuna yaklaştırdı.

Kadının kalp atışlarının hızlandığını ve damarlarına daha çok kan pompalandığını duyabiliyordu. Kadın da ellerini Prens’in göğsünden yukarıya götürüp nazikçe saçlarının arasından geçirdi.

Prens dişlerinin tene değmemesine dikkat ederek boynunu öptü. Dişlerini kullanma zamanı gelmemişti henüz. Tatmin ertelendiğinde daima daha tatlı olurdu. Ve konu tatmin olduğunda, kendisini işin uzmanı olarak tanımlardı.

Kadın içini çekerek onu kendine çekti.

Kadının inlemelerinin keyfini çıkartan Prens onu öpmeye devam etti ama kadının orgazm olmaya yaklaştığını anlayınca, geri çekildi.

Kadın gözlerini açtı. “Neden durdun?”

Başparmağını kadının alt dudağında gezdirerek, “Senin tadına baktığım zaman çığlıklarını tek duyan ben olmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Gözleri parlayan kadın Prens’in başparmağını yaladı. “Evet, lütfen.”

Kadının elini tuttu. “Gel.”

Dans pistinden inerek yandaki koridorlardan birine ilerlediler. Korumaya benzeyen bir çaylak, yanından geçerlerken eğilip selam verdi.

O an önlerinde biri belirdi.

“Lorenzo.” Prens kadının elini daha sıkı tutarak emir komuta zincirindeki ikinci adamını başıyla selamladı.

Lorenzo İtalya doğumluydu ve Medici ailesinin uzak bir kuzeni idi. On altıncı yüzyılda yirmi yaşındayken dönüştürülmüştü. Omuzlarına dek uzanan koyu renk saçları kıvrıkcık, gözleri ise açık kahverengiydi. Boyutları Prens kadar olmasına rağmen daha genç olduğundan ondan çok daha güçsüzdü.

“Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın Prens'im.” Lorenzo'nun bakışları kadına gidip geldi. “Ama ilgilenmeniz gereken bir durum söz konusu.”

Prens bir küfür savurdu. “Bekleyemez mi?”

Lorenzo elindeki cep telefonunu gösterdi. “Korkarım hayır.”

Prens kaşlarını çatıp telefona baktı. Bu aletlerden nefret ederdi. Güvenlik sebebiyle Teatro'da kullanılmaları yasaktı.

Eğer Lorenzo'nun elinde bir telefon varsa, gerçekten önemli bir şey olmuş olmalıydı.

Güvenlik görevlisine döndü.

“Bayanı odalardan birine götürün ve rahatsız edilmemesini sağlayın.”

Kadının elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. “Kısa bir süre sonra sana katılacağım. Odada içecekler var. Lütfen tadını çıkart.”

Kadın gülümseyerek başıyla onayladı ve güvenliği takip etti.

Prens, daracık mavi elbisenin içinde süzülen kadının arkadan görüntüsünü seyretti.

“Eğlencemi bölmeni gerektirecek kadar önemli olan şey ne?” Öfke dolu gözlerini sağ kolu olan adama dikmişti.

“Santo Spirito'daki bir olay.”

İsmi duyan Prens tepkisizleşti.

“Cassita.”

“Ne tür bir olay?”

“Belki de bu konuşmayı yalnız kalabileceğimiz bir yerde yapmamız daha iyi olur.”

Prens öfkeyle kulübün çıkışına doğru ilerlerken dans pistindeki insanları ve kendi ırkından olanları iki yana itiyordu. Kapıyı ardına dek açıp sokağa çıktı. Dışarıda yağmur yağıyordu.

Lorenzo kapıyı dikkatle kapatıp ardından geldi.

Prens kapıdaki güvenlik görevlisine, “Bizi yalnız bırak,” dedi.

Görevli başıyla onaylayıp sokağın diğer ucuna yollandı.

“Ne oldu?” Prens ellerini kalçasına koymuş kısık sesle konuşuyordu.

“Santo Spirito’da bir yaban görüldü. Yaban, bir İnterpol ajanını öldürdü.”

Prens dudaklarını birbirine bastırdı. “Görgü tanıkları?”

“Birkaç tane olduğu söylendi bana. Şansımıza ajan üniformalı değilmiş.”

“Başka kayıp?”

“Sadece yaban. Ibarra ve Aoibhe onu öldürmüş ve cesetleri yok edip olay yeriyle ilgilenmeleri için birkaç çaylaktan yardım almışlar.”

“Sınır devriyeleri ne âlemde?”

Lorenzo başını iki yana salladı. “Kimse bir sınır ihlali bildirmemişti.”

Prens kaşlarını çatı. “Acilen devriyeleri iki katına çıkartın ve güneşin doğumundan sonrası için Konseyi toplayın.”

“Olay yerel polise telefonla ihbar edilmiş. Memurlar olay yerinde ama bağlantılarımız yüz yüze sorgulama yapmalarını erteledi.”

“Tam olarak ne bildirilmiş?”

“Görgü tanıkları siyahlar giymiş bir adamın bir kadını tehdit ettiğini görmüş. Kadın apartmanlardan birine kaçmış. Sonra adam bir başka adama saldırıp onu öldürmüş. Ibarra ve Aoibhe ile ilgili de bazı ihbarlar vardı ama bunlar bir şekilde ortadan kaldırıldı.”

Lorenzo gülümsedi.

Prens duyduklarını değerlendirmek için bir an duraksadı. “Yaban kadını tehdit mi etmiş?”

“Bildiğim kadarıyla evet.”

Prens’in kaşları daha da çatıldı. “Kadın neden ölmemiş peki?”

“Görgü tanıkları adamın ona yaklaşmadığını iddia etmiş. Kadın bir tılsım takıyor olmalı.”

Prens düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. “Görgü tanıklarının isimleri elimizde mi?”

“Evet.”

“Daha çok şüphe uyandırmadan olayı silmeliyiz. Bağlantılarımıza görüşmeleri şahsen yapmalarını söyle. Fotoğraf çekilip çekilmediğinden emin olmak için kameraları ve cep telefonlarını kontrol etmelerini hatırlat. Gerekirse ifadeler üzerinde değişiklik yapsınlar.”

Lorenzo başıyla onayladı. “Tabii Lord’um. Peki ya kadın?”

Prens tepki vermemek için kendini zorladı. “Eğer bir tılsım taşıyorsa hiç kimse ona yaklaşmayı başaramaz. Onunla şahsen ilgilemeyeceğim.”

Sağ kolu merakla ona baktı.

“Ölü ajanı ne yapalım?”

“Aoibhe, cesedi şimdiye dek yakmıştır. Bağlantımıza herkesin dikkatini kayıp şahıs araştırmasına çekmesini söyle, böylece olay yerini organize suç örgütlerine bağlamak için kanıt yerleştirme işi de hallolur. Bu yeterince makul. Görgü şahitlerinin ifadeleri ve fiziksel kanıt, beslenme değil bıçakla yapılan bir saldırıyı desteklemeli. Eğer boyun eğmeyecek bir tanık ortaya çıkacak olursa...” Lorenzo’ya manidar bir bakış attı.

“Peki ya diğer kadın?”

“Hangi diğer kadın?”

“Kulüpte bıraktığınız kadın.” Lorenzo eliyle kapıyı işaret etti.

Prens şaşırdı, kadını tamamen unutmuştu.

“Adını ve adresini alıp görevlilerden birinin onu eve bırakmasını sağlayın. Ona hiç kimse dokunmayacak.”

“Emredersiniz.”

Prens, yardımcısını gönderdikten sonra güvenlik görevlisini işinin başına geçmesi için çağırdı. Sonra sanki peşinden cehennem zebanileri kovalıyormuş gibi Santo Spirito’ya doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 16

Prens'in deneyimlerine göre tesadüfler çok nadir yaşanırdı. Mümkün olan en hızlı şekilde Jane'nin dairesine koşmasının sebebi buydu.

Taktığı tılsım sayesinde yabancı uzak tutan bir başka kadın olabildi. Onu takip ettiğini gördüğü polis değil bir başkası öldürülmüş olabilirdi.

Eylemlerini saklamayı ne kadar istese de, onun güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Dikkatleri Cassita'sına çekmeyi istememesinin yanı sıra bazı tılsımların kendisi üzerinde etkisi olmadığını bilinmesini de istemiyordu.

Maximilian ve yandaşları, Prens'in taktiklerini paranoyakça ve gereksiz buluyorlardı. Ama meclisinin bu kadar uzun sürmesinin bir sebebi vardı. Dünyanın farklı yerlerinde yaşayan diğerleri tehdit altındayken, hatta yok edilirken şehrinin güvenli olmasının sebebi prensin sırlarını asla paylaşmamasıydı.

İnsanlar bilmedikleri şeyle mücadele edemezlerdi. Meclisten haberdar olmazlarsa, meclisin düşmanlarıyla işbirliği yapamazlardı.

Bir zamanlar Avrupa'da yaşayan ırkı, insanlarca biliniyor ve varlıklarını gizli kapaklı sürdürmüyordu. Sonra Kara Ölüm gelmiş ve

gıda kaynaklarını zehirlemişti. Soydaşlarından bazıları açlıktan güçsüz düşmüş durumdayken yok edilmiş, bazıları da dünyanın hastalıktan etkilenmemiş yerlerine gitmek için Avrupa'yı terk etmişlerdi.

Sonra Mahkeme ortaya çıkmıştı. Bu, sınırlı da olsa doğaüstü güçler kullanan insanlardan oluşan gizemli bir gruptu. Prens'in türünün kökünü kurutmak istemişlerdi ve neticesinde bir savaş başlamıştı. Savaş bittiğinde her iki taraf da zafer kazandığını ilan etse de hiç kimse kazanmamıştı. Mahkeme'yle Avrupa'daki meclis arasındaki huzursuz ateşkes, meclis üyelerinin varlıklarını gölgeler arasında, gizli topluluklar şeklinde yer altında sürdürmelerine sebep olmuştu. Toplum içinde açığa çıkmak çok tehlikeliydi artık.

Aydınlanma dönemiyle beraber bilim doğaüstü kavramının önüne geçmiş, Prens'in türüyle birinci elden yaşanan olaylar hikâyelere dönüşmüş, hikâyeler de zamanla efsane haline gelmişti. Mahkeme sadece büyük bir olay yaşandığında toplumu korumak için müdahale etmeye başlamıştı. Meclis üyeleri de dikkati çekmemek için ellerinden geleni yapmışlardı. Bu esnada Prens öldürmek pahasına da olsa şehrini korumuştu. Bu akşamki yabanın şehrine girmesine müsaade edenler, yabanın kendisi ve görgü tanıkları, Prens'in dünyası için tehdit oluşturunuyordu.

Ve eğer o Cassita'ysa...

Genç kadınının yanındaki binanın çatısında durup meydana inceledi.

Daha iyi bir izleme noktası olan kilisenin çatısından da bakabilirdi. Ama kutsal topraklarda yürüme yeteneği olmasına rağmen bunu acı çekmeden yapması mümkün değildi. Her gün Brunelleschi'nin kubbesine çıkıp etrafı gururla seyretmesi haricinde bu acıdan kaçınmaya çalışıyordu. Zaten o kubbeye de sadece güneş batmadan ve ırkının üyeleri uyanmadan önce tırmanıyordu.

Bulunduğu yerden polisleri görebiliyordu. Jane'nin binasının önündeki alanı kordon altına almışlar ve yağmurdan kaçınmak için alana tente kurmuşlardı. Memurlardan biri tentenin altına siyah bir Vespa getiriyordu. Vespa, Prens'e tanıdık gelmişti.

Gölgede kalmaya dikkat ederek yere indi ve Jane'nin binasının arka kapısına yürüdü. Kapının kilidini açıp içeri süzüldü. Işıkları yanan merdiven boşluğunda kimse yoktu.

Sarı saçlarından süzülen yağmur damlalarını silkeleyerek nefesini tuttu. Jane'nin yan dairesinde oturan kadın kanserdi. Daha önce burnuna gelen o berbat kokuyu bir kez daha koklamaya niyeti yoktu.

Merdivenlere bakıp Jane'nin dairesinin elektriğini kesmesi gerektiğini düşündü. Gerçeği itiraf etmesi gerekirse, onunla konuşmayı hem istiyor hem istemiyordu.

Kadını silkeleyip biraz mantıklı davranmasını sağlayarak şehri terk etmesi için onu zorlaması gerekiyordu. Ama aynı zamanda onun güvende olduğundan ve polise bir şey anlatmadığından da emin olmak istiyordu. Bütün bunları onunla konuşmadan ve her ne kadar hoşuna gitmese de onu korkutmadan başarması imkânsızdı.

Birkaç hafta önce onun hayatını kurtardığında, kendi hayatının da değişeceğini ve tekrar onun yardımına koşması gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Jane'nin şehri terk etmesi gerekiyordu. Kendi güvenliği ve Prens'in şehrinin selameti için, Floransa'dan ayrılması ve bir daha geri dönmemesi lazımdı.

Birkaç dakika içinde dairenin elektriğini kesti ve kapının kilidini açarak içeri süzüldü. Mutfğa doğru ilerlerken kasıtlı olarak ses çıkarttı. Gelişini onu korkutmayacak şekilde bildirmek istiyordu. Duyduğu kalp atışlarından ve nefes alış verişlerden, onun uyanık olduğunu anlamıştı. Yatak odasına yöneldiğinde, Jane'nin hareket ettiğini duydu.

İtalyanca, "*Yaralı mısın?*" diye fısıldadı.

Yaralı olmadığını biliyordu. Kanının kokusunu alabiliyordu elbette, ama yarası yoktu ve gözyaşı da dökmemişti.

Cassita'sı ağlamamıştı. Bundan dolayı gururlandığını hissetti.

Genç kadının faydasız olduğunu bilmeksizin olabildiğince yavaş şekilde nefes almaya çalışmasını dinlerken duraksadı.

Sonra odasına girdi.

Adımını eşikten yeni atmıştı ki, Jane diz kapağına doğru bir şey fırlattı.

Olduğu yerde sıçrayarak fırlatılan nesneyi savuşturdu.

Genç kadın dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalkarken bir küfür savurdu.

Ayakları yere değen Prens baston olduğunu anladığı nesneyi kavrayıp büyük bir çatırtıyla ikiye ayırdı ve duvara fırlattı. Sonra genç kadının vücudunu kendininkine doğru çekti.

Bir an için durup ona baktı. Onu kollarında tutmak, tıpkı büyük yeşil gözlerine bakmak gibi dikkatini dağıtıyordu.

Genç kadın onu omuzlarından iterek debelendi. "Bırak beni!"

"Yaralı olup olmadığını görmeye geldim. Yaralanmadığın belli."

"Bırak beni dedim!" diye bağırان genç kadın bütün gücüyle ona bir tekme savurdu.

Lanetler savuran Prens, genç kadının ayaklarını yerden kesecek şekilde onu daha da sıkı kavradı.

Şimdi çok yakındı. Nefesini yüzünde hisseden Prens, ufacık bir hareketle dudaklarını hapsedebileceğini düşündü.

İçgüdüsel olarak genç kadının ağzına yaklaştı.

Zorlukla nefes alan kadın, "Geri geldin." dedi.

"Evet, Jane."

"Canımı yakıyorsun."

Prens, onun etkileyici ağzını süzerek bir an duraksadı.

Genç kadını yere bırakıp tutuşunu gevşetti ama tamamen bırakmadı. Vücutlarının üst kısmını bir arada tutacak şekilde kollarıyla onu sarmıştı.

Genç kadının yüzüne düşen saçlarını geri itti.

Başını yana çeviren Jane, "Dokunma bana." dedi.

Bu sözler üzerine onu serbest bıraktı.

Genç kadın, ondan olabildiğince uzağa gitmeye çalıştı. Karanlıkta yönünü bulamayarak tökezledi ve düştü.

Prens, onun alnını yatağın metal kenarlığına çarpmasını izlerken dehşete kapıldı. Kanın keskin kokusu odaya yayıldı.

Genç kadın acı içinde bir çığlık attı.

Bir anda onun yanına giden Prens, yanına çömeldi. “Bakmama izin ver.”

Bir eliyle yarasını tutan Raven cevap vermedi.

Prens, genç kadının parmaklarını kenara çektiğinde yarayı görüp bir küfür savurdu.

“Kıpırdama.”

Cebinden bir mendil çıkartıp banyoya gitti ve soğuk suyla mendili ıslattı. Geri döndüğünde onun hiç kıpırdamadan yerde oturduğunu gördü. “Bu, yardımcı olur.” Mendili alnına bastırdı.

Raven soğuğun temasıyla irkildi.

“Başımı çarptım.”

“Evet, gördüm.”

“Herkesin senin gibi karanlıkta görme yeteneği yok.” Genç kadın görmeyen bakışlarını Prens’e çevirmişti.

“Evet, geç de olsa fark etmeye başladım bunu.”

İstemsizce genç kadının kokusunu içine çektiğini fark etti. Çok da etkileyici sayılmazdı kokusu. Kendisine has o muhteşem karışım, kadimlerden verdiği kan yüzünden bulanmıştı. Prens kadimlerin kokusunu hiçbir zaman çekici bulmazdı zaten.

“Eskisine nazaran çok daha çabuk iyileşeceksin ama yarın ufak bir yara izin olacak.”

“Neden daha çabuk iyileşeceğim?”

Prens dudaklarını birbirine bastırdı. “Şu an endişelenmen gereken daha büyük problemlerin var.”

“Sağlığım da yeterince büyük bir problem. Neden daha çabuk iyileşeceğimi söyle bana.”

“Şehri terk et, söyleyeyim.”

Kesiğe bakmak için mendili kaldırdı ve başını iki yana salladı.

Genç kadının kalp atışları normale dönmüş, nefes alış verişi yavaşlamıştı ama hala korku kokuyordu. Prens yumuşak bir sesle, “Bunun olmasını istemezdim.” dedi.

“İyileşirim.” diyen genç kadın, onun elini itmek istediye de Prens elini yaraya bastırmaya devam etti.

“İzi kalabilir.”

“Miss Amerika olma şansım gitti desene.”

“Ne?”

Genç kadın içini çekti. “Boş ver.”

Prens kendi kendine konuşur gibi, “Kafamı karıştırıyorsun.” diye fısıldadı.

Diğer elini kaldırıp hafifçe onun yanağında gezdirdi.

Raven, bu dokunuşun ne kadar huzur verici olduğunu fark ederek şaşırıldı. Başını vurduktan sonra sarsıldığını, bu dokunuşta özel bir anlam olmadığını düşünmeye zorladı kendini. Karşısındaki herhangi biri de olabilirdi; merhamet sahibi herhangi biri de onun yardımına koşabilirdi.

Prens, genç kadının ayağa kalkmasına yardım edip onu yatağın üzerine oturttu ve mendili tutmaya devam ederek kendisi de yanına oturdu.

“Meydanda bu akşam bir şey olmuş. Olanları gördün mü?” Sesi- nin doğal çıkmasına özen göstermişti.

Genç kadın ürperdi. “Evet.”

“Korktun mu?”

Jane’nin kalbinin teklediğini duyan Prens, bunu evet olarak algıladı.

Genç kadın, “Beni öldürecek misin?” diye fısıldadı.

Prens’in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

“Eğer seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. Sana kolyeyi vermekle uğraşmazdım. Veya mendilimi. Bu arada mendil sende kalabilir.”

Raven alnındaki mendili eline aldı. Göremese de hissedebiliyordu. Kumaşı keten gibiydi.

Mendili tekrar yarasına bastırdı.

“Diğer adamı öldüren şu adam, beni uyardığın kişi miydi?”

“O bir adam değildi.” Prens’in cevabı kesindi. “Ve hayır, o yarattıklardan birinin şehrimde girmesini beklemiyordum.”

“Şehrine mi?”

Prens hemen, “Şehre” diye düzeltti.

“Eğer adam değilse neydi peki?”

“Biz onlara yaban deriz. Ve gördüğün üzere oldukça tehlikelidirler.”

“Onlardan başka var mı?”

“Evet, ama onları şehrin dışında tutarız. Bir tanesi nasıl olduysa sınırı geçmiş.”

“Ama beni uyardığın kişilerden biri değildi o.”

Prens dişlerini kenetledi. “Hayır.”

Genç kadının içi adrenalin dolmuştu. Prens bunun kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu.

Genç kadın zorlukla, “O bir yamyamdı.” diyebilirdi.

“Bir tür.”

“Önce beni gördü. Neden bana saldırmadı?”

Prens kaşlarını çatı. “Bunu çoktan anlamış olduğumu sanıyordum. Boynunda taşıdığı şey yüzünden.”

Raven alnındaki mendili çekerek, “Saçmalık,” dedi.

Prens aynı ses tonuyla, “Cehalet” diye karşılık verdi. “Siz modern insanlar Karanlık Çağların yeni bir versiyonunda yaşıyorsunuz. Anlayamadığınız her şeyi inkâr ederek. Eğer kolye onu durdurmadıysa o zaman neden durdu?”

Raven verecek bir cevap bulamadığından sessizliğini korudu.

Prens duruşunu gevşeterek sesini alçalttı. “Ağrın var mı?”

“İyiyim ben.”

“Pek sayılmazsın. Tehlikedesin ve karşıdaki tehlike gerçek. Bu gece bir yabanın beslenmesini izledin ama histeriye kapılmadın.” Se-

sinde hayranlık vardı. “Yüzyüze olduğun gerçek tehlikenin boyutunu anlamadığını düşünüyordum. Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Senin cesaret sahibi olduğunu düşünmeye başladım.”

Genç kadın kıpırdanarak bir yastık alıp göğsüne bastırdı.

“Neden buradasın?”

Erkeğin gülümsemesi kayboldu.

“Dediğin gibi, senin iyi olduğunu görmek için geldim.”

“Neden?”

“Fark eder mi?” Sesi soğuktu.

“Neden elektriğimi kesip duruyorsun?”

“Neden sana dediğimi yapıp şehirden ayrılmıyorsun?”

“Bana iki hafta vermiştin. Sözünü tutacağını umuyordum.”

“O dediğin, bir yaban senin binanın önünde bir polis memurunu öldürmeden önceydi. Gitmeye karar vermen için işlerin daha ne kadar tehlikeli bir hal alması gerekli?”

Öfkesinin arttığını hissetti.

Genç kadına sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü.

“Seni dün takip eden adam olma ihtimali yüksek ama emin değilim.”

Raven yastığı daha sıkı kavradı. “Adamın bana bağırdığını gördü. Bana yardım etmek için geldi.”

“Polisler genelde öyle yapar.”

Genç kadın, Prens’in olduğu tarafa hakir gören bir bakış fırlattı. “Umurunda değil, değil mi? Beni korumaya çalışırken ölmesi umurunda değil.”

“Haklısın. Seni koruması gereksizdi. Verdiğim kolyeyle, ben seni koruyordum zaten.”

“Neden?”

Prens, “Haklısın, neden acaba?” diye kendi kendine mırıldandı.

“Bir sebebi olmalı.” Genç kadın yüzünü panjurları kapalı pencereye döndü. “Param yok. Kıymetli hiçbir şeyim yok. Ne istiyorsun?”

Prens'in zihninden bir sürü cevap geçti. Ama hiçbirini söylemeye niyeti yoktu. Diğer bir deyişle itiraf etmeye.

Yatağa yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Belki de o yeşil gözlerinin esiri olmuşumdur." dedi.

Raven karanlığın içinde gözlerini kırptı. "İşte şimdi yalan söylüyorsun. Neden kim olduğunu ve benden ne istediğini söylemiyorsun açıkça?"

Raven, erkeğin bakışlarının keskin bir şekilde ona dikildiğini hissetti.

"Şehri terk etmeni istiyorum."

"Floransa'da olup biten her şeyden haberdar gibisin. Geçen hafta bana bir şey oldu. Hafızamı kaybettim ve bir şeyler değişti."

"Biliyorum." Erkeğin sesi kısıktı.

"Ne olduğunu anlat bana." Raven yastığı kenara koyup yatağın kenarına kaydı. "Lütfen."

Erkek dişlerini kenetleyip, "Hayır" dedi.

"Bilmeye hakkım var. Bana söylemek zorundasın." Genç kadının yüz ifadesi Prens'in içini burktı.

"Şehri terk edeceğine söz ver, ben de sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Raven bağdaş kurdu. "Eğer kolye işe yarıyorsa neden gitmem gerekiyor?"

Prens, "Sen deli misin?" diye gürledi.

"Polise saldıran adam diğerlerini öldüren kişiyle aynı mı?"

Prens dondu: "Diğerleri kim?"

"La Nazione'de, nehrin aşağısında bir sürü ceset bulunduğunu yazıyordu."

Erkeğin gözleri kısıldı: "Ne zaman?"

"Dün yayınlanmış ama makaleyi okuma fırsatım olmadı."

Aklından bir sürü düşünce geçen Prens, odanın diğer tarafına yürüdü. Cesetlerden haberi yoktu ve hazırlıksız yakalanmanın yarattığı öfkenin sonu yok gibiydi.

Erkeğin hareket ettiğini duyan Raven yatağın yan tarafına kaydı.

“Neden polise gitmiyorsun? İnterpol burada, Uffizi’deki soygunu araştırıyor. Neden şu diğerlerini polise teslim etmiyorsun?”

“Çünkü bunu yapamam.”

“Neden?”

“Anlamadığın şeylerle ilgili tavsiye verebileceğini düşünme!”

Erkeğin öfkesinden etkilenmeyen Raven devam etti.

“Onları polise bildirmeyeceksin ama beni korumak için diğerlerini karşına alacaksın, öyle mi? Neden sana inanayım ki?”

“Bana inanman gerekmiyor.” Erkeğin sesi homurtuya dönüşmüştü. “Şehri terk et yeter.”

“Bana yardım etmek için kolyeyi verdin. Diğerleriyle ilgili beni uyardın. Bu gece yabancı duydun ve iyi olup olmadığını anlamak için geldin. Anlaşılan zarar görmemi istemiyorsun. Eğer şehirde olan bitenden haberdar olacak kadar güçlüysen, bana yardım edecek kadar da güçlüsündür.”

Fısıldayarak, “Lütfen gitmemi isteme,” dedi. “Burası bugüne kadar mutlu olduğum tek yer.”

Prens bir süre için sessizliğini korudu. Gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. Sonra konuşmaya başladı.

“Uzun bir zaman önce ben de buraya mutluluk arayışı içinde gelmişim.”

“Bulabildin mi peki?”

“Hayır.”

“Ben buldum.” Raven’in sesinden gerçeği söylediği belliydi. “Yeni bir hayat kurmak için Amerika’yı terk ettim. Eğer beni geri gönderirsen hiçbir şeyim kalmaz.”

Prens karanlıkta genç kadının kalkık çenesini, mükemmel hatlarını, pürüzsüz tenini ve uzun siyah saçlarını seyretti. Genç kadın güzeldi, zekiydi ve cesurdu. Ona bakarken içinde beliren hayranlık, göğsünü ısıtıyordu.

Başını iki yana salladı. Buraya ona hayran olmaya gelmemiştii. Onunla kuracağı her tür bağ, karanlıkta sona ermeye mahkûmdu.

Aniden konuyu değiştirdi. “Cupid ve Psyche’nin (Eros ve Psyche) hikâyesini bilir misin?”

“Bunun konumuzla ne alakası var?” Genç kadının sesinde çaresizlik vardı.

“Psyche’nin hatasından ders al ve sana dediğimi yap.”

“Yani sen Cupid misin?”

Erkek yakına gelerek fısıldarcasına, “Ben karanlıkta gizlenen canavarım,” dedi.

“Bir canavarın zor durumdaki bayanlara değerli sanat eserleri dağıtacağından şüpheliyim.”

“Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, onları dağıttığım söylenemez. Sana para verdim. Onu Amerika’ya geri dönmek için kullan.”

“Parayı dolabımdaki bir ayakkabı kutusuna koydum. Onu istemiyorum.”

“Ona ihtiyacın olacak.”

Genç kadın ellerini kaldırdı. “Bütün bunların son derece mantıklı bir açıklaması olmalı. Diğer adamı öldüren adam hastaydı. Ona ‘yaban’ diye isim takmak hiç hoş değil. Sen ve diğerleri de bir tür suç zincirinin halkalarısınız. Açıkça ortada.” Sesinde umut yüklüydü.

“İnkârın çok komik ama gerçeği değiştirmez.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Yardımdan dolayı minnettarım. Adamın taktığım haçtan neden rahatsız olduğunu bilmiyorum ama bundan memnun oldum. Beni öldürebilirdi. Ama tehlike konusunda yanılıyorsun. İnan bana ben özel biri değilim. Galeride çalışıyorum, ara sıra arkadaşlarımla dışarı çıkarım, resim yaparım. Devlet sırlarını bilmiyorum ve galerinin güvenliğiyle ilgili hiçbir bilgim yok. Sadece sıkıcı, sıradan bir araştırma görevlisiyim. Hepsi bu.”

“Sana katılmıyorum. Ama burada gereğinden fazla zaman harcadım. Eğer bu akşamki olaylar gitmen için seni ikna etmediyse, yapabileceğim pek bir şey yok. Seni iki kez uyardım. Bundan sonra olacaklar senin sorumluluğunda.” Sesi buz gibiydi.

“Şehri terk etmeyeceğim.”

Erkeğin yüzüne öfke hâkimdi.

“Hayatına mal olsa bile mi?”

Raven inatla başını kaldırdı. “İşler o raddeye gelmeyecek.”

“Pekâlâ.”

Prens içinden lanetler yağdırdıktan sonra avuç içleri yukarı bakacak şekilde her iki elini havaya kaldırdı.

“Innocens ego sum a sanguine.”

Ellerini indirip kapıya yöneldi. “Yardımım için gelip bana yalvardığında, sana bu anı hatırlatacağım. Ve karşılığında senden bir şey talep edeceğim. Ve istediğim şeyi bana vereceksin.”

“Sana gelmeyeceğim ve kesinlikle yalvarmayacağım.” Genç kadının sesi hor görür gibiydi.

Erkek dönüp yatağın kenarına geldi.

“Evet, yalvaracaksın.”

Elinin tersiyle genç kadının yanağını okşadı. “Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

Prens bir an için elinin altındaki tenin temasına ve genç kadının gözlerinin güzelliğine teslim oldu.

Işıklar yandığında Raven yalnızdı.

BÖLÜM 17

Floransa şehrinin altında gizli geçitler, tüneller ve yer altı mezarlıkları bulunuyordu. Tüneller özellikle yeryüzüne çıkamadıkları gündüz vakitlerinde yer altı vatandaşları tarafından kullanılıyordu.

Tünellerin merkezi noktası, Riccardi Sarayı'nın altına denk gelen büyük salondur ve burası Konsey toplantıları gibi resmi işler için kullanılıyordu. Salonun duvarlarında şehrin tarihini canlandıran goblenler ve panolar asılıydı. Çeşit çeşit silah, kılıç ve zırh duvarları süslüyordu.

İçerisi karanlıktı. Yer altında elektrik yoktu, bu sebeple mağaraya benzeyen salonu demir şamdanlardaki büyük mumlar ve duvarlardaki apliklere tutturulmuş meşaleler aydınlatıyordu. İçeride toplananların yüzlerinde gölgeler titreşiyordu.

Tünellerde tek bir farenin bile bulunmaması şaşırtıcıydı.

Lorenzo, elle tutulan kısma altına bir zambak işlenmiş uzun asayı yere vurarak, "Konsey toplantısı açılmıştır," diye duyurdu.

Bu duyuruyla beraber konseyin diğer beş üyesi öne çıkarak kırmızı kadife kaplı uzun arkalı sandalyelere oturdular. Sandalyeler ortada serili uzun kırmızı yolluğun her iki yanına gelecek şekilde üçerli olarak dizilmişti.

Üyelerin oturmasının hemen ardından omzuna siyah kadifeden bir pelerin almış olan Prens, salonun büyük kapılarını aralayarak içeri girdi. Zeminden yüksekte duran bir platformun üzerindeki büyük altın tahta oturdu.

Hiç de mutlu görünmüyordu.

Konseyl üyeleri kırmızı kadife pelerinle kaplı Rönesans dönemi tarzındaki resmi kıyafetlerini giymişlerdi ama Prens pelerini hariç modern giyinmişti. Ve her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Konsey üyeleri Prensları içeri girdiğinde ayağa kalkmışlar ve sonra da eğilerek selam vermişlerdi. Prens sabırsız bir ifadeyle oturmalarını işaret edip sağ kolu olan Lorenzo'ya döndü.

“Galeriyi boşaltın. Vatandaşlara özürlerimi iletin ve beslenmelelerini sağlayın.”

Lorenzo rahatsızlığını gizlemeye çalışarak tekrar öne eğilip selam verdi. Hemen nöbetçileri görevlendirip Prens'in asistanı Gregor'a direktifler fısıldayıp beslenme işinin halledilmesini sağladı.

Konseyl toplantıları esnasında birileri acıkır diye insan bulundurulması geleneksel bir adetti. (Bu defalık Konsey üyelerinin yemeklerinden feragat etmeleri gerekecek gibi görünüyordu.)

Prens keskin gri gözlerini birer birer konsey üyelerinin yüzünde gezdirirken bakışlarından soğuk bir mesafe okunuyordu.

Üyeler emir komuta zincirine göre oturmuşlardı. Lorenzo sağında onur konuğu konumundaydı. İnsan olduğu dönemde meşhur bir bakan olan Floransalı Niccolo, Lorenzo'nun yanında oturuyordu. Aoibhe, Niccolo'nun sağındaydı.

Diğer tarafta, Prens'in solunda sırasıyla Maximilian, Pierre ve Ibarra vardı.

“Ele alınması gereken önemli meseleler var.” Prens'in ses tonu gürdü. “Günlük konular bir sonraki toplantıda görüşülecek. Aoibhe.”

Bakışları birleştğinde genç kadın ayağa kalktı.

“Evet Lord'um.”

“Yabanla olanları anlat.”

Aoinhe'nin kahverengi gözleri bir an için Ibarra'ya kayd.

“Dün gece Ibarra’yla Santo Spirito’da bir yabancıyla karşı karşıya geldik.”

Diğer üyeler daha önceden konuyu duymuş olacaklar ki bu açıklama karşısında sessizliklerini korudular.

“Konsey üyelerinin duyması için lütfen ne gördüğünü anlat bize.” Prens sert bakışlarını Ibarra’ya dikmişti.

“Yabancı, meydanda bir insan öldürdü. Yanına gittiğimizde bize saldırdı. Kafasını gövdesinden ayırdım ve Ibarra ile yabancı vücutunu şehrin dışına çıkartıp yaktık.”

“Pierre” Prens bakışlarını istihbarattan sorumlu Konsey üyesine çevirmişti.

Fransız olan Pierre ayağa kalktı ve başını öne eğip selam verdi. “Evet, Prens’im.”

“Polisten ne haber?”

“Ölen insan, Santo Spirito’daki bir kadını araştıran bir Interpol ajanıymış. Kadının Uffizi’deki bir soygunla bağlantılı olarak gözetim altında olduğunu öğrendim.”

Konsey üyeleri kendi aralarında mırıldandılar.

Prens vurgulayan bir sesle, “Ve?” diye sordu.

“Soruşturma şu anda organize suçla yoğunlaşmış durumda, polis meydanda bıçaklandığı ve cesedinin götürüldüğü yönünde ilerliyor. Polis, ajanın kaybolmasıyla ilgili kadının bir bilgisi olup olmadığını öğrenmek için onu sorgulamayı planlıyor.”

Prens dikkatli bir şekilde tepkisini kontrol altında tuttu. “Kadını polis kayıtlarından silin ve yerine Rusları koyun. Son yıllarda çok açgözlü ve küstah bir hal aldılar. Onları çırpınırken görmek eğlenceli olacak. Mafyayla Ruslar arasında çıkacak bir savaş, polisi bu olaydan uzak tutacaktır. Peki ya görgü tanıkları?”

“Hepsiyle ilgilenildi Lord’um. İhbarlar tamamen bıçakla yapılan bir saldırıyı işaret ediyor. Zihin kontrolüne direnenlerle ilgilenildi.”

“Emin misin?”

Pierre şaşırmış bir halde, “Elbette Lord’um,” dedi.

Prens, “Bu noktada hataya yer yok.” diye uyardı.

“Kesinlikle yok Lord’um.”

“Yaban şehre girmeseydi bu sorunun ortaya çıkmadan önlenmiş olacağı ortada.” Prens kısa bir an için Ibarra’ya baktıktan sonra dik-katini tekrar Pierre’ye çevirdi.

“Aoibhe’nin ortadan kaldırdığı yabanın senin geçen gün gördüğünle aynı olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“Bilemiyorum Lord’um. Bölgede başka bir yaban olduğuna dair bir ihbar almadık ve açıklanamayan bir ölüm haberi de yok.”

Prens’in kaşları havaya kalktı. “Hiç mi yok? Gazetede nehrin kenarında birkaç tane ceset bulunduğu yazıyor. Buna ne diyeceksin?”

Pierre’nin mavi gözleri kocaman açıldı.

“Birkaç tane mi?”

Prens ters bir şekilde başıyla onayladı.

“Özür dilerim Lord’um. Bana öyle bir bilgi gelmedi. Mümkün olan en kısa zamanda bağlantılarımızla görüşüp konuyla ilgili bütün ayrıntıları öğreneceğim.”

“Polisin nelerle uğraştığını bilmemen, istihbaratın başı olduğun düşünüldüğünde üzücü Pierre.”

“Bu hemen düzeltilecek ve polisteki kaynağımızla ilgilenilecek.” Pierre başıyla selam vererek yerine oturdu.

“Peki, ya sağ kolum ne diyor? Lorenzo? Senin cesetlerden haberin var mıydı?”

Lorenzo yumuşak bir duruşla ayağa kalktı. “Hayır Prens’im.”

Prens öfkeli bir ses çıkarttı.

“Bu başarısızlıklardan dolayı konseyi azat mı etmem gerekiyor?”

Konsey üyeleri huzursuzca sandalyelerinde kıpırdandılar.

Prens dikkatini güvenliğin başındaki kişiye çevirdi. “Ibarra, Pierre yabanı gördüğünden beri neler yapıldı?”

Yüzünde gergin bir ifade olan Basklı ayağa kalktı. “Sınır devriyelerinin sayısını arttırdık. Ayrıca şehirde ve yer altı mezarlarında

aramalar gerçekleştirdik. Yaban bulunamadığından, başımızdan def ettiğimiz Pierre'nin gördüğü yaban olduğu sonucuna ulaştım.”

“Mantıklı bir ıkarım. Peki ya sınırlarımız?”

“Dün gece görevde olan herkesle konuştım. Hiçbiri yaban görmemiş ve sınır ihlali yapan birileriyle karşılaşmamış. Yaban şehirde saklanmış olmalı. Belki de bahsettiğiniz cesetler ona ait.”

“Belki de.” Prens'in yüz ifadesi değişerek diğerlerine baktı. “Konsey olarak hepiniz gevşediniz.”

Dikkatini tekrar Ibarra'ya çevirdi.

“Sınırlarımız senden önceki seletin zamanında Venedikliler tarafından ihlal edildi. Seletin külleri çoktan toprağa karıştı. şimdi de sınır en az bir yaban tarafından ihlal edildi ve devriyelerinin bundan haberi yok.”

Ibarra ellerini yumruk haline getirdi. “Saygısızlık etmek istemem ama bu çok aceleci bir çıkarım olur Lord'um. Yabanın sınırdan geçip geldiğini henüz bilmiyoruz. Kapsamlı bir araştırmayla ben...”

Prens, “Sen artık hiçbir şey yapamazsın,” diye patladı. “Görevinden azledildin ve Konsey'deki pozisyonun sona erdi.”

Diğer konsey üyeleri birbirlerine bakarak mırıldanmaya başladı.

Prens, “Sessizlik,” diye tısladı. “Varlığını sürdürmemiz güvenliğimize bağlı. Ibarra'nın başarısızlığı yüzünden şehrimiz tehdit altında. Niccolo diğer görevlerinin yanı sıra sınırların ve devriyelerin kontrolünü de üstlenecek.”

Bu noktada Floransalı ayağa kalktı ve Prens ona hitap ederek konuşmaya devam etti.

“Sınır devriyelerinin arttırılmasını, vardiyaların dönüşümlü olmasını ve günlük olarak bana rapor verilmesini istiyorum. Hayal kırıklığına uğramamamı sağla.”

Niccolo başını eğerek, “Evet, Prens'im.” dedi.

Prens emirlerini sıralamaya devam etti.

“Maximilian, aylakları eğitmek için çalışmalarını iki katına ıkart. Aoi bhe, sayımızda artış sağlamak için daha fazla insanın dö-

nüştürülmesini sağla. Ve Pierre, o cesetlerle ilgili kapsamlı bir araştırma istiyorum.”

“Bir yaban yüzünden beni görevimden mi alıyorsunuz?” Ibarra, Prens’e doğru bir adım attı. “Yıllardır şehirde olma ihtimali de var. Belki de deliren bizden biridir.”

Prens alaycı bir şekilde, “Sen de bunun farkına vardın, öyle mi?” diye sordu.

Ibarra öfke içinde bir yüz ifadesiyle cevap vermedi.

Aoibhe lafa karıştı. “Bizden biri değildi. Daha yaşlı bir yabandı. Şehirde uzun süre kalmış olacağını düşünemiyorum bile. Öyle olsa üç beş tane cesetten çok daha fazlasını topluyor olurduk.”

Ibarra bir sürü aşağılayıcı kelime kullanarak Bask dilinde Aoibhe’ye küfürler yağdırdı.

Prens, “Yeter!” diye gürledi. “Euskaldunaklı Ibarra, Floransa şehrinde sürgün edildin.”

Aoibhe ve Niccolo, Konsey salonunda Ibarra’ya eşlik edin ve güneş batana dek onunla kalın. Sonrasında yanınıza güvenliklikten adamlar alıp onu sınıra götürün. Direnirse öldürün.”

Prens, eliyle onları savuşturan bir hareket yapıp Lorenzo’ya döndü.

“Sürgünden halkı haberdar et.”

Niccolo ve Aoibhe birbirine bakarak aynı anda Ibarra’ya doğru hamle yaptılar.

“Sınır ihlali falan olmadı.” Ibarra dişlerinin arasından konuşuyordu. “Olsa duyardım. İhbar edilirdi.”

Prens onun olduğu yöne dönme zahmetine girmeksizin, “Eğer geri dönecek olursan idam edileceksin.” dedi.

Ibarra bir küfür savurdu. “Sınırlarımız güvenli. Devriyeler tetikte, onları kendim eğittim. Eğer yaban dışarıdan gelmişse, birileri ona yardım etmiş olmalı.”

Aoibhe, “Bu mantıkdışı.” dedi. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

Ibarra ona ters bir bakış attı. “Venedikli müzevir. Eski güvenlik sistemlerimizin taslaklarını onlara kimin sattığını bulamadık. Adam kargaşa yaratıp intikam alabilmek için hala şehirde olmalı. Başka nasıl o yaban sınırdan geçmiş olabilir ki?”

Lorenzo, “Yerinde bir mantık.” dedi. “Bunun doğru olduğuna dair kanıtın var mı?”

“Yok, ama bulacağım.”

Prens elini kaldırınca hepsi sustu.

“Ibarra, haini bulabilmek için iki yılın vardı. Güvenlik sistemi-mizin zayıf noktalarını bilen herkesle görüştün ama hangisinin bize ihanet ettiğini bulamadın. Haini şimdi bulabileceğine inancım yok. Görevini yerine getirmekte başarısız oldun ve şehri başın omuzla-rının üzerinde terk edebildiğin için şanslısın. Gözümün önünden çekil.”

Prens başıyla, Ibarra’yı kapıya doğru götürmeye başlayan Aoibhe ile Niccolo’ya işaret etti.

Ibarra, Prens ve Konsey aleyhinde şeyler bağırarak küfürler edi-yordu.

Yolun ortasına gelmişti ki, en yakındaki duvara uçup kancalarda asılı duran kılıçlardan birini kaptı. İki eliyle kılıcı kavrayarak tahta yöneldi.

Prens ayağa kalkmıştı bile.

“Bir adım daha atarsan bu son adımın olur.”

Ibarra bu uyarıyı duymazdan gelip ona doğru koştu.

Lorenzo yanındaki duvardan benzer bir kılıç alıp Prens’e fırlattı.

Kılıcı yakalayan Prens omuzlarındaki pelerini sıyırdı ve tam Ibarra başını hedef alıp hamle yaptığıında kılıcı kaldırdı.

İki doğaüstü varlık mücadeleye başladığında birbirine çarpan metal sesleri içeride yankılandı.

Prens platformda olduğundan Ibarra’ya karşı avantajlı durum-daydı. Ama bu durumu koruyacağına basamaklardan inip peş peşe saldırı-maya başladı.

Ibarra güçlüydü ama Prens'in dengi olmadığı ortadaydı. Tekrar tekrar bir açık yakalamak için saldırdıysa da Prens her hamleyi ustalıkla savuşturuyordu.

Kılıcı Prens'in bacaklarına savurduğunda Prens sıçradı ve havada takla atarak Ibarra'nın arkasına geçti. Ibarra daha ne olduğunu anlayamamıştı ki, Prens kılıcını savurup onun kafasını gövdesinden ayırdı.

Ibarra'nın kafası omuzlarından düşerek Aoibhe'nin ayaklarının dibine yuvarlandı.

Kadın içini çekerek eski aşığının gözlerine baktı.

Prens kanlı kılıcını kaldırıp herkes görebilsin diye ayağının dibindeki taş zemine sapladı.

"Hainlere ders olsun bu."

Platforma dönerek pelerini aldı ve ellerini sildikten sonra tiksintiyle kumaşı kenara fırlattı.

"Lorenzo, hainin kafasını al ve kılıcın yanındaki çiviye as. Herkesin görmesini sağla. Maximilian, cesedi al ve şehrin dışına götürüp yak."

Prens içerideki bütün Konsey üyeleriyle tek tek göz göze geldi.

"Bana ihanet edecek bir sonraki kişinin ölümü, bu kadar hızlı olmayacak."

BÖLÜM 18

Raven bilime, algıların şahitliğine, insan mantığının gücüne ve kendi bakış açısının doğruluğuna inanırdı. Dine, kutsal yazılara, doğaüstü olaylara veya ölümden sonra yaşama inanmazdı.

Ve bu yüzden de davetsiz misafirinin organize bir suç örgütünün üyesi olduğuna ve yaban diye adlandırdığı adamınsa zihinsel bir hastalığa yakalanmış yardıma muhtaç biri olduğuna inanıyordu.

Alnını çarptıktan üç gün sonra yarası, ardında sadece soluk bir iz bırakarak iyileşmişti. Bu gerçeği ve yatak odasındaki duvara bir dart okunun hedefe saplanması gibi saplanan metal parçasını aydınlatabilecek bilimsel ve mantıklı bir açıklama bulmak için uğraşıyordu.

Davetsiz misafirinin metal bastonu ikiye bölüp alçı ve taştan yapılmış duvara saplayabilmesi için inanılmaz bir güce sahip olması gerektiğini düşünecek kadar Newton fizik kanunlarını biliyordu. Ama bastonu taş o şekilde gömebilmek...(Belki de adam steroid kullanıyordu.)

Peki, ya Latince söylediği o cümle?

"Kandan yoksun günahsızım."

Erkeğin bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de korkmuştu. Tıpkı nazik bir şekilde yüzüne dokunduğunda verdiği tepkiden korktuğu gibi.

Yatakta doğrularak ayaklarını yere sarkıttı ve sosyalleşmesi gerektiğini fark ederek ürperdi. Eğer bir yabancıнын dokunuşundan zevk alacak kadar yalnızsa, insanlarla temasa geçmeye çaresizce ihtiyacı var demekti.

Ama yine de o adamla ilgili bir şeyler vardı. Yaralandığı zamanki üzüntüsünde samimi bir şeyler gizliydi. Eğer Raven'in iyi olup olmadığını görmeye gelecek kadar meydanda yaşadıklarıyla ilgili endişelenmişse, tam anlamıyla soğukkanlı bir suçlu olamazdı.

"Gözlerime iltifat etti."

Raven fiziksel görünüşüyle alakalı çok az iltifat almıştı bugüne dek. Adamın ona söylediği şeye olması gerekenden daha büyük bir anlam yükleme riskiyle karşı karşıya olduğunun bilincindeydi.

Şükürler olsun ki bu akşam bir randevusu vardı.

Bruno, Lidia DiFabio'nun torunuydu. Koyu renkli kıvrırcık saçları ve büyük kahverengi gözleri olan erkek yaklaşık Raven'in boylarındaydı. Zeki ve atletik biriydi ve kız kardeşinin Raven'le dalga geçmesine sebep olduğu üzere, genç kadın onunla ilk karşılaştığı andan itibaren erkeğe ilgi duyuyordu.

Bruno işe gitmeden önce düzenli olarak kısa bir kahvaltı için büyükannesine uğrardı. Bir gün öncesine kadar büyükannesinin çöpçatanlık çabalarına rağmen sadece selam vermekle yetinmişti Raven'e.

Perşembe sabahı Raven'i dairesinden çıkarken gördüğünde genç kadını tanımamıştı. Raven (tekrar) kendisini tanıttığında, yeni sarı elbisesini süzerek ağzı açık şekilde ona bakakalmıştı. Gördüğü şey hoşuna gitmiş ve bunu dile getirmişti.

Kısa bir muhabbetten sonra Raven kendini Cuma akşamı sushi yemek için sözleşirken bulmuş ve Bruno nihayet onu gördüğüne dair bir şeyler mırıldanırken genç kadını yanaklarından öpmüştü.

Raven olayların böyle aniden değişmesiyle ilgili kız kardeşine bir e-mail atmış ve kardeşinin yolladığı coşkulu cevaptan mutlu olmuştu. Tabii ki Cara'ya Bruno'nun tavırlarındaki değişikliğin altında, fiziksel görüntüsündeki değişikliğin yattığını söylememişti. Bruno'yu sığ biri olarak yansıtmak istemiyordu.

“Sırf artık güzelim diye benimle birlikte olmak istiyorsa bile umurunda değil. Biraz mutluluğu hak ediyorum.”

Ayaklarını yere değdirip doğrulduğunda aniden irkildi. Sağ ayağından bacağına doğru bir acı yükselmisti.

Yatağa geri uzanınca kısa süre sonra acı yerini hafif bir zonklamaya bıraktı. Ayağını kıpıratabiliyordu ama bacağına hafif bir gerilme hissi vardı. Öne doğru eğilip gergin kasları yumuşatmak için ayak bileğine doğru masaj yapmaya başladı.

Sağ bacağına yakından baktığında bir şey dikkatini çekti.

Kazadan bu yana yıllardır taşıdığı yara izi geri dönmüştü. Ah evet, eskisinden daha silik ve parlak olduğu doğruydu. Ama o ilk Pazartesi gününden bu yana yara izinin tamamen yok olduğundan kesinlikle emindi.

Alnındaki yaranın ne kadar çabuk kapandığı aklına geldi. Bu farkındalık ve bacağına şu an beliren yara izi, midesinin çalkalanmasına sebep oldu.

Hayal görmüyordu. Sırf bunu kanıtlamak için kolunu çimdikledi.

Cep telefonuna uzanıp o hafta çektiği resimlere baktı. Resimlerdekiyle bacağının şimdiki halini kıyasladığında aradaki fark bariz ortadaydı. Yara izi tekrar belirmiş ve ayağı hafifçe dışa dönmüştü. Yine de eski halinden çok daha iyi durumdaydı.

Telefonunu kenara koyup her iki ayağını da yere indirdi ve doğruldu. Topallamadan yürüyebiliyordu ama ilk birkaç adımda acı baş göstermişti.

Banyodaki aynaya baktığında gördüğü şeyden şaşkına döndü. Yüzü dolgunlaşmış, saçlarının parlaklığı azalmış ve gözlerinin altında siyah halkalar belirmişti.

Sanki bir süredir kendisine özen göstermiyormuş gibi bir görüntüsü vardı. Bir gün öncesine kıyasla geçirdiği değişim dramatik olsa da eski hali gibi görüldüğü söylenemezdi.

Fiziksel dönüşümü geri çevrilmiş ama tamamlanmamış gibiydi.

En sevdiği gül kokulu sabunuyla duş alarak saçını kuruttu ve işe gitmeye hazırlandı. Yeni aldığı yeşil renkli kolsuz sırtı açık elbiseyi giyerken kumaşın kalçalarına zorlukla girdiğini fark etti.

Dolaptaki elbisenin durduğu yerde nasıl daraldığını, ya da birkaç saat içinde daha dolgun bir kalçaya sahip olacak kiloya nasıl ulaşmış olduğunu merak ediyordu.

“Eğer biri beni deli olduğuma inandırmak istiyorsa, muhteşem bir iş çıkartıyor.”

En azından elinde resimler bulunuyordu. Hafızasını kaybetmeden önce nasıl görüldüğüne dair resimleri vardı ve geçirdiği değişimden sonra birkaç tane de selfie çekmişti. Şimdi de son halinin birkaç fotoğrafını çekti.

Şüphe yoktu. Yine değişmişti.

Bacağındaki ağrı fazla hareket etmesiyle açıklanabilirdi. Belki de eskisine nazaran daha çok egzersiz yapıyor oluşunun acısı sonradan çıkıyordu. Ama bu, yara izinin yeniden belirmesini açıklamıyordu.

Raven, bu sabahki keşiflerine bilimsel bir açıklama getiremediğinden onları görmezden gelmeye karar verdi ve kahvaltıyla beraber iki tane aspirin yuttu.

Doğüstü olayları, özellikle davetsiz misafirinin inançlarını hor gördüğünü kendisine kanıtlamak istercesine boynundaki kolyeyi çıkartıp sırt çantasına koydu. Bir an için gözlerini kapatıp vücudunda veya duygularında bir değişim olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Gözlerini açtı. Az önce nasıl hissediyorsa şimdi de aynısını hissediyordu. Lakin kolyeyi evde bırakmayı da istemiyordu, özellikle gözlerini her kapatışında karşısında beliren şu sözde yaban ona küfürler yağıdırırken. Arno’da beliren cesetler ve evinin önünde olanlar yüzünden mümkün olan her türlü yardımı alması gerektiğine karar verip kolyeyi çantasında taşımaya karar verdi.

Bütün günü dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak arşivdeki önemsiz işleri halletmekle geçirdi.

Doktoru arayıp kan testinin sonuçlarının geçersiz olduğunu, çünkü kanında en az iki tane tanımlanamayan yabancı madde bulunduğunu söyledi. Maalesef Raven'e uyuşturucu verilip verilmediğini anlamaları artık mümkün değildi. Doktor, örneği bozarak berbat bir hata yapan laboratuvar adına özür dilediyse de testi tekrar yapmalarının artık bir anlamı olmadığını da ekledi.

Lakin röntgenler bambaşka bir hikâyeydi. Doktora gönderilen filmler besbelli ki başka bir hastaya aitti, çünkü Raven'in on iki yaşında kırılan bileğinden veya kazada kırılan bacağından eser yoktu bunlarda. Bu yüzden doktor ona tekrar film çekirtmesini önerdi.

Raven çok yoğun olduğunu bahane ederek reddetti. Galerideki işler hafiflediğinde gideceğini söyledi.

Yara izinin tekrar belirdiğini açıklama zahmetine girişmedi. Doktoru görmeye gitmek istememesinin asıl sebebi, Salı günkü muayenesinde yok olan yara izinin tekrar belirdiğini adamın görmesini istememesiydi.

Kafasında dönüp duran ve hiçbir açıklama getiremediği bu olayları, iş sayesinde geri plana atabilmekten dolayı minnettardı. Öğleden sonrayı dijital veri tabanında dosyaları tamamlayarak ve ara sıra Primavera'daki figürlere bakarak geçirdi.

Resmin restorasyonunda görev almış olan Profesör Urbano'ya, Mercury'nin görünüşünün sonradan değiştirildiğini fark edip etmediğini sormak istiyordu. Ama bu aralar restorasyon laboratuvarında hoş karşılanmadığından sormamaya karar verdi.

Davetsiz misafirinin Cupid ve Psyche mitinden bahsettiğini hatırlayarak Cupid ve Venüs figürlerini inceledi. Mitolojiye göre Primavera'nın sağındaki portakal bahçesinin üstünde havada duran Zephyr, sıkıntılı zamanlarında Psyche'ye yardım etmişti.

Davetsiz misafiri, *ben karanlıkta gizlenen canavarım*, demişti.

Tuhaf bir şekilde onun Zephyr'e benzeyip benzemediğini düşündü.

Raven, Botticelli'yi anlamasına yardım ettiği için üniversitede Yunan ve Roma mitolojisi dersi aldığına memnundu. Mercury'nin

anne babasının Maia ile Jove olduğunu, büyükbabasının Atlas olduğunu biliyordu bu sayede.

Chloris'in, Zephyr tarafından tecavüze uğradığını, ama erkeğin sonradan yaptığına pişman olup kızı Flora ismini vererek onunla evlendiğini de biliyordu. Fasti'sinde bu olayı anlatan Ovid, Flora'nın bu olanlardan şikâyetçi olmadığını çünkü kocasının ilk olay haricinde ona yatakta çok nazik davrandığını belirtiyordu.

Davetsiz misafirinin de Zephyr gibi olup olmadığını merak etti. (Başta suç işleyen, sonra da yaptıklarından pişman olan biri.)

Zephyr'in yüzüne bakarken, davetsiz misafirinin dokunuşunun ne kadar nazik olduğunu hatırlayıp titredi.

Bilgisayarındaki resmi kapatıp e-mail hesabını açtı. Okumadığı maillere bakarken, Peder Jack Cavanaugh'dan gelen mesajı gördü.

Sevgili Raven,

Umarım bu mesaj sağ salim sana ulaşır.

1 Temmuz'dan itibaren geçerli olmak üzere Roma'ya transfer edil- il-
dim.

Bu uzun ve Cizvitlerle alakalı bir hikâye. Kısaca söylemem gerekirse Orlando'daki Covenant Evi'ndeki pozisyonumdan istifa etmek zorunda kaldım. Merak etme, evi güvenilir ellere teslim ediyorum ve mümkün olan her şekilde onlara yardım etmeyi sürdürmeye niyetliyim.

Floransa'da seni ziyaret etmeyi ve Uffizi Galerisi'ndeki muazzam işinle ilgili senden bilgi almayı umuyordum.

Kız kardeşin nasıl?

Annen nasıl?

Dualarımda seni ve aileni anıyorum. Hepinizin huzuru, bağışlanması ve Tanrı'nın sevgisinde umudu bulmanız için dua ediyorum.

Peder Jack

Raven sandalyesinde arkaya yaslandı.

Bu almayı beklemediği bir e-maildi.

Peder Kavanaugh'u yıllardır tanırdı. Sorun yaşarlarken kendisine ve kızkardeşine yardım etmişti. Sonrasında eğitimini ve kirasını karşılayacak bir burs bularak Barry Üniversitesi'ne gitmesini sağlamıştı. Mezuniyetinden bu yana uzun zaman geçmesine rağmen şimdi bile Raven'in inanmadığı Tanrı'ya dua ederek ona yardım etmeye çalışıyordu.

Peder Kavanaugh mübarek bir adamdı. Dindar, saygın ve iyi biriydi. Kalküta'da Rahibe Teresa'yla çalışmış ve Uganda'da pek çok okulla yetimhaneye bağış yapılmasını sağlamıştı.

Ama bütün bunlardan daha önemlisi, Raven'in hayatında onu hayal kırıklığına uğratmayan tek insandı Peder. Eğer başı derde girer de ona giderse, karşılığında hiçbir şey beklemeksizin ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Görünüşündeki değişimi görse pederin ne diyeceğini düşündü. Taktığı haça ne gibi bir mucize atfedeceğini merak ediyordu.

Her ne kadar ona saygı duysa da, hatta onu sevse de, bunları pederle konuşmaya can attığı söylenemezdi.

Roma'ya yerleşmesi ve seyahat edecek hale gelmesi biraz zaman alırdı. O zamana dek pederi dinleyip alaycılık veya hakaret içeren şeyler söylememek için kendini hazırlayabilirdi.

Bu düşünceyle derin bir iç çekti.

"İyi görünmüyorsun."

Raven, daldığı derin düşüncelerden Patrick'in sesiyle sıyrıldı. Erkek endişeli gözlerle masasının yanında dikiliyordu.

"Çok teşekkürler" diye karşılık verip yüzünü ekşitti.

"O anlamda söylemedim." Bir eliyle genç kadının omzuna dokundu. "Hasta mısın?"

Raven başını iki yana salladı.

"Koyu" Eliyle Raven'in gözüaltındaki morlukları işaret etti. "Uyuyamıyor musun?"

"Pek değil." Raven bakışlarını önce arşivciye, sonra tekrar arkadaşına çevirdi. "Bundan burada bahsedemem."

“Peki, o zaman. Fotokopi çekmem ve tarayıcıyı kullanmam gerekiyor. Bana yardım eder misin?”

“Peki ya arşivci?”

“Ben onunla konuşurum. Bekle biraz.”

Patrick, arşivcinin masasına ilerledi. Raven bilgisayarındaki açık pencereleri kapatıp sistemden çıkış yaptı.

Arşivci kadın ona doğru baktığında kendini zorlayarak gülümsemi.

Patrick fotokopi odasına giderlerken, “Eee, neler yapıyorsun?” diye sordu.

“Hala, Santo Spirito’daki şu soygun yüzünden dehşet içindeyim.”

Patrick yüzünü ekşitti. “Seni suçlayamam. Sonrasında başka bir şey oldu mu?”

“Hayır, ama gözümü her kapattığımda onu görüyorum.”

Patrick başını salladı. “Şehrin eskisi gibi güvenli olmadığını düşünmeye başladım.”

“Ben de.”

Yürümeye devam ederlerken Patrick, Raven’in ayağına baktı.

“Topallıyor musun sen?”

“Birazcık. Bacağım bugün gergin.”

“Bastonuna ihtiyacın var mı?”

“Sanmıyorum.”

Patrick şüphelenmiş görünüyordu. “Bacağının daha iyi olduğunu sanıyordum.”

“Daha iyi zaten.” Raven dişlerini sıkarak acıya dayanmaya çalışıp bacağını düzleştirdi. “Primavera’daki Mercury figürünün radyografalarına hiç baktın mı?”

“Dikkatli bir şekilde değil. Neden?”

“Görünüşe bakılırsa Botticelli, Mercury’nin saçını değiştirmiş.”

Patrick kafası karışmış bir halde ona baktı. “Değiştirmiş mi? Nasıl?”

“Başlangıçta erkeği kısa sarı saçlı olarak çizmiş. Figürün altında bir hayalet figür daha var.”

“Bundan bahsedildiğini duyduğumu hatırlamıyorum.”

“Ben de. Geçen gün resimleri flaş belleğime kaydetmemin sebebi bu. Onlara evde yakından bakmak istemiştin.”

“Bakabildin mi peki?”

“Diz üstü bilgisayarımda resimleri büyüttüm ama kalitesi o kadar iyi değil. Yine de alttaki hayaleti görebiliyorsun.”

Patrick bir ıslık çaldı. “Bu inanılmaz bir şey. Nasıl olmuş da herkesin gözünden kaçmış?”

“Bilmiyorum. Belki de ben yanlış bir açıdan bakıyorum resme. Prfesör Urbano’ya sormam gerek.”

Fotokopi odasına girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Patrick konuşmalarına devam edebilmeleri için hemen fotokopilerini çekti.

“Arşivde hayat nasıl gidiyor?”

Raven’in omuzları düştü. “Çok iyi sayılmaz. Umarım Urbano pazartesi günü geri dönmeme izin verir. Bunun benim yerime çalışan kişiye bağlı olduğunu söyledi.”

“Peki ya Vitali?”

Raven başını salladı. “Bu hafta onun evcil sincabıydım.”

“İtalya’da sincap olduğunu bilmiyordum.”

Raven gözlerini devirdi.

“Artık var.”

Arşive dönerlerken merdivenleri çıkıp ikinci kattaki Botticelli Odasına girdiler. Patrick Primavera’ya yakından bakmak istemişti.

“Botticelli’nin saçı neden değiştirmiş olabileceğini düşünemiyorum. Mercury’ye, Medici’lerden biri olan Lorenzo modellik etmiş diye biliniyor. Adamın uzun kahverengi saçları varmış.” Patrick tabloya iyice yaklaştı.

“Belki de başta bir başkası tabloyu finanse etmiştir, sonra da parayı ödeyememiştir. O dönemde böyle şeyler oluyormuş.” Raven resmin diğer tarafındaki Zephyr figürüne doğru çekildiğini hissetti.

“Belki de. Gerçi Botticelli’nin büyük miktarda ön ödeme almadan ve kontrat yapmadan başlayacağından şüpheliyim. Belki de başta anlaştığı kişiyle anlaşmazlığa düşmüştür.”

Raven başıyla onayladı.

İkisi de kapıda durup onları izleyen Müfettiş Bateeli’nin farkına varmamıştı.

BÖLÜM 19

Raven iş sonrası Uffiziden çıktığında mavi kravatı ve gri takım elbisesiyle oldukça yakışıklı görünen Bruno'nun onu beklediğini gördü.

Genç kadın yorgundu ve bacağı ağrıyordu. Ama her şeyi bir yana bırakıp başını dikleştirerek ona doğru yürüdü.

Bruno, onu bir gülümsemeyle selamladı.

Erkeğin gülümsemesi Raven yaklaştıkça soldu.

Raven istemsiz olarak elini alnındaki yara izine götürdükten sonra indirip yumruk haline getirdi. Erkeğin, Raven'in görünüşündeki değişikliği fark ettiği ortadaydı. Hayal kırıklığına uğradığı belli olmasa da şaşırduğu görülebiliyordu.

"Merhaba" diyen Bruno, eğilip Raven'in iki yanğını da öptü ve yara izini işaret ederek, "İyi misin?" diye sordu.

"Düştüm ama şimdi iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Peki ya bastonun? Ona ihtiyacın yok mu?" Erkeğin bakışları Raven'in bacağına kayıp bir an için yara izine odaklandı.

"Hayır" diye cevap veren Raven ağırlığını diğer ayağına verdi.

Erkeğin gözleri tekrar onunkilere çevrildi. "Muhteşem kokuyorsun. Gül gibi."

“Jo Malone sabunu. Kız kardeşimin hediyesi.”

Bruno gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Şahane.”

“Büyükkannen nasıl? Bir süredir onu göremiyorum.”

Erkek gözlerini açtı. “Kendini iyi hissetmiyor. Günlerini yatakta geçiriyor ve yemek yemiyor. Annem yanında kalıyor.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Bana her zaman çok nazik davranmıştır. Daireme ilk taşındığımda halime acıyıp bana yemek yapmayı öğreten oydu. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen haber ver.”

“Teşekkür ederim.” Bruno sınırsız bir bakışla devam etti. “Yemekten önce Gucci Müzesinde bir şeyler içmeye ne dersin?”

“Çok hoşuma gider.”

Bruno, genç kadının elini tuttukten sonra beraberce Signoria Meydanı’nın karşısında bulunan ve önünde büyük şemsiyelerin altında bir açık hava barı olan Gucci Müzesi’ne yürüdüler. Rahat banketlere oturduktan sonra Prosecco’larının keyfini çıkartırlarken Raven Bruno’ya restorasyon laboratuvarındaki işinden bahsetmeye başladı.

Eğer Bruno Raven’in dış görünüşünden dolayı hayal kırıklığına uğramışsa da bunu çok iyi gizliyordu.

Ama Raven yine de rahatsızdı. Geçirdiği değişim öncesinde erkeğin onu fark etmeyişi ve bu akşam karşılaştıklarında yüzündeki gülümsemenin silinmesi Raven’in canını sıkıyordu.

Uzaktan ona hayranlıkla bakıp hiçbir zaman onu elde edemeyeceğini düşündüğü zamanlara kıyasla erkeğin tepkilerine daha çok kıymet verdiğini fark etti. Onun ilgisini çekip tekrar kaybetmenin acı verici olacağını düşündü. Bu ihtimale hazırlıklı olması gerektiğinin bilincindeydi.

Muhabetleri o kadar keyifliydi ki, Sanat Galerisi Otel’ne geçmelerinden önce saatler su gibi akıp geçmişti. Otelin restoranı şehirdeki en iyi sushinin yapıldığı yerdi.

Raven, her ne kadar geçmişte defalarca otelin önünden geçtiyse de, içeri ilk defa giriyordu. Bu yüzden de oldukça sabırsız hissediyordu kendini.

İçeri girdikleri binanın, Profesör Emerson'un hayaletli diye nitelendirdiği yerle aynı olduğunun aklına gelmeyişi de bu yüzdendi.

Bruno yemek boyunca etkileyici ve kibardı. Monte dei Paschi di Siena'daki işiyle ilgili – Bruno bir bankerdi; hikâyeler anlatıp genç kadını sıkılamıyordu. Raven binaya taşındığından beri çöpçatanlık yaptığını itiraf ettiği büyükannesine de odaklanmamıştı.

Hayır, muhabbetlerinin odak noktası Raven'di.

Bruno sorular soruyor ve cevapları dinliyordu. Genç kadın komik bir şey söylediğinde kahkaha atıyor, üzücü bir şey söylediğindeyse anlayışla karşılıyordu. Garsondan istedikleri bir sürü yiyeceği paylaşırlarken Bruno çok pahalı bir şişe Brunello di Montalcino şarabı sipariş etmişti.

Kısaca Raven hayatının en iyi buluşmasını yaşıyordu. Aynı zamanda en kötüsünü.

Bruno, ona dairesini görmek isteyip istemediğini sormamış veya geceyi beraber geçirmelerini istememişti. Bunun yerine Raven'e eşlik edip evine kadar yürümelerini teklif etmişti.

Bu bir ilk buluşmaydı. Raven zaten sorsa bile geceyi onunla geçirmeyi kabul etmezdi. Yine de erkeğin böyle bir girişimde bulunmasını, kendisiyle fiziksel olarak ilgilenmediği şeklinde yorumladı.

Yemekten sonra Bruno, Raven'in elini gevşekçe tuttu ve beraberce şehrin sokaklarında yürümeye başladılar.

Raven, erkeğin ne kadar centilmen ve yakışıklı olduğunu düşündü. Bacağındaki ve ayağındaki hafif ağrıyırsa yok saymaya çalışıyordu. Uffizi'deki konumunun düşürülmesi, Primavera'yla ilgili yaptığı tuhaf keşif, yabancılar, gizemli davetsiz misafirler veya sırt çantasının dibinde duran kolye gibi şeyleri aklına bile getirmiyordu.

Beraberce Duomo'nun gökyüzündeki yıldızların ışığıyla aydınlanmış halini hayranlıkla izleyip basamaklarda oturan birkaç turiste katıldılar. Yaklaşan yazdan ve şehirde planlanan özel davetlerden bahsettiler.

Vakit gece yarısına yaklaşınca Bruno eve yürümelerini teklif etti. Boş bir ara sokağa girdiklerinde genç kadının sırt çantasını alıp yere bıraktı. Sonra dans edercesine Raven'i kollarına alıp döndürmeye başladı. Sokağın diğer ucuna geldiklerinde Raven'i kendine doğru çekti.

O gecenin ne kadar hoşuna gittiğiyle ilgili bir şeyler fısıldadı.

Raven de aynı şekilde karşılık verdi.

Gözlerini onunkilere diken Bruno gülümsedi.

Sonra öne doğru eğildi.

Raven gözlerini kapattı.

Erkeğin burnunun kendininkine değdiğini hissetti. Bruno, ağzının ne kadar çekici olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Yakınlarda bir yerden bir kıkırdama duyuldu.

Bruno geri çekilerek sokağın diğer tarafına baktı. Yakınlarında duran tuhaf giyimli iri yarı adamı görünce Raven'i arkasına aldı.

"Benim çekici bulduğum yeri, ağzı değil." Uzun saçları ve sakallıyla ayıya benzeyen adam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Sonra bakışlarını Raven'e çevirip, "Sahiplerin kim?" diye sordu.

Bruno, "Hadi gel." diyerek Raven'in elini tuttu ve sokağın diğer tarafında duran sırt çantasına doğru onu çekti.

Bir saniye içinde adam sanki başlarının üzerinden uçmuş gibi Raven'in önünde belirdi ve yollarını tıkadı.

Genç kadının bakışları onunkilerle buluştu.

"Ah, çantanın içindekini mi almak istiyorsun?" Başparmağını havaya kaldıran adam omzunun üzerinden çantayı işaret etti. "O zaman gel de al."

Bruno, genç kadını geri çekmeye çalışınca adam biraz daha yaklaştı.

"Bir soru sordum." Alçak bir sesle homurdanır gibi konuşan adam hala Raven'e bakıyordu. "Sende üç farklı kan var. Sahiplerinin adlarını söyle."

"Benim sahibim falan yok."

Adam sararmış sivri dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Hiç kimse senin sahibinken bir tılsım taşımana izin verecek kadar deli değildir.”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz adam öne fırladı.

Bruno adamın harekete geçtiğini görüp Raven’i arkaya itti.

Genç kadın tökezleyerek yere düştü.

Adam ceketinden tuttuğu gibi Bruno’yu havaya fırlattı. Bruno’nun taş duvara çarpıp yere düşerken çıkarttığı mide bulandırıcı ses sokakta yankılandı. Başının kenarında oluşan bir kesikten kan akmaya başlamıştı.

Kolyeyi tamamen unutan Raven ona koştu. “Bruno, ayağa kalk!”

Kolunu erkeğin belinden geçirerek onu ayağa kaldırmayı başardıysa da dengesini bulamayan Bruno sendeleyerek kendini bırakıp Raven’e yaslandı. Kanı Raven’in elbisesine ve omzuna bulaşmıştı.

Adam iki adımda yanlarına gelip Bruno’yu tekrar tuttu ve duvara fırlattı. Yere düşen Bruno bu kez tamamen hareketsizdi.

“Yardım getireceğim,” diyen Raven, Bruno’nun onu duyduğundan emin değildi.

Sırt çantasına doğru koşmaya çalıştıysa da adam yine yolunu kesti. Hızla dönen Raven aksi istikamete koşmaya başladı.

Daha üç adım atmamıştı ki adam kolunu tutup onu geri çekti. Raven kolu yerinden çıkmış gibi hissedip acıyla inledi.

“Artık benimsin.” Adam etrafında dönüyordu. “Açım.”

Raven yaralı olmayan kolunu uzatıp adamı göğsünden itmeye çalıştı.

“Bugünlerde kurallara uymakta güçlük çekiyor gibisin Max. Gerçekten bir başkasının evcilini mi avlıyorsun?”

Raven, arkasını döndüğünde kızıl saçlı güzel bir kadının yakınında durduğunu gördü. Kadın sırt çantasına yaklaşmamaya dikkat ediyor gibiydi.

Kadının varlığından dolayı şaşırان adam Raven’in kolunu bıraktı.

“Araya girme!” Max kızıl saçlı kadına yöneldi.

Kızıl saçlı adama yaklaştı.

“Bir Konsey üyesi olarak, kanunların uygulanmasını sağlamakla yükümlüyüm. Sen de. Teatro’da olanları sır olarak sakladım. Bunu da saklarsam lanet olsun bana!”

Max, kadına doğru hamle yaptıysa da kadın çok hızlıydı. Yan-daki binalardan birine tutunup hızla tırmandı ve gözden kayboldu.

Bir küfür savuran Max avının arkasından gitti.

Bu kısa ertelenme, Raven’e yan sokaklardan birine kaçıp izini kaybettirme fırsatı sağlamıştı. Duomo’ya doğru koşmaya başlayan Raven bacağıyla bileğindeki ağrıyı yok saymaya çalışıyordu.

Tekrar peşine düşen adamın homurtularını ve yaklaşan ayak seslerini duydu.

Duomo’nun yan girişlerinden birinde karanlık bir köşeye saklanıp etrafına bakındı.

Adam birkaç adım ötede durmuştu. Genç kadının bulunduğu yöne bakıyordu. Gölgelelerin bir şekilde görülmesini engellediğini düşündü Raven.

Adamın arkasında bir hareketlilik gördü. Kızıl saçlı kadın arkadaki binaların birinden zarif bir atlayışla yere indi.

Raven, ikilinin gücünden ve görünüşlerinden büyülenmiş şekilde bakakalmıştı.

Adam, “Çık oradan kaltak!” diye bağırdı.

Raven bulunduğu köşeye iyice sindi. Ama adam onun olduğu yöne bakmaya devam ediyordu.

“Ah, işte bu harika. Onu kaybettin Max.” Kızıl saçlı kadın ellerini çırpıttı. Sonra bir elini kaldırıp Raven’i selamlarcasına ona doğru bir hareket yaptı. “Sahiplerin her kimse dersini iyi öğretmişler. Gerçi neden bir tılsım taşımaya izin verdiklerini merak ediyorum. Sen ne dersin Max? Sence yaramazlık mı yapmış bu evcil?”

Raven’in cesareti, çantasındaki kolyeden bahsedildiğini anlayınca artmıştı. Ama yine de sahip derken neyi kast ettiklerini bilmiyor-

du. Korkuyla sırtında bir ürperti hissetti. İkisinin insan kaçakçılığı işinde olup olmadığını düşündü. Belki de köle olarak tuttukları biri-ne benziyordu Raven'in görünüşü.

Yardım edebilecek birilerini görme umuduyla etrafına bakındı.

Hiç kimse yoktu. Duomo'nun önünde toplanmış insanları göremeyecek bir açıdaydı. Sırt çantasına koyduğu cep telefonu da yanında değildi.

"Sahiplerine bu pisliğin adının Maximilian olduğunu söyle. Onlar Maximilian'la nasıl başa çıkacaklarını bilir." Kadın bir kahkaha daha attı.

Max arkasına dönmeksizin pençe gibi duran elini kadına doğru savurdu.

Kadın başını eğerek hamleyi savuşturdu.

Yumruk haline getirdiği eliyle erkeğin böbreklerine vurdu.

"Kadının sahipleri buralarda olmadığı için şanslısın Max. İki tane kadim sahibi var, yaşlarının kokusunu buradan alabiliyorum."

Max öfkeyle böğürerek kadına doğru bir hamle yaptı.

O esnada siren sesleri duyuldu.

Adam, Raven'e dönüp bir küfür savurarak tükürdükten sonra yandaki binanın çatısına uçarak gözden kayboldu.

Kadın eteğini kaldırıp Duomo'nun arkasına doğru koşmaya başladı.

Raven, Duomo'nun duvarına yaslanarak derin bir nefes aldı. Sirenler umut vaad ediyordu ve yardım yoldaydı.

Bruno'nun hala hayatta olduğunu umuyordu. Gölgelerden sıyrılarak sokağa yöneldi.

Aniden Triumph marka kocaman bir motosiklet Duomo'nun önünden keskin bir dönüş yaparak yanında durdu.

Sürücü İtalyanca, "Atla!" diye bağırdı.

BÖLÜM 20

Motorcu siyah deri bir ceket, siyah kot pantolon ve siyah çizme giymişti. Şeffaf bir koruması olan kaskı da siyahtı.

Raven, adamın, kendisini takip etmekle görevli bir polis memuru olup olmadığını merak etti.

Cevabı öğrenmeye niyeti yoktu. Bruno'nun yanma gitmek için koşmaya başladı.

Sürücü, "Gitmeliyiz!" diye bağırdı. "Hemen!"

Ayağındaki acıyla mücadele eden Raven sirenlerin yaklaştığını duyarak hızını arttırdı.

Sokağın başına geldiğinde Bruno'nun yerde yattığını gördü. Kaldırım taşlarında küçük bir havuz oluşturmuş koyu renkli kanı fark etti. Suratı kanlar içindeki erkek kıpırdamıyordu.

Peşinde bir ambulans olan bir polis arabası sokağa girdi.

Tam Bruno'ya doğru koşacaktı ki, belini kavrayan bir kol onu geri çekti. Motorcu çığlıklarına ve tekmelerine aldırmaksızın Raven'i yanına alarak gaza bastı.

Sürücü güçlüydü ama yine de bir eliyle motoru kullanırken diğer eliyle kıvranan bir kadını tutmak bir insan için imkânsızdı. Duomo yakınlarında motoru durdurdu.

“Eğer polis tarafından yakalanırsan seni tutuklarlar,” diye tısladı adam. “İstediğin şey bu mu?”

“Ben hiçbir şey yapmadım! Bir adam bize saldırdı!”

“Sana inanmayacaklardır. Hele de çocuğun kanı kıyafetlerine bulaşmışken.” Motorcu Raven’in kıyafetini işaret etti.

“Ona yardım etmem gerekiyor.” Raven debelenmeye devam etti. “Sırt çantamı da almam lazım.”

Erkek tutuşunu, eldivenli parmaklarını Raven’in tenine batıracak kadar sertleştirdi.

“Jane, motora bin.”

Kimlikteki adını duyan Raven hareketsizleşti. Kask taktığından dolayı adamın yüzünü göremiyordu. Sesi de boğuk çıktığından onun davetsiz misafirle aynı kişi olduğundan emin değildi.

Ama bir polis memuru Raven’in diğer memurlara gitmesini engellemek istemezdi ve ona Jane diye hitap edecek başka kimseyi tanımıyordu.

Cevap vermesine fırsat kalmadan motorcu Raven’in başına bir kask geçirerek arkasına oturmasını sağladı. Kollarını kendisine dolması için çektiyse de sağ omzu acıyan Raven kolunu çekti.

“Yaralandın mı?” Adam ona bakmak için arkasını döndü.

“Bize saldıran adam kolumu büktü.” Raven elini omzuna götüreerek acı içinde gözlerini yumdu.

“Seni buradan çıkarttıktan sonra iyileştiririm.”

“Daireme giren adam sen misin?”

Erkek ters bir ifadeyle, “Tabii ki,” dedi. “Başka kim sana yardım eder?”

“Bırak beni gideyim. Arkadaşıma yardım etmem gerek.”

“Ona bir hapisane hücrelerinden yardım edemezsin.”

Bir an için Raven’in aklına Amanda Knox geldi.

Kararından pişman olacağını biliyordu ama derin bir nefes alarak kollarını erkeğin beline sardı.

Adam, “Sıkı tutun.” diye onu uyardı.

Hızla öne doğru atılan motor, Duomo'nun etrafından dolanmak için sertçe sola döndü.

Yandaki sokaklardan birine park etmiş olan bir polis arabası, siren sesleriyle onları takip etmeye başladı.

Yayaları görmezden gelen ve kırmızı ışıkları es geçen motorun arkasındaki Raven gözlerini kapattı.

Polis arabasına bir ikincisi eklenmişti.

Arno'yu kesen ve büyük araçlara ait köprülerden birini geçen motosiklet, Michelangelo Meydanı'na yöneldi. Kıvrımlı sokakları uçarcasına geçerlerken ağaçları ve evleri arkalarında bırakıyorlardı.

Raven midesinin bulandığını hissetti ama sürücünün yavaşlamayacağını biliyordu. Meydanı geçtikten sonra keskin bir dönüşle ara sokağa girerek bir an için peşlerindeki polis arabalarını geride bıraktılar. Motorcu özel şahsa ait bir araç yoluna girdikten sonra çok yüksek olmayan bir tepeyi aştı.

Önce yaklaşan sonra uzaklaşan siren seslerinin ait olduğu polis arabaları, ana caddeye çıkarak yola devam ettiler.

Raven, midesindeki çalkantıyı bastırmak için üst üste yutkunarak kusmamaya çalışıyordu.

Sürücü motoru nispeten daha düşük bir hızda kullanmaya devam ederek bir sürü dönüş yaptıktan sonra metal bir kapının önünde durdu. Birkaç tuşa basarak kapının açılmasını sağladı.

Arkalarından kapanan kapıdan geçerek meyve bahçesi gibi görünen ağaçların arasındaki taş döşeli yolu takip ettiler.

Üç bölmeli bir garajın önüne gelmişlerdi.

Raven, sürücüyü o kadar sıkı tutuyordu ki kollarını gevşetemedi. Erkek, Raven'in kollarını tutarak ceketini bırakmasını sağladı.

"İçeri. Hemen." Başıyla bahçeyi ve araç yolunu aydınlatan projektörlerin sayesinde görülebilen büyük ve görkemli villayı işaret etti. "Ambrogio sana yolu gösterecek."

Raven'in motordan inmesine yardım ederek genç kadının başındaki kaskı çıkarttı.

“Sağ kolu ve omzu incindi. Hemen ilgilen.” Bu sözleri, yanlarında beliren adama dönerek söylemişti.

Motorcu sırtını dönerek makinesini çalıştırıp garaja girdi.

“Sinyorina, buyurun lütfen.” Adının Ambrogio olduğu söylenen adam bahçenin arasından evin arka kapısına uzanan yolu işaret etti.

Raven, sendeleyerek bir adım attıktan sonra akşam yemeğinde yediği ne varsa hepsini Ambrogio’nun kusursuzca parlatılmış ayak-kabılarına ve bacaklarına kustu.

BÖLÜM 21

Raven'in kusmuğu bacaklarına ve ayaklarına sıçrarken Ambrogio tek kelime bile etmemişti. Aksine genç kadına destek olmak için bir eliyle belini kavramıştı.

Raven nihayet başını kaldırdı.

Titreyen elinin tersiyle ağzını silerek, "Çok özür dilerim," dedi.

"Sinyorina, içeri gelin." Adamın sesi o kadar soğukkanlıydı ki, sanki Raven'in üzerindeki kana ve kusmasına şaşırmamakla kalmamış, bunların olacağını bilir gibiydi.

Raven merakla adama baktı.

Gri saçları ve koyu renk gözleri olan adam onunla aynı boylardaydı. Mükemmel takım elbisesinin içinde atmışlı yaşlarda gibi görünüyordu. Raven adamın halinde tuhaf bir şeyler olduğunu hissetse de bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Gözlerini adamın kayıtsız yüz ifadesinden ayırıp garaja doğru baktı. "Arkadaşım Bruno yaralandı. Onun yanına gitmem gerekiyor."

"Her şey halledilecek." Ambrogio ustaca bir hamleyle Raven'i vilaya doğru çevirdi.

"Cep telefonum yanımda değil. Cüzdanım da. Sırt çantam sokakta kaldı, Bruno'nun yanında."

"Bu taraftan lütfen."

Raven, sürücüyü görebilme umuduyla başını garaja doğru çevirdi. “Ama...”

“Eve girmeniz en iyisi.” Ambrogio’nun sesinde uyarı niteliğinde bir tonlama vardı.

Garaja son bir bakış fırlatan Raven titreyen ayaklarıyla adamı takip etti.

Modern bir mutfak ve gösterişli bir yemek odasını geçerek muazzam büyüklükte bir giriş salonuna girdiler. Geniş ahşap merdivenler ikinci kata uzanıyordu ve kocaman antika bir avize içeriği aydınlatıyordu.

Ama genç kadının asıl dikkatini çeken sanat eserleri olmuştu.

Duvarlar koyu kırmızıydı ve üzerlerinde, çeşitli boyutlarda bir sürü yağlı boya tablo asılıydı.

Raven nefesini tutarak şaşkınlığını gösteren anlamsız birkaç küfür savurdu.

Rönesans sanatı ve sanat restorasyonu çalışarak yıllarını harcamıştı. Bu koleksiyon, daha önce hiç görmediği eserlerden oluşuyordu ve Rönesans dönemine aitti. Raphael, Botticelli, Caravaggio - ve şaşırtıcı derecede Michelangelo’ya benzeyen bir şey - eserleri, şatafatlı çerçevelerinin içinden ona bakıyorlardı.

Titreyen elini kaldırıp uzak bir köşeye asılmış, fazla büyük olmayan bir tabloyu işaret etti.

“Bu? Ha-hayır, o - olamaz. Olabilir mi?” diye kekeledi.

“Michelangelo, evet. *Düşüşten Önce Adem’le Havva*.” Gri saçlı, lacivert renkli düz bir elbise giymiş olan bir kadın, uzun adımlarla yanlarına geldi.

“Ama Michelangelo sadece bir tane yağlı boya tablo tamamladı ve o da Uffizi’de. Ona ait olma ihtimali olan tamamlanmamış bir eser de Londra’daki Ulusal Galeride.”

Kadın, Raven’in itirazlarını duymazdan geldi. “Ben Lucia.”

“Raven” diye mırıldanarak Michelangelo olduğu iddia edilen resme daha yakından bakabilmek için salonun diğer tarafına ilerledi.

“İsminizin Jane olduğunu sanıyordum, Jane Wood.” Lucia kaşlarını çatarak onu takip etti.

Raven gözlerini tabloya dikti. Fırça darbelerini ayırt etmeye çalışarak dikkatle resmi inceledi.

“Davetsiz misafir bana Jane diyor ama benim adım Raven.”

Çift, Raven’in kelimelerinden dolayı şaşırırlar bile yorum yapmadılar.

Ambrogio, Lucia’yı, Raven’in yaralanmasıyla ilgili bilgilendirdi. Sonra Bruno’nun durumunu öğrenmeye ve sırt çantasının yerini bulmaya çalışacağını bildirerek yemek salonuna girip gözden kayboldu.

Lucia merdivenleri işaret etti. “Odanız üst katta.”

“Bu tablo” diyen Raven bakışlarını hala resimden ayıramıyordu. “Nereden geldi?”

“Bu ve diğerleri, Lord William’ın geniş koleksiyonunun bir bölümüdür. Ama en iyi parçalar içeridedir.”

Kadın başıyla merdivenlerin solundaki kapalı duran geniş iki kapıyı işaret etti.

Raven zorlukla bakışlarını resimden ayırıp kapalı duran kapılara baktı.

Sonra zihnini temizlemek istercesine başını salladı.

“Lord William mı dediniz?” diye fısıldadı. “William York mu?”

“Elbette.” Lucia’nın yüzünde bir kez daha şaşkın bir ifade belirdi.

“Davetsiz misafir William York mu?”

“Davetsiz misafir ile ilgili bir şey bilmiyorum. Bu mülkün sahibi Lord William York’tur. Sizi buraya o getirdi.” Lucia bir adım yaklaşıp genç kadını süzdü. “Size bir doktor çağıracağım.”

“Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım.” Bilinçsizce eliyle ağzını sildi. “Lord William’ın yakın zamanda Botticelli’ye benzer bir şeyler alıp almadığını söyleyebilir misiniz? Bir dizi ilustrasyon mesele?”

“Kanamışsınız.” Lucia, Raven’in sorusunu duymazdan gelerek omzundaki ve elbisesindeki kurumuş kam işaret etti.

“Hayır. Bu Bruno’nun kanı. Arkadaşımin.” Raven gözyaşlarının akmaması için mücadele ediyordu. “Ölmüş olduğundan endişeleniyorum. Onu görmem gerekiyor.”

“Ambrogio konuyla ilgilenecek.”

Raven, kadının neden davetsiz misafirin kelimelerini ezberden okur gibi tekrarladığını merak ederek şüpheyle kadına baktı.

“Gerçekten gitmem gerekiyor. Bana bir taksi çağırabilirsiniz çok iyi olur.”

“Saat biri geçti. Lordumuz sizin temizlenerek dinlenmenizi tercih edecektir.” Lucia’nın yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmayacak kesinlikteydi.

Raven ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Zahmet vermek istemiyorum. Çok nazik davrandınız.”

“Durun.” Lucia’nın cilalı nezaketi bir an için yok olmuş, yerini buz gibi bir ifadeye bırakmıştı. “Lordumuzun emirleri her zaman yerine getirilir.”

“Raven,” Ben sadece eve gitmek istiyorum.” diye fısıldadı.

Tam da lafın üzerine gelen Ambrogio, kapının önünde dikilerek Raven’in kaçış yolunu bloke etti.

Raven bakışlarını önce Ambrogio’ya, sonra Lucia’ya çevirdi.

“Lord’un emirlerine uymak zorundasınız.” Lucia başıyla merdiveni işaret etti. “Sizin dönüşünüzü bekliyordu.”

“Dönüşümü mü? Ben hiç buraya gelmedim ki.”

“Bu taraftan lütfen.” Lucia bir kez daha Raven’in yorumunu duymazdan gelmişti. Merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Raven arka kapıya koşup Lucia ile Ambrogio’yu alt edip edemeyeceğini düşünerek sağ ayağını hafifçe kaldırdı. Gerçi davetsiz misafir büyük ihtimalle dışarıdaydı ve Raven’in peşinden gelirdi.

Eğer yakalarsa, adamın ona neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Yapay bir gülümsemeyle Lucia’nın peşinden gitti. “Bir duş ve dinlenme kulağa harika geliyor. Teşekkürler.”

Lucia'nın mesafeli duruşu Raven'i yukarı çıkartırken bir anda değişiverdi. Genç kadını uzun bir koridordan geçirip ahşap bir kapının önünde durdu. "Buradan lütfen."

Raven kapıyı açtı.

Evin diğer bölümleriyle uyumlu olan geniş yatak odasında, koyu renkli ahşap kaplı zeminin üzerinde serili el dokuması antika halılar bulunuyordu. İçerideki dört direkli kocaman yatağın arka kısmındaki şarap renkli kadife perdeler, duvarın ortasından sola uzanıyordu.

Duvarlar perdelerle aynı renkteydi ve içerideki diğer mobilyalar, ebeveyn banyosuna açıldığını tahmin ettiği kapının hemen yanındaki büyük divan hariç koyu renkli cilalı ahşaptan yapılmıştı. Divan şarap renkli kadife kaplıydı ve üzerine altın renkli işlemleri olan bir minder konulmuştu.

Raven eşikten içeri adımını attığında ensesinde bir ürperti hissetti. Bu odayla ilgili bir şey çok tanıdıktı sanki.

Lucia'yı görmezden gelip yatağın yanına gittiğinde, bir çift terlikle beyaz Türk pamuğundan dokunmuş bir bornozun ayakucuna konmuş olduğunu gördü. Mavi ipek bir gecelik, altın renginde bir örtüyle kaplanmış yorganın üzerine bırakılmıştı.

"Eğer otursanız, omzunuza bakabilirim." Raven, Lucia'nın başıyla işaret ettiği divana oturdu.

İşte o an tabloyu gördü.

Karşı taraftaki duvarda, yatağın perdeleri yüzünden içeri ilk girildiğinde görülemeyen büyük bir yağlı boya tablo asılıydı.

Raven resmi net görebilmek için boynunu büküp sağına döndü. Gözleri şokla kocaman açılmıştı.

Tek kelime etmeksizin Lucia'yı itip resme yakından bakmaya gitti.

Kompozisyon Botticelli'nin Primavera'sının neredeyse aynı denemek kadar benzeriydi. Daha küçük ölçekle resmedilmiş tabloda Primavera'ya kıyasla üç büyük farklılık bulunuyordu: bu versiyonda Flora figürü yoktu ve Mercury ile Zephyr figürleri, Uffizi'deki tablodakine nazaran radikal denilecek ölçüde değişik resmedilmişlerdi.

Bu Mercury'nin kısa sarı saçları ve gri gözleri vardı.

Mercury'nin yüzünü dikkatle inceleyen Raven'in aklına birkaç gün önce yaptığı eskiz geldi. Davetsiz misafirin evine ilk girişinin ardından eskiz gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Resmin sağ tarafında ise Zephyr figürü vardı.

Zephyr maviler içindeydi ama yüzü ve vücudu, diğer figürlere nazaran oldukça soluk çizilmişti. Onun da saçları sarıydı.

Raven önce Zephyr'e, sonra Mercury'ye baktı. Zephyr'in daha kaslı görünen vücudu ve daha solgun teni haricinde iki figür birbirinin aynıydı. Zephyr'in yüzündeki asilzadelere özgü hatlar, onu Mercury'den daha güzel gösteriyordu.

Bu karmaşaya ilaveten aklına, karşısındaki Mercury'nin Primavera'da bulduğu hayalet radyograflarına büyük ölçüde benzerlik gösterdiği geldi. Sanki Botticelli bu resmi görmüş, Mercury'nin görünüşünü kopyalamış, sonra tekrar boyayıp saçını sarıdan kahve-rengiye döndürmüştü.

Raven başının döndüğünü hissetti.

"Oturmanız gerekiyor." Lucia yanına gelip kolundan tuttu ve onu tekrar divana oturatarak sağ kolunu ve omzunu inceledi.

Raven bakışlarını bir an için tablodan ayırmaksızın, "Anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Omzunuz yerinden çıkmamış. Buz getirmemi ister misiniz?"

Raven kendisine şüphe dolu gözlerle bakan Lucia'ya döndü.

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Sakin kalmaya çalışsa da beyni yarışa katılmış gibiydi.

"Nasıl olur da William York benim haberdar olmadığım bir Primavera reproduksiyonuna sahip olur? Ve nasıl olur da Botticelli'nin orijinal Mercury'si bununla benzeşir?"

"Size sıcak bir banyo hazırlayabilirim veya isterseniz duş alabilirsiniz. Belki de midenize bir şeyler girene dek beklemeniz daha iyi olur. Size çay ve tost getireyim."

Raven dikkatini tekrar Lucia'ya çevirdi.

“Bu kıyafetlerden kurtulmam lazım. Kokusu...” Cümlesini tamamlamamıştı.

“Hemen dönerim.” Lucia yatağın sağında tavandan sarkan uzun ve ince işlemeli ipi işaret etti. “Bana ihtiyacınız olursa ipi çekin.”

Lucia kapıya yöneldiğinde Raven ona seslendi.

“Bu odayı benim için mi hazırladınız?”

“Lordumuz sizin burada, kendi odasında kalmanızı arzu etti.” Lucia kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

BÖLÜM 22

Raven her ne kadar sahte Primavera'yı ve sözde Michelangelo'nun eserini rahatça incelemek istese de sanata olan tutkusunu güvende olma isteğinin önüne geçirecek değildi.

Geceyi haşmetmeaplarının odasında geçirmeye de niyeti yoktu.

Kaçışını gerçekleştirmek için uygun zamanı kollaması gerektiğini bilecek kadar zekiydi. Davetsiz misafirin çalışanları, rahatsız edici boyutta sadıklardı.

Lucia ve Ambrogio ile alt katta yaşadığı kısa zıtlasmdan sonra en iyi stratejinin geçici boyun eğme olduğunda karar kılmıştı. Sırt çantası, içinde cep telefonu ve kolye olmaksızın ona iade edilmişti. Herkes uykuya daldıktan sonra evden kaçmaya karar veren Raven, çantasındaki kayıp eşyalarla ilgili bir şey sormamaya karar verdi.

Bruno'nun hala hayatta olduğunu öğrendiğinde rahatlamıştı. Doktorlar erkeğin başındaki şişliğin inmesini beklerken onu koma halinde tutuyorlardı. Yaşayıp yaşamayacağını söylemek için henüz çok erkendi.

Raven bunları öğrendiğinde ağlamıştı. Onu hiç kimsenin duymaması için gözyaşlarını banyoya kapandığında dökmüştü.

Banyoyu kullanırken Lucia sanki gardiyanmış gibi yatak odasında beklemişti.

Raven saçını ve vücudunu, banyodaki Floransa'da üretilen limon kokulu bir sabunla yıkamıştı. Sabunu banyo rafındaki dekoratif bir kutunun içinde bulmuş ve kokunun davetsiz misafirinkiyle aynı olduğunu fark etmişti.

İçerideki tek sabun bu olduğundan sabunun erkeğe ait oluşunu umursamamıştı.

Saçını kurutup ipek geceliği ve uzun yumuşak tüylü bornozu üzerine geçirdikten sonra uysal bir şekilde kuru tostunu, içinde nane yaprakları yüzen çayın eşliğinde yemiş ve iki tane aspirin yutmuştu.

Yemeğini bitirdiğinde sahte bir yorgunluk gösterisiyle yatağa gireceğini söyledi Lucia'ya. Şükürler olsun ki kadın ona iyi geceler dileyip odadan çıktı.

Raven odanın kapısını kilitlemeyi ihmal etmedi.

Sabahın dördü olduğunda dolabın kapağını açtı. Üzerindeki geceliği çıkartıp tam bedenine uygun gibi görünen yeşil bir elbise seçti. Gördüğü bir çift siyah babeti almak için yere eğildiğinde olduğu yerde donakaldı.

Kendi ayak numarasında görünen bir sürü ayakkabının ve çizmenin yanında eski spor ayakkabıları duruyordu. Uzanıp birini eline aldı. Gina'nın partisinden beri bulamadığı ve o güne dek her gün giydiği Adidas ayakkabılarıydı bunlar.

"Davetsiz misafir neden ayakkabılarımı çalsın ki?"

Raven ayakkabıyı elinde döndürüp inceledi. Burun kısmında birkaç damla bakır renginde iz vardı.

Ayakkabılarında kimin kanı olduğunu düşünürken midesi bulandı.

Adidaslarını sırt çantasına tıkıp babetleri ayağına geçirdi. Kan damlalarını sonra düşünecekti artık.

Sırt çantasını yaralı olmayan omzuna atıp karanlık hole çıktı ve merdivenlere yöneldi.

Planı, olabildiğince sessiz ve çabuk bir şekilde evden çıkmaktı. Saatler sürse de Arno'ya dek yürüyecekti. Sonra bir otele gidip bir telefon bulacak ve polisi arayacaktı.

Odasında telefon yoktu. Hatta evin hiçbir yerinde telefon gözüne çarpmamıştı.

Dedektif Batelli'nin, William York'u bulmaktan ve adamın gizli sanat koleksiyonundan memnun olacağı şüphesizdi.

Hayır, ilüstrasyonları kendi gözüyle görmemişti ama diğer hazinelere bakılırsa koleksiyonun York'ta olma ihtimali kuvvetliydi. Koleksiyondaki diğer eserlerin çalıntı olma ihtimali de vardı. Bütün bunlar polisin şüphelerini doğru yöne, yani William York'a kaydırmasına yeter de artardı.

Ses çıkarmamaya çalışarak merdivenlerden aşağı süzüldü. Kabul salonu da üst kattaki koridor gibi karanlığa gömülüydü. Çok hafif bir ışık huzmesi ön kapıdaki camdan içeri süzülüyordu.

Alt kata indiğinde William York'un asıl koleksiyonunun gizli olduğu odanın kapılarının açık olduğunu fark etti.

İçini merak sarmıştı. Eğer çalıntı Botticelli ilüstrasyonlarını kendi gözleriyle görebilirse, şahitliği çok daha değerli olacaktı.

Ağır adımlarla odanın kapısına geldi.

İçerisi zifiri karanlıktı.

Bir elini kapının çerçevesine yaslayıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

"Psyche nihayet uyandı." Odanın içinden gelen ses alçaktı.

Raven olduğu yerde sıçradı.

"Kaçma girişiminde bulunmanın bu kadar uzun sürmesine çok şaşırdım." Erkek İtalyanca konuşuyordu.

Raven koşma niyetiyle arkasını döndü.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Genç kadın duraksadı. Kolu ve bacağı acı içindeydi. Ve erkeği koşarak alt edemeyeceğinin bilincindeydi.

Cesareti kırılmıştı.

"Zaten sana öfkeliyim. Beni daha fazla sinirlendirme. İçeri gel. Hemen."

“Sen neden öfkeli olarsın ki? Kaçırılan benim.” Raven sırt çantasını sıkıca kavradı.

“Kurtarılan sensin. Eğer seni olay yerinden götürmeseydim şimdiye dek cinayete teşebbüs suçuyla hapsi boylamıştın. Eğer onları tercih edersen polis merkezinin çok yakında olduğunu söyleyeyim.”

Raven öfkeyle homurdandı. Polisle uğraşmak istemiyordu. Şu an için tek seçeneği karşısındaki adamdı anlaşılan.

Çenesini havaya kaldırıp odaya girdi.

İçerisi büyük gibiydi ama emin olamıyordu. Burası da salon gibi karanlıktı.

Davetsiz misafirin karanlıkta görebilme avantajı vardı.

Tereddüt içinde bir adım daha attıktan sonra durdu. “Yani William York sensin, öyle mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Nasıl öyle de denebilir?”

“Belli durumlarda kullandığım ismim bu, evet. Ama York soyadım değil, doğduğum yerin adı.”

“Peki, adın ne o halde?”

“Gerçekten böyle önemsiz sorularla zaman kaybetmek istediğine emin misin?” Erkeğin sesinden sabırsızlığı belli oluyordu.

“Bu sorular benim için gereksiz veya önemsiz değil.” Çantasını daha sıkı kavrayıp devam etti. “Eve gitmek istiyorum. Bir taksi çağırır mısın lütfen?”

Erkeğin kahkahası pek de keyifli çıkmamıştı.

“Gerçekten bütün bu zahmete seni bir taksiye bindirip evine göndermek için mi katlandığıma inanıyorsun? Hiç sanmıyorum.”

Raven, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Polisler Uffizi soygununu araştırıyor ve seni arıyorlar. Eğer gitmeme izin verirsen suçlamalara adam kaçırmak eklenmez.”

“Adam kaçırmak en son endişelendiğim şey. Senin de öyle olmalı.”

Raven terslendi. “Beni buraya sen getirdin. Demek ki kendini göstermek niyetindesin. Neden yüzünü göstermiyorsun?”

“Ah, Psyche:

Gelecek, sana yakın olan tehlikeyi engelleyemez, ben her ne kadar bundan sakınmanı dilesem de. Kendini büyük bir yıkıma, beni de eşsiz bir acıya sürüklemeye. Merakına yenik düşerek, vücut bulmuş halimi görmeyi dileme. Bizi muazzam mutluluktan mahrum etme.”

“Apuleus’tan alıntı mı yapıyorsun? Genç kadının sesi duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

“Bana gayet uygun göründü. Psyche sahip olduğu şeyle yetinmedi ve kendisine söyleneni yapmadı.”

Raven duruşunu dikleştirdi. “Ben oturması veya kalkması söylenecek bir köpek değilim.”

Erkek kuru bir sesle, “Belli,” dedi.

“Ayrıca Psyche, Cupide aşıktı. Sevdiği erkeğin kim olduğunu görmek istiyordu.”

Erkek sanki daha yakınına gelmişti. “Psyche bir tanrıya aşık olan bir insandı.”

“Tanrı olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Bana aşık olduğunu mu söylüyorsun yani?” Sesi alaycıydı. “Âşık olduğun oğlan şu an hastanede yatıyor sanırım.”

Raven irkildi.

“Sadece güzel kadınlara ilgi duyan birine âşık olacak kadar sığ biri değilim.”

“Eğer güzel kadınlara ilgi duyuyorsa, sana ilgi duyması normal.”

Raven yüzünü buruşturdu. “Bu hiç komik değildi.”

“Kısa süre sonra komik biri olmadığımı öğreneceksin. Sana çirkin olduğunu mu söyledi?”

Genç kadın huzursuzca kıpırdandı. “Kelimelerle değil. Onu bir süredir tanıyorum ve bana sadece görünüşüm değiştikten sonra ilgi göstermeye başladı.”

“Eğer güzelliğin kalpte değil görünüşte olduğuna inanacak kadar aptalsa, umarım ölür de dünya bir aptaldan daha kurtulmuş olur.”

“Bu ne cüret! O benim arkadaşım!” Raven öne doğru körlemesine bir adım attı.

“Arkadaş seçimlerini gözden geçirmen gerektiği ortada.”

Raven’in kulağına bir kibrit sesi geldi.

Arkasını döndüğünde bir mumun yandığını gördü. Mum, odanın ortasındaki şarap rengi geniş tekli koltuğun yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Masanın yanında ayakta duran bir adam vardı.

Raven dikkatle ona baktı.

Soluk ışığa alışmak istercesine birkaç kez gözlerini kırptı.

Adam beklediğinden gençti. Genç kadın otuzuna yaklaştı ve karşısındaki adam ondan birkaç yaş küçük gibi duruyordu. Sarı saçları ve gri gözleri olan adamın yüzü, düz burnu ve dolgun dudaklarıyla güzel diye nitelendirilecek kadar etkileyiciydi.

Üzerindeki her şey siyah olduğundan ve oda hala nispeten karanlık olduğundan, ortalama bir boyda ve kiloda olduğunun haricinde vücut yapısına dair bir şey söylemek mümkün değildi.

Raven zaten erkeğin kıyafetlerinin, inanılmaz derecede güçlü kasları örttüğünü biliyordu.

Bakışlarını erkeğin yüzüne dikti.

Ağzında tuhaf bir kuruluk oluşan Raven yutkunmakta zorlandı.

Birkaç gün önce eskizinde çizdiği adamdı bu. Resmi çalmasının sebebi de buydu herhalde.

Bir kez daha yutkunmaya çalışıp elini boğazına götürdü. Davetsiz misafirin yüzü, sadece eskizde resmettiği için tanıdık değildi. Üst kattaki Mercury ve Zephyr figürleriyle de inanılmaz bir benzerlik taşıyordu.

Şaşkınlıkla bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündü.

“Otur.” Erkek eliyle tekli koltuğu işaret ederken bu kez İngiliz aksanıyla İngilizce konuşmuştu.

İngiliz aksanındaki vurgu, genç kadının hafızalarında bir şeyleri tetiklediyse de ne olduğunu çıkartamadı.

Teklif edilen koltuğa oturup sırt çantasını kucağına koydu.

William, masanın üzerinde duran bir şişe şarapla tek kadehi işaret edip, “Bir şeyler içmek ister miydin?” diye sordu.

Raven başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp erkeği biraz daha incelemek için başını kaldırdı.

Adam üstten iki düğmesi çözölmüş siyah bir gömlekle siyah bir kot pantolon giymişti. Motorcu çizmelerini çıkartmış, yerine siyah bir çift ayakkabı geçirmişti. Gömleğinin kollarını yukarı kıvrımış, seyrek sarı tüylerle kaplı soluk tenini açığa çıkartmıştı.

Kısaca, karşısındaki, genç kadının o güne dek gördüğü en etkileyici erkekti.

“Konuşmamıza başlayalım mı yoksa koleksiyonumu incelemeyi mi tercih edersin?”

Adam gururla etrafını işaret etti.

Tek bir mumun yarattığı ışıkla bütün eserleri görmesi mümkün olmasa da Raven yavaşça etrafına bakındı. Duvarlarda Rönesans döneminden tablolar asılmıştı ve odanın farklı yerlerine mermer heykeller konmuştu.

Tam karşısındaki duvarda ilüstrasyonlar asılmıştı.

Raven sırt çantasını kenara bırakıp duvarın yanına gitti.

Şüphelerinde haklı çıkmıştı. Adam kayıp Botticelli ilüstrasyonlarını hiç utanmadan duvarına asmıştı.

“Onları sen çaldın,” diye fısıldadı.

“Onları çalan kesinlikle ben değildim.”

Genç kadın yüzleşmek için ona döndü. “Kelime oyunu yapıyorsun. Onları çalması için birilerini kiraladın.”

Erkek eliyle ilüstrasyonları işaret etti. “Yıllar önce benden çalmışlardı. Tek yaptığım onları geri almaktı.”

“Doktor Vitali, onların nesiller boyunca İsviçreli bir aileye ait olduğunu söyledi. Emersonlar da onlardan satın almış.”

William'ın gözleri kısıldı. "Bu uzun bir hikâye ve şu an için anlatmaya niyetim yok. Otur."

Raven inatla olduğu yerde durmaya devam etti.

"Adamların güvenliği geçmeyi nasıl başardı?"

Erkek eliyle sorusunu savarcasına bir hareket yaptı. "Önemsiz şeylerle vaktimi harcamaya bir son ver. Sana verdiğim kolyeyi neden takmadığını söyle."

"Sana o saçmalığa inanmadığımı söylemiştim."

"Cahilce 'saçmalık' diye nitelendirdiğin şey, o kıymetli oğlanı yaralanmaktan kurtarabilirdi. Onun hastanede olmasının sebebi sensin. Ayrıca polis sırt çantası oğlanın yanında buldu ki bu da seni şüpheli konumuna sokuyor."

"Cansız nesnelere çok fazla anlam yüklüyorsun." Raven çantasına bir bakış fırlattı. "Eğer şüpheli konumundaysam, nasıl oldu da çantamı geri aldın?"

"Rüşvet ve tehditle. Senin için enerji harcamaktan yorulduğumu da belirtmeliyim."

William'ın ses tonu gayet makuldü ve Raven de bir an için sessizliğe gömülerek onun sözlerine inandığını düşündü.

Erkek kıstığı gözlerini ona dikmişti.

Seni karanlık çöktükten sonra dışarı çıkmanla ilgili uyarmıştım. Bu gece Maximilian'ın dikkatini çektin ve tapınak sayesinde mucizevi bir şekilde kurtulabildin."

"Tapınak derken neyi kast ediyorsun? Kiliseye girmedim ki."

"Tapınağın tesiri nereden geliyor sanıyorsun? Zeminin kutsallığından elbette. Kutsal topraklara ayak bastığın için yanına gelemediler."

"Birden fazla olduklarını nereden biliyorsun?"

Erkek yüzünü ekşitti. "Şehirde olup bitenleri öğrenmeyi adet haline getirdim, özellikle seni ilgilendiren kısmını."

Raven yüksek sesle soluğunu bıraktı. "Senden hiçbir zaman yaradım istemedim. Seni tanımıyorum bile."

William ona yaklaştı. “Daha önce karşılaştık. Sadece hatırlamıyorsun.”

“Karşılaştık hatırlardım,” diye mırıldanan Raven, yanaklarının kızardığını hissetti.

William, tepkisini fark edip sanki nedenini merak ediyormuşçasına başını hafifçe yana eğdi.

“Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Raven, “Fiziksel olarak engelli olabilirim ama kör değilim,” diye terslendi.

William’ın yüzünde öfke belirdi.

“Hiç kimse bugüne dek benimle böyle konuşmadı. Başına değer veren hiç kimse.”

Yanakları yeniden yanmaya başlayan Raven bakışlarını kaçırdı. “Kabalık yapmak istemedim. Başım dertteydi ve bana yardım ettin. Teşekkür ederim.”

Uzun siyah saçlarını kulağının arkasına atarak devam etti. “Engelli oluşumla ilgili hassasım.”

William’ın bakışları Raven’in sağ bileğine kaydı. “Ağrın mı var?”

“Hafif bir zonklama sadece.” Gerginliği azaltıp ağrıyı dindireceğini umarak ayağını havaya kaldırıp bileğini döndürdü.

Hiçbir etkisi olmamıştı.

“Bir dakika.” Bir an için durup erkeği inceledi. “Hangi ayağımın yaralı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bu iyi bir soru,” diyen William, genç kadına bilmiş bir bakış attı.

“Cevap verecek misin peki?”

“Belki.”

Raven, tam hakaret içeren bir şeyler söyleyecekti ki kendini tuttu. Barışçıl bir yüz ifadesi takınmaya çalışıp devam etti.

“Şu bahsettiğin adam, Maximilian, bana sahibimin kim olduğunu sordu. Kanla ilgili bir şeyler söyledi.”

William sakın bir şekilde, “Bunu açıklayabilirdim,” dedi. “Ve hafızanı nasıl kaybettiğini nazik bir şekilde soracak olsaydın, onu da anlatırdım.”

William'ın bakışlarına beklenti hakimdi.

Genç kadın, ona doğru nîr adım attı. "Nazikçe soruyorum; lütfen neler olduğunu anlat bana. Olan biteni düşünmekten çıldıracağım."

"Nasıl istersen," diyen erkek ellerini ceplerine soktu.

Söze nasıl başlayacağını düşünüyormuş gibi bir an duraksadı.

"Yaklaşık bir hafta kadar önce, gece şehir merkezinde dolaşıyordum. Üç adamın saldırdığı genç bir kadına rastladım. Kadına dayak atmışlar ve tecavüz etmek için onu dar bir sokağa çekmişlerdi. Geçmişte de benzer sahneler gördüğüm olmuştu. Ama bunları görmezden gelmeyi tercih etmiştim."

Raven eleştirel gözlerle ona baktı.

Erkek bakışlarına aynen karşılık verdi. "Dünyayı öyle hayvanlardan arındırmak benim işim değil. Ama bu seferki farklıydı. Kızın iyi biri olduğunu biliyordum. Kolay bir hayat sürmediğini, ama cesur bir karakteri olduğunu sezmiştim. Sonradan öğrendiğime göre kızın saldırıya uğramasının sebebi evsiz bir adamın dövüldüğünü görüp araya girmesiymiş."

Raven başının arka kısmında bir zonklama hissetti. Ağrı o kadar şiddetli ve o kadar aniydi ki, William'ın iddiasındaki ahlaki bakış açısını fark etmemişti.

Ama daha sonra üzerinde düşündüğünde hatırlayacaktı.

Yanına yaklaşan ayak sesleri duydu.

"İyi misin?"

Genç kadın ensesini ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

Kolundan tutan William, "Gel," diyerek onu koltuğa oturttu. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Kıza ne oldu?"

"Ölüyordu. Adamlar başını duvara çarpıp beyin kanaması geçirmesine sebep olmuşlardı."

Raven midesinden yükselen ekşi suyu bastırmaya çalıştı.

"Ona tecavüz ettiler mi?" diye fısıldadı.

“Onu gerçekleştiremeden hepsini öldürdüm.”

Raven’in içinde beliren korku, yüzünden okunuyordu. “Öldürdün mü?”

“Evet.”

“Neden polis çağırmadın?”

“Polislerin bir faydası olmaz bana.”

“Onları öldürmek zorunda değildin.” Sesi tereddütlüydü.

William’in gözlerinde çelik gibi soğuk bir ifade belirdi. “Onları bir sonraki kurbanlarına saldırımları için serbest bırakmamı mı tercih ederdin? Bir başka kadına? Bir başka evsize? Veya bir çocuğa?”

“Hayır, ama ölüm nihai sondur.”

“Bazı durumlarda.” Erkek ona manidar bir bakış attı.

Raven çok daha fazlasının olduğunu ama William’in ona anlatmadığım hissediyordu. Sanki bir an için hayatla bağlantısı ellerinden kayıyormuş gibi geldi.

Kocaman açılmış gözlerle William’a baktı. “Nasıl olur da ölüm nihai son olmaz?”

“Teolojik soruların zamanı değil.”

Koltuğun sağına doğru gidip gelerek volta atmaya başlayıp hikayesine devam etti. “Karşımda ölmek üzere olan bir kadın vardı ve bir seçim yapmam gerekiyordu. Onun ölmesine izin verebilir, ölümünü hızlandırabilir veya onu kurtarabilirdim. Acısını dindirmeyi düşünmedim değil.” Volta atmaya bırakıp durdu. “Ama yapamadım. Saldırısı hak edecek bir şey yapmamıştı. Ölümü tam bir trajedi olurdu.

Böylece onu buraya, evime getirdim. Doktor çağıracak zaman yoktu, gerçi bir doktorun ona yardım edebileceğinden şüpheliydim. Ben de elimden geleni yaptım.”

Raven ürperdi. “Ne yaptın?”

William sırtını ona dönüp ilustrasyonlara baktı. Sanki cevap Dante ile Beatrice’de gizliymiş gibi resimleri inceliyordu.

“Simya kullandım.”

Raven, erkeğin sırtına bakarak, “Metali altına çevirmek gibi tanımlanan simya mı?”

“Pek sayılmaz. Zaman alan zahmetli bir süreçti ama iyileşti. Artık benim misafirimdi. Onu yıkadım, giydirdim, besledim.” Yüzünü Raven’e çevirip devam etti. “Misafir evsahibi ilişkisini anlıyor musun? Misafirperverliğin kurallarını?”

Genç kadın bakışlarını kucağına çevirdi.

“Şeyy, sanırım bunun en iyi tanımını Yunanlı şair Homer yapmış. Misafirperverlik bir evsahibinin evindeki insanlara nasıl davrandığıyla alakalıdır.” Koltuğun iki yanını kavrayan ellerinin eklemeleri bembeyaz kesilmişti. “Evsahibim olduğuna göre beni koruman ve güvende tutman gerekiyor.”

William’ın gözlerindeki parlama karanlıkta bile fark edilebiliyordu.

“Aynen.”

Elini sarı saçlarında gezdiren William alnına düşen saç tutamlarını geriye itti.

“Diğer misafirine ne oldu?” diyen Raven oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

William tekrar ellerini cebine soktu. “Onu hayata döndürdüm. Başına aldığı darbe yüzünden hafızasını kaybetmişti. Beni veya saldırıyı hatırlamayacağından emindim. Vücudu iyileşmişti ve yitirdiği hafızası da, ruhunun iyileşmesine olanak sağlayacaktı.”

“Ruh diye bir şey yoktur.”

William, “İstersen zihin de,” diye homurdandı. “Her iki durumda da, iyi niyetim sayesinde hayatına devam edeceğini ve her şeyin böylece sona ereceğini düşündüm.”

“Ama ermedi,” diye yorum yapan Raven, hala koltuğun kenarlarını sımsıkı kavramaya devam ediyordu.

“Hayır. Kadın dikkatleri üzerine çekmeye başladı; ucu bana dokunacak şekilde hem de. Ona engel olmaya çalıştım ama ısrar etti.”

Raven gözlerini kırptı. “Dikkatleri senin üzerine nasıl çekti ki?”

“Riccardi Sarayı’na gidip benim adımı verdi.”

“Ama o bir tesadüftü! İsmi Profesör Emerson’dan öğrenmiştim. Eğer bir hafta ortaldan kaybolmamış olsaydım polis beni sorgulamazdı. Ben de soygunla bağlantın olduğunu düşünüp seni aramaya başlamazdım.”

William’ın öfke dolu bakışlarını görmezden gelen Raven devam etti. “Uffizi Galerisi’ni soydun ve paha biçilemez sanat eserleri çaldın. Bu karmaşaya sebep olan sensin. Ben değil.”

William bakışlarını tavana çevirdi. “Dik kafalı bir genç kadının burnunun doğrultusuna gitmesinin mükemmel bir örneği. Dinlemiyor, verilen tavsiyelere aldırıyor.”

Öfkeyle ellerini kaldırdı. “Ne yapmalıyım? Söyle bana. Onu öldürüp misafirperverlik kurallarını çiğnemeli miyim? Yoksa onunla uzlaşmaya mı çalışmalıyım? Bir kez daha.”

Raven nefesini tuttu.

Erkek hiddetli bir yüz ifadesiyle ona yaklaştı.

“Sana şehri terk etmeni söyledim. Reddettin.”

“Daireme zorla girdin. Bana kim olduğunu söylemedin. Senin sözüne uymak mantıksızca olurdu.”

Öne doğru eğilen erkeğin bakışları deliciydi.

“Sana korunman için bir şey verdim ama onu ‘saçmalık’ diye nitelendirdin. Bu gece, seni saldırıya uğradığın gece benimle gören iki kişinin dikkatini üzerine çektin. Senin ölmene izin vermediğimi anlamaları sadece an meselesi. Böylece iyi niyetim ve zayıf noktam açığa çıkmış olacak.”

“Ne zayıflığı?” diye fısıldayan Raven, bakışlarını ondan ayırmayı başaramıyordu.

“Sen.” Elini uzatarak genç kadının yanağına dokundu.

Raven dokunuşun yarattığı hisleri görmezden gelmeye çalışıp kapıya bir bakış fırlattı. Sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi panik içindeydi. Ve evsahibi her an onu aşağıya itebilirdi.

Ve Raven’in kaçması imkânsızdı.

Aklına muma uzanırsa neler olabileceği geldi. Sırf kaçabilmek için William'ı sakatlama riskini göze alabilir miydi? Veya şamdanı yanlışlıkla resimlerden birine fırlatıp eşsiz bir sanat eserini yok edecek cesareti var mıydı?

William sanki aklından geçenleri anlamışçasına elini tutarak, "Seninle ne yapacağım Jane?" diye sordu.

Gözleri genç kadınıninkilerle buluştu.

Raven'e ne düşüneceğine karar veremiyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Evimde bir misafiri öldürerek ne kadar onursuz olduğumu mu kanıtlamalıyım?"

"Senin zayıflığının ben olduğumu söyledin." Vücudu titreyen Raven'in sesi çok zayıftı.

"Öylesin."

Genç kadın boğazını temizledi. "Eğer beni öldürürsen, bütün çabaların boşa gider."

William'ın gözleri belli belirsiz kısıldı.

Raven eliyle alnındaki yara izine dokundu.

"Bunun olmasını istemediğini söylemiştin." Araştıran bakışlarını erkeğe dikmişti. "Kanı kendi mendilinde sildin."

Erkeğin gözleri yara izine çevrildi.

"Lütfen" diye yalvaran Raven, hayatının havada asılı olduğunun bilincindeydi. "Eğer hikâyen doğruysa, beni tecavüze uğrayıp öldürülmekten kurtardın demektir. Bütün bunlardan sonra beni öldürür müydün gerçekten?"

Erkek bir an için gözlerini kapattı.

"Cassita vulneratus" diye fısıldadı.

Bu kelimelerle beraber Raven'in zihninde peşpeşe görüntüler belirdi. William'ın yüzü ve Duomo'da peşine düşen kadınla adamın yüzleri bunlar arasındaydı.

Kendini elleri kana bulanmış şekilde dar bir sokakta gördü.

Yüzünde işkence çekiyormuş gibi acı dolu bir ifade olan William'ın başında beklediğini, kendisinin hareketsiz şekilde erkeğin odasındaki yatakta yattığını gördü.

William İngilizce ve Latince bir şeyler mırıldanıyordu.

Gözlerinde merak dolu bir bakışla William'a bakıp, "Yaralı tarla kuşu," diye tercüme etti.

William'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Muhteşem yeşil gözleri ve insanı delirten, cesur bir ruhu olan, yaralı bir tarla kuşu."

Raven, az önce gözünün önünde beliren görüntüleri anlamlandırmaya çalışabilmek için göz temasını kesti. Eğer karşısındaki bir hipnoz uzmanı değilse, başına gelenleri hatırlamaya başlamıştı. Ve şok içinde, görüntülerin erkeğin anlattığı hikâyeyi doğruladığının farkına vardı.

İçini saran korkuya engel olmak istercesine kollarını vücuduna doladı.

O gece bir partiye gitmiştim," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Sonrasında olanları hatırlayamıyordum."

"Beyin sarsıntısı geçirmiştin."

Başını kaldırıp erkeğe baktı. "Spor ayakkabılarımın üst kattaki dolapta olmasının sebebi bu, değil mi?"

William başıyla onayladı. "Kıyafetlerinin geri kalanı mahvolmuştu; her şeyin kan içindeydi."

Raven'in midesi burkuldu.

"Bahsettiğin evsiz adam, Angelo muydu? Her zaman Ponte Santa Trinitada duran dilenci?"

"Adını bilmiyorum ama cesedini orada bulduk."

Raven'in gözlerine yaşlar doldu. "O hiç kimseyi incitmemişti. Tek yaptığı melek resimleri çizmek ve gelen geçenden bozuk para dilenmekti."

William, genç kadının tepkisini izlerken, göğsünde hiç tanıdık olmayan bir duygunun belirdiğini hissetti.

“Yaptığım çıkarıma göre evsiz adamın saldırıya uğradığını görmüş ve araya girmişsin. Sana yönelmelerinin sebebi buymuş. Asil bir ruhun var ama sağduyudan yoksunsun.”

“Ne yapmalıydım peki? Öylece durup izlemeli miydim?” Raven’in yeşil gözleri alev alevdi.

Erkek sırt çantasını işaret etti. “Bir cep telefonun var. Neden onu kullanmadın?”

“Hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle polisi bekleyecek zaman olmadığını düşünmüşümdür.”

“Bence de.” William genç kadına anlam yüklü bir bakış attı.

Raven gözlerini silerek, “Hafızam geri gelecek mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Erkeğin sesi samimiydi. “Belki de hatırlamaman bir lütuftur.”

Raven boş bir ifadeyle başını salladı.

O an aklına bir şey geldi.

“Az önce iyi biri olduğumu, bu yüzden araya girdiğini söyledin. Sadece dış görünüşünden birinin iyi olup olmadığını nasıl anlayabiliyorsun?”

“Zaman içerisinde kazandığım ve sıklıkla kullandığım bir yetenek bu.”

“Senden çok büyük olamam. Bu da uyguladığın simyanın bir parçası mı?” Dikkatle erkeğin yüzünü inceliyordu.

William’ın duruşu sıradandı, fazla sıradan. “Bir tür simya denebilir, evet. Yargılarımın çoğunu algılarıma dayandırırım. Ölmek üzereyken bile karakterin benim için apaçık ortadaydı.”

Midesinde çalkantılar oluşan Raven başını çevirdi.

“Hayatımı kurtarmak için bana ne verdin?”

William cevap vermek için ağzını açıtıysa da duraksadı. Genç kadının gergin duruşunu, hala ıslak gözlerini ve koltuğa sımsıkı tutunuşunu değerlendirdi.

“Sanırım bu akşamlık bu kadarı yeter.” Sesi sakindi. “Yatağa git. Konuşmamıza yarın devam edeceğiz.”

“Simyanın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Neden yarımın çabucak iyileştiğini bilmek istiyorum.” Eliyle alnını işaret etti.

William uzanıp tüy gibi hafif bir dokunuşla alnına değdi.

“Bu bir trajedi.” Sesinde bir sürü anlam yüklüydü.

Raven, onun yara izinden başka şeyleri kast ettiğini hissetti. Erkeğin bakışlarından, yüzündeki ifadeden ve dokunuş şeklinden ona zarar vermek istemediği sonucuna varmıştı.

Elini geri çeken William, “Sana yaralarını iyileştirecek bir şey verdim.” dedi. “Ama ayağındaki değişim geçici. Eski haline dönmeye başladı bile.”

Raven korku içinde, “Geçici mi?” diye tekrarladı.

“Tedavi tekrar uygulanmadığı sürece.”

“Beyin sarsıntım geri mi gelecek? Ölecek miyim?” Raven’in kalbi tekledi.

William elini Raven’in saçlarının altından geçirip ensesini kavradı.

“Bana bak.” derken sesine hâkim olan hırçınlık, dokunuşundaki yumuşaklıkla tezat içindeydi.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı.

“Ölümçül yaraların iyileşti. Ama görünüşün ve bacağındaki yara eski haline dönüşecek, belki ufak tefek farklılıklarla.”

Bakışları erkeğin ağzına takılan Raven, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

“Bir kolye nasıl yabancı senden uzak tutabilir? Kutsal topraklar nasıl Aoibhe’yle Maximilian’ı senden uzak tutabilir?”

Genç kadın konuyu değiştirerek, “Sen bir katilsin,” dedi.

Erkek gözünü bile kırpmadı. “Evet.”

“Ve bir hırsız.”

William elini genç kadının boynundan çekip doğruldu.

“İlüstrasyonları kast ediyorsan, onları geri aldım, çalmadım.”

“Ama polisin öldürüldüğünü gördüğümde korkup korkmadığımı anlamak için yanıma geldin.”

Erkek başıyla onayladı.

“Ve bu akşam tehlikede olduğumu düşünüp tekrar yanıma geldin. Şimdi de hiç tanımamana rağmen beni kurtarabilmek için üç adamla mücadele ettiğini öğreniyorum.” Şaşkın bakışlarını erkeğe dikti.

William uzanıp genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Seni tanıyorum. Yalnız yaşadığını ve az sayıda arkadaşın olduğunu biliyorum. Bacağın ve bileğin yüzünden bir baston yardımıyla yürüdüğünü biliyorum. Evsiz bir adam için hayatını tehlikeye attığını ve ölümünün ardından yas tuttuğunu biliyorum. Hayatının basitliğine ve sıradanlığına rağmen, Floransada olduğun kadar hiçbir yerde mutlu olmadığını biliyorum.”

Başparmağıyla Raven’in yanağında bir daire çizip çenesini okşadı.

“Sen benim en büyük erdemim ve en derin kusurumsun.”

Göğsünde patlayan keder ve tutkuyla dudaklarını genç kadının kilere değdirdi ve ısrarcı bir şekilde onu öpmeye başladı. Elini genç kadının güzel boynuna kaydırduğında boğazından şehvetli bir inleme koptu.

Raven hazırlıksız yakalanmıştı. Önce tepki vermeksizin durmaya çalıştı. Ama erkeğin inlemesini duyunca bunun saf arzusunun işareti olduğunu hissedip kendini serbest bıraktı.

Erkeğin dudakları beklediğinden daha yumuşak, ağzı daha duyarlıydı. Ve Raven’i çaresiz bir adamın açlığıyla öpüyordu.

William aniden kendini geri çekti.

“İyi geceler Cassita.” Kelimeleri bir tekliften ziyade emir tonundaydı.

Arkasını genç kadına dönerek Botticelli illüstrasyonlarının sergilendiği duvara yöneldi.

Raven, ona sorular yöneltmek istiyordu. Neden onu öptüğünü sormak istiyordu. Sonra neden fikrini değiştirip durduğunu bilmek istiyordu.

Kendisini kurtarmak için kullandığı ilaçla ilgili bilgi almak istiyordu.

Ama erkeğin ruh hali değişmişti. Öfkelenmişten ziyade rahatsız olmuş bir şekilde temkinli bir duruş sergiliyordu.

William'ın bu ihtiyatlı hali, Raven'in kaçış planlarını erteleyip emrine uymasını sağlamaya yetmişti. Cevaplanması gereken çok soru vardı.

Tek kelime etmeksizin sırt çantasını alıp eliyle dudaklarına dokunarak odadan çıktı.

BÖLÜM 23

William uzun adımlarla ilerleyip kütüphanesinin kapısını kapatıp içeriden kilitledi. Kitap rafları kubbe şeklindeki tavana dek uzanıyordu. Odanın kenarında duran tekerlekli metal bir merdiven, en üst rafa çıkmaya olanak sağlıyordu.

Gerçi William'ın merdivene ihtiyacı yoktu.

Tavanı oluşturan büyük pencerelerden ayı ve ona göz kırpan yıldızları görebiliyordu. Geçen yıllar, hatta yüzyıllar boyunca aynı gökyüzüne bakmıştı. Aldığı cevap hep aynıydı; güzel ve soğuk bir kayıtsızlık.

"Tıpkı Tanrı gibi."

Bu düşünceyle boğazından bir homurtu koptu.

Bu hayatı kendi seçmemişti; zorla içine itilmişti.

"Evreni yöneten ilahi adalet gibi. Dante bu tip mitlere inanacak kadar aptaldı. Bazılarımız diğerlerinin eylemlerinin bedelini ödüyor ve kendi hataları olmaksızın cehenneme mahkûm oluyor."

Bu tür düşüncelerin zihnine hâkim olmasına izin verdiği anlar nadirdi. Bunlar öfkesini arttırmaya ve öz disiplini test etmeye yarlıyordu sadece. Lakin bu akşam düşüncelerini rafa kaldıramıyordu.

Tanrı en çok değer verdiği şeyi ondan aldıktan sonra bile O'na hizmet etmeye devam etmişti.

Ve sonra Tanrı tekrar ondan bir şey almıştı.

Tam iki kez iyiliğin dünyadan çekip alındığını ve hayata gözlerinin önünde son verildiğini görmüştü. İkisinde de bunu durduracak güçten yoksundu. Üçüncü seferinde, Cassita'yla karşılaştığında ise bir şeyler yapabilecek güce sahipti.

Ve bir şey yapmıştı.

Ne tuhaftır ki, Cassita'nın içindeki iyilik, soğuk ve kayıtsız değildi. Öpüşmelerine verdiği gecikmiş tepki bunu kanıtlar nitelikteydi.

Bu düşünce içini dağladı.

Ahşap masanın yanına gidip çekmecesini açtı ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkarttı.

Sonra kutuyu açtı.

Camın arkasından güzel bir yüz ona bakıyordu.

Genç kadının açık renkli bir teni, uzun, kıvrıkcık kısl saçları ve büyük mavi gözleri vardı.

William eliyle resimdeki kadının yanağını okşayarak derinlere gömdüğü öfkesini hatırladı. Dar sokakta kendinden geçmiş yatan yeşil gözlü kısl bulduğu geceye dek yüzyıllar boyunca omzunda taşıdığı umutsuzluğu ve çaresizliği düşündü.

Sonra kutuyu kapatıp tekrar yerine koydu ve çekmeceyi iterek kapattı.

Ertesi sabah Raven geç uyandı. Gecenin çoğunu endişeyle kıvrınıp sağa sola dönerek geçirmişti.

Yatağın başucundaki komodinin üzerinde, uyandığında ipi çekip Lucia'yı çağırmasını belirten bir not duruyordu. Kartta ilginç bir şey yoktu. Asıl ilginç olan, Lucia'nın yazdıklarını okuyabilmek için Raven'in gözlerini kısmak zorunda kalmasıydı.

Görme yetisinin de, vücudundaki diğer değişiklikler gibi William'in onu kurtarmadan önceki haline döndüğünün farkına varınca kalbi tekleli.

“Tabii erkek onu gerçekten dediği gibi kurtardıysa.”

Gün ışığında erkeğin hikâyesi daha farklı görünüyordu. William onun bir beyin sarsıntısı geçirdiğini iddia etmişti ama başağrısı ve kısa süreli hafıza kaybı haricinde hiçbir fiziksel belirti yoktu vücudunda.

Tabii ki, görünüşünün değişmesi gibi tuhaf bir durum söz konusuydu. William’ın bunu nasıl başardığını merak etmiyor değildi.

“William”

İsmi de erkeğin kendisi gibi aldatıcıydı. Çekici dış görünüşünün ve asil isminin altında suça meyilli bir karakter yatıyordu.

Genç kadını bir gece önce öpen adamdı o.

Konu öpüşme olunca Raven’in deneyimi kısıtlıydı ama erkeğin ustalığını fark etmemek imkânsızdı. İçinde buz gibi bir suçluluk rüzgârı esti.

William yakışıklıydı ve isteyince etkileyici biri oluyordu. Raven’e bir kereden fazla yardım ettiği de ortadaydı. Ama aynı zamanda insanlığın en alt seviyesine yakın biriydi o, bir sanat hırsızıydı.

“Ve onun beni öpmesine izin verdim”.

Raven, o an içinde bulunduğu duygusallıktan dolayı erkeği itmediğini düşündü. Korkmuştu. Yoksa bir suçludan etkilenmesi mümkün değildi.

Daha da net söylemek gerekirse, kendine bir suçludan etkilenme izni vermesi mümkün değildi. Ne olursa olsun.

Lucia’yı karşılamak için üzerine bir sabahlık geçirdi ve kadının kahvaltıyı yatak odasının balkonuna hazırlamasıyla keyfi yerine geldi.

Raven tepside bulduğu iki aspirinden dolayı minnettardı çünkü bacağı ve bileği ağrıyordu. Eğer ağrı kötüleşecek olursa, eskiden kullandığı reçeteli ağrı kesicilere dönmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyle içini çekti.

Güneş ışığının tadını çıkartırken düşünceleri istemsiz olarak bir gece öncesine gitti. Uffizi Galerisi’ndeki soygunun arkasında Willi-

am York vardı. İllüstrasyonların geçmişte erkeğe ait olup olmadıklarını bilmiyordu. Anlattığı hikâyesinin Emersonlarıinkiyle ters düştüğü ortadaydı.

Bütün bunlara ilaveten, William York bir sanat koleksiyoncusuna göre çok genç görünüyordu. Alt kattaki koleksiyonu sayı olarak değilse de kalite olarak pek çok müzeyi geride bırakacak nitelikteydi ki; bu da Raven'i, eserlerin nesiller boyu erkeğin ailesine ait olduğunu düşünmeye itiyordu.

Profesör Emerson onun isminden potansiyel bir şüpheli olarak bahsettiğine göre, erkeğin polis tarafından araştırılmış olma ihtimali yüksekti. Suçlu olduğunu bile bile neden şehri terk edip İngiltere'ye dönmediğini merak ediyordu Raven.

Başını öne eğip yarısını yediği poğaçaya baktı. Aniden iştahı kaybolmuştu. William, onun hayatını kurtardığını ve bunu yaparken birilerini öldürdüğünü iddia etmişti. Bu konuda da yalan söylüyor olma ihtimaline rağmen genç kadın, beyinde dolaşıp duran görüntüleri, bir gece önce gördüğü kadınla adamın yüzlerini, her yerinin kanla kaplı oluşunu ve dar sokağı açıklayamıyordu.

Ve bir de William'ın yüzünü, erkekle karşılaşmadan önce eskisinde çizdiği gerçeği vardı. Yani önceden karşılaşmış olmalıydılar.

Raven'i korumak için öldürmüş bile olsa genç kadının bunu hoş görmesi mümkün değildi. Ama hikâyesinin çok fantastik olduğunun ve polisin ona inanmayacağını da farkındaydı. Polisle başı yeterince dertteydi zaten.

William'ı illüstrasyonları geri vermesi ve şahsi mülkünde gözlerden uzak tutulmalarındansa herkesçe keyfinin sürülmesi için ikna etmeye çalışabilirdi. Gerçi tutumuna ve illüstrasyonlara olan yaklaşımına bakılacak olursa bu hiç de kolay bir görev olmayacaktı.

Masaya bir gölge düştü.

William onu, "Günaydın," diyerek selamladı. "İyi dinlenebildin mi?"

“Uyumakta güçlük çektim.” Sabahlığın önünü kapattı. “Bana katılmak ister misin?”

“Ben yemeğimi yedim,” diye cevap veren William, güneş ışığından çekilip yatak odasının kapısına gitti.

Genç kadın bu hareketi tuhaf bulmuştu.

“Güneşte oturmak istemiyor musun?”

“Bununla ilgili özel bir isteğim yok.” Sesi gayet resmiydi.

Raven, onun soluk tenini süzdü. “Güneşte çabuk mu kızarıyor-sun?”

“Güneşi rahatsız edici buluyorum ve mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum. Kahvaltını beğendin mi?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Raven, onun önünde yemek yeme düşüncesinden rahatsız oldu, özellikle de düne nazaran beli gözle görülür ölçüde kalınlaşmışken. Tepsiyi kenara itip kahvesinden yudumladı ve villanın arka tarafındaki muazzam büyüklükte bahçelerle ağaçlara baktı.

“Çok güzel bir evin var.”

“Teşekkür ederim.”

Raven, erkeği süzmek için sandalyesinde yan döndü. Bir gece önceki kıyafeti üzerinde olsa da kot pantolonu ve gömleği kusursuz ve tertemiz görünüyordu.

Biraz daha dikkatle bakan Raven, erkeğin bir gece öncekine benzeyen ama yeni şeyler giydiğini anladı.

“Her zaman siyah mı giyersin?”

William bu soruya şaşırmış gibiydi. “Ah, evet.”

“Sıcak ve güneşli bir gün. Sen sıcaklamadın mı?”

Duruşu bir anda gerginleşen William, “Pek sayılmaz.” diye cevap verdi.

Erkeğin yakınlığı Raven’e bir gece önceki öpüşmelerini hatırlattı. Ayrıca onu, kendisini öldürmemesi için ikna etmek zorunda kaldığını da hatırladı. Artık kendini bu durumdan kurtarmasının zamanı geldiğine karar verdi.

“Misafirperverliğin ve dün gece beni kurtardığın için teşekkür ederim. Artık gerçekten gitmem gerekiyor. Hastaneye gidip Bruno’yu ziyaret edeceğim.” Kahve fincanını tepsiye bırakıp gülümsemeye çalıştı.

“Korkarım gitmene izin veremem.”

Genç kadının bütün vücudu bir alarm hissiyle doldu. “Neden?”

Dün gecekten daha uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor. Seni giyinmen için yalnız bırakayım. Alt katta buluşuruz. Bir saatin var.”

Raven, erkeğin dimdik bir şekilde doğrulup yatak odasının kapısına gittiğini gördü.

“Beklemek istemiyorum,” diye seslendi. “Şimdi konuşalım.”

William geri dönmeden önce bir an için duraksadı.

“Burada konuşamayız.”

“Çünkü?”

William o kadar hızlı hareket ederek yanına geldi ki görüntüsü bir an için bulanıklaştı.

“Çünkü yatağıma olan yakınlığın, seninle yapmayı tercih edeceğim şeyleri düşünmememe sebep oluyor.”

Raven’in ağzı açık kalmıştı.

William bir an sonra kontrolünü kazanmış şekilde toparlandı.

“Giyin ve alt kata gel.”

Odadan çıktıktan sonra kapıyı ardından gürültülü bir şekilde kapattı.

Raven şaşkınlıktan dili tutulmuş halde kalakalmıştı.

Erkeklerin ilgisini çekmeye alışkın değildi. Çoğunlukla bir duvar kâğıdı veya mobilya parçası kadar ilgi görürdü.

Üniversitedeyken iki tane erkek arkadaşı olmuştu. İlki şefkat dolu bir ilişkiydi ama tutkudan eser yoktu. İkincisi tamamen aldatıcı yalanlardan örülüydü. Hiçbiri ona, biraz önce William’ın baktığı gibi bakmamıştı, en mahrem ve gizli anlarında bile.

William onu görmüş ve istemişti. İncecik bir vücudu olmadığının bilincindeydi erkek. Yine de Raven’i yatağında istiyordu.

Bir gece önce onu öperkenki şefkatiyle az önce yüzünde gördüğü çıplak arzuyu bağdaştırmaya çalıştı. Bir de ona Cassita deyiş şekli vardı.

“Gerçek adımı bile bilmiyor.”

Raven’in kavrayış gücü, erkeğin yataktaki hünerleri ve tutkusu hakkında tahminler yürütmeyecek kadar güçlüydü. Kendine olan saygısını bir akşamüzeri keyfiyle takas edecek kadar yalnız ve çaresiz değildi.

Artı, o bir suçluydu.

Raven’in kendisine bu gerçeği hatırlatması gerekiyordu.

Ayrıca bir de William’ın öfke sorunu söz konusuydu. Adam onu isteyerek kendisiyle çatışır gibi görünüyordu.

William’ın öfkesinin sebebinin, Raven’in düzenli organize suç örgütü için bir tehdit oluşturması olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Floransa’da enfes bir sürü kadının böylesi bir ilişki için kendilerini onun ayaklarına atacağını bildiğinden, Ravenden etkilendiğinden dolayı kendinden iğreniyordu.

Raven konuya daha fazla kafa yormamaya karar verdi. Evrendeki bütün bilmecelerin çözülebileceğine dair inancı çoktan yok olmuştu. Bazı bulmacalar çözümsüzdü ve William’ın da bu türden bir bulmaca olduğundan şüpheleniyordu.

Bir suçlunun içsel çatışmaları onun problemi değildi.

Zahmetli bir yürüyüşle dolaba gitti. Askıdaki kıyafetleri incelediğinde, içlerinde birkaç gün önceki bedeninden eski halindeki ölçüsüne kadar çeşitli bedenlerde kıyafetler olduğunu fark etti.

William ya bazı kıyafetleri hayatını kurtarıırken almış, ya da bedeninin eski büyük haline döneceğini önceden tahmin etmişti. Hangi seçeneğin daha akla yakın olduğunu bilemiyordu.

Gözleriyle kontrast oluşturacağını bildiği ahududu rengine bir yazlık elbise, beyaz bir hırka ve alçak topuklu basit bir çift sandalet seçti. Sonra da hazırlanmak için geniş banyoya girdi.

Alt kata indiğinde Lucia'nın onu beklediğini gördü. Kadın kütüphane olduğunu söylediği odaya kadar Raven'e eşlik edip kapıyı açtı ve Raven'i, William'm yanına bırakıp kapıyı dışarıdan kapattı.

Raven, kütüphane kelimesinin gerçeği yansıtmakta çok yetersiz kaldığını düşündü. Oda Uffizi Galerisi'nin merkezi arşivinden daha büyüktü. Kitapları ağız açık bir şekilde incelerken odanın içinde daireler çiziyordu.

Bu kadar genç birinin böylesine geniş bir kitaplığı biriktirebilmesinden dolayı büyülenmiş gibiydi. Rafları inceleyerek saatlerini harcamak için neler vermezdi.

William odanın diğer ucundaki kubbemsi tavana kadar uzanan kocaman pencerenin önünde sırtı dönük bir şekilde bahçeye bakıyordu. Arkasını dönmemişti.

Havada Rachmaninoff'un piyano konçertolarından birinin notaları süzülüyordu. Raven aynı anda her yerden geliyor gibi duyulan müziği tanımıştı. Etrafına bakıp müziğin kaynağını kestirmeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

Topallama ihtiyacını zorlukla bastırıp masanın önündeki sandalyeye ağır adımlarla ilerledi ve kendini sandalyeye bırakırken dudaklarından kopan minik inlemeye engel olamadı.

William arkasını dönmeksizin, "Ağrın mı var?" diye sordu.

"Biraz. Aspirin yardımcı oluyor."

Ona doğru dönerek, "Ağrının durmasını sağlayabilirim," dedi.

"Nasıl?"

"Simya kullanıp."

Genç kadın burnunu kıristırdı. "Bu simya neler gerektiriyor?"

"Evrenini genişletmeye hazır ol Jane."

Genç kadın, kimlik adını duyunca gerginleşti.

William kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dün gece ruh diye bir şeyin olmadığını söyledin. Senin inançsızlığın gerçekleri geçersiz kılmıyor."

“Senin inançlarınsa ne kadar fantastik olurlarsa olsunlar gerçeklik yaratmıyor.”

William’ın yüz ifadesi sertleşti.

“Cehaletin bir gün ölümüne sebep olacak.”

“O halde aydınlat beni.” Genç kadın ona aynı yüz ifadesiyle karşılık verdi. “Bilmecelerden ve anlamsız şeylerden bahsedip durdun. Artık gerçeği anlatmanın zamanı geldi. Kimsin sen ve nasıl bir işin içindesin? Neden tehlikedeyim?”

William’ın gözleri alev almış gibi parlıyordu.

“Yabanı kendi gözlerinle gördün. Dün gece Maxilimilian’la karıştın. İkisi de birkaç dakika içinde hayatına son verebilirdi.”

“Floransa’nın geceleri nispeten daha güvenli olduğunu sanıyordum. Daha dikkatli olacağım.”

William, “Bu kadar lanet olası dogmatik olmayı bırak da gözlerini aç!” diye terslendi. “Bir haç taktın ve yaban senden uzak durdu. Kutsal topraklara ayak bastın ve Maximilian seni takip etmedi. Bütün bunlar doğaüstü dünyaya dair yeterince deneyim kazandırmadı mı sana?”

Raven cevap vermek için ağzını açıtıysa da zekice bir cevap oluşturamayacağını fark edip sustu.

William başını salladı.

“Mantığını kullan. Gözlem gücünü kullan. Onlar senden uzak durmayı tercih etmediler, buna zorlandılar. Daha ne gibi bir kanıtı ihtiyacın olabilir ki?”

“Sana katılıyorum, yanıma gelmediler. Belki senin haçlara olan inancın veya kutsal toprakların gücü yüzündendir. Ama belki de sadece plasebo etkisidir.”

William kalçasını masadan çekip hırladı.

Raven sandalyesinde arkaya doğru sindi.

Erkeğin göğsünden kopan ses yanılmaya yer bırakmıyordu, bir hayvan gibi hırlamıştı. Bu farkındalıkla ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu Raven.

William ona doğru yaklaştı.

“Bacağın iyileşti, geçici olarak ve fiziksel görüntün değişti. Bunlara ne gibi bir bilimsel açıklama getiriyorsun?”

“Getiremiyorum. Dinle Bay York. Gerçeği hak ettiğimi düşünüyorum. Bana tuhaf bir şey oldu. Hafızam karmakarışık. Sadece bana ne verdiğini söyle ki gidip bir doktora görünebileyim.”

“Bir doktor seninle ne yapması gerektiğini bilemez. Kanını alır, test eder ve içinde insan biyolojisine ait olmayan farklı bileşenler bulunduğunu keşfeder.”

Raven gözle görülür derecede sarsılmıştı. Doktorun kan örneğiyle ilgili sözlerini ve laboratuvarın nasıl yetersiz kaldığını hatırlamıştı. Laboratuvarın kan örneğini bozduğuna kanaat getirmişti.

“Bana ne verdin?” diye fısıldadı.

“Yanlış soruyu soruyorsun. Asıl *kim olduğumu* sorman gerekirdi.”

Raven dudaklarını birbirine bastırdı.

“Senin kim olduğunu biliyorum. Sen ilüstrasyonları Uffizi Galerisi’nden çalan hırsızısın.”

“Daha önce de söylediğim gibi onları çalmadım. Aslında onlar benden çalınmıştı.”

“Doktor Vitali onların on dokuzuncu yüzyıldan beri İsviçreli bir aileye ait olduğunu söyledi.”

William başını yana eğdi.

“Peki, onlar kimden almış resimleri?”

Genç kadın omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum.”

“Aynen. İlüstrasyonlar benden çalındıktan sonra İsviçre’de ortaya çıktı.”

“On dokuzuncu yüzyıldan önce mi?” Raven bir kahkaha attı. “Ama bu seni...”

“Evet.”

Genç kadın inanmaz bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Riccardi Sarayı ile bağlantın nedir?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Odadaki tablo, sanatçısı kim?”

William onu olduğu yere çivileyen bir bakış fırlattı. “Kim olduğunu biliyorsun.”

“Tabloyu daha önce hiç görmedim.”

“Aslında gördün, hayatını kurtarmak için seni buraya getirdiğimde. Sanatçı elbette Botticelli.”

“İmkânsız.”

“Neden?”

“Çünkü Mercury ve Zephyr... Yüzleri...” kafası karışan genç kadının cümlesini tamamlayamadı.

“İmkânsız değil. Çıkarım yapma gücünü kullan.”

“Kullanıyorum. Botticelli’nin bütün çalışmalarını biliyorum. Bu tabloyu daha önce hiç görmedim.”

Erkek gülümsedi. “Çünkü yıllardır bana ait ve kimsenin görmesine izin vermedim.”

“Ne zamandır sana ait?”

William’ın çenesi kasıldı. “Çizildiğinden beri.”

Raven alaycı bir kahkaha daha attı. “İyi denemeydi. Botticelli 15.10’da öldü.”

“Neredeyse daha erken ölüyordu. Benim görüntümü tablosunda kullandığını öğrendiğimde onu öldürmeye karar verdim. Bana birkaç şey teklif etti ve ben de fikrimi değiştirdim.”

Raven ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Senin hayallerini komik bulmuyorum. Aksine acınası buluyorum. Yardım alman gerekiyor ve benim de eve gitmem lazım.”

William bir anda yanından geçip kapının önünde belirdi.

Raven’in gözleri şokla kocaman açılmıştı. “Nasıl yaptın bunu?”

“Hızlıyım.” Kapıdan uzaklaşıp ona sokuldu.

Raven, onu kendinden uzak tutmak istercesine elini kaldırdı.

“Sen hastasın. Bırak gideyim.”

William dikkatli bir şekilde onu süzdü.

“Eğer gitmene izin verirsem çektiğim sıkıntıların tamamı bir hiç için olur. Max gibi biri gelip seni öldürür. Veya daha kötüsünü yapar.”

Genç kadın dondu. “Ne gibi?”

William bir adım kalana dek ona yaklaştı.

“Senden sıkılana dek seni evcili olarak tutmak gibi.”

William o kadar yakınına gelmişti ki Raven, erkeğin soluğunu yüzünde hissedebiliyordu.

Kapıya odaklanıp erkeğin yakınlığının dikkatini dağıtmamasını sağlamaya çalıştı.

Bir anda gerçeği kavradığını hissetti.

“İnsan kaçakçılığı işindesiniz.” Bakışlarını William’ın yüzüne çevirdi. “Onları seks köleleri olarak satıyorsunuz.”

William’ın öfkeli ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da eğleniyormuş gibi bir şekle dönüştü.

“Pek sayılmaz.”

“Başka kim insanları evcil olarak nitelendirir ki?”

“Onlardan beslenenler.”

“Beslenmek mi?” Raven bakışlarını ondan ayırmaksızın geri geri gitmeye başladı. “Sen bir yamyamsın.”

William dimdik bir duruşla, “Pek sayılmaz,” dedi.

“Ben bir vampirim.”

BÖLÜM 24

Eğer zaman bir kum saatinden akan kum taneleriyle ölçülebilseydi, saatin dibinde koca bir kale yapmaya yetecek kadar kum birikmiş olması gerekirdi. Raven'in, William'ın sözlerini anlaması ve tepki vermesi o kadar uzun sürmüştü.

“Sen hastasın.”

(Erkeğin cevabının ne kadar fantastik olduğu göz önünde tutulduğunda, Raven daha betimleyici ve yaratıcı bir cevap bulamamıştı.)

“Hayır, değilim.” William gözle görülür şekilde rahatsız olmuştu. “Sağlığım gayet yerinde.”

“Sanırım yamyamlık da bir tür zihinsel hastalık sayılıyor. Dalga geçtiğimi sanma çünkü bence gerçekten yardıma ihtiyacın var. Ve bir de diyetisyene.”

Raven, espri yapmaya çalışmasa da histerik bir kıkırdamanın dudaklarından dökülmesine engel olamadı.

William eğleniyora benzemiyordu.

Raven'in yanından geçerek masasının başına gitti ve çekmecelerden birini açtı.

Raven bu fırsatı kütüphaneden kaçmak için kullanabilirdi ama erkeğin ne yapacağını merak ediyordu. Ta ki elindeki hançeri görene dek.

Eski moda hançerin kabzası altından yapılmış gibi görünüyordu.

“O ne için?” diye soran Raven geri doğru gitmeye başladı.

“Senin doğaüstü anlayışına meydan okumaya karar verdim. Kalmanı tavsiye ederim. Bunu görmek isteyeceksin.”

Raven kapıya doğru yavaşça ilerlemeye devam etse de gözlerini ondan ayırmıyordu.

William raflardan birine gidip eline kalın ve ağır bir kitap aldı. Raven, kitabın Dante’nin İlahi Komedyası olduğunu fark etti.

Kitabı masanın üstüne koyan William ona doğru baktığında müziğin sesi yükseldi.

Eli kapının koluna değen Raven, oradan çıkma isteğiyle kolu döndürdü.

Maalesef kapının kolu kırılamıyordu.

Tekrar denedi. Ama kapı kilitliydi.

William, “Jane” diye ona seslendi.

Raven, tam kapıyı tekmeleyip Lucia’ya bağıracaktı ki, William’ın elini kitabın üstüne koyduğunu gördü.

Erkek, ona doğru bakarken elindeki hançeri kitabın üzerine koyduğu elinin ortasına sapladı.

Raven çığlık attı.

“Ah Tanrım, Aman Tanrım! Aman Tanrım, Aman Tanrım! Ne yapıyorsun?”

Kendi güvenliği tamamen aklından çıkmış halde bacağındaki ağrıyı hiçe sayıp ona doğru koştu.

Erkeğin elindeki yaradan siyah renkte bir sıvı yayıldığını gördü. Bunun kan olup olmadığı geçti aklından.

“İyisin William. İyi olacaksın. Sadece bir kesik,” diye yalan söylerken bir yandan da üzerindeki beyaz hırkayı çıkartmaya çalışıyor-

du. “Seni hastaneye götüreceğiz.” Hırkayı kitabın dibine kadar saptanmış hançerin yardığı elin etrafına sarmaya çalıştı.

William’ın yüzü kayıtsızdı.

Bağırılmamıştı. Gözünü bile kırpmamıştı.

Aksine, gayet soğukkanlı bir biçimde genç kadının elindeki hırkayı kenara itip büyük bir güçle asılarak hançeri yukarı çekti.

Çıkan ses mide bulandırıcıydı.

“Neden yaptın ki bunu? Kan kaybından öleceksin!” Raven tekrar hırkayı onun eline bastırmak istedi.

William bir kez daha genç kadının elini itti. Bir mendil yardımıyla elinin ortasındaki siyahımsı sıvıyı silerek avuç içini ona döndürüp elini havaya kaldırdı.

Elindeki delik o kadar büyüktü ki Raven arkasını görebiliyordu.

Hançerle kemiğı de kırmış olmalıydı veya belki de kemiğı tamamen es geçmişti. Raven emin olamıyordu.

Elindeki hırkayı yere düşürdü. “Lanet olsun.”

William masanın etrafından dolanıp yanına geldi ve genç kadının önünde durdu.

“Dikkatle izle.” Ses tonunda meşum bir tonlama vardı.

Bir an sonra elindeki delik kapanmaya başladı. Raven, süt rengi bir katmanın oluşarak deliğın ortasına doğru ilerlemeye başladığını görebiliyordu. Gözlerinin önünde oluşan kas ve ten, katmanı tamamlıyordu.

Elinin arkasını ve önünü çeviren William, deliğın tamamen yok olduğunu gösterdi.

Bunun bir göz yanılması olduğunu düşünen Raven, erkeğın elini tutarak yakından baktı.

Bir parmağın avcunda gezdirdi. Protez gibi değıl, bildiğı etten kemikten eldi tuttuğı. Yara izi bile kalmamıştı.

Masanın üzerinde açık duran kitabın ortasındaki kocaman kesikse öylece duruyordu.

Başını kaldırıp William’a baktı. “Nasıl yaptın bunu?”

“Eğer istersen deneyi tekrarlayabilirim. Bin defa da tekrarlasam sonuç aynı olur. Ben insan değilim, bir vampirim.”

Raven erkeğin elini bırakıp kapıya doğru koşmaya çalıştı.

William yolunu kesti.

Avuç içleri Raven'e gelecek şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Jane.”

Raven, metal merdivene doğru koşup tırmanmaya başladı. Bir yandan da, “Yardım edin! İmdat!” diye bağırıyordu.

“Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Lucia, Ambrogio ve diğerleri onlara ne dersem onu yaparlar, hem de eksiksiz biçimde.” William merdivenin dibinde ayakta duruyordu. Yüzü asıktı.

“Düşmeden önce aşağı in.”

“Sakın yanıma yaklaşma!” Genç kadın raflardan birine uzanıp çok ağır bir ansiklopediyi eline aldı.

“Sard!” diye eski İngilizce’de bir küfür savuran William, kana bulanmış mendili yerdeki hırkanın yanına attı. “Gerçekleri duymanın şoka sebep olmasını anlayabiliyorum, hele de senin gibi önyargılı birinde. Ama bu ana dek sana yardım etmekten başka bir şey yapmadığımı hatırlaman gerekir.”

“Bırak gideyim.”

William’ın omuzları gerildi. “Bunu yapamam.”

“Evet, yapabilirsin. Ben sana bir şey yapmadım. Bırak da gideyim.”

William yüzünde dalgın bir ifadeyle ona baktı.

“Bir yamyam olduğumu düşünmene rağmen yardımına koştun. Yaramı sarmak için beyaz hırkanı feda ettin.”

“Tanrı aşkına, kanaman vardı! Elbette sana yardım etmeye çalıştım!”

“Elbette değil. Geçmiş yüzyıllarda çok az insan bana yardım etmek için parmağını kıpırdatmıştır. Yardım ettiklerindeyse her zaman gizli bir amaçları olmuştur. Beni şaşırtmakla kalmadın, etkiledin de. Ve kolay kolay etkilenen biri değilimdir.”

Yanda duran sehpaye uzanıp bir kadehe koyu mor bir sıvı döktü.

“Bir içkiye ihtiyacın var,” deyip kadehi havaya kaldırdı.

“Hayır yok.” Ansiklopediyi diğer eline geçirdi. “Buradan çıkmaya ve senden uzak durmaya ihtiyacım var!”

“Nihayet mantıklı konuşmaya başladın.”

William merdiveni süzdü. Hiç acele etmiyor gibi görünüyordu. Rahat bir tavırla elini merdivene yasladı. “Eğer tüneğinden aşağı inersen küçük kuş, sana daha fazlasını anlatırım.”

“Siz hepiniz hasta insanlarsınız!”

“Biz insan değiliz. Vampiriz.”

“Her ne haltsanız işte.”

William beyaz dişlerini açığa çıkartacak şekilde gülümsedi.

“Şimdiye dek ben dâhil birkaç tane vampirle karşılaştın.”

Raven kendini düşecek gibi hissediyordu. “Kimlermiş onlar?”

“Yaban. Ve Maximilian ile Aoibhe.”

“Aoibhe de kim?”

“Duomo’da peşine düşen kadın.”

“Yani toplamda üç kişisiniz!”

William dudaklarını birbirine bastırdı. “Bize lejyon da diyebilirsin, sayımız biraz fazla.”

“Ne kadar fazla?” Raven’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Dünya çapına yayılmış durumdayız, genelde şehir merkezlerinde toplanırız. Türümüzün bazı üyeleri yabana dönüşüp tek başına kırsal kesimde yaşarlar.”

Raven merdivenin kenarlarını sımsıkı kavradı. “Yabanın polisi öldürüşünü gördüm. Siz de öyle mi yapıyorsunuz?”

“Hayır. Yabanlarda mantıktan eser yoktur ve hayvan gibi yaşarlar. Medenileşmiş olanlarımız insanlardan beslenir ama onları öldürmemeye çalışır. İnsanlar yenilenebilen gıda kaynaklarıdır.”

Genç kadın cılız bir sesle, “Ağaçlar gibi” dedi.

“Nasıl yani?”

Raven gözlerini kapattı. “Yaban, benim bir pedofilin fahişesi olduğumu söyledi. Beni ölene dek becereceğini söyledi. Sen bir pedofil misin?”

Gözlerini açtığında William’ın yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Bir öfke dalgası erkeğe hâkim olmuş gibiydi.

William bir kükremeyeyle beraber yanındaki şarap şişesini ahşap kapağıya fırlattı. Şişe çarpmasının etkisiyle paramparça oldu.

Raven bütün gücüyle merdivenin kenarına yapışmış, elindeki kitabı göğsüne bastırmıştı.

William elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bir anlık sessizliğin ardından genç kadına döndü.

“Seninle konuştuğumu bilmiyordum. Umarım bir daha asla onlardan biriyle karşılaşmazsın ama ola ki karşılaşırsan, sözlerine kulak asmamak zorundasın. Onlar mantıktan yoksun yaratıklardır ve içleri tamamen karanlıktır.”

“Karanlık derken?”

“İçimizde bize hayat veren karanlık bir şey barındırıyoruz. Bir yaban söz konusuysa, karanlık bütün benliğini ele geçirmiştir ve sonuçta da yaban, o polise yaptıklarını yapar.

Ama algıları tamamen kaybolmaz. Senin bir haç taktığını gördüğünde onun kutsanmış olabileceğini tahmin etmiştir, sana ve haçın eski sahibine hakaretler yağdırmasının sebebi de budur.”

“Bana bir pedofilin haçını mı verdin?”

William dişlerinin arasından kopan bir homurtuyla, “O bir pedofil değildi,” dedi. “Bir azizdi. Sadece bir yaban ona pedofil diyebilir.”

Raven bir anda öfkesinin dağıldığını hissetti. Ama kısa bir süre sonra merakına yenik düştü.

“Hangi aziz?”

William az önce Raven’in oturduğu koltuğu işaret etti. “Aşağı düşmeden önce buraya gelip oturman gerekiyor.”

Raven kıpırdamayınca, “Ben senden uzakta duracağım, burada, kapının yanında.” diye ekledi.

“Bana ne verdiğini söyleyene kadar inmeyeceğim.”

William az önceki sözlerini kanıtlarcasına kırık cam parçalarının arasından dikkatle yürüyüp kapının oraya gitti. “Hayatını kurtarabilmek için sana vampir kanı verdim.”

Raven, “Ne verdin?” diye bağırdı.

Erkek, onu sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı. “Vampir kanında bir insanı hayatta tutabilecek belli bazı elementler vardır.”

“Bu imkânsız.” Raven merdivende hafifçe sallanarak ansiklopediyi diğer eline aldı. “Bu bir kâbus.”

Daha ne olduğunu anlayamadan William bir anda yanında beliverdi. Odanın diğer ucundan uçarak yanına yükselmişti.

Genç kadının titreyen elindeki büyük kitabı aldı ve tekrar rafına yerleştirdi.

“Cassita.” Bir elini Raven’in omzuna atmıştı ve çok sakin bir sesle konuşuyordu. “Benimle kal.”

Genç kadının gözleri onunkilere kenetlenmişti. “Hareket ettiğini görmedim. Nasıl yaptın bunu?”

“Hız ve çeviklik en belirgin yeteneklerimizdendir. Artık aşağı in.”

Raven, onu itmeye çalıştı.

William’ı bir milim bile kıpırdatamadı.

“Bana bak.” Gözleri birleştğinde, William alçak bir sesle sözlerine devam etti. “Sana zarar vermeyeceğim. Haçın üzerine yemin ederim.”

Sesi ve yüz ifadesi samimiydi. Kolyenin gücüne inandığı belliydi. Onun üzerine yemin ederken kasıtlı olarak yalan söylüyor olabilir miydi?

Genç kadın emin değildi.

Raven içinde bulunduğu şartları düşündü, sonsuza dek merdivende kalamayacağını farkındaydı. Odanın tek çıkışı kapıydı. Eğer aşağı inerse kapıya daha yakın olacaktı.

William sabırlı bir ifadeyle onun elini tuttu ve koltuğa oturttu.

“İç bunu. Sinirlerini yatıştırır.” Chianti dolu kadehi genç kadına verdi.

Genç kadın şüphe dolu gözlerle kadehin içine baktı.

“Bu kan değil, değil mi?”

Erkek alınmış bir ifadeyle, “Tabii ki değil,” dedi. “Şarap.”

Raven sıvıyı içmeden önce kokladı. Şarap çok lezzetliydi ama Raven tadını hissetmiyordu. Gözlerini kapatıp alkolün ona güç vermesini diledi.

“Vampirlerin soğuk olması gerektiğini sanırdım.” Bardağı William’a verdi ve o da masanın üzerine koydu. “Tenin benimkinden daha serin ama tam olarak soğuk denemez.”

“Bizimle ilgili mitolojinin bir bölümü düşmanlarımız tarafından yayıldı. Bazılarını da onların kafalarını karıştırmak amacıyla biz tırtıttık.”

“Bram Stroker’in birilerinin düşmanı olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Normaldir çünkü adam bu işten para kazanan bir propogandacı.”

Raven erkeğin ağzını inceledi.

“Vampir dişlerin yok.”

William kaşlarını çatı. “Emin ol dişlerimiz yeterince keskindir.”

“Demek sizin de düşmanlarınız var?”

“Her avcı birilerinin avıdır.”

“Sizi ne avlayabilir ki?”

“Ne değil, kim demeliydin. Ve bu başka bir günün konusu.” Bakışlarında sabırsızlık vardı.

“İnsan gibi görünüyorsun.”

“Bir zamanlar insandım. Vücudum mükemmelleşti. Daha güçlüyüm, daha hızlıyım ve yaşlanmıyorum. Hala besleniyorum ve nefes alıyorum ama oksijensiz uzun süre dayanabilirim. Ve gördüğün üzere, çabuk iyileşiyorum.”

Genç kadın ellerini bir an için kaldırırsa da sonrasında kolları kucağına düştü. “Bu nasıl olabilir?”

“Senin hatan, doğaüstü varlıkların kendiliğinden var olduklarını düşünmen. Uyulması gereken belli kurallar, izlenmesi gereken belli yöntemler vardır. Kısaca bir vampirin doğaüstü elementleri karanlıktan gelir.”

Raven gözlerini ovuşturdu. “Metafor ve benzetme içeren açıklamaların bir faydası yok. Eğer insan değilsen neden insan gibi görünüyorsun? Neden daha farklı bir vücudun yok?”

“Neden ekmek ve şarap ayininde, dine kabul işleminden sonra da maddesel içerikler değişmiyor?” William’ın sesinden sabırsızlık okunuyordu.

Raven yüzünü eksitti.

“Benim dini ilmiyal eğitimimde insandan vampire dönüşmeyle ilgili ayrıntılar eksikti, ama belki de benim kilisem tutucuydu.”

William’ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sonra da kıkırdadı.

“Gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu.” Erkeğin gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı.

Raven gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Sonra aklına korkunç ve ürkütücü bir şey geldi. Endişe dolu bakışlarını William’ın yüzüne dikti. “Eğer bana vampir kanı verdiysen, ben de bir vampire mi dönüşmüş oluyorum?”

“Hayır, o şekilde olmuyor. Sana verdiğim kan, artık hayatta olmayan iki kadim vampire aitti. Dönüşmen için yaşayan bir vampirin kanını alman gerekir.”

“Vampirlerin ölümsüz olduklarını sanıyordum.”

“Pek sayılmaz.”

“Nasıl öldürülebiliyorlar?”

William’ın gülümsemesi kayboldu. “Böyle şeylerden bahsetmeyiz.”

“Dün gece yanıma gelen adam, ‘*sahipler*’ diye birilerinden bahsetti. Kimden bahsediyordu?”

William ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

“Sisteminde hala vampir kanı var. Max senin iki vampir tarafından evcil olarak sahiplenildiğini ve ödül olarak da onlardan beslenmene izin verdiklerini varsaymış olmalı.”

“Kulağa hiç de ödül gibi gelmiyor.” Genç kadının dudakları tiksintiyle büküldü.

“Ölmek üzereysen ödül sayılır.” William’ın sesi keskindi. “Vampir kanı yaşlanma sürecini tersine çevirir ve vücudun yapısını modifiye eder. Görünüşünün değişmesi ve yaralarının çabucak iyileşmesi de bu yüzden.

Bacağındaki yara belli ki çok eskiden kalma, o yüzden geri geliyor. Yara ne kadar eskiyse, alınması gereken kan miktarı da o kadar çok olur. Bacağını nasıl kırdın?”

“Bu da başka bir günün konusu,” diyerek erkeğin az önce söylediklerini aynen iade etti. “Yani bacağım eski haline dönecek, öyle mi?”

“Evet. Kalıcı olarak iyileşmesi için bir vampire dönüşmen gerekiyor. Ama vampir kanı almaya devam edip geçici iyileşmeyi sürdürürebilirsin.”

Erkeğin yüz ifadesi değişmişti. Düşünceli görünüyordu.

Raven içinde bir pişmanlık dalgası hissetti. Görünüşündeki değişiklikler hoşuna gitmişti. Zayıf ve güzel olmayı sevmişti. Daha da önemlisi, acısızca işleyen bir bacağının olmasını sevmişti. O kadar sevmişti ki, neredeyse William’a iyileşmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyleyecekti.

Bu farkındalık kanını dondurdu.

“Bruno’ya saldıran adama ne oldu?”

“Maximilian da insan değil. Ve ona hiçbir şey olmamıştır. Köşesine çekilmiş dinleniyor olduğundan şüphem yok. Vampirler güneş ışığına çıkamaz.”

“Ama sen çıkabiliyorsun. Odama geldiğinde güneş ışığının altında durdun.”

William öne eğilip sesini alçalttı.

“Bu, unutman gereken bir istisna.”

Genç kadın başını yana çevirdi.

“Peki ya Bruno? O nasıl?”

“Durumunda bir değişiklik yok. Doktor düzelip düzelmeyeceğini bilmiyor.”

“Onu görmek istiyorum.”

“Korkarım gitmene izin veremem. Bu senin güvenliğin için.”

Raven panik içinde ayağa kalktı.

“Ama evime gitmem lazım. Bruno’yu görmem gerekiyor.”

William ona dik dik baktı.

“Senden defalarca şehirden ayrılmanı istedim. Reddettin. Yardımın için bana geleceğin konusunda seni uyarmıştım. Ve işte buradasın.”

“Beni buraya sen getirdin!”

“Hayatını kurtarmak için.” İki uzun adımda Raven’in yanına geldi. “Tekrar ve tekrar sana yardım teklif ettim ama beni geri çevirdin. Şehri terk edebilirdin ama yapmadın.”

“Evime zorla giren birini dinlemek mantığa sığar mıydı sence?”

“Uyarılarım iyi niyet taşıyordu. Onları duymazdan geldin. Şimdi ırkımın iki üyesinin dikkatini üzerine çektin. Ayrıca istesen de istemesen de artık dünyama adım attın.”

“Bunun anlamı ne?”

William gururla doğruldu. “Bunun anlamı Jane, sana korumamı sunacağım. Karşılığında bana istediğim şeyi vereceksin.”

“Neymiş o?”

William ona şehvetli bir bakış fırlattı.

“Sensin.”

BÖLÜM 25

“Pardon?” Raven doğru işittiğinden emin değildi. William’ın, Raven’in bütün vücudunda gezinen bakışlarında şüpheyi yer yoktu.

“Bunun bir bedeli olacağı konusunda seni uyarmıştım. Bedel sensin. Burada güvende olacaksın. Dilersen bacağındaki iyileşmeyi sürdürmek için sana kan vermeye devam edebilirim.

Dünyadaki en büyük Rönesans sanatı koleksiyonu bende. Pek çoğu hiç restore edilmedi. Koleksiyonumu incelemek ve restore etmek için sana izin vereceğim. Eğer istersen sana şurada bir laboratuvar inşa ettirebilirim.” diyerek eliyle kütüphane penceresinden görünen bahçeyi gösterdi.

“Burada senin şahsi sanat restoratörün olarak mı yaşayacağım?”

Erkeğin dudakları büküldü. “Senden başka şeyler, daha şahsi şeyler bekliyor olacağım.”

“Seks mi?” Raven’in sesi normalden yüksek çıkmıştı.

“Elbette.”

“Neden?”

William bu soruya şaşırmış görünüyordu.

Uzanıp Raven’in yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda gözlerinde yumuşak bir anlam belirdi. “Çünkü ilgimi çekiyorsun. Birileri ilgimi çekmeyeli uzun, çok uzun yıllar oldu.”

Raven, erkeğin sanki onu gerçekten istiyormuş gibi dokunmasından veya nazik sesinden etkilenmemiş gibi rol yapamazdı.

Onun yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar iyi tanı mı yordu William'ı. Bunun bir tür işkence oyunu olması ve kendisinin daha büyük bir oyunda basit bir piyon olması ihtimali de vardı.

Bir önceki geceki öpüşmeleri samimi gibiydi. Ama Raven geçmişte de hislerinde yanıldığından, duygularına güvenmiyordu.

Erkeklerin ilgisine daha alışkın olmayı diledi. Belki o zaman bu kadar etkilenmezdi. Bu kadar savunmasız olmazdı.

"Seks vampirlerde de aynı mıdır?" diyerek kendini geri çekti.

Eli yanına düşen William kaşlarını çatı. "Neyle aynı mıdır?"

"İnsan olduğun zamankiyle aynı mıdır?"

William soğuk bir sesle, "Bilemem," dedi.

Erkeğin tutumu konuyu irdelemesini istemiyor gibi olduğundan, Raven daha fazla deşmemeye karar verdi.

Ama daha sonra sormayı aklının bir köşesine yazdı.

William başparmağını kendi dudağına dokundurdu. "Bir vampir bir insandan beslenirken, sevişme isteğı çok yoğundur. Seks ve beslenme her zaman beraber düşünölür."

Raven burnunu tiksintiyle buruşturdu.

"Vampirler birbirleriyle sevişirler mi?"

"Bazı durumlarda."

"Birbirlerinden de beslenirler mi?"

"Bazen, ama vampirlerin sağlıklarını korumak için insan kanına ihtiyaçları vardır."

"O halde neden bir vampir başka bir vampirin kanını içer?"

"Bu işlem ikisini birbirine bağlar. Bu bağı kurmanın bazen politik, bazen de çıkarsal sebepleri vardır. Daha kadim bir vampirin kanı genç olanı güçlendirir."

"Senin biriyle bağı var mı?"

"Hayır." William ansızın onun yanından uzaklaştı. "Belirtmem gerekir ki bir vampir insan bir sevgili seçerse, insan bu deneyimi çok

yoğun yaşar ve bağımlısı haline gelir. Bazı durumlarda ise vampir olaya kendini fazla kaptırır ve insanı öldürür.”

Duraksayarak Raven’in tepkisini bekledi.

Ağzı açık kalan genç kadın korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

Hemen açıklamaya devam etti.

“Bilmelisin ki, ben kadim diye adlandırılanlardanım, yani yüzyıllardır vampirim. Diğerlerinden çok daha büyük bir güce sahibim ve daha kontrollüyüm. Senden içerken kendimi kaptırmam. Benimle güvendesin.”

Raven alaycı bir kahkaha attı. “Güvende mi? Şu ana kadar söylediklerinden hiçbirini kendimi güvende hissetmemi sağlamıyor. Ve davetin için teşekkür ederim ama seninle sevişmekle ilgilenmiyorum.”

William yavaş bir gülümsemeyle, “Ağzın başka şeyler söylüyor, vücudun başka,” dedi. “Sana dokunduğumda kalp atışların hızlanıyor ve nefesini tutuyorsun. Gözbebeklerin büyüyor ve vücut ısın artıyor. Bunları bilen biri tahrik olduğunu düşünebilir.”

“Biyolojiye engel olamam.”

“Ben de” diye cevabı yapıştıran William, Raven’e yaklaştı.

“Bütün vampirler kadın düşmanı mıdır? Bunu bilmiyordum.”

William’ın kaşları kalktı. “Ben kadın düşmanı değilim. Hatta kadınların büyük bir hayranıyım. Sadece vücudunun zaten farkında olduğu bir şeyi dile getirdim. Benden etkileniyorsun.”

“Besleneceğin başka bir restoratör bul kendine.”

William gözlerini bir an bile onunkilerden ayırmaksızın daha da yakına geldi. “Sana verebileceğim hazzın farkında bile değilsin. Bir geceliğine dahi olsa benim aşığım olmak için gelip yalvaracak kadınlar var.”

Raven’in bakışları erkeğin ağzına takıldı.

William dudaklarını yaladı.

Raven sanki kafasındaki düşüncelerden silkelenmek istercesine başını iki yana salladı.

“O halde istekli bir partner bulmakta zorlanmayacaksın. Şimdi eğer izin verirsen...”

William genç kadının önünde durdu. “Birkaç gün içinde sana verdiğim iki kan da sisteminden tamamen atılmış olacak ve gerçek tadının hazzını yaşayabileceğim. Bunun için bir süredir bekliyorum.”

“Kanımı mı içeceksin?”

William yarım bir gülümsemeyle, “Vampirler genelde bunu yapar.” dedi.

“Ölmeyi tercih ederim.”

“Ne?” William’ın sesi duyduğu şeye inanamıyor gibi çıkmıştı.

“Uffizi’deki ilüstrasyonları çaldın ve üstüne üstlük beni kaçırdın. Ne olduğun umurumda değil. Senin seks kölen, içecek kaynağın veya herhangi bir şeyin olarak yanında kalmaya hiç niyetim yok.”

William sert bir bakışla, “Köle filan olmazdın. Bir hanedan üyesi olurdun.”

“Senin kontrolün altında olacağımı söyledin.”

“Alışılmışın bu olduğunu söyledim. Senin alışılmış biri olmadığını şimdiye dek çoktan öğrenmiş olman gerekir. Benimle cinsel ilişkiye girme konusunda belli seviyede özerkliğe sahip olacak kadar güçlü bir beynin olduğunu düşünüyorum.”

“Belli seviyede özerklik, özgürlük değildir.”

“Aşışım olmak özgürlüktür.” Uzanıp Raven’in boynuna dokundu. “Sana vereceğim hazzın tadını çıkartma özgürlüğü. Bütün dertleri geride bırakıp sadece erotik haz içeren bir hayat sürmenin özgürlüğü.”

“Kulağa hiç ikna edici gelmiyor.” Dişlerini sıkarak devam etti. “İsteğim dışında bana dokunulmasındansa kendimi öldürmeyi tercih ederim.”

William’ın gözlerinden ateş püskürüyordu. “Ben tecavüzcü değilim.”

“Sana göre.”

“Seni tecavüzden kurtardım ve bunu yapmak için üç kişiyi öldürdüm.”

“Belki de başladıkları işi kendin bitirmek istemişsindir.”

William, “*Cave!*” diyerek onu uyardı.

Öfkeden kendini kaybetmeye tehlikeli şekilde yaklaşmış olsa da gözle görülür bir çaba sarf ederek kendini sakinleştirdi.

Çenesi gergindi.

“Sırf bundan kaçınmak için hayatına son verir miydin?”

Raven başını yukarı kaldırdı. “Evet.”

“İntihar edenlere öldükten sonra ne olduğunu biliyor musun?”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Uykuya dalar ve bir daha uyanmazlar.”

“Hayır, öyle olmaz. İntihar bir insanın yapabileceği en kötü şey. Bunu aklından bile geçirmemelisin.” William genç kadının gözlerinin derinlerine baktı. “Bunu istemediğini söylüyorsun ama kızardığını görüyorum. Sana dokunmamı istiyorsun. Yatağında olmayı istiyorsun.”

Raven,” Hayır,” diye inkâr etti.

“İkna et beni.”

William’ın gri gözleri bu kez Raven’in dudaklarına kenetlendi.

Vücudunu onunkine değdirecek kadar yaklaşan William, Raven’e dokunmaksızın başını öne eğerek ağzını uzattı.

Raven, erkeğin onu öpmesini bekledi.

Ama William öpmedi.

Raven derin bir nefes aldı.

Erkek hala kıpırdamıyordu.

“Cassita” diye mırıldanan William’ın dudakları sadece bir an için Raven’inkilere değdi.

Sonra dudaklarını onunkilerin üzerine kapatıp öpmeye başladı.

Elini genç kadının uzun saçlarının arasından geçirip başının arkasını avcunun içine aldı. Genç kadını kendine doğru çekerek aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı.

Sonra dudaklarını işkence eden bir yavaşlıkla hareket ettirmeye başladı. Dudaklarını Raven'inkilere bastırarak sanki sonsuzluk kadar zamanları varmış gibi yavaşça onu öpmeye devam etti.

Raven, onu itmiyordu ama karşılık da vermiyordu. Erkeğin kollarında bir heykel kadar hareketsizdi.

Aniden dudakları ayrıldı.

Genç kadın gözlerini açtığında William'ın kapıya baktığını gördü.

"Rahatsız edilmek üzereyiz."

"Rahatsız edilmek mi?"

Daha kelimeleri bitmemişti ki kapı bir kez çalındı.

William, "Gir" dedi.

Kilidin klik sesiyle beraber kapı açıldı.

Gelen Ambrogio'ydu. "Bağışlayın Lord'um. Acil bir mesaj geldi."

"Masanın üzerine bırak."

Ambrogio masanın yanına gelebilmek için üzerine basmamaya çalıştığı kırık cam parçalarından dolayı şaşırmışsa da hiç belli etmiyordu. Raven'in boş kadehinin yanına beyaz bir zarf bıraktı.

"Başka bir şey var mı Lord'um?" Raven'i görmezden gelerek sadece William'a bakıyordu.

"Hayır. Hepsi bu kadar."

Ambrogio öne doğru eğilerek geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

William, Raven'i bırakıp masanın yanına gitti. Zarfı açıp içindekileri okudu.

Mektubu tekrar zarfın içine koyarken, "Sard!" diye bir küfür savurdu.

"O ne demek?"

"Lanet olsun demek."

"Hangi dilde?"

"İngilizce." Zarfı masanın üstüne fırlattı. "Bugünü seninle geçirmeyi umuyordum. Maalesef iş, aramıza giriyor. Bu konuşmaya

sonra devam edeceğiz. O zamana dek villa emrindedir. Lucia yemeklerini hazırlayacak ve ihtiyacın olan ne varsa temin edecek. Geri döndüğümde seni bulurum ama yarın sabahattan önce döneceğimi sanmıyorum.”

Başıyla selam verip kapıya yöneldi.

Raven onu takip etti. “Bekle. Bruno’ya ne olacak?”

William kaşlarını çattı. “Neden durmadan ondan bahsediyorsun?”

“Çünkü büyükannesi komşum. Ve Bruno benim yüzümden ölebilir.”

William’ın duruşu mesafeliydi. “Komşun hakkında kısa süre sonra endişelenmene gerek kalmayacak. Kanseri ve yakında ölecek.”

Raven, “Ne?” diye bağırdı.

“Dairene geldiğimde kanserin kokusunu koridordan alabiliyorum. Çok ileri seviyede.”

“Kanserin kokusunu nasıl alabilirsin?”

William dudaklarını birbirine bastırdı. “Yeteneklerimizden biri de bu. Hastalığın kokusunu alabiliyoruz. Ölümün de.”

Raven destek almak istercesine eliyle koltuğun arkasına tutundu. “Bruno neden bana söylemedi?”

“Büyük ihtimalle o da henüz bilmiyordur. Hiç ilaç kokusu almadım. Belki de tedavi olmayı reddetmiştir.”

“Ona yardım edebilir misin?”

“Edebilirim ama etmeyeceğim.” Ses tonu gerçekçiydi.

“Neden etmeyeceksin?”

“Sana yardım etmek için vampir kanı kullanmam beni açığa çıkarttı. Bunu bir kez daha yapmayacağım.”

“Peki, ben yapmanı isteseydim?”

William’ın çenesinde bir kas seğirdi.

“Yine de hayır derdim. Kan kanseri iyileştirir ama ona o kadar büyük miktarlarda kan vermem gerekir ki, sonucunda çok gençleşir. Bu da çok fazla dikkat çeker.”

“Acısını dindirecek kadar veremez misin?”

“Ona yardım edebilecek tek şey ölüm.”

Raven’in dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü. “Lütfen.”

“İnsanların hayatlarına müdahale etmeyiz. Sen bir istisnaydın.”

William’ın gözleri çelik gibiydi.

Sırtını dönerek kapının koluna uzandı.

Raven gözyaşlarını bastırmak istercesine yutkundu. “William, bekle.”

Genç kadın boğazını temizledi.

“Peki ya yalvarsaydım?”

William arkasını dönmeksizin, “Cevabım değişmezdi.”

Raven, “Cara’yı koruyamadım.” diye fısıldadı. “Başarısız oldum.”

Bu sözler üzerine William ona döndü.

“Cara kim?”

“Bunun tekrar olmasını izleyecek değilim. Hiçbir şey yapmadan.”

William yüksek sesle bir nefes aldı.

“Dünyayı kurtarmak senin sorumluluğunda değil. Bırak da insanlar kendilerini kurtarsınlar.”

Raven keder dolu bir sesle, “Eğer kolye ile ilgili söylediklerin doğruysa, Bruno’nun yaralanması benim suçum,” dedi. “Eğer onu takıyor olsaydım kimse yanımıza gelmezdi.”

“Pişmanlıklar için artık çok geç,” diyen William tekrar kapının koluna uzandı.

“Hayır, değil.”

Bakışlarını az ötesinde duran erkeğe çevirmişti.

“Sana geleceğimi ve yardımın için yalvaracağımı söylemiştin.” Çenesini yukarı kaldırıp devam etti. “Yalvarmak için fazla gururlu olduğumu sanıyordum, değilmişim. Bruno’nun ve büyükannesinin hayatları için sana yalvarıyorum.”

William inatla olduğu yerde durmaya devam etti.

“Hayır.”

“Lütfen, William. Lütfen.”

Erkek yine yüksek sesle bir nefes aldı. “Sana çok kolay görünebilir ama bizler dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışırız.”

“Seninle kalırım.”

William ansızın gözlerini ona dikti. “Ne?”

“Eğer Bruno’yu iyileştirir ve büyükannesine yardım edersen seninle kalırım. Sanat koleksiyonun üzerinde çalışırım. Hatta zamanla... diğer şeyleri de yaparım. Sadece beni zorlamamanı isterim.”

William öylece ona bakıyordu.

Raven, “Lütfen” diye tekrarladı. “Yardım et onlara.”

William o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki Raven onun transa girdiğinden endişelendi.

William’ın gözleri Raven’in ellerine, sonra tekrar yüzüne döndü. “Gitmene izin verene dek benimle kalır mıydın? Bu on yıllar sonra olabilir.”

Genç kadın başıyla onayladı.

“Komşuna yardım edemem. Çok riskli. Ama oğlana yardım edebilirim.”

“Her ikisi de olmalı.”

William ona sert bir bakış fırlattı. “Kıymetli içeceklerimi yaşlı bir kadın için ziyan edecek değilim. Ama oğlanın hayatını kurtarmak için birazını kullanabilirim. Ama onu da tamamen iyileştirme riskine de girmeyeceğim.”

Raven seçeneklerini düşünerek duraksadı.

William’ın ifadesi değişmeye başlamıştı. Genç kadın onun fikrini değiştireceğinden korkarak, “Kabul” dedi.

Ona doğru gelen William’ın attığı her adımda, ayaklarının altından ezilen cam kırıklarının sesi duyuluyordu.

“Bütün hayatından, galerideki işinden sırf o aptal oğlana yardım etmek için mi vazgeçeceksin? Seni tanımıyor bile.”

Raven’in gözünden tek bir damla yaş süzüldü. “Durdurabilmek için bir şeyler yapabileceğimi bilirken onun öldüğünü görmek istemiyorum.”

William hiddetle, "Seni hak etmiyor," dedi. "Görünüşün değişinceye kadar seni fark etmediğini sen kendin söylemiştin."

Raven elinin tersiyle yüzünü sildi. "Zaten benim gitmeme izin vermeyecektin. En azından şimdi bu iyi bir şeye vesile olacak."

William Raven'in yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Bana ne teklif ettiğinin farkında mısın?"

Raven gözlerini kapattı. "Evet."

William uzun bir süre boyunca kıpırdamadı.

Sonra, "Beni utandırıyorsun." diye mırıldandı.

Bu sözler üzerine genç kadın gözlerini açtı.

Erkeğin dudakları Raven'inkilerin dibindeydi. "Utanç hissetmeye çok uzun zaman oldu."

Erkeğin yüz hatlarında kararsızlık belirince Raven onun sözünden cayacağını düşünerek endişelendi.

İçgüdüsel olarak uzanıp onu öpmeye başladı.

William onun hareketine şaşırdıysa da ağzını onunkine kapatıp temaslarını kesmek istemiyormuş gibi öpüşüne karşılık verdi.

Öpüşmenin kontrolü William'a geçtiğinde Raven dengesini yitirerek destek almak için elleriyle onun pazularını kavradı.

William onu kollarında tutup vals yapar gibi odanın diğer tarafına götürdü, ta ki Raven'in sırtı raflara dayanıncaya dek. Ve dudaklarını onunkilerden bir an için bile ayırmaksızın.

Eliyle Raven'in başını tutup rafla arasında koruyucu bir set oluşturdu.

Raven bu hareketin kendini korumak için yapıldığını anlayarak dudaklarını araladı.

William'ın dili genç kadının dudaklarıyla oynamaya başladı. Acele etmeksizin onun tadına bakıyor, dudaklarını yalıyor ama ağzının içine girmiyordu.

Öpüşmeye devam ederken başparmağıyla genç kadının ensesini okşayan William, karşılık vermesi için onu kışkırtıyordu.

Raven dilini erkeğin ağzına kaydırduğında göğsünden bir iç çekiş kopan William aynı şekilde karşılık verdi.

Erkeğin tadı farklıydı. Diline nazaran ağzı daha soğuktu.

Raven geri çekildiğinde William dudaklarına son bir öpücük kondurarak alnını onunkine yasladı.

Konuşmadan önce Raven'in gözlerini açmasını bekledi. "Fedakârlığın ne kadar nadir bulunduğunu biliyor musun? Ne kadar muhteşem biri olduğunu?"

Raven başını öne eğdi, kendini köle olarak satıyordu, dünyayı kurtarıyor değildi.

William onun saçıyla oynayarak, "Sanat koleksiyonumun tadını çıkart. Bu gece sana katılmaya çalışacağım."

Genç kadın bakışlarını yerden ayırmadı.

Bir an sonra kapının açıldığını ve tekrar kapandığını duydu.

Hemen yanibaşındaki merdivenin en alt basamağına çöküp başını ellerinin arasına aldı. Siyah saçları omuzlarından öne döküldü.

Ağlamadı. Ama kalbi acıyordu.

Kendiyle ve kaderiyle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara bırakıp komşusu Lidia'yı gözünde canlandırdı.

Lidia'yı seviyordu. Ve o çok ama çok hastaydı.

Raven ısırapla inledi.

BÖLÜM 26

William kütüphanenin dışında üç adım atmıştı ki, Ambrogio'nun getirdiği mektubu masanın üzerinde unuttuğunu fark etti. Mektubu almak için kütüphaneye döndü.

İçeri girdiğinde, ellerini yüzüne kapatmış olan Cassita'nın merdivenin en alt basamağında oturduğunu ve vücudunun sarsıldığını gördü. Genç kadın ağlıyordu.

William'ın içinde bir şey kıpırdandı.

Kadının aşırı gerildiği şüphesizdi. Amerika'dan mutluluğu bulmak için Floransa'ya geldiğini kendisi söylemişti. Ve burada mutluluğu bulduğunu anlatmıştı.

Şimdiyse o mutluluktan ve çok sevdiği işinden, arkadaşlarının hayatını kurtarmak için vaz geçiyordu. Ve William onun bütün isteklerini kabul etmemişti bile. Sadece oğlana yardım etmeye söz vermişti.

İçindeki kıpırdanma arttı, acıya benzer bir histi bu.

Bu ona yabancı bir duyguydu.

Mektubu alıp ceketinin cebine yerleştirdi. Niyeti onu gözyaşlarıyla baş başa bırakmaktı. O esnada gözleri az ötede yerde duran iki nesneye takıldı: beyaz hırkayla mendile.

Hırka artık yeni görünmüyordu. Tıpkı mendili gibi, koyu renk vampir kanı damlalarıyla lekelenmişti.

Bakışları hırkanın bir top gibi yusuvarlak büzülmüş sahibine yöneldi.

Genç kadının bu görüntüsünün hiç hoşuna gitmediğinin farkına vardı. Hem de hiç.

Bir insanoğlunun hislerine ilgi duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Vampire dönüşme işleminin doğası gereği, insani hislerinin ve hatıralarının çoğu yok olmuştu.

Ama kaybı hatırlıyordu. Yüzyıllardır kimseyi sevmemiş olsa da, sevdiği biri için endişelenmeyi ve içinin acımasını hatırlıyordu. Kendisinin ve türünün sevmek kapasitesi olmadığına inansa da bu duyguları hatırlıyordu.

Empati konusunda deneyim sahibi olmasa da, güzel ve cesur Cassita'nın arkadaşları için, belki de kendisi için ağlamasını seyrederken onun neler hissettiğini anlayabiliyordu.

Daha da ötesi, genç kadının karakterinin en büyük özelliğini görebiliyordu şu an.

Cassita bir koruyucuydu.

Başkalarıyla –evsiz bir adamla ve komşularıyla bile– o kadar derinden ilgilenen biriydi ki, onlara yardım etmek için kendini feda etmek dahil her şeyi yapmaya hazırdı.

Genç kadındaki bu niteliğin daha önce farkına varmamıştı. Ama artık bu özelliğin, onun karakterinin en derinlerine işlemiş olduğunun farkındaydı.

Bu açıdan ve pek çok diğer açıdan genç kadın, masasındaki çekmecedeki resmini sakladığı kadını andırıyordu. William uzun yıllar önce o kadını hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunun sonucunda kadın en ağır bedeli ödemişti.

Ona olanlardan dolayı duyduğu öfke ve pişmanlık yüzünden Cassita'nın hayatını kurtarmak için bir istisna yapmıştı. Şimdiyse yaralı tarla kuşunu almış ve içindeki iyiliği, asaleti kullanmıştı, hem de ne için? Kendi bencil amaçları için mi? Cinsel birliktelik için mi?

Genç kadının kanamasını durdurmak için kullandığı beyaz hırkaya kayd bakişları. Onun bir vampir olduğunu bile bile yardımına koşmuştu genç kadın. Şimdi de kütüphanesinde oturmuş ağılıyordu çünkü onu, arkadaşlarının hayatı için kendi hayatından vazgeçmek zorunda bırakmıştı.

William bir an kendinden tiksindi.

“Cassita,” diye fısıldadı.

Genç kadın başını kaldırdığında gözyaşlarıyla ıslanmış görmeyi beklediği yanaklarının bunun yerine kıpkırmızı olduğunu fark etti. Yeşil gözleri suluydu ve acınacak haldeydi. Acınacak halde ve pişmanlık dolu.

William’ın göğsündeki ağrı artmıştı.

“Fikrimi değıştirdim.”

Paniğe kapılan Raven, “Hayır,” diye bağırdı. Oturduğu yerden sıçrayarak erkeğin önünde dikildi. “Lütfen sözünden dönme. Lütfen.”

Onu susturmak için elini kaldıran William başını iki yana salladı.

“Gitmene izin vermeye karar verdim.”

“Bunu yapamazsın. Bir anlaşma yaptık. Onlara yardım edeceğini söyledin.”

“Evet” Bakışlarını genç kadının gözlerine kenetleyip en samimi haliyle, “Verdiğim sözü onurlandıracağım ve oğlana yardım edeceğim.” dedi. “Ayrıca Ambrogio’ya komşun için gerekli ilaçları temin etmesini söyleyeceğim. Onun için yapabileceğimin en iyisi bu.”

Raven’in gözleri kısıldı. “Peki ya karşılığında ne istiyorsun?”

William başını salladı. “Karşılık yok. Bunları sana hediye olarak sunuyorum.”

“Beni buraya mahkûmun olarak getirdin. Şimdi de gitmeme izin verip istediğim şeyi yapacaksın öyle mi? Sana inanmıyorum,” diyen Raven, kollarını vücuduna sardı.

William'ın yüzü düşünceliydi. "Başkalarının hayatı için kendi hayatını teklif ederek beni utandırdın. Onurumu kurtarmaya çalışıyorum."

Genç kadın şüpheli bakışlarla onu süzdüyse de sessizliğini korudu.

William eliyle uzanıp onun yüzüne dokundu. "Kafesteki bir kuş asla özgür bir kuş kadar güzel değildir Cassita. Yeterince yaralandın. Yaralarına yenilerini eklemeyeceğim."

Sert bir baş işaretleriyle gitmek için arkasını döndü.

Raven uzanıp onun kolunu tuttu. "Gidebilir miyim?"

William onun tuttuğu eline bakıp gözlerini genç kadının umut dolu gözlerine çevirdi.

"Burada kalsan güvende olurdun. Ama seni alıkoymayacağım."

Bir anda rahatlayan Raven erkeğin kolunu bırakıp elini ağzına götürdü.

William uyarır gibi bir elini havaya kaldırdı. "Ama bana bir söz vermen gerekiyor."

"Ne?"

"Korumamı kabul edeceğine dair. Seni temin ederim bu kendi güvenliğin için."

"Evime gidebileceksem tamam."

William elini indirdi. "Geri döndüğümde seni ırkımın bazı üyeleriyle tanıştırmak istiyorum."

Raven itiraz etmek için ağzını açtıysa da William araya girdi.

"Maximilian ile Aoibhe seni gördü. İkinci görüşlerinde seni alacaklardır. Korumam altında olduğunu duyurup birkaç önlem aldığımızdaysa kimse sana dokunmaya cüret edemeyecektir. O zaman seni evine götüreceğim."

"Şimdi gitmeyi tercih ederdim."

William'ın ifadesi bir anda değişerek sertleşti. "Bu şartım tartışmaya açık değil. Ya kabul edersin, ya da etmezsin."

Genç kadın çabucak, "Kabul ediyorum." dedi.

“Güzel.” William bir tutam saçı genç kadının yüzünden geri ittiğinde, gözlerinden kadim bir keder okunuyordu. “Günün tadını çıkart Jane.” diyerek kapıya yöneldi.

Raven erkeğin birkaç adım atmasını seyrettikten sonra ona seslendi.

“Benim adım Raven.”

BÖLÜM 27

Raven'in dünyaya bakış açısı değişmişti. Sanki evrenin yer merkezli olduğunu kabul ediyorken bir anda güneş merkezli olduğunu anlamak gibiydi bu. Bir de tabii bu güneş merkezli evren versiyonunda, insanlardan beslenen ve bıçak yaraları birkaç dakika da iyileşen doğaüstü yaratıklar vardı.

Tam bir duygu karmaşası yaşamıştı; korku, merak, rahatlama, öfke ve hatta bazı anlarda arzu. William yanından ayrıldığında bitkin düştüğünün farkına varan Raven üst kattaki yatak odasına gidip yatağa kıvrıldı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. William onu diğer vampirlerden koruyacağına ve gitmesine izin vereceğine söz vermişti.

Geçmişte de Raven'i korumuştı ama gelecekteki korumanın neler içerdiğinden endişeliydi Raven. Onu Maximilian ve Aoibhe'yle tanıştırmayı planladığını zaten söylemişti. Resmi bir tanıştırmayla iple çektiği söylenemezdi Raven'in.

Eğer, dürüst olması gerekirse, William'dan etkilendiğini itiraf etmesi lazımdı. O gözleri, ağzı, görünüşü... Pek çok yönden çekici ve yakışıklıydı. Raven'i o kadar şiddetli bir şekilde öpmüştü ki, ne-

redeyse erkeğin hafif bir etkilenmeden daha fazlasını hissettiğine inanacaktı.

Neredeyse.

En azından fikrini değiştirmesini sağlamıştı. Bu da küçük bir zafer sayılmazdı.

Aralarında geçen olayları ve William'ın arkadaşlarıyla yapacağı görüşmenin tehlikeli sonuçlarını düşünüp endişelenmektense sanat koleksiyonuna odaklanmak, Raven'i rahatlatmıştı.

Geç bir öğle yemeğinden sonra Lucia ve Ambrogio'dan, iki parçayı –alt kattaki Michelangelo'yu ve yatak odasındaki Primavera versiyonunu– incelemesi için yardım etmelerini istedi.

Tabloları duvardan çıkartıp dikkatli bir şekilde yemek odasındaki beyaz bir örtü serdikleri masanın üzerine koydular.

Raven tablolara Ambrogio'nun tedarik ettiği beyaz pamuk eldivenler olmadan dokunmamaya dikkat ediyordu. Eserlerin her bir karesini büyüteçle incelerken bir yandan da gördüğü yıpranmış veya hasar görmüş yerleri Lucia'ya not ettiriyordu.

Gerekli aletleri kullanamadığından resimlerin yaşını tespit edemeyen Raven, tahmin yürütmek zorundaydı. Çıkarımlarına göre her ikisi de gerçek görünüyordu.

Profesör Urbano'nun fikrini alabiliyor olmayı diliyordu, özellikle de Michelangelo gibi görünen tabloyla ilgili. Eğer gerçekse, bu çalışma sanat tarihini değiştirecek güce sahipti.

Michelangelo'nun hayatı boyunca tek bir eseri tamamladığına inanılıyordu. Tebeşir ve mürekkeple eskizler çizmiş, ahşap üzerine boyamalar yapmıştı ama daha çok heykele ağırlık vermişti, bir de Sistine Şapeli'nin tavanı vardı tabii.

Öğleden sonra Raven ara ara Lucia veya Ambrogio ile sohbet etmeye çalıştı. Her ikisi de nazık ama mesafeli ve tamamen keyifsiz tavırlar içerisindeydi.

William ile ilgili sorular yönelttiyse de bunların çoğu ya sessizlikle ya da konunun değiştirilmesiyle karşılandı. Çalışanları erkeğin

İngiliz aristokrasisindeki konumuyla ve Floransa şehrine olan sevgisiyle alakalı şeyler anlattılsa da uygunsuz herhangi bir konudan dikkatle kaçındılar.

Genç kadın ikilinin, William'ın doğaüstü aktivitelerinden haberdar olup olmadıklarını merak ediyordu. Hizmetkârlar için düzenlenmiş Stepford tarzında bir eğitim programından geçip geçmediklerini de düşünmeden duramadı.

Hangisi doğruydı bilemiyordu ama emin olduğu tek bir şey vardı; William'ın çalışanları onunla ilgili hiçbir sırrı ifşa etmez veya erkeğin emirlerine karşı gelmezlerdi.

BÖLÜM 28

Aynı gece saat onda Raven ve William, Luka adındaki iri yarı bir adamın kullandığı siyah bir Mercedes'in arka koltuğunda oturuyorlardı. Pencereler onları meraklı gözlerden uzak tutacak şekilde filmle kaplıydı.

İki saat önce William villaya döndüğünde, Raven'e siyah giymesini ve mümkün olduğunca tenini örtmesini söylemişti. Sebebini sorunca sabırlı bir şekilde türünün birkaç üyesiyle buluşacaklarını açıklamıştı. (Gerçi bunu zaten bilen Raven için hiç de bilgilendirici bir açıklama değildi bu.)

Raven dehşet içindeydi ama buluşmadan sonra William'ın onu evine bırakacağını düşünüp cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Özgürlüğü için minnettar olmasına rağmen William'ın sanat koleksiyonundan ayrılma düşüncesi onu üzüyordu. Eserleri incelemek, hatta bazılarını restore etmek için geri gelebilmeyi umuyordu. Merakının bir kısmı da eserlerin sahibine yönelikti. Rahat bir zamanda, erkeğin Rönesans döneminde yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlatıp anlatmayacağını düşündü.

Bu olasılık çok ilgisini çekmişti.

Kavisli yolda şehre doğru ilerliyorlarken Raven siyah ipek elbisesinin kenarlarını düzeltip dizlerini örttü. Bacakları siyah çorapla

kaplıydı ve ayağında, aşırı pahalı ve yüksek topuklu, özel tasarım ürünü bir çift siyah ayakkabı vardı.

William boynunu örtmesinde ısrar edince Lucia ona siyah klasik model bir Hermes eşarp getirmiş ve Raven de onu dikkatle boynuna dolamıştı. (Raven giderek haşmetmeaplarının siyaha dair bir takıntısı olduğuna inanmaya başlıyordu.)

Elleri ve yüzü hariç her yeri tamamen siyahla kaplıydı. Yerinde duramayarak huzursuzca parmaklarıyla tempo tuttu.

William uzanıp elini avcuna kenetledi.

“Özür dilerim.” Utandığını belli eden bir gülümsemeyle erkeğe baktı. “Gerginim.”

“Bu gayet yerinde bir tepki. Elbiseyi beğendin mi?”

“Hem de çok, teşekkür ederim.”

William gülümsedi. “Çok güzel görünüyorsun.”

Raven teşekkür mahiyetinde erkeğin elini sıktıysa da ona inanmamıştı. Elbisenin kumaşı harikaydı ama ipek vücuduna yapışmıştı. Her ne kadar Lucia ona vücudunu düzleştirecek iç çamaşırları temin etmiş olsa da, genç kadın karnının, kalçalarının ve poposunun çok belirgin olduğunu ve kumaşın vücut ölçülerini daha da ortaya çıkarttığını biliyordu.

“William’ın kana olan açlığı, görme yeteneğini etkiliyordu galiba.”

“Lucia elbiseyi senin seçtiğini söyledi.”

“Benim talimatlarım doğrultusunda satın aldı, evet.” Erkeğin bakışları yüzünden vücuduna ve bacaklarına kaydı. Gözlerinden hayranlık okunuyordu. “Etrafımı güzellikle sarmayı seviyorum.”

Raven alaycı bir şeyler söylememek için kendini zor tuttu.

“Vampirlerin arabayla seyahat etmelerine şaşırdım. Veya motosikletle.” Gözünün ucuyla William’a baktı.

“Bu araba bir güvenlik önlemi. Motosiklete gelince, hızı seviyorum.” Aydınlık bir gülümsemeyle Raven’e baktı. “Eee, güzel Jane,

neden isminin Raven (kuzgun) olduğunu söyledin? Kuzgunlar leşçil hayvanlardır. Leşle beslenirler.”

Genç kadın başını cama doğru çevirdi. “Fark etmez. Benim adım bu.”

William, onun elini sıktı. “Neden Raven diye çağrılmak istediğini söyle bana.”

“Çünkü zekiler. Bağımsızlar.” Bir an duraksadı. “Hayatta kalmak için mücadele ediyorlar.”

William başparmağıyla onun başının arkasına dokundu. “Peki, sen hayatta kalmak için nasıl bir mücadele verdin küçük Kuzgun?”

Sesi o kadar alçak ve merak doluydu ki Raven başını çevirip ona baktı. Sanki cevabı çok önemliymiş gibi hissettiren erkek merakını saklamıyordu.

“Bundan bahsetmek istemiyorum. Özellikle bu akşam.”

Bakışları istemsizce ayağına çevrildi.

William’ın gözleri de onun bakışlarını izledi. Kaşlarını çatan William, “Bir şey seni güçlü kılmış,” dedi. “Vampir kanının insanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğu doğru ama sanırım senin dirençli oluşunun sebebi başka.” Bir an duraksadıktan sonra, “Cara kim?” diye sordu.

Raven, “Kızkardeşim,” diye fısıldadı.

“Benim de kızkardeşim vardı.”

Raven merakla ona döndü. “Senden büyük mü küçük mü?”

“Küçük. Ben en büyükleriydim. İki kız dört erkek, toplam altı kardeşlik.”

“Ben de hep bir ağabeyim olsun istemiştım.”

“Sadece Cara’yla ikiniz mi varsınız?”

Raven başıyla onayladı.

William ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

Bakışları Raven’i daha da germiştı. Eliyle saçlarını geri attı.

“Bana öyle bakmayı kes.”

“Neden? Güzel şeylere bakmayı severim.”

Raven, “Yaa, tabii” diye homurdandı.

“Ve uzun zamandır senin kadar ilgi çekici birini görmemiştim. Ama sen bir tarla kuşusun, kuzgun değil.”

“Bende sana ait bir sürü Euro var,” diye bilerek konuyu değiştirdi Raven.

“Acil bir durum için sakla onları.”

Raven onunla tartışmak istese de karşı çıkmanın faydasız olacağına karar verdi. “Benim yakınımda olmak seni rahatsız ediyor mu?”

William şaşırmış görünüyordu. “Hangi açıdan rahatsız?”

“Kendini aç hissettiriyor mu?”

Sorduğu soru Raven’i de rahatsız etmişti. Erkeğin beslenme alışkanlıklarını düşünmek istemiyordu.

“Önceden beslendim. Esas tadın sana verdiğim kandan dolayı maskelenmiş durumda ama birkaç gün sonra...” Cümlesine imalı bir tonla son verdi.

Genç kadın ona tiksindir gibi baktı.

“Dikkatle yapıldığında can yakmaz.” William yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Seni yatağıma götürüp iki aşığın tadını çıkarttığı bütün hazları birer birer deneyimlerdik. Sana dokunur, keyif verirdim. Vampirler saatlerce sevişebilirler. Sana hayatının en büyük hazını yaşayacağına dair söz verebilirim. Orgazmın doruklarına tırmandığın zaman senden beslenirdim. Çok erotik ve keyif verici bir deneyim olurdu senin için de.”

Raven erkeğin mükemmel dudaklarının hareket edişiyle ve ağzından dökülen kelimelerle yanaklarının ısındığını hissetti.

Gözlerini kapatıp erkeğin ağzına doğru hissettiği manyetik çekimi def etmeye çalıştı. Araba tepeyi aştıktan sonra bir dönüş yaptı.

Genç kadın dışarı baktı.

“Nereye gidiyoruz?”

William’ın ifadesi ciddileşti. “Hastaneye gidiyoruz. Senin oğlanın durumu kötüye gidiyormuş. Acilen onu görmem gerekiyor.”

“Ona yardım edebilir misin?”

“Evet ama sadece onu hayatta tutacak kadar kan vereceğim. Bu şekilde onu daha uygun bir zamanda ziyaret etmek için vakit kazanmış olacağım. Hastanede olmak beni açığa çıkartır.”

“Teşekkür ederim.” Ne kadar samimi olduğunu göstermek istercesine erkeğin gözlerine baktı.

“Bir şey değil. Ben hastanedeysen burada Luka ile kalacaksın. Ve hiçbir şart altında arabadan çıkmayacaksın. Anladın mı?”

“Ya Luka birkaç balıkla şekerleme yapmaya karar verirse?” Raven sırtışını bastırmaya çalıştı.

Ve başarısız oldu.

William kaşlarını çatarak, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Baba’yı seyretmedin mi?”

William’ın yüzünde neden bahsettiğini anladığına dair bir işaret yoktu.

“Bilirsin ya, hani şu meşhur filmi?”

William boğazını temizledi. “Filmleri banal buluyorum.”

Raven bir kahkaha attı. “Tabii ki banal buluyorsundur. Bir ara *Baba* filmini izlemen gerekiyor. Bugüne dek yapılmış en iyi filmler-dendir, *Casablanca* gibi.”

“Bu filmleri benimle izler miydin?”

Raven şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “İzlememi ister miydin?”

William parmaklarıyla Raven’in bileğini okşadı.

“Senin eşlik edeceğin bir akşamdan daha çok keyif alacağım bir şey gelmiyor aklıma şu an, sadece film izlese bile.”

Genç kadının dikkati William’ın parmaklarına odaklanmıştı. Bu harika bir duyguydu.

“Tamam, ama bir şartım var.”

William bir an duraksadı. “Nedir?”

“Sanat koleksiyonunu incelememe izin verirsen.”

William kaşlarını çatı. “Bu muydu şartın?”

“Nelere sahip olduğunu görmek ve ne durumda olduklarımı tespit etmek isterim. Sonra da onları restore etmek için ne yapılması gerektiğini söylerim.”

“Koleksiyonumun genişliği düşünüldüğünde bu kapsamlı çalışmanın karşılığında benimle oturup film izleyeceksin, öyle mi?”

Raven, erkeğin çatık kaşlarına baktı. “Bana engel olmayacağına dair söz vermen gerekiyor. Özgürlüğümü istiyorum.”

“Sana zaten bunun sözünü verdim.” William alınmış gibiydi.

Siyah gömleğinin manşetlerini düzeltti. Raven kol düğmelerinin zambak şeklinde olduğunu ve altından yapıldığını fark etti.

“Villaya istediğin zaman girebilmen için gerekli düzenlemeleri yapacağım.” William ona ateşli bir bakış fırlattı. “Belki zamanla sana eşlik etmemi daha farklı sebeplerle arzu etmeye başlarsın.”

Raven tekrar pencereye dönüp, “Reddedemeyeceğim bir teklifte bulundun.” diye mırıldandı.

“Anlayamadım?”

“Yok bir şey.”

William’ın gözleri kısıldı. Ama terslenecek olduysa da vazgeçerek, “Hastane sonrasında seni soydaşlarımla tanıştırmaya götüreceğim.” dedi. “Seni beklemiyor olacaklar. Ne olursa olsun, söylenen veya yapılan her şey senin için normalmiş gibi davranacaksın.”

Şimdi Raven korkmuştu işte. Erkeğin kelimeleri midesinin burulmasına sebep olmuştu.

William elini uzatıp Raven’in gözlerini görebilmek için çenesinden tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi.

“Seni yeraltına indirmek üzereyim Persephone. Cesur olabilecek misin?”

Raven yutkundu. “Sanırım.”

“Ben eminim.” Gülümseyerek paşparmağını Raven’in alt dudağında gezdirdi.

“Geriye tek bir şey kalıyor.”

Raven merak dolu bir bakış fırlattı.

William, Raven'in dudağına dokunduğı başparmağını ağzına götürüp tadına baktı.

"Son yirmi dört saati akıl uçurtan bir zevk yaşayarak yatakta benimle geçirmişsin gibi davranman gerekecek."

William'ın tanıdıklarından Raven'in ödü kopuyordu. Bir beslenme partisi çılgınlığına veya daha korkutucu bir şeylere tanık olmayacağını umuyordu. O şartlar altında cesur davranabileceğinden hiç emin değildi.

William hastanede çok zaman kaybetmedi. Geri geldiğinde, Bruno'nun odasına girip ona, durumunu stabilize edecek kadar kan vermeyi başardığını söyledi. Hastanedeki bir bağlantıları, gelişmelerden onları haberdar edecek ve bunlar Raven'le paylaşılacaktı.

Mercedes şehir merkezine ilerlerken William cebinden siyah ipek bir kumaş çıkartıp Raven'e arkasını dönmesini işaret etti.

Genç kadın ipeğe endişeli bir bakış attı. "Neden?"

"Gözbağı senin bu deneyimi daha kolay atlatmana yardımcı olacak."

"Gözlerimin bağlanmasıyla ilgili hiçbir şeyin kolay diye nitelendirilebileceğini sanmıyorum." Yeşil gözleri temkinliydi.

William elindeki siyah ipekle oynuyordu.

"Seni görmemen gereken bir yere götürüyorum. Bu seni koruyacak ve sakın kalmana yardım edecek."

Raven kıpırdamadan kumaşa bakmaya devam etti.

William, genç kadının artan kalp atışlarını ve zayıf nefes alışverişlerini dinlerken başını yana eğdi. Genç kadının tenindeki endişenin kokusunu alabiliyordu.

İpeği dizine koyup kolunu Raven'in omzunun arkasından geçirdi ve onu kendine çekti.

"Raven."

Gerçek ismini erkeğin dudaklarından ilk kez duyan Raven bakışlarını ona çevirdi.

“Sakinliğini korumana ve cesur olmana ihtiyacım var. Gözbağı buna yardımcı olacak. Aksi halde zihin kontrolü kullanmam gerekecek.”

“Zihin kontrolü mü?”

“Vampirler insanları manipüle etme yeteneğine sahiptir ama bu güçlü beyinlerde işe yaramaz. Sende işe yarayacağından şüpheliyim. Ama işbirliği yapmazsan bunu denemek zorunda kalacağım.”

“Bir tür Jedi zihin oyunu gibi mi yani?” Raven bir elini havada salladı. “Bu tanıdık görünen robotlara aldırış etmeyin.”

William kaşlarını çattı. “Alakasız olmayan şeylerden bahsetmeyi keser misin? Yapmak üzere olduğumuz şey tehlikeli. Bir şeyler yolunda gitmezse ölecek olan ben değilim.”

“Komik olmaya çalışıyordum.”

“Vampirler komediyle ilgilenmez. Şimdi, gözbağını takacak mısın takmayacak mısın?” Sabırsızlığı öfkeye dönüşmek üzereydi.

“Takacağım.” diyen Raven sırtını döndü.

William, ipeği gözlerinin hizasından geçirip arkadan düğüm attı. Sonra elini genç kadının omzuna koydu.

“Cesur ol, Raven.”

Raven kendini cesur hissetmiyordu ama başka şansı yok gibiydi. Odaklanarak derin nefes almaya ve vermeye başladı. Arabanın bir süre daha gittikten sonra dönerek bir yere girdiğini hissetti. Kısa süre sonra araç durdu.

William arabadan çıkması için kolundan tutarak ona yardım etti. Zeminin taş olduğunu hisseden Raven, Floransa’daki eski binalardan birine girdiklerini tahmin etti.

Riccardi Sarayı’nda olup olmadıklarını merak ediyordu.

William onu bir sürü koridordan ve kapıdan geçirdikten sonra beraberce aşağı doğru kıvrılan merdivenlerden inmeye başladılar. Merdivenlerden inmek o kadar uzun sürmüştü ki Raven yeryüzünün çekirdeğine inip inmediklerini düşünmekten kendini alamadı.

Nihayet merdivenden inişleri bittiğinde bir kapıdan geçerek yankı yapan bir koridordan geçtiler. Raven, kadın ve erkek sesleri duyuy-

yordu ama hiç çocuk sesi yoktu etrafta. Çeşitli dillerde konuşmalar duyuldu ve Raven bazılarının hangi dilde olduğunu çıkartamadı.

Sonra kahkahalar ve cinsel ilişkide çıkartılan inlemeler duyuldu.

Yeraltının vampirler için bir tür seks kulübü olup olmadığını düşünürken yanakları kızardı. Bu erotik inlemelerin orgazm anında kanını vermeye gönüllü olan insanlardan gelip gelmediğini merak ediyordu.

William, “Şimdi sakin ol,” diye fısıldadı.

Eliyle genç kadının elini sıktıktan sonra tekrar kolunu tutmaya devam etti.

Raven titrememeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Etraflarını saran hava rutubetliydi ve küf kokuyordu.

Genç kadın öksürdü.

“Ne duyarsan duy, cesur ve sessiz ol.” diyen William’ın tutuşu sertleşti.

Raven’in midesi bulanıyordu.

Bir kapı açıldı ve geniş bir alana girdiler. Raven bağırış sesleri ve metalin metale çarparken çıkarttığı seslerinin yankılanmasını duya-biliyordu.

Hafifçe çenesini kaldırdı.

William’ın bütün uğraşlarına rağmen gözbağı hafifçe yana kaymıştı. Burnunun sağ tarafındaki bir yer açıldığından başını çevirdiğinde küçük bir görüş alanı kazanmıştı.

Ve o an gördükleriyle şaşkına döndü.

Spor salonuna benzeyen kocaman bir yere tepeden bakan bir balkondaydılar. Alt katta kadın ve erkekler birbirleriyle savaşıyordu. Bazıları silah kullanıyor, bazılarıysa sadece vücutlarını kullanıyordu.

Raven kıpırdamamak için elinden geleni yaparken, bazılarının yerden sıçradığını ve uçtuğunu gördü. Ayrıca bazılarının ölümcül yaralar almasına rağmen dövüşlerine devam ettiğine dikkat etti.

İstemsiz olarak bir küfür savurdu.

“Ses yok.” William bir kez daha elini sıktı.

Bu g6rd6kleri imkânsız şeylerdi. Yerçekimine karşıydı. Raven'in o ana dek inandığı her şeye karşıydı.

Zaten bildiğı bir şeyin doğrulandığını düşündü genç kadın: William ve ırkı, her neyse neydi ama kesinlikle insan değillerdi.

William onu bir başka kapıdan geçirip koridora benzer bir yere çıkarttı. Etraf karanlıktı ve sadece duvarlardaki meşalelerle aydınlatılıyordu.

İleri doğru yürürlerken Raven yeraltının taştan yontulmuş olduğunu fark etti.

Uzaktan sesler geliyordu ama yanlarından kimse geçmedi.

Durduklarında Raven bir başka kapının açıldığını duydu. William onu küçük, karanlık bir odaya soktu.

Raven önce bir kibrit sesi duydu, sonra da dumanın kokusunu aldı. Kısa bir mesafe ötesinde küçük bir ışık belirdi.

William bir mum yakmış olmalıydı.

“Şimdi sakinleşmeye çalış.”

Raven derin derin nefes alıyordu.

Açılan bir şişenin ve dökülen bir sıvının sesini duydu. William soğuk ve küçük bir şey tutuşturdu eline.

“Bu Vin Santo. Yavaş iç ama hepsini bitir. Seni rahatlatacaktır.”

Raven bardağı burnuna götürüp kokladı.

Sonra küçük yudumlarla hepsini içti.

“İnsanlar zihin kontrolünde değillerse veya gıda kaynağı olarak sunulmuyorlarsa buraya getirilmeleri yasaktır. Bütün iraden benim kontrolüm altında gibi davranman gerekiyor. Yoksa hayranı olmaya başladığım tarla kuşunu susturmak zorunda kalırım.”

BÖLÜM 29

“**B**unun anlamı ne? Neden toplantıya çağırıyoruz?”

Aoibhe uzun adımlarla Riccardi Sarayı’nın konsey salonuna girdi. Karmaşık bir ruh hali içindeydi.

Pierre omuzlarını silkti. “Kimse bilmiyor. Emir Prens’in kendisinden geldi ve erteleme kabul etmez biliyorsun.”

“Ama hangi amaçla?” Aoibhe dikkatini Lorenzo’ya çevirdiğinde erkek başını iki yana salladı.

“İstihbarat ağından bir şey geldi ama her nedense doğrudan Prens’e gitti. Ben görmedim.”

Aoibhe kaşlarını çatı. “Bu çok anormal. Sen emir komuta zincirinde ikinci sıradasın.”

Lorenzo cevap verecekmiş gibi ağzını açtıysa da hemen kapattı.

“Max nerede?” Aoibhe gözleriyle odayı taradı.

“O da çağrıldı.” Lorenzo salondaki yerini alıp oturdu.

Aoibhe oturmakta olan Niccolo’ya baktı. “Devriyelerle ilgili sorun var mı?”

“Kesinlikle yok. Her şey plana uygun ilerliyor.” Niccolo’nun sesi hiç dostane değildi.

Aoibhe hafifçe ellerini çırpı. “Başını korumaya çok heveslisin galiba Nick.”

“Vücuduma bağlı en azından.”

Kadın, “Şimdilik.” diye mırıldandı.

“*Perche la fortuna e dona, et e necessario, volendola tenere sotto, batterla et urtarla.*” diyen Niccolo koyu gözlerini Aoibhe’ye dikmişti.

Kaşlarını çatan Aoibhe tehdit dolu bir tavırla ayağa kalkıp öne doğru adım attı. “Beşyüz yıl geçti ve sen hala bu saçmalıkları ezbere mi okuyorsun? Dayak yemek neymiş göstereceğim sana ahmak şey.”

“Aoibhe” diye keskin bir sesle uyardı Lorenzo. “Sir Machiavelli’yi kışkırtmayı bırak artık.”

Aoibhe itiraz etmek için ağzını açtıysa da o esnada içeri Max ve onun peşinden Gregor girdi. Aoibhe tekrar yerine döndüyse de Niccolo’ya doğru birkaç hakaret savurmaktan geri kalmadı.

Lorenzo elindeki asayı yere vurup, “Konsey toplantısı başlamaya hazırdır,” dedi.

Prens içeri girerken bütün konsey üyeleri ayağa kalktı.

Arkasındaki genç kadını görür görmez hepsinin boğazından hırlamalar döküldü. Altı vampirin tamamı kadının baş döndürücü kokusunu içlerine çekip açlıkla başlarını kadına çevirdiler.

BÖLÜM 30

Raven'in tek yapabildiği hareket etmeye devam etmektir. Bacağı ağrısa da topallamayı inatla reddediyordu. Tıpkı sıcak bir yüzeyde sıçrayan kedi gibi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla taş zeminde ağır adımlarla ilerliyordu.

William kolundan tutsa da erkeğin varlığı Raven'in korkusunun azalmasına sebep oluyordu. Kulağına hayvansı hırlamalar ve kükremeler geldi. Sanki etrafını sarmış gibiydiler. Bir an için William'ın onu ölüme getirip getirmediğini düşündü çaresizce.

William, onu öne doğru çekti ve Raven hemen yandaki bir sandalyenin altında bir çift ayakkabı gördü. Birkaç adım daha attılar ve William sandalyelerin önünde Raven'in durmasını sağladı.

Eli Raven'in kolunu tutmayı bıraktığında genç kadın arkasından uzanmamak için kendini zor tuttu.

Kalbi çılgın gibi atıyordu.

Sırtını yakan gözleri hissedebiliyordu. Arkasındaki iki adamın yakınlığının bilincindeydi.

Gözbağının altında gözlerini kapatıp tepki vermemeye çalıştı.

"Dikkatimizi gerektiren bir durum söz konusu" William'ın emredersine çıkan İtalyanca konuşması, Raven'i daldığı düşüncelerden çıkarttı ve başı sesin geldiği yere döndü. "Öncelikle bir duyurum var. Bir evcil aldım." Bir an için duraksadıktan sonra devam etti. "Hiç

kimse onunla konuşmayacak, yanına yaklaşmayacak veya ona dokunmayacak. Bu duyuru halka da bildirilecek ve hiçbir istisna gözetilmeyecek.”

Raven sağ tarafında bir hareketlenme duydu.

“Affınıza sığınıyorum Prens'im. İnsanların Teatro dışında yer altına gıda kaynağı olmaları haricinde getirilmelerinin yasak olduğunu size hatırlatmaktan dolayı çok üzgünüm.” Erkeğin konuşması saygı doluydu ama ifadesi kesindi.

“Evet Niccolo, kuralları koyan ben olduğuma göre onlardan gayet net haberdarım.” William'ın sesi buz gibiydi.

Lucia ve Ambrogio'nun erkeğe Lord'um diye hitap etmeleri Raven'i yeterince şaşırtmıştı. Şimdiyse ona Prens deniliyordu.

Bir şeyler dememek için kendini zor tuttu.

William devam etti. “Gördüğünüz üzere, gerekli tedbirler alındı. Ki, Maximilian olmasaydı bu ziyaretin gereksiz olacağını belirtmem gerekir.”

Raven'in kulaklarına mırıldanmalar geldi.

“Maximilian evcilime yanaştı, onunla konuştu ve hatta onu sahiplenmeye çalıştı. Aoi bhe'nin de onunla konuştuğu duyumunu aldım” William'ın sesi bıçak gibiydi.

“Affınıza sığınıyorum Lord'um. Onun size ait olduğundan habirim yoktu.” Kadının genç ve çekici çıkan sesi, Raven'in kulağına müzik gibi geldi. Bir gece öncesinden tanıdıktı bu ses.

“Evcilin sürekli size eşlik edecek mi Prens'im?” Ses daha genç bir erkeğe aitti.

“Ona belli ölçüde özgürlük vermek niyetindeyim Lorenzo. Devlet işleriyle de meşgul olmam gerekiyor ve her dakika sevişemem.”

Birkaç kıkırtı duyuldu.

Raven yüzünün yanmaya başladığını hissetti.

“Ama sizin işaretinizi taşıyacak, değil mi?” diye sordu Lorenzo.

“Elbette. Yanlış anlamaların önüne geçmek için ona bunu veriyorum.”

Raven yanına gelen ayak seslerini duydu.

William, "Diz çok." diye emretti. Sesi hemen önünden geliyordu.

Raven dizlerinin üzerine çöktü. Zemin sert ve nemliydi.

William uzanıp Raven'in sağ elini kaldırdı ve bileğine soğuk bir şey geçirdi.

Raven, gözbağının kaydığı yerden bunun, sarmal şekilde iç içe geçmiş üç zincirden oluşan altın bir bilezik olduğunu gördü. Tam ortasına zambak şekli oyulmuştu.

Raven, bu zambak şeklinin William'ın kol düğmeleriyle aynı biçime sahip olduğunu fark etti.

"Eyaletin sembolünü taşıdığı sürece, bana aittir. Bana ait olana bulaşan herkes yok edilecektir." William sözlerinin etkisini arttırmak ister gibi duraksadı. "Tbarra'nın kaderini hatırlayın."

Erkeğin eli Raven'inkine uzandı ve belli belirsiz bir şekilde sıkıktan sonra tekrar geri çekildi. Bu hareket Raven'i rahatlatmaya yetmişti.

"Benim için endişeleniyor olmalı."

William'ın "Ayağa kalkabilirsin." diye emreden sesi duyuldu.

Raven dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. William'ın uzaklaştığını duydu.

"Başka bir sahibin evcilini sahiplenemezsin."

Raven, Bruno'ya saldıran adamın alçak ve kalın sesini tanıdı. Adamın hemen arkasında durduğunun bilincine vardığında bir ürpertinin bütün vücudunu kapladığını hissetti.

Öne doğru hamle yapmamak için kendisiyle savaştı.

Lorenzo ani bir çıkışla, "Ne demek istediğini açıkla!" dedi.

"Bu ufaklığa dün gece rastladım. Kanında iki farklı kan daha var. Bir başkasının evciliymiş."

William, "Sessizlik!" diye kükredi.

Oda bir anda sessizliğe büründü. Raven'in kulakları en küçük bir sesi bile duymak için dikilmişti.

“İki tane vardı, evet. Onları yok ettim.” William’ın sesi sabırsızlık doluydu.

“Beraberinde bir de tılsım vardı. Tılsımı olan birini nasıl sahip-
lenebildin?”

Salonda mırıltılar yankılandı.

“Evcilimi tılsımından ayırdığın için şanslıydım Maximilian. Eski sahiplerini yok ettiğime göre artık bana ait. Tabii onun için bana meydan okumak istiyorsan o başka.” William kısa bir an duraksadıktan sonra sesini yükselterek devam etti. “Başka birinin itirazı var mı? Duvarda hepinize yetecek kadar kılıç var.”

İçeriye bir kez daha sessizlik hâkim oldu.

“O halde daha fazla zaman kaybettirmeyin bana. Bu meseleyi halledip yeni evcilimin tadını çıkartmak istiyorum.”

Cevap gelmeyince William devam etti. “Bu tavrını rahatsız edici buluyorum Maximilian. Ve bu beni son rahatsız edişin olacak.”

Raven arkasında bir hareket duyduysa da ne olduğunu anlayamadı.

“Daha fazla soru olmadığına göre toplantıya geçebiliriz. Gregor, evcilime yan odaya götürmek için eşlik et. Kapıyı kilitle ve dışına güvenlik koy. İçeri girmek isteyen kim olursa olsun yok edilecek.

Anladın mı?”

“Evet Lord’um.”

Raven, birinin yanına gelip hafif bir tutuşla kolunu kavradığını hissetti. Beraberce kapıdan geçip dışarı çıktılar.

Genç kadın biraz gittikten sonra bir gıcırtyla açılan kapının sesini duydu. Gregor, onu içeri soktuktan sonra bir sandalyeye oturttu.

Ve sonra yanından ayrılarak Raven’i zifiri karanlıkta tek başına bıraktı.

Raven ancak kapının kapanma sesini duyduğu zaman korkunun vücudunu sarmasına izin verdi.

BÖLÜM 31

“**B**u akşamüzeri istihbarat ağımızdan bir mesaj aldım. Bu sabah şehrin dışında bir grup avcı görülmüş.” Bu duyuruyla beraber salonda, konsey üyelerinin tepkilerini gösterdikleri mırıldanmalar yankılandı.

“İstihbarat üyelerimiz grubu şehre girmeye çalışırlarken yakaladılar. Hepsi sorguya çekildikten sonra yok edildi. Maalesef bunlar, şehrin diğer tarafından girmeye çalışan daha büyük bir grubun üyeleriymiş.”

Niccolo, “Mahkeme’nin üyeleri miymiş peki bunlar Lord’um?” diye sordu.

“Hayır.”

Konsey üyelerinin dudaklarından, rahatladıklarını belli eden iç çekmeler döküldü.

Prens ellerini kaldırdı.

“Bugün devriye olarak görev yapan insanlar, başarısızlıklarından ötürü yok edildiler. Ayrıca liderlerini de yok ettim. Hepsinin yerine yenileri görevlendirildi ve istihbarat sorumlusu, bu açığın tekrarlanmayacağına dair beni temin etti. Şehirde avcılar varken herkes tehdit altında. Lorenzo, haberin halka duyurulduğundan emin ol. Niccolo, Max’ı, Aoibhe’yi ve en iyi sınır devriyelerini alıp bina bina bütün şehri aramanı istiyorum. Avcıların yok edilmesini istiyorum ama iki tanesini canlı ele geçirin. Onları şahsen sorgulayacağım.”

Lorenzo ve Niccolo başlarını onaylarcasına öne eğdiler.

“Prens'im, kuryeyle Umbria Prensesi'nden gelen bir mektup getirildi.” diyen Lorenzo pelerininin altından, balmumuyla mühürlenmiş eski moda bir zarf çıkarttı.

Prens mührü kırıp mektubu açtı. İçindekileri dikkatle okuduktan sonra konseye döndü.

“Prenses selamlarını gönderiyor. Her şeyin yolunda olduğunu ve müttefikliğimizin sağlam bir biçimde devam ettiğini belirtiyor.” Mektubu tekrar zarfa koyup etrafındaki merak dolu bakışları görmezden gelerek zarfı ceketinin iç cebine yerleştirdi.

“Niccolo ve Lorenzo, şehre girmenin imkânsız olmasını istiyorum. Ordunun hazır tutulmasını istiyorum. Bu av partisinin daha büyük bir saldırı için keşif niteliğinde olma ihtimali var.”

Prens ayağa kalkıp tahttan indiğinde Konsey üyeleri de başlarıyla selam verip yerlerinden kalktılar.

William kapıya ulaşamadan Aoibhe kolunu tuttu.

“Bir dakikanızı alabilir miyim Lord'um?”

Ona doğru dönen William kadının yüzünü inceledi.

Hafif bir merakın hâkim olduğu bakışlarının haricinde Aoibhe soğukkanlı görünüyordu. Odanın köşesini işaret edip o yöne doğru ilerledi.

“Görüyorum ki tavsiyeme uymuşsun.” Aoibhe'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

William'ın ifadesi sertleşti. “Sadece bir oyalanma bu, kendime eş almadım.”

“O halde yatağında bana da yer var.”

William cevap vermeksizin ona bakmayı sürdürdü. Aoibhe hafifçe başını yana eğip onun yüz hatlarını inceledi.

“Yeni evcilinden bıkmam zaman alacaktır elbette. Sabırlı olabilirim. Zihin kontrolü altında mı? Pek anlayamadım.”

“Bu sohbetin bir amacı var mı?”

Aoibhe kızıl saçlarını yana savurdu.

“Evcilinin kokusu maskelenmiş. Söylesene, bakire miydi?”

William dişlerini sıktı. “Bu gece dikkatli ol Aoibhe. Avcılar seni karşı konulmaz bulacaktır.”

“Bu cevabına bakılırsa değildi.” Aoibhe, derin düşüncelere dalmış gibi bir parmağıyla dudağında tempo tuttu. “Eğer bakire değilse onunla uğraşmana şaşırdım. Peki, tatlı mı bari?”

Prens, dik dik bakmaya devam etti. Tam arkasını dönüp gidecekti ki kadının omzunun üzerinden bir şey dikkatini çekti. Konseyin diğer üyeleri onlara dönmüşler, gizlemeye gerek duymadıkları bir merakla ikisine bakıyorlardı.

Bakışlarını Aoibhe’ye çevirdi.

Sağ elini kaldırıp başparmağını kadının dudaklarında gezdirdi.

Koyu renk gözleri şaşkınlıkla açılan Aoibhe parmağı ağzına alıp iştahla emmeye başladı.

“O sadece bir evcil. Daha fazlası değil.” Saldırgan bir hamleyle uzanıp Aoibhe’yi öpmeye başladı. Aynı şekilde karşılık veren kadın, William’ın alt dudağını hafifçe ısırdı.

William aniden kendini geri çekti ve elini dudağına götürdü. Şansına dudağı kanamamıştı.

Aoibhe ona göz kırptı.

“Anlaştığımıza sevindim. Evcilinden bıktığında beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Diğerlerine katılmak için arkasını döndükten sonra omzunun üzerinden, “Bekliyor olacağım.” diye seslendi.

BÖLÜM 32

Nedense merdivenlerden yukarı tırmanışları, inişlerinden çok daha uzun gelmişti Raven'e. Erkeğin ikamet ettiği tuhaf dünyadan kaçmaya hevesli şekilde William'a tutunmuştu.

İkamet ettiği...

Genç kadının düşünceleri bu kavrama takıldı. William yeraltında ikamet etmekle kalmıyor, orayı yönetiyordu. Diğerlerinin sesindeki hürmetten anladığı kadarıyla ondan korkuyorlardı da.

Erkeği bir vampir grubunun üyesi olarak düşünmüştü, onların lideri olarak değil. Ona karşı hissettiği korku üçe katlanmıştı.

"Şimdi de onun evciliyim."

Bu düşünceyle irkildi. Bu kelime çok aşağılayıcıydı. Eğer hayatından endişe etmese, daha aşağıdayken itiraz ederdi. Hem de yüksek sesle.

Doğa kanunlarına olan inancı ve fiziksel olarak mümkün gördüğü her şey değişmiş, hatta yok olmuştu. Gizemli merdivenin altında ve üstünde, kaldırılabileceğinden fazlasını görmüş ve duymuştu.

Ve o spor salonundaki kadınlarla erkeklerin hareket edişleri...

Vampirlerin neden dünyayı ele geçirmediklerini merak etti.

Bir an tökezleyince William'ın çelik gibi elinin sağ kolunu tutuşunu sertleştirdiğini hissetti.

Erkek, "Yürümeye devam et." diye fısıldadı.

Diğerlerinin onları görüp göremediğini bilmiyordu. Ama merdivende başka ayak sesi yoktu.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Yüksek topukların yarattığı rahatsızlığa katlanmasının tek nedeninin kanındaki adrenalin olduğundan emindi.

William hiç konuşmaksızın kolunu Raven'in beline doladı.

Raven bu dokunuşla rahatladığını hissetti.

Birkaç dakika sonra kapılardan ve koridorlardan geçmeye başladılar. William, arabaya binmesine yardım edip yanma oturduktan sonra Raven'in gözündeki bağı çıkarttı ve cebine koydu.

Araba hareket ettiğinde Raven rahatladığını gösteren bir şekilde derin bir nefes aldı.

William dikkatli gözlerle ona bakıyordu. "Konseydekilerin bizi takip etme ihtimalleri var ama villanın kapısında durdurulurlar. Mülküne giremezler."

Boğazı kupkuru olan Raven çatlak bir sesle, "Nedenmiş o?" diye sordu.

William arabayı kullanan Luka'dan bir şişe su alıp ona uzattı.

Raven minnettar bir ifadeyle suyu aldı.

"Diğerlerinin beni rahatsız etmesini engelleyecek bazı önlemler alabilecek güçteyim diyelim."

"Bana bir Prens olduğunu söylememiştin."

"Bu ünvan pozisyonumu belirten bir şey sadece." William şişenin yarısını tek seferde içen Raven'e bakıyordu. "Bir eyaleti yöneten vampir Prens olarak isimlendirilir. Ben de Floransa'nın Prensi'yim."

"Ne zamandır Prens'sin?"

"On dördüncü yüzyıldan beri."

Öksürmeye başlayan Raven'in ciğerlerine birkaç damla su gitti. Öksürerek su püskürtmeye devam edince William ne yapacağını bilmez halde bakakaldı.

"İyi misin? Ne yapayım?"

Elini havaya kaldıran Raven boğazına kaçan suyu temizlemek için öksürmeye devam etti.

William, "Luka, arabayı durdur." diye emretti.

Öksürmeye devam eden Raven, "Hayır" demeyi başardı. "Ben iyiyim."

"Sesin hiç de iyymişsin gibi çıkmıyor," diyerek kolunu Raven'in omzuna doladı.

Raven birkaç kez daha öksürdü.

"İyiyim."

Dikkatli bir şekilde suyundan bir yudum aldı. Sonra derin bir nefes alıp verdi.

"Şimdi iyi misin?" Erkeğin kaşları çatıktı.

"Çok daha iyiyim, teşekkürler."

"Daha dikkatli olmalısın."

"Seninleyken su içmenin ölümcül olduğunu bilmiyordum." Gözlerini erkeğe daktı. "Eğer on dördüncü yüzyılda Prens olduysan daha önce doğmuş olmalısın."

William başıyla onayladı.

"Ne kadar önce?"

"Yaşımı çeşitli sebeplerden dolayı sır olarak saklıyorum."

Raven kaşlarını çatı. "Ne gibi sebepler?"

William'ın bakışlarında bu konuda ısrar etmesini engelleyecek bir ifade belirdi.

"Bir vampir nasıl Prens olur?"

"Genelde kendinden öncekini yok ederek." William'ın sesi olağandı, fazla olağan.

Raven'in kanı donmuştu.

"Hak etmeyen hiç kimseyi yok etmedim. Beni kınamadan önce bunu hatırla."

Elini Raven'in omzundan çeken William, dikkatini camdan dışarıya verdi.

Raven ne söyleyeceğini bilemeyerek suyundan bir yudum daha aldı.

William davranışlarını açıklamaya alışkın değildi. Prens olduğundan beri buna hiç gerek duymamıştı.

Ama yanında oturan bu genç kadına kendini açıklarken, içinde yeni bir duygunun belirdiğini hissetmişti. Bu duyguyu düşünmek istemeyerek bir kenara itti.

“Bu gece çok cesurdun. Şehrimin güzelliklerini göstererek seni ödüllendirmek isterdim ama şu an sınırı geçmiş avcılar var. Turumuz beklemek zorunda.”

Raven boş şeyi kenara koydu. “Kim sizi avlayacak kadar deli olabilir ki?”

“İki grup var. Biri diğerinden daha zayıf. Zayıf gruptan bazıları spor için avlanır, bazılarıysa kan elde etmek için avlanır.”

“Vampir kanı mı?”

“Zengin insanlar kanı iyileşme amaçlı kullanırlar ama kanımız yaşlanmayla mücadelede de kullanılır. Bizi öldürmek zordur, bu yüzden kanımız çok değerli ve nadir bulunan bir şeydir. O kadar değerlidir ki bazen avcılar yabancıları hedef alırlar.”

“Onların kanı da sizinkiyle aynı mı?”

“Yaban kanı delilik içerir.”

Raven zorlukla yutkundu. “Eğer biri vampir kanı aldığını sanıp aslında yaban kanı alırsa delirir mi?”

“Bir yabanda var olan her şey kanıyla birlikte aktarılır. Kanı içen kim olusa olsun karanlık onu ele geçirir.” William aklına bir şey gelmiş gibi Raven’in omzunun üzerinde bir yere baktı. “Tıpkı istila edilmiş gibi.”

Raven aniden beliren baş ağrısını yok etmek istercesine alnını ovuşturdu. Belli ki vücudu peşpeşe açığa çıkan bu gerçekleri sindirmekte zorlanıyordu.

“Eğer geçen gece yaban beni ısırıyorsa delirir miydim?”

“Eğer belli bir miktar kan transferi olsaydı, evet.”

Raven duyularını dizginleyebilmek için bir an gözlerini kapattı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken, teninin yapış yapış olduğunu hissediyordu.

William uzanıp elini avuçlarının arasına aldı.

“Kusacak mısın?”

“Bilmiyorum.”

“Luka, arabayı durdur.”

Luka emre itaat ederek arabayı yavaşlattı ve bir ara sokağa çekti.

William bütün dikkatini Raven'e vermişti.

“Eğer din ilmihali dersi almış olsaydın, melekler, şeytanlar ve bütün doğaüstü yaratıklarla ilgili her şeyi bilirdin.”

“Bu saçmalıklara inanmayı on iki yaşımda bıraktım.”

“Neden?”

Raven cevap vermek yerine arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Gözleri hala kapalıydı.

“Eğer bir kez inanmışsan, tekrar inanabilirsin. Sadece meleklerle şeytanlara vampirlerle yabancıları da ekle.”

“Meleklerle şeytanların da var olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Şüphesiz.”

Raven bir küfür savurdu.

William ona doğru yaklaştı. “Yabancılar öldürür, sakat bırakmazlar. Eğer biri sana saldırırsa birkaç dakika içinde ölüsün demektir. Sonra da senden beslenir. Vampirler gıda kaynaklarının canlı olmasını tercih ederler.”

“Ne tuhaf değil mi, bunu hiç de rahatlatıcı bulmuyorum.”

William uzanıp onu kendine doğru çekerek sesini alçalttı.

“O halde İtalya krallığındaki en güçlü vampirin koruması altında olduğun gerçeğini düşünüp rahatla. En güçlü vampir derken, Roman hariç tabii.”

Raven gözlerini açtı. “Roman kim?”

“Roman, Roma eyaletinin yöneticisidir. Eski zamanlarda Roman, şu anda İtalya'yı oluşturan eyaletlerin hepsinin kralı olarak bilinirdi.”

“Senden daha mı güçlü?”

“Çok daha güçlü.”

Raven yüksek sesle bir nefes aldı. “Senin gücün nereden geliyor?”

William uzanıp Raven'in yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti.

"O kadar hızlı değil, Delilah. Bütün sırlarımı açığa çıkartmak niyetinde değilim."

"Vampirlerin Pazar ayınlarına katıldığını bilmiyordum."

William'ın gülümsemesi kayboldu.

"Bu konuyla ilgili ne kadar az şey konuşursak o kadar iyi. Eğitimin beni koruduğundan değil."

Raven, erkeğin öfkesini hissedebiliyordu. Sanki teninden sızıp arabayı doldurmuş gibiydi bu duygu. Ama Raven'e yönelik değildi.

"Lucia, villadaki kıyafetlerini topladı ve Ambrogio onları dairene bıraktı. Eğer eksik bir şey varsa ona söyle ki getirsin."

"Villadaki eşyalar bana ait değil. Ben sadece bununla geldim." diyerek yerdeki sırt çantasını işaret etti Raven.

"Kıyafetler senin için alındı."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Yanakları utançla kızardı. "Bazıları artık üstüme olmaz zaten."

"Kilo kaybı vampir kanı almanın talihsiz yan etkilerinden biri. Eski sağlıklı kilona kısa sürede kavuşacaksın."

Raven'in ağzı açıldı.

Tam itiraz edecek veya ne demek istediğini açıklamasını isteyecekti ki William konuşmaya devam etti.

"Ambrogio sen dönmeden önce dairendeki kolyeyi geri almak zorunda kaldı."

Raven'in dikkati hemen son duyduklarına yöneldi.

"Onu geri almıştın, hatırlamıyor musun? Bruno saldırıya uğradığında sırt çantamdaydı."

"Seni ilk evine bıraktığımda dairene bir başka haç bırakmıştım."

"Hiç görmedim."

"Yatağının altında saklıydı. Seni tekrar görmeye niyetim yoktu. Ben de seni korusun diye bir tane daha bırakmıştım."

Raven bakışlarını William'a çevirdi.

"Bu çok... İyi niyetli bir davranış. Peki, neden geri alıyorsun?"

“Diğerleri seni merak edecektir. Daireni bulacaklardır. Haç o zamana dek gitmiş olmalı. Ve sana verdiğimi de geri vermeyeceğim.”

“Peki, ama neden?”

“Senin benim evcilin olduğun düşünülüyor. Haçlar benim türüme engel olur.”

“Seni engellemiyor ama.”

William, ona tehlikeli bir bakış fırlatınca Raven istemsizce geri çekildi.

“Orada burada konuşmamdan endişelenmene gerek yok.”

William’ın bakışları uyarı doluydu. “Senin iyiliğin için bunun doğru olduğunu umuyorum.”

“Bir vampirin evcili haç bulunduramaz çünkü haç vampirin yaklaşmasına engel olur.”

“Aynen.”

“Peki ya Maximilian? Çantamda bir haç olduğunu biliyordu. Bundan eminim.”

“Max konusunda endişelenme.” William’ın sesi keskindi.

“Yani haçların sende etkili olmadığına dair soydaşlarının bir bilgisi yok.” Raven, William’a yepyeni bir açıdan bakar gibiydi. “Neden bunu bir sır olarak saklıyorsun? Ne kadar güçlü olduğunu bilmelerini istemez misin?”

“Güç gizli tutulduğunda daha etkilidir.” Yüzü de ses tonu gibi karanlık bir ifadeye bürünmüştü.

Raven, “Peki” diye fısıldadı.

“Kusacak mısın?”

“Hayır.”

William dikkatini sürücüye verdi. “Luka, devam edebiliriz.”

Arno’yu geçerlerken arabaya sessizlik hâkimdi. William avuçlarını dizlerine koymuş, parmaklarını belli bir ritimde hareket ettiriyordu.

Raven, erkeğin sabırsız veya bir şey hakkında endişeli olduğunu düşündü.

Santo Spirito Meydanı'nı geçip Raven'in dairesine yaklaştıklarında William sessizliği böldü.

"Oğlana yardım edeceğimi söyledim ve iyileşene dek sözümü tutacağım. Ayrıca komşunun acılarını dindirecek ilaçlar temin edilmesini de sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Tanıdığın insanlara olan bağlılığının derinliği beni şaşırtıyor." Bakışları yandaki bir binaya kenetli olan William bir an için duraksadı. "Kolay kolay şaşırmam."

Sözleri bir cevap gerektirmediğinden Raven sessizliğini korudu. Öne doğru eğilip sırt çantasını aldı ve kucağına koydu.

Luka, arabayı Raven'in apartmanının yakınına park edip hemen arabadan çıktı. Kapıyı kapatıp tetikte bir duruşla arabanın arkasına geçti.

"Benimle kalmaya razı olmanın arkadaşlarına yardım etme amaçlı olduğunun farkındayım. Ama umarım..." William cümlesini tamamlamadı.

"Ne umuyorsun?" Raven göz teması sağlamaya çalıştı.

"Hiçbir şey." diye cevap veren William'ın bakışları hala sokağa dönüktü. "Hiçbir şey ummuyorum çünkü umut beyhudedir."

Raven çantasının sapıyla oynadı. "Umudun yokluğu çaresizlik doğurur."

William, "Çaresizlikle ilgili bana ders vermeye kalkma." diye terslendi.

Raven parmaklarını büktü.

Uysal bir sesle, "Özür dilerim." dedi.

Elini çenesinin altına koyan William ona döndü. "1274 yılından beri gördüğüm tek umut ışığı sensin. Kalbimin tekrar atmasına sebep olan tek şey sensin."

Raven bir anlığına da olsa, erkeğin gözlerinde fiziksel arzudan daha derin bir şeyler gördüğünü düşündü. Ne olduğunu bilmiyordu ama hem görmüş hem de hissetmişti.

Aniden erkek uzanıp ağzını onunkinin üzerine kapattı ve dilini dudaklarında gezdirmeye başladı.

Raven dudaklarını araladı.

William uzanıp Raven'in kucağındaki çantayı alarak kenara attı ve onu kollarına aldı.

Diliyle dudaklarından içeri sızıp genç kadının diline ulaştı. Kısa süre sonra ağzını Raven'in boynuna kaydırıldı.

Göz açıp kapayınca dek boynundaki ipek eşarbı çözdü. Artık dudakları boynundaydı.

Raven'in gözleri bir anda açıldı.

William, genç kadının boynunu diliyle okşuyor, dişleriyle hafifçe ısıırıyordu. Aynı hareketi tekrar tekrar uygulayınca Raven'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi olmuştu.

Bacaklarının arasında bir alev belirdiğinden vücudunu kıpırdatmaya başladı. Tereddütlü hareketlerle elini uzatıp erkeğin saçlarına dokundu ve tutamları geri doğru itti. William'ın dudakları hala boynunda geziniyordu.

Boynunu dudaklarının arasına alıp emmeye başladı William.

Raven nefesini tuttu.

William'ın ağzı nazikleşti. Boynundaki hassas noktaları öpmeye devam ederken diliyle okşamayı ihmal etmiyordu.

Boynuna birkaç küçük öpücük daha kondurduktan sonra dudaklarını Raven'in boynundan çekti.

Raven, "Bu bir ısırık mıydı?" diye fısıldadı.

William geri çekildi. "Hayır"

Raven boynuna dokundu. Teninde açılma yoktu.

Dikkatle incelediği elinde kandan eser yoktu.

William uzanıp yere düşmüş olan eşarbı aldı ve Raven'in kucağına bıraktı.

"Kendin sunmadığın sürece senin kanını asla içmem."

"Vampirler öyle yapmaz mı?"

"Beni kışkırtma." Erkeğin sesi soğuklaşmıştı.

“Seni anlamıyorum.” diyen Raven başını salladı.

“Anlaşılmayan nedir?”

“Nasıl bu kadar sert olup bu şekilde öpüşebiliyorsun?”

Yüzünde bir gülümseme beliren William uzanıp koluyla onu sar-
dı.

“Varlığım psikolojinin keşfinden çok daha öncesine dayanıyor, Cassita. Bu tür bir öz değerlendirme yapamam.”

Raven tedirgin bir şekilde başını onun omzuna yasladığında, William diğer kolunu onun beline doladı.

Raven, “Senin tehlikeli olduğunu biliyorum.” diye itiraf etti. “Ama şu an senin sayende hayatta olduğumu da biliyorum ve bunun için minnettarım.”

William, “Minnettarlık da bir başlangıç sayılır.” diye dalga geçti.

“Floransa’ya ilk geldiğimde Bruno’nun büyükannesi bana karşı çok nazikti. Ona yardım ettiğin ve Bruno’yu kurtardığın için sana teşekkür ederim.”

William saçlarına gömdüğü başını salladı.

Raven elini erkeğin göğsüne, kalbinin üzerine koydu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette. Cevap vereceğime dair söz vermiyorum ama sorabilirsin.”

“Seninkilerle birlikteyken, birinin bir işaretten bahsettiğini duydum. O ne anlama geliyor?”

“Eğer benim evcilim olsaydın, şimdiye dek kanından içmiş olur-
dum.” Eliyle Raven’in boynunu işaret etti. “Ufak bir morluktan daha fazlasını görürlerdi. Şu andan itibaren toplum içine çıkarken boynuna bir eşarp sarman gerekecek.”

“Bunu yapabilirim. Eşarpları severim.”

“Bu sende kalabilir. Lucia kendisine başka bir tane alır.”

Raven başını kaldırdı. “Bunu geri istemez mi?”

“İstememesini söylersem hayır.”

Raven, onunla tartışmamaya karar verdi. Daha sonra Lucia’nın eşarbını göndermeyi aklının bir köşesine not etti.

William keyifsiz bir ifadeyle Raven'in apartmanına baktı. "Villa-da daha güvende olurdun. Dedğim gibi, vampirler mülkümün sınırlarını geçemezler ve güvenlik ekibim insanların girmesine engel olur. Ama seni evine getireceğime söz verdim ve işte buradasın.

Bu gece avcılarını avlayacağız. Onlardan kurtulduğumuzda daha özgür olacaksın. O güne dek Luka'yı sana göz kulak olması için görevlendireceğim. Pazartesi sabahı seninle beraber işe gelecek ve gün boyunca yakınında olacak."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Avcılar insanlar. Eğer bir evcilim olduğunu öğrenirlerse bunu kullanmak isteyebilirler."

"Bekle...Ne?" Raven aniden doğruldu. "Bir insan nasıl olur da sizi avlayabilir?"

"Bir sürü silah ve alet kullanarak. Dalaverelere de başvururlar, senden dikkatli olmanı istememin sebebi bu."

"Benim peşime düşerler mi?"

"Bu mümkün. Ama çoğu vampir evcilini kurtarmaya uğraşmaz. Evciller kolayca harcanabilir."

Raven irkildi.

"Sen harcanabilir değilsin Cassita, emin olabilirsiniz." Eğilip Raven'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Ama bunu sır olarak tutmam senin için daha güvenli."

Avcıların beni hedef alacağından şüpheliyim zaten. Zeki avcılar yeni vampirleri - biz onlara çaylak deriz -avlamanın daha kolay olduğunu bilincindedir. Ama genç birinin kanı kadimlerinki kadar güçlü değildir, yani benim gibiler çok daha büyük bir ödüldür onlar için."

"Çok tuhaf bir dünya var."

"Seninkinden daha tuhaf değil. Tek farkla, benim dünyamda herkes bir nevi düşmandır."

Yüzyıllar boyu yaşadığı ihanetler ve güvensizlikler William'ın gözünde canlandı. Konseyine saygı duysa da ve belli bir yere kadar sırtını onlara yaslasa da, onlara güvenmezdi.

Hayır. Kollarındaki bu genç kadın, yıllardır güven hissine en yakın şeyler beslediği tek varlıktı. Ve buna rağmen ona en basit sırlarını anlatmakta zorlanıyordu.

Raven ağrısını dindirmek istercesine sağ ayağını esnetti. Adrenalinin vücudunu terk ettiği ortadaydı.

“Eğer bacağımı iyileştirmeni isteseydim, bana vereceğin senin kanın mı olurdu?”

William duruşunu dikleştirdi. “Hayır.”

Genç kadını kollarında tutmaya devam etmesine rağmen bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Raven konuyu değiştirmek, daha fazla soru sormak istediye de yapmadı. O gece zaten yeterince zıtlamışlardı.

Komşusuna yardım edeceği ve gitmesine izin verdiği için ona minnettardı. Fikrini değiştirecek bir şey yapmak istemiyordu.

William onu serbest bıraktı.

“Zaman geldi. Luka güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için sana eşlik edecek. Sonra seni meydanın karşı tarafından izleyecek bir başkası onun yerini alacak. Pazartesi sabahı seni Uffizi’ye Luka götürecektir.”

“Teşekkür ederim.”

Sırt çantasını almadan önce erkeğe ufak bir gülümseme gönderdi.

“Ne yani, tartışma yok mu? İtiraz etmeyecek misin?” William merakla ona bakıyordu.

“Beni, gözlerim bağlıyken bile etrafımdaki varlıkların gücünü ve açlığını hissedebildiğim bir dünyaya götürdün. Sonra da sizleri avlamak için gelmiş ve beni de yem olarak kullanmak isteyebilecek bir grup insandan bahsettin. Mümkün olan bütün koruma yöntemlerine ihtiyacım var.”

William uzanıp elini tuttu ve dışına bir öpücük kondurup nazikçe kavradı.

“Nuh kuzgunu serbest bıraktı ve kuzgun ona geri döndü. Eğer umut etme imkânım olsaydı, bana geri dönmeni umut ederdim. İyi geceler Cassita.”

“İyi geceler.” Raven erkeğin sözleriyle ve elini öpüş şekliyle içinde beliren şaşkınlığı belli etmemeye çalıştı.

Ve arabadan indiğinde hissettiği ani kayıp duygusu, şaşkınlığının artmasına sebep oldu.

BÖLÜM 33

Güneş doğmadan kısa bir süre önce William masasında oturmuş Lorenzo'nun getirdiği mektubu bir kez daha okuyordu.

*Haşmetmeapları, Floransa Prensi'ne,
Selamlar.*

Mektubunuzu aldığımızda büyük keyif duyduk. Her daim olduğu üzere Umbria Eyaleti, güçlü Floransa Eyaleti'nin dostluğunu sevgiyle karşılıyor. Muazzam önem taşıyan müttefikimize devam eden bağlılığımızı sunuyoruz.

Hakkında bilgi talep ettiğiniz insanlar sınırlarımız içinde bulunmaktadır. Toplamda dört kişiler: iki yetişkin kadın, bir yetişkin erkek, bir dişi bebek. Bu mektubun gönderildiği an itibariyle Todi yakınlarında bir evdeler.

Bu insanları size bir hediye olarak sunmak bizim için bir onur olacaktır. Veya dilerseniz onları dilediğiniz şekilde yok edip kalıntılarının size gönderilmesini sağlayabiliriz.

Eğer her iki seçenek de hoşunuza gitmediyse, onları avlama amacıyla Umbria'ya girmeniz için gerekli izin tarafımızdan size verilmiştir. Lütfen ziyaretinizden bizi haberdar edin ki sizin konumunuzdaki birine layık olduğu bir karşılama yapma fırsatımız olsun.

Eğer birkaç gün ayırabilirseniz, sizi eğlendirmek çok hoşuma gidecek. Bir önceki ziyaretinizi büyük bir keyifle anıyorum.

Her daim sadık müttefikiniz,

*Simonetta,
Umbria Prensesi*

William parşömeni masaya fırlattı.

Gabriel Emerson'u onun sınırlarında avlamak adına Simonetta'ya bir mektup yolladığından bu yana durumlar oldukça karmaşıklaşmıştı.

Emerson'u unutmamıştı. Ama kanunları çiğneyerek sınır ihlali yapmanın cezasını biliyordu ve sıradan bir hırsız yüzünden en önemli mütteliklerinden biriyle savaş başlatmaya niyeti yoktu.

Artık Simonetta'nın iznini aldığına göre, bir gece içinde gidip Emerson'u öldürebilir ve geri dönebilirdi. Ama etrafta avcılar cirit atarken şehri terk edecek değildi.

Ayrıca ağzının tadını aldıktan sonra Raven'i de bu aralar bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Ağzı"

Genç kadını aşığı olarak alma planları ters gitmişti. Yüzyıllardır kimseyi sevmemiş olmasına rağmen kadına karşı bir şeyler hissediyordu ve bu duyguları gitgide derinleşiyordu. Karşılıklı etkileşimlerinin tadını beraberce çıkartacaklarını ve aralarında bir şeylerin filizleneceğini ummuştu.

Ama acı bir şekilde yanılmıştı.

Teklifinden dehşete düşmesi ve sonra iyilik yapmak adına kendini sunması, William'ı şaşkına çevirmişti. Asillikten çok uzak bir yapısı olduğunu bilmesine rağmen bu seferlik doğru olanı yaparak kendini gururlandırmıştı.

Onu serbet bırakmıştı.

Ama onu baştan çıkartma planlarını rafa kaldırmaya hiç niyeti yoktu. Hatta arzusu gitgide çoğalıyordu.

Nihayet onu yatağına aldığında...

William fantezilere kapılmamak için kendine engel oldu. Meditasyon yaparak zihnini temizlemesi ve gün boyunca dinlenmesi gerekiyordu. Güneş batmak üzereyken Duomo'ya tırmanıp şehrinin manzarasının tadını çıkartana dek.

Doğrudan güneş ışığına maruz kalabildiği bir gerçektir ama bunu rahatsız edici buluyordu. Bütün vampirler gibi gün boyunca dinlenmesi ve zihnini temizlemesi gerekiyordu.

Türünün arasında; zihnini yeterince temizlemeyen, doğru dü-rüst dinlenmeyenlerin delilik tarafından ele geçirildiğine dair bir söylenti dolaşırdı. Ölümsüzlüğün yükü ağır gelir ve rasyonelliğin çö-küşüne sebep olurdu. William'ın Prens olarak ihtiyacı olan tek bir şey varsa, o da rasyonellikti.

Şehrini avcılar sarmıştı. Santa Maria Novella İstasyonu'nun ya-kınlarında iki çaylağı yakalamışlar, kanlarını çekip kafalarını kestik-leri vücutlarını tren raylarına atmışlardı.

Her zamanki gibi kafaları beraberlerinde götürmüşlerdi. Eğer bir vampirin başı vücudunun yakınında bırakılırsa, iki parça bir araya gelerek tekrar vücut bulurdu ve vampir hayatına devam ederdi. Av-cılar otantik olduğunu kanıtlarlarsa daha fazla para talep edebileceklerini bildiklerinden beraberlerinde kafayı da götürürlerdi.

William, avcıların Ravenden haberdar olurlarsa neler yapabile-ceklerini düşünüp ürperdi. Bu yüzden birkaç gün önce Aoibhe ve diğerleriyle avcıları ararlarken Raven'in güvenli bir şekilde villasına yerleşip kendisini yatağında bekliyor olduğunu söylemişti.

Ona inandıklarını umuyordu.

BÖLÜM 34

Pazartesi sabahı erkenden uyanan Raven ayağa kalkıp yeni bastonuna baktı.

Ambrogio'nun ziyaretinden sonra eve geldiğinde bastonu fark etmişti. Şimdiye ona nefretle bakıyordu.

Görünüşündeki değişikliklerin çoğu eski haline geri dönmüştü. Bacağındaki engeli, neredeyse tamamen geri gelmişti. Kilosu artmış, eski halinden belki bir beden küçük bir vücut şekline sahip olmuştu. Onu şimdi gören hiç kimse, mucizevî bir dönüşüm geçirmiş olduğuna inanmazdı.

Güzelliğe kısa süreli sahip olmaktan duyduğu mutluluktan ve eski haline döndüğü için hissettiği üzüntüden dolayı kendine kıızıyordu. Kendisini asla sığ biri olarak görmemişti, aksine metanetli biri olduğunu sanırdı. Belli ki kendisini sandığı kadar iyi tanıyamamıştı.

Engelinden nefret ettiği için de kendisine öfkeliydi. Yataktan çıkar çıkmaz aklına ilk gelen şey, William'dan iyileşmesi için ona vampir kanı vermesini istemek olmuştu çünkü.

Bu düşüncüyü hayata geçirmeye olan istekliliği, onu çok üzmüştü.

Engeli onu, gözle görülür engeli olmayanlardan ayıran bir özellikti. Bunu biliyordu.

Ama ona göre her insanoğlu bir açıdan engelli idi -fiziksel, zihinsel, sosyal, ahlaki ve benzerlik- İnsanın kendisiyle ilgili engeli kabullenmesinin, bir engelle baş etmek için en doğru yol olduğuna inanıyordu, onu görmezden gelerek, yok sayarak veya Tanrı korusun, saklayarak yapılamazdı bu.

Bu yüzden banyoya gidip üzüntü dolu gözlerini ve hüzünlü ifadesini görünce içini, kendine yönelttiği bir küçümseme kapladı. Aynı ifadeyi kendisine acıyarak bakan insanların gözlerinde defalarca görmüştü. Acıma duygusundan ve onun getirdiklerinden nefret ederdi.

Raven bir an duraksayıp William'ın kan alması için ona hiç baskı yapmadığını düşündü.

Bunu belirtmişti evet ama sanki seçimi Raven'e bırakmıştı. Engelden rahatsız olmuyor gibi görünmüştü. Hatta çoğu zaman dikkat etmiyor gibiydi bacağına. Belki de tuhaf bir çekilde ona doğru çekildiğini hissetmesinin sebebi buydu, hele de Lucia ile Bruno'ya yardım edeceğini söyledikten sonra.

Topallayarak bastonuna uzandı ve onu elinde bir kılıç gibi tutarak kendi kendine, bir daha asla iyileşme fikriyle aklını yormayacağına ve kendini olduğu gibi kabulleneceğine dair yemin etti. Yeni siyah bastonu, eski sahip olduklarından çok daha kullanışlıydı, özellikle de sanatsal bir şekilde duvarına saplanmış duranından.

Kırık bastonun duvardaki halinin hoşuna gittiğini fark eden Raven, onu çıkartmamaya karar vermişti.

William'ın onun için yeni bir gardolap satın almasıyla ilgili ne hissedeceğinden emin olmamasına rağmen bu güzelim kıyafetlerden dolayı minnettardı. Lucia kıyafetleri seçmiş olmalıydı çünkü gönderilenlerin hemen hepsi üzerine oluyordu, iki tane özel tasarım kot pantolon bunlara dâhildi.

Bugün için lacivert bir elbiseyle ona uyumlu bir hırka ve sade lacivert ayakkabılar giymeye karar verdi. İtaatkâr bir şekilde William'ın ona verdiği eşarpla bileziği de taktı. Bilezikteki sembolün Floransa

şehrinin tarihçesiyle veya William'ın uzun ve gizemli hayatıyla bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyordu.

William on dördüncü yüzyılda Prens olmuştu ama 1274 yılında umudu kaybetmekten bahsetmişti. Raven'in bu tarihi google'da aratacak zamanı olmamıştı ama daha sonra bunu yapmaya niyetliydi.

Yatağın başucunda duran komodinin üzerindeki yeni okuma gözlüğüne uzandı. Eski gözlüğünü Gina'nın partisinden gelirken sırt çantasına koymuştu. Sonra ne kadar aradıysa da bulamamıştı onu. Ambrogio numaralarını bir şekilde öğrenmiş olmalıydı çünkü yerine yenisini getirmişti, hem de Prada çerçevesiyle birlikte.

Gözlüğünü kutusuna koyduktan sonra mutfak masasının yanına gidip yeni iPhone telefonunu aldı. Ambrogio bu telefonu kutusuyla beraber bırakmış, yanına eski telefonundaki iletişim bilgilerinin buna aktarıldığını ve kendisinin, Luka'nın ve Lucia'nın telefon numaralarının da kaydedildiğini yazan bir not koymuştu.

William'ın ismi ve iletişim bilgileri yoktu. Buradan vampirlerin cep telefonu taşımadıkları çıkarımını yapmıştı Raven. (Büyük ihtimalle posta güvercini kullanıyorlardı.)

Maalesef değişmiş dış görünüşünün resimleri yeni telefonuna aktarılmamıştı. Eski telefonu kayıp olduğundan, bacağına iyileşmiş haline dair elinde bir kanıt kalmamıştı.

Fotoğrafların yokluğu kasten yapılmış gibi görünüyordu. Raven kendisinin yapmadığından emindi. William'ın bunu yapma sebebini merak ediyordu.

Belki Raven'i koruyordu. Ya da belki kendisini koruyordu. Sonuçta görünüşünde bir değişiklik talep etmediği ortadaydı. Belki de gerçekten Raven'den eskiden olduğu haliyle etkilenmişti.

Luka söz verildiği üzere dışarıda onu bekliyordu. Adam iki metre boyu ve yüz kilonun üzerinde duran cüssesiyle oldukça iri yarıydı. Kelimelerle arası da hiç iyi değildi.

Adam, Raven'i görünce köşede park edilmiş duran Mercedes'in yanına kadar ona eşlik etti ve kapıyı açtı.

Galeriye kadar kısa süren yolculukta Raven boynunu saran eşarpı oynadı. William'ın işareti altta gizliydi. Erkek ardında bir aşk ısırtığı izi bırakmıştı.

William'ın kollarında olmanın ne kadar keyif verdiğini ve boynunu öptüğünde hissettiklerini aklına getirmemeye çalışıyordu.

Derin bir iç geçirdi.

William, Raven'i evine bıraktığında onu tekrar görmekle alakalı bir şey söylememişti. Raven de karşılığında beraber film izleyecekleri geceden bahsetmemişti.

Erkeğin gösterişli villasına kıyasla kendi dairesi soluk ve yalnız görünüyordu.

Hayatı o kadar büyük bir dönüşüm geçirmişti ki görüldüğü kadarıyla bir sonraki randevusu vampir bir Prens'leydi.

"Sen iyi misin?"

Raven birçok meslektaşıyla paylaştığı geniş ofise girdiğinde Patrick endişeli bir ifadeyle yanına geldi. Diğerleri işe başlamadan önce bazı masalarda toplaşmış muhabbet ediyorlardı.

Raven bastonuna yaslanıp masasına doğru aksayarak yürüdü. "Gayet iyiyim."

"Yine bastonunu kullanmaya başlamışsın."

Raven omuzlarını silkti. "Denediğim yeni tedavi işe yaramadı anlaşılan."

"Tedaviden falan bahsetmemiştin. Bacağının ortadan yok olduğun esnada kendi kendine iyileştiğini sanıyordum."

Raven sırt çantasını yere bırakıp sandalyesine oturdu. "Bundan bahsetmekten hoşlanmıyorum."

"Peki." Patrick ikna olmuşa benzemiyordu.

Raven'in yanına gelip bileğine uzandı. "Bu nedir?"

Raven kolunu geri çektiyse de Patrick bileziği çoktan görmüştü.

"Bir hediye."

"Kimden?"

Genç kadın umursamaz bir sesle, “Bir arkadaştan.” diye cevap verdi. Sirt çantasından eşyalarını çıkartıp masanın üzerine düzenli bir şekilde koymaya başladı.

“Geçen hafta müzelere layık şu parçayı hediye eden arkadaşından mı? Bu altın Raven. Ne kadar edeceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Dinle Patrick, bir tür koleksiyoncu olan biriyle tanıştım. Bunları sadece ödünç veriyor bana, hepsi bu. Büyük bir mesele değil.”

“Tamam tamam.” Patrick teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “İşlerine burnumu sokmayı bırakacağım. Ama bunun nasıl göründüğünü anlamalısın. Bir haftalığına ortadan kayboluyorsun ve sonra bambaşka biri olarak geri dönüyorsun. Bir hafta sonra normale dönüyorsun ama bu sefer de pahalı hediyeler takmaya başlıyorsun. Ve bahsettiğim, Tiffany’den satın alınabilecek şeyler de değil. Ortaçağdan ve Rönesans döneminden kalma parçalardan bahsediyorum ki bu parçaların izi kolaylıkla sürülebilir.”

Raven makul bir yalan uydurabilmek için beynini zorladı.

Gizemli bir gülümsemeyle Patrick’e baktı. “Pekâlâ. Biriyle tanıştım. Daha çok erken, o yüzden çok fazla konuşmak istemiyorum. Parası var ve harcamayı seviyor.”

“Altın haçı sana verenle aynı kişi yani, öyle mi?”

Raven konuşmalarını hiç kimsenin duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

“Evet. Birbirimizi tanıma sürecindeyiz henüz.”

“Senin, Bruno’yla çıkacağını sanıyordum.”

“Ertelemesi gerekti.” Raven ellerini kucığında kavuşturdu.

Patrick’in yüz ifadesi değişti. “Üzgünüm.”

Raven zayıf bir sesle, “Teşekkürler” dedi.

“Ama başka biriyle tanışmışsın ki bu iyi haber. Ne iş yapıyor?”

“Hımm, nadir elde edilen vintajlarla ilgileniyor.”

Patrick gülümsedi. “Yaa, eğer ekstra bir şişesi varsa bana yollasın. Gina o tür şaraplara bayılıyor ve ucuz oldukları söylenemez şişesinin.”

Raven huzursuzca kıpırdanmasını engellemeye çalışarak başıyla onayladı.

“Maalesef sana kötü haberlerim var.”

“Ne oldu?”

“Bu sabah işe gelirken güvenlik şefi beni durdurdu.”

Raven bastonunun sapını sımsıkı kavradı. “Neden?”

“Arşivde flaş belleği bana verdiği anın görüntülerini fark etmiş.”

“Ah, hayır. Sen iyi misin?”

“İyiym, merak etme. Şansıma cebimde üzerinde çalıştığım projenin bilgilerinin kayıtlı olduğu ve seninkine benzeyen bir flaş bellek vardı. Onu gösterdim ve bana yardım ettiğini söyledim. Adam arşivciyle görüşüp dosyaları kopyalama hakkına sahip olduğumun onayını aldı. Senin adın geçince arşivci şaşırılmış göründü ama durumu açıkladım.”

“Teşekkür ederim,” diyen Raven sandalyesinde arkaya yaslandı. “Gerçekten çok üzgünüm. Sana borçlandım. Yine.”

“Sorun yok. O dosyalarda bir şey bulabildin mi?”

“Üzerinde çalışmaya fırsatım olmadı. Botticelli’nin yaptığı kaydedilmiş değişikliklerin yanı sıra Mercury’nin saçıyla da oynadığını biliyorum. Ama bu hafta sonu biraz meşguldüm.”

Patrick gülümsedi. “Şu vintaj koleksiyoncusuyla mı?”

Raven bakışlarını uzağa dikti. “Belki.”

“İyi. Dışarı çıkıp eğlenmene sevindim. İyi haberi sona sakladım. Profesör Urbano az önce buradaydı. Restorasyon laboratuvarına giriş yapmanı istiyor. Arşivciye de artık orada çalışmayacağını söylemiş.”

“Gerçekten mi?” Raven neredeyse ellerini çırpacaktı. “Şimdi gidebilir miyim?”

“Gelir gelmez gitmeni söyledi.”

“Teşekkür ederim.” Kocaman bir gülümsemeyle Patrick’e baktığında o da aynı şekilde karşılık verdi.

Sırt çantasının fermuarını çekip dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve bastonuna uzandı. Ofisin diğer ucundaki dolaba gidip laboratuvar önlüğünü aldı.

Patrick peşinden geliyordu.

Ellerini cebine koymuş halde yanında dikilirken, “Güvenlik ofisinden çıkınca Dedektif Batelli’yle karşılaştım.” dedi.

“Sana ne dedi?”

“Seni izlemekle görevli Interpol ajanının geçen hafta ortadan kaybolduğunu söyledi.”

Raven duraksadı. “Ne zaman?”

“Gina ve benimle yemek yediğin akşam.”

Raven, “Ajan Savola” diye fısıldadı.

“Evet. Adı buydu.”

Sarsılan Raven dolaba yaslandı.

Yaban karşısına çıktığında gölgelerin arasından sıyrılıp yardımına koşanın Ajan Savola olduğunu bilmiyordu. Raven’i kurtarmaya çalışırken canından olan kişi oydu demek.

Bir an için midesi bulandı.

“Sen iyi misin?” Patrick dikkatle ona bakıyordu.

“Sanırım. Dedektif neden sana bunu anlattı ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Adamı az önce Doktor Vitali ile konuşurken gördüm. İkisi de gayet keyifsiz görünüyordu.”

Patrick çenesiyle Raven’in bileğini işaret etti. “Tanrı aşkına şunu sakla. Etrafta dolaşan bir dedektif varken şüpheli biri gibi görünmek istemezsin.”

Raven hırkasının kolunu çekip bileziği sakladı.

“Sağol Patrick. Daha dikkatli olacağım.”

Yavaş ama emin adımlarla ofisten çıkıp koridorun sonundaki restorasyon laboratuvarına ilerlerken Vitali ile Batelli’nin ne konuştuklarını düşünüyordu.

Tam elini kapıya uzatmıştı ki duraksadı.

Kendisini yabanla ve Ajan Savola’yla gören tanıklar vardı muhakkak. Batelli’nin dikkatini ilüstrasyonların çalınmasıyla ilgili üzerine çekmiş olması yeterince kötüyken şimdi bir de Savola cinayetiyle bağlantılı olarak işin içinde olmayı kesinlikle istemiyordu.

Ayrıca bir de Bruno'ya yapılan saldırı meselesi vardı, gerçi William konunun icabına baktığını söylemişti. Ama bakmış mıydı gerçekten?

Ambrogio'ya telefon edip William'a iletmesi için bir mesaj bırakmayı düşündüyse de vazgeçti. İşe geç kalacaktı ve Profesör Urbano'yu kızdırmak istemiyordu.

William da zaten büyük ihtimalle güneş ışığından uzakta bir yerlerde dinleniyordu.

Raven bütün sabahı Venüs'ün Doğuşu'na vernik uygulayarak geçirmişti.

Profesör Urbano, yerine geçen Anja'nın çalışma hızının yeterli olmadığına karar vermişti. Ayrıca kadının çalışma kalitesiyle ilgili de bazı soru işaretleri vardı adamın kafasında. Kadını başka bir yerde görevlendirip Raven'in eski görevine dönmesini sağlamıştı.

Raven Anja'nın durumuna üzülüyse de laboratuvara geri dönebildiği için çok mutluydu. Yüksek bir taburede oturmuş dünyanın en büyük sanat eserlerinden birini yavaş ve dikkatli hareketlerle restore ederken bu mutluluğu derinden hissediyordu.

“Dottoressa Wood.”

Ses Raven'in kulaklarına bulanık geldi. Yüzü William'ın versiyonundaki halinden oldukça farklı görünen Zephyr figürü üzerinde çalışıyordu.

Yanına yaklaşan ayak sesleri ve birinin boğazını temizlemesini duydu.

Dönüp baktığında Profesör Urbano'nun gülümseyerek arkasında durduğunu gördü.

“Bakabilir miyim?” diye soran adam Raven'in üzerinde çalıştığı bölümü işaret etti.

“Elbette.” Raven elindeki aletleri bir kenara koyup tabureden indi. Bıraktığı noktayı ve o ana dek üzerinde çalıştığı bölümü gösterdi.

Gözlüklerini çıkartıp gergin bir şekilde adamın yorumunu bekledi.

Profesör tabureye yerleşerek Raven’in ilerlemesini kontrol etmek için bir dizi alet ve büyüteç kullandı. Sonrasında tabureden doğrulduğunda gülümsüyordu.

“Çok iyi bir işçilik. Teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.”

“Sanırım öğle yemeği zamanı geldi.”

Genç kadın etrafına bakındığında meslektaşlarının çoktan çıkmış olduklarını fark etti.

“Profesör Urbano, gitmeden önce size birkaç soru sorabilir miyim?”

“Tabii,” diye cevap veren profesör yandaki sandalyeleri işaret edince karşılıklı oturdular.

“Primavera’nın restorasyonunda çalıştığınız esnada, Mercury’nin saçıyla ilgili bir şey fark ettiniz mi hiç?”

Urbano şaşırmış gibiydi. “Ne gibi?”

“Renginde veya uzunluğunda yapılmış bazı değişiklikler gibi.”

Urbano tabloyu gözünde canlandırmış gibi bir süre boşluğa baktı.

“Saçın uç kısımlarında çok hafif bir değişiklik vardı, evet, ama rengi veya uzunluğuyla alakalı bir değişiklik yoktu. Neden soruyorsun?”

“Radyograflarda Botticelli’nin saçın rengini değiştirdiğine dair bir şey gördüğümü sandım.”

Urbano gülümsedi. “İmkânsız. Radyografların üzerinden çok ama çok dikkatli bir şekilde geçtik. Bulduğumuz her şey kayıt altına alındı ve yayınlandı.”

“Yaa” Raven başıyla onayladı. “Eğer sorun olmazsa birkaç sorum daha olacak.”

Adam başıyla devam etmesini işaret etti.

“Botticelli tarafından Primavera’nın başka bir versiyonunun yapıp yapılmadığı konusunda bilginiz var mı? Belki üst kattakinden daha önce resmettiği bir tablodan?”

Urbano çenesini ovuşturdu. “Figürlerin ve çizimlerin üzerine yapılmış bazı eskizleri vardı.”

“Ama başka tablo yoktu, öyle mi?”

“Hayır. Neden?”

“Hımm, Mercury’nin saçında bir şey dikkatimi çekince Botticelli’nin daha önceden farklı bir tablo yapıp yapmadığını merak ettim.” Raven yeni gözlüklerini kaldırdı. “Bu sadece bir fikirdi.”

“Elbette.” Profesör Urbano sabırlı bir gülümsemeyle ona bakıp öğle yemeğine çıkacağını söyleyerek yanından ayrıldı.

Raven, William’ın kendi Primavera’sını nasıl elde ettiğini düşündü, belki de hiç kimsenin haberdar olmayışının sebebi William’ın kendisiydi.

Asıl anlayamadığı şey, Uffizi’deki versiyondaki Mercury’nin saçında yapılan değişiklikleri nasıl olup da kimsenin fark etmediği idi. Değişimin kanıtının ortada olduğunu biliyordu. Bir hata yapmadığından emindi.

“Hafızan son zamanlarda o kadar da iyi sayılmaz. Kazanın olduğu geceyi bile net hatırlayamıyorsun.”

Bir sürü tuhaf şeyin ardında olan William’ın, Urbano’nun değişikliği fark etmemesinden de sorumlu olabileceği geldi aklına. Urbano Primavera’nın restorasyonu üzerinde çalıştığına göre değişikliği görmüş olmalıydı. Belki de William adamın restorasyonla ilgili anılarıyla oynamıştı.

“Peki ama, neden kayıtları silmemişti?”

Raven'in bu soruya verilecek bir cevabı yoktu ama William'a sormaya kararlıydı. Onunla konuşma düşüncesi aklına Patrick'in, Ajan Savloa ve Dedektif Batelli ile söylediklerini getirdi.

Bastonuna yaslanıp sırt çantasının yanına gitti ve içinden yeni cep telefonunu çıkartarak Ambrogio'yu aradı.

"Tünaydın, Sinyorina Wood." Adam onu İngilizce selamlamıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Raven bir an için bocaladı, "Şeyy, merhaba Ambrogio. William'la görüşebilir miyim?"

"Korkarım haşmetmeapları rahatsız edilemez. Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ona bir mesaj iletebilir misin? Acil bir durum."

"Elbette."

Raven kendini tuhaf hissederek bir an için duraksadı. "Şeyy, ona Santo Spirito'da saldırıya uğradığını gördüğüm adamın Uffizi'deki soygunu araştıran İtalyan polisiyle beraber çalışan bir İnterpol ajanı olduğunu ve adının da Savola olduğunu söyleyebilir misin?"

Raven'in sesine telaş hâkimdi. "Willam'ın bunu hemen öğrenmesi gerekiyor. Polis henüz benimle görüşmedi ama burada olan memurlardan biri bir meslektaşına sorular sormuş. Ajan benim binamın önünde saldırıya uğradığından polisin ikiyle ikiyi toplayıp beni aramaya geleceğinden endişeleniyorum."

"Lütfen endişelenmeyin sinyorina. Mesajınızın Lordumuza iletildiğinden emin olacağım. Luka yanınızda mı?"

"Sanırım galerinin dışında bekliyor."

"Eğer başka bir sorun olursa Luka'ya gidin. O sizi buraya getirecektir."

"Evet. Evet, teşekkür ederim."

"Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Raven derin bir iç geçirdi. "Hayır. Teşekkürler Ambrogio. Hepsi bu."

"O halde hoşçakalın sinyorina."

Konuşma sonlandığında Raven telefonuna bakakaldı.

Gerekli şeyleri iletmış olmasına rağmen huzursuzdu. Ama o an için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Sırt çantasını alıp bastonunun yardımıyla kapıya yöneldi.

O an kapıda duran Dedektif Batelli'yi gördü.

Adam İtalyanca, "Ajan Savola'nın saldırıya uğradığını mı gördün?" diye sordu.

"Ne?" Raven donmuştu.

"Az önce onu gördüğünü söyledin. Ne gördün?"

Raven kaşlarını çatı. "İngilizcemi yanlış anladınız. Ben öyle bir şey söylemedim."

Batelli bir küfür savurdu. "Ne dediğini duydum. Ve İngilizcem mükemmeldir. Savola'nın Vespa'sı dairenin önünde bulundu."

"Gerçekten mi? Çok tuhaf." Raven kendini zorlayarak gülümsedi. "Korkarım öğle yemeğine geç kaldım. Şimdi müsaade ederseniz..."

Adam sözünü keserek, "William kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Telefon görüşmen. William'la konuşmak istediğini söyledin. Kim bu William?"

"Bir aile dostu." Tekrar gülümsedi. "Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

Raven kapıya doğru ilerlemek istediye de adam yolunu kesti.

"William York mu?"

Raven ismi tanıdığını maskeleyerek istediye de yüzünde bir şeyler belirmiş olacak ki Batelli zafer kazanmışçasına, "Nerede o?" diye sordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Adamın yanından dolaşıp kapıya doğru aksak adımlarla ilerlemeye başladı.

"Neden polisi aramadın? Neden bize bildirmedin?"

"Çünkü hiçbir şey görmedim." Raven omzunun üzerinden arkasını dönmeksizin cevap vermişti.

“Ajan Savola’nın mesai saatleri dışında seni izlediği bildirildi bize. Vespa’sını dairenin olduğu binanın önünde bulduklarında prosedür gereği seninle de görüşmeleri gerekiyordu. Neden görüşmediler?”

Raven arkasını dönmedi. “Beni taciz ediyorsunuz. Eğer peşimi bırakmazsanız Doktor Vitali’nin yanına gideceğim.”

“Peki, ona ne diyeceksin? Seni bir suça tanık olduğunu itiraf ederken duydum.”

“Ben hiçbir şeye tanıklık falan etmedim.”

Batelli tekrar önünü kesti. “Polis kayıtlarını gördüm. Senin adın geçmiyor. Neden?”

“Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

Adamdan uzaklaşmak için delice bir istek duyarak kapıya doğru gitmeye devam etti.

Adam arkasından, “Birileri seni kolluyor,” diye seslendi. “Kim olduğunu bulacağım. O zaman sorguya çekileceksin.”

Raven hızını arttırdı.

“Bu defa başsavcı da orada olacak.”

Laboratuvardan çıkan Raven bayanlar tuvaletine kaçtı. Duvara yaslanarak gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı.

Başı beladaydı.

Tuvaletten çıktığında Batelli ortalarda yoktu.

Tekrar telefonla konuşup bir başka felakete daha yol açmak istemediğinden Ambrogio’ya mesaj çekti.

Adam kısa bir cümleyle karşılık verdi.

“Haşmetmeapları konuyla ilgilenecektir.”

Raven bu mesajla az da olsa rahatladığını hissetti.

Kendini yemek yiyemeyecek kadar gergin hissettiğinden galerinin ikinci katına çıkıp Botticelli’nin odasını es geçerek Michelangelo’nun Doni Tondo isimli tablosunun önünde durdu.

Turistlerin tabloyu incelemelerine engel olmamak için geride duruyordu.

Endişelerinden arınarak sanatçının kutsal aileyi resmedişindeki muazzamlığa odaklanmaya zorladı kendini. Resimdeki figürleri ve arka plandaki adamları inceledi.

İşini bitirdiğinde öğle tatili bitmek üzereydi. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Muhteşem görünümlü sanat eserlerinin, kalbe iyi geldiği kadar sakinleşmeye de yaradığı ortadaydı.

Zihinsel bir seyahate çıkmış kadar dinlenen Raven, laboratuvara geri döndü. Her bir fırça darbesiyle huzur bulan Raven, kendini restorasyon çalışmasında kaybetmekten dolayı mutluydu.

Eve gitme zamanı geldiğinde laboratuvar önlüğünü ofis dolabına bırakan Raven dışarı çıktığında Luka'nın onu beklediğini gördü.

Onu, Santo Spirito'ya getiren adam, dairesine çıkarken merdivenlerde Raven'e eşlik etti. İçeri girmesine izin vermeden önce odaları aradı, sonra da başıyla selam verip merdivenlerden aşağı indi.

Adamın kelimelerle arasının iyi olmadığı bir kez daha belli olmuştu.

Raven telefonundaki mesajları ve e-maillerini kontrol etti ama bir şey yoktu. Sanki herkes onun başka şeylerle meşgul olduğunu biliyordu.

Dairesi her zamankinden daha küçük ve hüzünlü görünüyordu gözüne. Harika bir sanat eseri üzerinde çalışarak zafer dolu bir gün geçirmesine rağmen şu anda kendini yalnız hissediyordu. Sanki dünyası rengârenk bir Rönesans tablosundan Alman bir sanatçının karanlık ve kasvetli bir resmine dönüşüvermişti.

Diz üstü bilgisayarını açıp Mumford and Sons adlı grubun parçalarını çalarak kafasını dağıtmaya çalıştı. Siyah bir tişörtle kot pantolon giyerek altın bileziği komodinin üzerine bıraktı ve sıradan bir akşam yemeği hazırladı.

Bir bardak şarap içtikten sonra yatağa girdi ve gözlüklerini takıp *Aslan, Cadı ve Dolap* isimli romanı eline aldı.

Sekizinci bölümde karakterlerden biri diğerlerini, bir zamanlar insan olan ama artık başka bir şeye dönüşmüş yaratıklara karşı uya-

rıyor ve onları gördüklerinde hemen baltalarına sarılmalarını öğüt-lüyordu.

Raven bu bölümü daha önce okumuştı. Bütün kitabı okumuştı hatta. Ama şimdi okudukları bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Avcılar vampirleri öldürüp kanlarını almayı kendilerine görev edinmişlerdi. Eğer aynı şeyi insanlara uygulasalardı, bütün dünya onları durdurmaya çalışırdı.

Soykırım.

Etnik temizlik.

Raven soykırım yapılmasıyla alakalı etik ve ahlaki kuralların sa-dece insanlar için mi geçerli olduğunu yoksa diğer türlere de uygula-nıp uygulanamayacağını merak ediyordu.

Peki, ya William söz konusu olduğunda ne olmalıydı? Eğer yaşa-mak için insan kanına ihtiyaç duyuyorsa ama insanları öldürmüyor-sa William yine de yok edilmeli miydi? Veya tek gıda kaynağından mahrum mu bırakılmalıydı?

Raven ondan etkileniyordu. Raven'i birden fazla defa kurtarmış-tı. Raven başka birinin onu korumasına alışkın değildi, en azından babası öldükten sonra. Annesi ne onu ne de kızkardeşini koruma-mıştı.

Gizemli bir vampirin kendini tehlikeye atmak pahasına Raven'i koruması ve öz annesinin bunu yapmamış olması içini dağlıyordu.

Şimdi bile boş dairesine baktığında onun burada olmasını dili-yordu. Raven'le ilgilenmesinin kendisi için ne büyük bir önem ta-şıdığını bilmesini istiyordu erkeğin. Çok uzun süredir yalnızdı ve kendi kendine idare ediyordu. Birilerinin onunla ve problemleriyle ilgilenmesi güzel bir histi.

Raven'e dokunduğunda çok nazikti William. Ve onu inanılmaz bir tutkuyla öpmüştü. Raven bir vampirle seks yapmanın ve daha da garibi bir vampiri sevmenin tuhaflığını düşünmeye başladı.

"Awake my soul" (Ruhumu uyandır) adlı parça çalmaya başla-mıştı. Raven gözlüklerini başucuna bırakıp tavana bakarak şarkının sözlerine odaklandı.

William ruhlara inanıyordu. Raven gerçekten ruh diye bir şeyin olup olmadığını geçirdi aklından.

Acaba vampirlerin ruhu var mıydı?

“Neden surat asıyorsun?”

“Ah!” Raven olduğu yerde sıçrayarak doğruldu.

Siyah gömlek ve siyah bir kot giymiş olan William kapının kirisine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Ve kıkırdıyordu.

“Seni korkutmak istememiştim.”

Raven kalp atışlarını yavaşlatmak istercesine ellerini göğsüne götürdü. “Ödümü patlattın. Ne yapıyorsun?”

William kaşlarını çatı. “Seni görmeye geldim tabii ki.”

Raven kendini yastığa bırakıp gözlerini kapattı. “Kapı zilini kullanamaz mıydın? Kalp krizi geçirecektim.”

William yatağın yanına gelerek öne doğru eğilip kulağını Raven’in göğsüne yasladı. “Kalbin gayet iyi durumda; güçlü ve sağlıklı.”

“Çok komik. İçeri nasıl girdin?”

“Sihirle.”

Raven ona doğru dönerek başını yatağa yasladığı eline dayadı. “Bir dahaki sefere kapıyı çal. Tamam mı?”

Erkeğin sırtışı kayboldu.

“Aklıma gelmişken söyleyeyim. Evine kimseyi alma. Özellikle de içeri davet edilmek isterlerse.”

“Neden?”

“Vampirlerin bir eve girebilmek için davet edilmeleri gerekir. Yoksa eşikten adımlarını atamazlar.”

“Beni ilk eve getirdiğinde içeri davet edilmeden girdin sanırım.”

“Beni davet ettin, sadece hatırlamıyorsun.” William bilmiş bir gülümsemeyle devam etti. “Ve kurallar bana geldiğinde bir şekilde esnek oluyorlar.”

“Bunun sebebi ne?”

“Bilmiyorum.”

Raven kaşlarını kaldırdı.

William omuzlarını silkerek, “Bu doğru,” dedi. “Sebebini bilmiyorum. Benim gibi başkaları da olabilir ama bildiğim kadarıyla kurallarla oynayabilen bir tek ben varım.”

“Bunun bir açıklaması olmalı.”

“Doğal olarak.” Kollarını iki yana açıp etrafında bir tur attı. “Belki de beni incelemek istersin. Bilimsel bir açıklama getirmek falan?”

Raven, William’ın çok etkileyici görünen sırtına ve arkasına bakmamaya çalışarak gözlerini çevirdi. “Neden buradasın?”

William kollarını indirdi. “Hoş karşılanmıyor muyum?”

“Karşılanıyorsun, sadece gelişin beklenmedikti.”

William yatağa yaklaştı. “Sana bir şey vermeye geldim.”

“Ne?”

“Bunu.” Ellerini Raven’in kalçalarının iki yanına yerleştirerek ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Öpücüğü de tıpkı gelişi gibi anıydı.

Önceleri hafif olan öpüşü, Raven’in karşılık vermesiyle şiddetlendi.

Raven elini onun göğsünde dolaştırarak kollarını tuttu. Aralarında parlayan etkileşimi, erkeğin kaslarını ve yalın gücünü hissedebiliyordu.

Ağzını açtığı anda, William’ın dili dudaklarının arasından içeri süzüldü. Başını yana eğen William’ın dudaklarından tutku dolu bir inleme döküldü.

Raven, erkeğin ağzının tadını çıkartıyor, diliyle acele etmeksizin dudaklarında ve ağzının içinde gezinmesinden büyük zevk alıyordu.

Arkaya doğru yaslandığında William vücuduyla onun vücudunu kavradı.

Raven bu tür bir pozisyonunda bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu. William’ın eli sırtında geziniyor, göğüslerinin birbiriyle temas etmesini sağlıyordu.

Kalçalarında erkeğin sertliğini hissedebiliyordu.
 Aniden William kollarının üzerinde yükseldi.
 Raven'in ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. Gözleri parlayan erkeğin keyfi çok yerinde görünüyordu.
 Ama Raven bu gözlerde pişmanlığın da olduğunu fark etti.
 Burnunu onunkine sürten William, "Kalamam." diye mırıldandı.
 "Neden?"

Bir kez daha onu öpen William, "Kalmamı istiyor musun?" diye sordu.

Raven erkeğin yakıcı bakışlarından ayırdı gözlerini.
 "Kalmamı istediğin zaman kalacağım." Yanına geçerek elini Raven'in karnına koydu.

"Hala avcılarını arıyoruz. Devriyelerin yardımımıza ihtiyaçları var."
 Raven göz ucuyla ona baktı. "Arama çalışmalarına sırf beni öpebilmek için mi ara verdin?"

William eliyle Raven'in tişörtünü sıyrarak elini vücudunda yukarı aşağı gezdirmeye başladı. "Bu bir itiraz mı?"

Raven olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

William elini hareket ettirmeye devam ederek, "Bana bugün Uffizi'de olanları anlat." dedi.

Raven elini onunkinin üzerine koyarak hareket etmesine engel oldu. William ona dokunurken düşünmekte güçlük çekiyordu.

Patrick ve Batelli'yle yaptığı konuşmaları aktardı ve dedektifin onu nasıl resmi bir sorgulama ile tehdit ettiğini anlattı.

"O adam için endişelenme." diyen William eliyle Raven'in kalçasını sıktı.

"Ambrogio'ya telefonda Ajan Savola'dan bahsederken duydu beni. Eğer başsavcıya giderse ve sorgulanmamı sağlarsa battım demektir."

"Uffizi'deki güvenlik görevlilerinden biri haber alma ağımızda yer alıyor. Batelli'nin seninle olan konuşmasının videoya kaydedilmiş bir kopyasını Uffizi'nin direktörüne verdi bugün.

Bana da kasedin bir kopyasını gönderdi. Güvenlik kameraları ses kaydı yapmıyor ve benim gördüklerim, o dedektif açısından oldukça büyük sıkıntı yaratacak türdendi. Adam yanına geliyor, sana bağıyor ve sen gitmek isterken sana engel oluyor. Direktör onu üstlerine şikâyet etti ve adamın galeriden güvenlik eşliğinde çıkmasını sağladı.”

Raven şaşkına dönmüştü. “İşyerinde kimse bir şey söylemedi.”

“Uffizi'deki soruşturma halen devam ettiğinden bu konuların hassasiyetle ele alındığından eminim.” Yüzünü genç kadınınkine yaklaştırdı. “Seni koruyacağıma dair söz verdiğimde, bunu kast etmiştim. İnsan veya vampir hiç kimse sana zarar veremez veya seni korkutamaz.”

Elini erkeğin saçları arasında gezdiren Raven onu öptü. “Teşekkür ederim.”

“Dedektif hala soruşturmanın başında ama senden uzak durması emredildi ve resmi olarak ihtar aldı. Artık polis istese bile kayıp Interpol ajanı ile ilgili sorgulamak için seni çağırılmaz.” William Raven'in saçlarıyla oynadı. “Sonuç beklediğimden de iyi oldu.”

Raven ani bir dürtüyle ona sarılıp yüzünü erkeğin göğsüne gömdü.

William bir an için bu tepkiye şaşırsa da hemen toplanıp sarılışına karşılık verdi. “Bu ne içindi?”

“Bana yardım ettiğin için. Kendi kendime yetmeye alışığım normalde.”

“Sana her konuda yardım etmeye istekliyim. Söylemen yeter.”

Raven, “Beni korkuttu.” diye fısıldadı. Belki de böylesine yakın oluşlarından dolayı cesaretlenmişti.

William ona daha sıkı sarıldı. “Bunu görebiliyordum. Ama dimdik durmayı başardın.”

“Yabanın öldürdüğü kişinin Ajan Savola olduğunu bilmiyordum. Ona yakından bakamamıştım.”

William dudaklarını onun boynuna götürdü.

“Şeyy, Profesör Urbano’yla Primavera’nın restorasyonu hakkında konuştum.”

William, onu duymazdan gelip boynunu öpmeye devam etti.

“Arşivde çalışırken Botticelli’nin Mercury’nin saçının boyunu ve rengini değiştirdiğini fark ettim.”

William dudaklarını gezdirmeye devam ederken, “Çünkü ona değiştirmesini ben söylemiştim.” diye mırıldandı.

Raven’in duyduklarını anlaması biraz zaman aldı.

“Çünkü?”

“Çünkü beni resmetmeye çalışıyordu. Saçı ve yüz hatlarını değiştirmesini söyledim ona.”

“Mercury hala sana benziyor.”

“Belki de. Ama Zephyr benzemiyor.” William bir kez daha öperek boğazındaki hassas noktalara ilerledi.

“Peki, neden Urbano radyograflardaki görüntülerden haberdar değil? Restorasyonda Baldini ile beraber o da çalışmıştı.”

“Büyük ihtimalle hafızasında oynama yapmak için zihin kontrolü kullandığımdandır.”

“Gerçekten yaptın mı?” diyen Raven erkeği itti.

“Elbette.” William kaşlarını çatı. “Mercury’yle ilgilenmeleri sorular sorulmasına sebep olurdu. Ara sıra Uffizi’yi ziyaret ederim. Tanınmak istemiyordum.”

“İlüstrasyonları aldığın gece galeriye nasıl girdin?”

“Bana bu tür sorular sorma.” Wililam hafifçe tenini dişliyordu.

“Engel olamıyorum. Beni rahatsız ediyor.”

William geri çekildiğinde bakışları sertleşmişti.

“Onlar benden çalındılar. Botticelli tamamladığından beri bana aitlerdi. Yüz yıl önce evimden alındıklarından beri nerede olduklarını bilmiyordum, ta ki Uffizi’de ortaya çıkana kadar.”

“Bir dakika. Botticelli onları tamamladığından beri dedin, değil mi?”

“Elbette.” Erkeğin sesi terslenir gibiydi.

“Ama onlar kopya, Botticelli’nin bir öğrencisinin yaptığı kopyalar. Orijinaller Vatikan’da ve Berlin’deki Staatliche Müzesi’nde.”

William’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Hayır, Roma’daki ve Berlin’deki ilüstrasyonlar kopya. Bendekiler orijinal.”

“Hay lanet!” diyen Raven, elini ağzına götürdü.

Şimdi William sırtıyordu.

“Rönesans döneminde insan ilişkilerine merak saldım. Mimari-de, bilimde, resimde ve heykelde muazzam keşifler yapılıyordu. Ara sıra insanların arasına karışıyordum.

Botticelli gerçek tabiatımla ilgili bazı dedikodular duymuş ve Primavera’nın orijinal versiyonunda beni resmetmeye karar vermiş. Beni hem Mercury hem de Zephyr olarak çizmiş. Bana âşık olan bir insanı da Chloris ve üç Grace’den ikincisi olarak çizmek için model olarak kullanmış.

Ne yaptığını öğrendiğimde çok öfkelen dim ve onu öldürmeye karar verdim. Hayatı için yalvardı ve hem o tabloyu, hem de Dante’nin İlahi Komedya’sının bir dizi ilüstrasyonunu teklif etti bana. Ben de kabul ettim. İlüstrasyonları sonra tamamladı.”

Raven’in eli yanına düştü.

“Bir insan sana âşık mı oldu?”

“Evet.”

“Ona ne oldu?”

William dişlerini kenetledi. “Duomom’daki Giotto çan kulesine tırmanıp aşağı atlayarak hayatına son verdi.”

“Yüce Tanrım! Ama neden?”

“Çünkü bir canavara âşık olmuştu.” Kısık sesle cevap veren William’ın gri gözlerinde çelik gibi bir bakış vardı.

“Ona âşık mıydın?”

“Hayır.”

Raven vücudunu saran bir acı hissetti. Karşılıksız aşktan daha trajik çok az şey vardı bu hayatta. Genç bir Rönesans kadınının Wil-

liam'a âşık oluşunu, sonra da vampir olduğunu öğrenişini gözünde canlandırmak kolaydı.

"Üzgünüm."

"Ben de üzgündüm." diyen William, sırt üstü dönerek ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Evcilin miydi kadın?"

"Hayır."

Raven bu bilgiyi nereye çekmesi gerektiğini bilemiyordu. Kadınla olan ilişkisinin boyutu ne olursa olsun, aradan yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen ölümü William'ı hala üzüyordu.

İçini bir ürperti kapladı. William bir sürü rahatsız edici şeyden bahsetmişti o güne kadar ama şu an hepsi aynı anda beynine üşüşmüş gibiydi.

Konuyu değiştirmeye karar vererek, "Aç mısınız?" diye sordu.

Şimdi kaşlarını kaldırma sırası William'daydı. Utanmaz bir ifadeyle gözlerini Raven'in boynuna dikti.

Raven, "Yiyeceği kast etmiştim." dedi. "İnsan yiyeceğini. Veya şarabı."

"Bir kadeh şarap alırım ama vücutlarımız insan gıdalarını sindiremez."

Raven yataktan çıkmak için hareket ettiğinde William kollarını vücuduna sarıp onu durdurdu.

"Ağrın mı var?"

"Hayır."

"O halde neden üzgünsün?"

"Değilim."

William'ın gözleri kısıldı.

"Üzgünsün. Bunu görebiliyorum, duyabiliyorum ve daha da önemlisi koklayabiliyorum. Sorun nedir?"

Raven yüzünü buruşturdu.

"Ve yalan söyleme." William'ın sesine ciddiyet hâkimdi.

Raven, onun gözlerine baktı. "Buraya gelmeden önce beslendin mi?"

“Tabii ki.”

“Günde kaç kere besleniyorsun?”

“Duruma göre değişir. Kadimler günde bir kereyle yetinebilir. Çaylakların daha sık beslenmesi gerekir. Ben günde bir ya da iki kez beslenirim. İştahımın durumuna ve gıda kaynağımın kim olduğuna göre değişir.” William yavaşça gülümsedi. “Gayet sağlıklı bir iştahım var.”

“Her beslendiğinde seks yapar mısın?”

William’m gülümsemesi kayboldu. “Neden bu tonu kullanarak konuşuyorsun?”

“Herhangi bir ton falan kullanmıyorum,” diye itiraz eden Raven ondan uzaklaşmaya çalıştı ama erkek onu kollarında hapsederek gitmesine izin vermedi.

Gözleri yine kısılmıştı. “Sesin üzgün çıkıyor.”

“Üzgün falan değilim.”

“Bir vampirin beslenirken seks yapması oldukça yaygındır. Ama ben daha farklıyım.”

Raven başını kaldırarak merak dolu gözlerini ona çevirdi. “Yani her beslendiğinde seks yapmıyorsun, öyle mi?”

“Neden bu konuyla böylesine ilgilisin?”

“Sebebi yok. Artık kalkabilir miyim?” diye sorarak erkeğin kollarını işaret etti.

“Cassita.” William burnunu onunkine sürttü. “Kıskanıyor musun?”

“Tabii ki hayır.”

William gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. “O halde neden bana seks yaşantımla ilgili sorular soruyorsun?”

“Beni istediğini söyledin. Bir harem kurup kurmadığını merak ettim sadece.”

“O tür şeyler ilgimi çekmez.”

Raven homurdanarak, “Eminim bastona ihtiyaç duymayan birilerini bulabilirsin.” dedi.

William vücudunu ona doğru hafifçe bastırarak, “Benimle birlikte olmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Raven kıpkırmızı kesildi. “Sadece nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Bu bir oyun değil. Daha önce de söylediğim gibi, çok uzun süredir ilgimi çeken ilk insansın.”

William öne doğru eğilip kararlı bir şekilde dudaklarıyla onun kileri hapsetti. Saçlarını kenara atıp eliyle Raven’in tenini okşamaya başladı.

Geri çekildiğinde Raven’in gözleri hala kapalıydı.

“Güzelliğin duyular kadar gözler için de bir ziyafet.”

Bu cümleyi duyan Raven gözlerini açtı. “Erkeklerin yalan söylemesinden nefret ediyorum.”

“Bana bak.” diye emreden William’ın sesi keskindi.

Gözleri buluştu.

“Yalan söylemek için bir sebebim yok. İltifat baştan çıkartma yöntemlerinden biridir doğru, ama bunu sende kullanmaya ihtiyacım yok. Bence güzelsin. Eğer bacağını iyileştirmemi istersen bunu yaparım. Ama kıskanç metres rolünü oynamayı bırak. Bana ait olmayı kabul etmediğin sürece sana herhangi bir açıklama veya sadakat borçlu değilim.”

Yatağın diğer yanına yuvarlanarak doğrulan William, Raven’in masasının yanma gitti.

Raven doğrularak ona baktı. Erkek çok mutsuz görünüyordu.

“Vampirler evcillerine sadık mıdırlar?”

“Hayır.”

“Peki ya sen?”

William, “Daha önce hiç evcil almadım.” diye itiraf etti.

“Hiç mi?”

Evet.” Erkeğin ona yönelmiş bakışları düşünceliydi. “Verdiğin tepkinin, kendini öldüren Allegra ile ilgili anlattığım hikâyeden kaynaklandığını tahmin ediyorum. Hikâyenin aslı hiç hoş değil. Belki bir gün anlatırım sana.

Ama bu esnada tekrar yineliyorum. Sen benim evcilim falan değilsin ve eğer aramızda bir şeyler gelişecek olursa, bu sadece keyif ve mutluluk verebilir ikimize de.”

Raven, onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınarak tırnaklarıyla oynadı.

William öfkeyle kollarını kaldırdı. “Neden bana aslında neler olup bittiğini söylemiyorsun?”

Raven, “Sanırım seni özledim,” diye patladı. “Senin yanından dönünce evim bana çok sessiz geldi.”

William’ın gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatmıştı. “Beni özledin mi?”

Raven bakışlarını yatak örtüsüne çevirdi. “Ne tür bir insanım ben? Önce beni kaçırdın, sonra beni seks kölen olarak esir almakla tehdit ettin ve ben de buraya gelince seni özledim. Çok ciddi sorunlarım olmalı.”

William’ın ifadesi karardı. “Benimle birlikte olmayı arzulamak o kadar kötü mü gerçekten? Beni tekrar görmek istediğin için kendinden tiksinecek kadar mı mide bulandırıcıyım?”

“Bu doğal değil. Sen bir vampirsin.”

“İnsan da olabilirdim. Senden beslenmiyorum nihayetinde.” Raven’in boğazına aç bir bakış yöneltten William devam etti. “Sadece mevzusuna gelince, gönüllü olarak konuyla ilgili seni aydınlattım. Şu an için insan veya vampir hiç kimseyle seks yapmıyorum.”

Raven içinde aniden beliren duygu selini bastırmaya çalıştı. Ama başarılı olamadı.

William bir kez daha yatağın yanına gelip oturdu. “Aramızda karşılıklı bir etkileşim var. Birbirimizden hoşlandığımız ortada. Geceyi benimle geçir, sadece bir kez ve beraber ne kadar muhteşem olacağımızı gör.”

Parmağını uzatıp Raven’in yanağını okşadı. “Hayatının en mükemmel gecesi olacak, söz veriyorum.”

Raven gözlerini kapatıp kendini erkeğin dokunuşuna teslim etti.

Diz üstü bilgisayarındaki müzik değişmiş ve Madeleine Peyroux'un "Dance Me to the End of Love" isimli şarkısı çalmaya başlamıştı.

William, "Bunu sevdim." diye fısıldadı. "Modern müzik dinlemem aslında."

Eliyle Raven'in tişörtünün yakasını takip ederek göğsünün hemen üstündeki kıvrımları okşadı.

Raven uzanıp onun bileğini yakaladı.

"Sendeki ilüstrasyonların orijinal olduğuna emin misin?"

"Evet." William'ın kaşları çatıldı. "Unut onları. İlgilendiğim tek sanat eseri sensin."

Dudaklarını Raven'in boynuna götürdü.

Raven savaşı kaybettiğinin farkındaydı. Erkeğin dokunuşu hafif ama tutku doluydu.

Daha önce hiç kimse Raven'e böyle hissettirmemişti. Sanki William iradesini ve azmini lime lime parçalıyordu, kısa süre sonra geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Onları geri vermen gerekiyor."

William başını kaldırdı.

"Kesinlikle hayır."

Raven hafif bir sesle, "Çok güzel şeylere sahipsin." dedi. "Onları paylaşmak istemez misin?"

"Hayır. Ve bu konuda konuşmak istemiyorum, özellikle de seni baştan çıkartmaya çalışırken."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Bu aşkın dansı. Kadınlar ve erkekler bunu yüzyıllardır yapıyorlar. Aramızda olanın ne olduğunu sanıyordun?"

"Daha önce hiç kimse bana... tutkuyla bakmadı." Utanan Raven'in sesi titrek çıkıyordu.

"Çünkü insanlar sık ve cahil yaratıklardır." Erkeğin kaşları, Raven'in karşı çıkmasını bekliyormuş gibi yukarı kalktı.

Raven bakışlarını ellerine çevirdi. “Bahsettiğin şey aşk seğil, seks.”

William kaşlarını çatı. “Benim âşık olabilme yetim yok Cassita. Hiçbir vampirin yok.”

Bir elini havada savuran erkek devam etti.

“Ama şefkat gösterebiliyorum, en azından sana karşı. Bu yetmez mi?”

Raven kendini geri çekmemek için mücadele ediyordu.

Belki de yüzyıllar önce William’ın kuleden atlayan kadına söylediği sözler bunlardı. Onun için yeterli olmamıştı demek ki.

Raven her zaman aşkın kendisi için mümkün olmadığına inanmıştı. Umutsuzca William’ın teklifinin sahip olabileceği en iyi ihtimal olup olmadığını düşündü.

Yataktan kalkarak aralarına mesafe koydu.

“Aşktan bahsetmeyelim, tamam mı? Birbirimizi bu kadar az tanıırken bundan bahsetmemiz çok saçma.”

William’ın ifadesi gerginleştirse de itiraz etmedi.

Raven, “Seks bizi bağlar mı?” diye sordu.

“Bağlamak mı?”

“Vampirlerin bağlanmasıyla ilgili bir şeyler söylemiştin.”

William başını salladı. “O bağlanma, kan alış verişiyse olur.”

“Yaa.”

“Cinsel birleşme iki kişiyi bir bütün haline getirir, tabii taraflardan biri bunun olmamasını dilerse o zaman bütünleşme gerçekleşmez.”

“Yani sen de öyle mi yapacaksın? Benimle sevişeceksin ama seksin bizi daha fazla yakınlaştırmamasını mı isteyeceksin?”

“Öyle bir şey söylemedim hiç.” Erkeğin gözlerinde değişik bir ışık belirdi.

Raven bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

“İlüstrasyonlara dönersek, madem orijinaller, neden onları dünyayla paylaşmak istemiyorsun? Emersonların yaptığı gibi?”

William ellerini yumruk yapmış halde ayağa kalktı. “O hırsızların adını anma. Benden çalmalarının bedelini ödeyecekler.”

O an Raven, erkeğin öfkesine minnettar olduğunu hissetti. Öfke-siyle başa çıkmak, vücudunda dolaşan elleriyle başa çıkmaktan çok daha kolaydı. Ama yine de verdiği cevap Raven’i rahatsız etmişti.

“Burada bir adamdan, karısından ve çocuğundan bahsediyor-sun. Onlara zarar vermezsin, değil mi?”

Erkeğin yüz ifadesi değişmedi.

Raven, “Emersonlar yüz yıl önce hayatta bile değillerdi.” diye ısrar etti. “Senin evine giren onlar değildi.”

“Bu bahane değil.”

“Onlar ufak bir bebekleri olan genç bir aile. Profesörü bilmiyo-rum ama karısıyla tanıştım. Fransiskan yetimhanesinden bir çocuğu evlat edineceklerini anlattı bana.”

William’ın gözlerinde bir ışık belirdiyse de sessizliğini korudu.

“Bu doğru. Özel ilgiye muhtaç küçük bir kıızı evlat edinecekler. Yetimhanede gönüllü olarak çalışıyorum. Maria’yı tanıyorum. Hiç kimse onu istemiyor. Eğer Emersonları öldürürsen o küçük kız hiç-bir zaman bir aileye sahip olamayacak.”

William’ın çenesi kasıldı.

“Bu beni ilgilendirmez. Hırsızlığı hoş göremem. Eğer diğerleri buna göz yumduğumu fark ederlerse otoritem zayıflar.”

“Otoriteni farklı yöntemlerle güçlendiremez misin? İllüstrasyon-ları asıl kimin çaldığını bularak mesela?”

“Bazı şüphelerim var.”

“O halde Emersonları rahat bırak.”

“Asla” diyen William öfkeyle yatak odasının kapısına yöneldi.

Raven, “William” diyerek arkasından seslendi. “Sana bir şey söy-lemem gerekiyor.”

“Dinliyorum.” Ses tonu soğuk olsa da gözlerinde ilgi parıltıları dolaşıyordu.

“Senden etkilendiğim ortada. Ve sana ...“ Doğru kelimeyi bulmak için bir an duraksadı. “Sana karşı bir şeyler hissediyorum.”

Bir elini kaldırıp devam etti. “Aşk değil. Aşkın bana göre olmadığından eminim zaten. Ama Emersonlara zarar verirsen, aramızda olan her neyse sona erer. Bir başkasının işlediği suç için masum birilerinin cezalandırılmasını hoş göremem, özellikle de bir anne ve bir bebeğin.”

“Ailesine zarar vermemeye karar vermiştim zaten.” William’ın sesi fazlasıyla resmiydi. “Ama Emerson çalıntı malları sahiplendi. Ona masum demek mümkün değil.”

Raven’in kaşları birleşti. “Sence onları satan kişi çalıntı olduklarını söylemiş midir? Senden çalındıklarında İsviçreli aile hayatta bile değildir.”

“Ben adalet istiyorum.”

“Adaletinle beraber merhameti de unutma.”

William’ın bakışları bir an için mutfığa kaydıktan sonra tekrar Raven’e çevrildi.

Ve sessizliği bozmadı.

“Eğer Profesör Emerson’a zarar vermeye niyetliysen, bunu geri al.” Raven başucundan aldığı bileziği ona uzattı. “Bende kalmasını istemiyorum.”

William karanlık bir bakış fırlattı. “O senin korunman için.”

“Ki artık istemediğim bir koruma bu.”

“Birkaç dakika önce sende kalması için oldukça hevesliydin.” William’ın sesi acıydı. “Görüyorum ki erkeklerin hediyelerini büyük bir kolaylıkla geri çeviriyorsun.”

“Erkekler bana hediye vermezler.”

“İntikamımı bir anneden veya bir bebekten alma niyetinde değilim.” Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Benim derdim Emerson’la.”

“Anlamıyor musun William?” Raven sesini yükseltmişti. “Eğer onu öldürürsen ailesini mahvedersin. Babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O öldükten sonra başımıza bir sürü

şey geldi, hem de çok kötü şeyler. Lütfen Julia ile Clare'ye bunu yapma."

William şaşırması bir sesle, "İsimlerini biliyor musun?"

"Evet, onlarla tanıştım. Ve onlardan hoşlandım. Julia nazik ve sevecen biri ve Clare çok güzel bir bebek. O güzelliği hayat boyu kedere mahkûm edecek misin gerçekten?"

William boş bir ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Sonra bileziğe baktı ama almaya yeltenmedi.

Gri gözlerini Raven'e çevirerek, "Hoşça kal Jane." dedi. "Kendine iyi bak."

"Bekle." Raven zorlukla ayağa kalktığı anda William kapıdan çıkmıştı bile.

Hızla bastonuna uzanan Raven koridora çıktı. "William, bekle. O kadar hızlı yürüyemem."

Mutfağa gittiğinde William çoktan gitmişti. Kapı gizemli bir şekilde içeriden kilitliydi.

Raven gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissederek mutfağın sandalyelerinden birine oturdu.

William'ın o akşamki ziyareti beklenmedikti, tıpkı onu gördüğünde kalbinin yerinden çıkacak gibi atmasının beklenmedik oluşu gibi. Kollarındayken o kadar sıcak ve tutkulu hissetmeyi de beklemiyordu veya onu öptüğünde moralinin düzeliş öylesine keyifleneceğini de.

Ona hoşça kal demesini de beklemiyordu.

Hala elinde olan bileziğe bakınca kendini kaybolmuş gibi hissetti.

William, onun arkadaşı veya sevgilisi değildi. Başka bir şeydi o; isimsiz bir şey.

O göklerde dolaşan Zephyr'di. Psyche'ye acımış ve ona yardım etmekten sonra ortadan kaybolmuştu.

Akıtmadığı gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

Bencilsin, diye fısıldadı içindeki ses. *Senin arkadaşın bile olmayan birinin ardından ağlıyorsun, hem de koca bir aile tehlikedeyken.*

İçindeki ses gözyaşlarına engel olmaya yetmişti. Emersonlar tehlikedeydi.

Şehrinde avcılar varken William'ın bu gece onların peşine düşeceğinden şüpheliydi. Daha acil meseleleri vardı erkeğin.

"Onları uyarman gerekiyor."

Ama nasıl? Julia'ya bir mektup yazıp kocasıyla beraber Floransa'nın Prens'i olan vampiri kızdırdıklarını açıklamayı anlam-sız olurdu. Onun delirdiğini düşünürler ve büyük ihtimalle Doktor Vitali'nin onu galeriden atıp bir akıl hastanesine kapatmasını sağlar-lardı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Eğer Emersonları uyaramıyorsa, tek seçeneği William'ın fikrini değiştirmekti. Ayrılırkenki veda sözlerine bakılırsa başarılı olma ihtimali düşüktü.

Bu kez kendisini öneremezdi. Onu ikna etmek için daha farklı bir yöntem bulması gerekiyordu.

Raven bir kadeh şarap doldurup işe yarayacak bir plan yapmaya çalışarak içkisini yudumladı.

William ona gelmeyecekti. Ondan vazgeçmişti.

Raven'in ona gitmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 36

William öfke doluydu.

Raven aralarındaki her şeyi bitirdiğinde onun dairesinden ayrılıp hızla Teatro'ya uçmuştu.

Genç kadını kollarında tutmuştu. Ona kendisini tekrar kurtarmaya geldiği için teşekkür etmişti. Bu kez kucaklaşmalarında güven hissetmeye başlamıştı.

Seksten bile bahsetmişlerdi. Raven'in hevesi, içindeki umut kıvılcıklarını alevlendirmişti.

Şimdiyse her şeyi bir kenara atmak istiyordu, hem de ne için? Ukala, kibirli bir hırsız için.

Emerson'un karısıyla çocuğunun hayatlarını bağışlamayı kabul etmişti. Bu kararı otel odalarına girdiği zaman almıştı hatta.

Ama bu Raven'e yetmemişti. Bütün dünyayı kurtarana dek tatmin olmayacaktı belli ki.

William Teatro'nun yanındaki binanın çatısına indi.

Çevredeki çatılar boştu. Çaylak ve kadim bütün vampirler eğlenceyi ya kulüpte ya da başka yerlerde arıyorlardı.

William bundan memnundu. Aksi halde evde kendisini bekleyen evcili dururken neden Teatro'ya gelip beslenmek zorunda olduğunu ırkının diğer üyelerine nasıl açıklayabilirdi?

Vücutunu bir bekâret kemeri takıyormuşçasına sakınan bir evcil.

Yüzünü ovuşturarak homurdandı.

Raven bir evcil değildi ve ona, Emerson'u kurtarmaya çalıştığı için öfkeli değildi. Öfkeliydi çünkü sanki aralarındaki ilişki kolayca kırılabilir ve basit bir şeymiş gibi kendisini uzaklaştırabilmişti.

Umudun beyhude olduğunu bilmesine rağmen umut etme izni vermişti kendine. Tıpkı yeşerdiği gibi çabucak yıkılmıştı umudu. Ve onu yeniden inşa edecek bir başka Raven yoktu yanında.

Sıçrayarak Teatro'nun yan girişinin önündeki sokağa indi.

İri kıyım bir güvenlik görevlisi tehditkâr bir tavırla ona doğru yöneldiyse de Prens'in kokusunu alınca öne eğilip selam verdi.

"Yardımcı olabilir miyim Lord'um?"

"Bu kez değil." diyen William görevliyi başından savdı.

Sokağın başında bir taksi durdu.

Sanki haber almış gibi kulübün kapısı açıldı ve genç bir kadın dışarı çıktı. Kadının büyük gözleri ve saçları simsiyahtı ve ince bir vücudu vardı. Teni kömür rengindeydi ve kapıdaki güvenlik görevlisiyle İspanyolca konuşuyordu.

William'ın tercihlerine göre daha zayıftı ama kokusunu içine çektiğinde, kanının baharatlı tadını neredeyse dilinin ucunda hissetmişti.

"İyi akşamlar." Kadına İtalyanca seslenmişti.

Güvenlik görevlisini bırakıp ona doğru dönen kadının kaşları çatıktı. William'ı görünce gülümseyerek İspanyolca, "İyi akşamlar," diye karşılık verdi.

Taksiye gitmek için bir hamle yaptı.

William aniden önünü keserek, "Sizi evinize bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Taksim var."

"Yürüyelim," diyerek kadının gözlerinin içine baktı.

Bu elbette bir denemeydi. Kadın bakışlarını kaçırarak mıydı yoksa karşılık mı verecekti ona?

William'ın bakışlarına karşılık veren kadın gülümsedi.

William içindeki açlığın büyüdüğünü hissediyordu. Güvenlik görevlisine taksiyi göndermesini söyledi.

Genç kadına kolunu uzatarak onu sokaktan caddeye çıkarttı.

“İsmin nedir?”

“Ana”

“Ana” diye tekrar etti, sanki ağzında nasıl bir his bırakacağını anlamak ister gibiydi.

Kadın onun adını sormadı. Veya belki sormaya niyeti vardı ama fırsat bulamadı.

William onu hemen dar sokaklardan birine çekip sırtını duvara yasladı. Bu tür anlarda genelde yaptığığın aksine kadının dudaklarını öpmedi. Gözlerini kapatıp hemen boynuna uzandı.

Dili boynunda gezinmeye başladığında kadın elleriyle William'ın pazularını kavradı. Kendini erkeğe doğru iterek göğüslerini pervasızca William'ın vücuduna bastırdı. William ona doğru iyice eğilip bir eliyle kalçasını tutarak diğeriyle kadının göğüs ucunu okşadı. Kadının arzuyla inleyip kalçasını ona doğru iyice bastırdığında, dişlerini boynuna geçirdi.

Dikkatlice yudumlarını sayarak öfkeli bir şekilde kanını içerken kadın inlemeye devam ediyordu. Çok fazla içerse kadının bayılma riski vardı.

Hızla içmesine rağmen her yudumun tadına varıyordu William. Kadının kanı hafif ve tatlıydı, vücudu gibi pervasızlık sunan lezzetli bir karışımdı.

İçebileceği maksimum limite ulaştığında dikkatli bir şekilde kadının yarasını yaladı. Kollarını daha sıkı kavrayan kadın orgazma ulaştı.

Kadının titremesi dinene kadar bekledikten sonra kendini ondan ayırdı.

Kadın mırıldanarak dudaklarını öpmeye çalıştıysa da William onu bir kol mesafesinde tutarak güvenlik görevlisinin yanına getirdi.

Kadına zevk vermiş ve karşılığında ondan beslenmişti ama hiç keyif almamıştı. Hatta açlığı, kana olan, sekse olan, umuda olan açlığı daha da büyümüştü.

Raven'in görüntüsünü aklından silmek istercesine gözlerini ovuşturdu. Beslenme gibi basit bir eylemden zevk alamaması hayra alamet değildi.

Güvenlik görevlisine kadını taksiye bindirip eve yollamasını söyledikten sonra kendini bomboş ve karmaşık hissederek gölgelerin içinde kayboldu.

BÖLÜM 37

William'ın dudakları göğsüne kapandığında Raven'in başı boynunu açığa çıkartacak şekilde geri gitti. Erkeğin ağzı ve vücudu, Raven'inkine nazaran daha soğuktu. Dilini mahrem yerlerinde hissetmek çok tahrik ediciydi.

Çırılçıplaklardı.

William sırtı yatağın arka duvarına yaslanacak şekilde oturur pozisyondaydı. Raven ata biner gibi üzerine oturmuştu ve içine her girişinde William kalçalarını daha da sıkı kavırıyordu.

Boynunu gören William dudaklarından dökülen bir homurtuyla ağzını Raven'in göğsünden ayırıp boynuna yöneltti.

Raven aşağı yukarı hareketlerle William'ın üzerinde gidip geliyordu. Karnının altında tanıdık bir gerilme belirdi, boşalmak üzereydi.

William boynunu öpüyor, tenini dişleyerek emiyordu. Dudakları ve dili teninde gezinmeye devam ederken Raven'in göğüsleri erkeğe sürtünüyordu.

"Cassita." Dişlerini Raven'in kulak memesine değdirdi. "Böylesi bir güzelliğin ölmesine izin vermem."

Kalçalarının son bir gel gitiyle beraber orgazma ulaşan Raven'in dudaklarından anlamsız kelimeler döküldü.

Kükrer gibi bir ses çıkartan William ağzına kan dolana dek dişlerini Raven'in boynuna geçirdi ve şah damarına ulaştı. Orgazmı devam ettikçe daha da hızlı hareketlerle içine giriyor, kanını içmeye devam ediyordu.

Beynine giden kan oranı yarıya inen Raven, başının döndüğünü hissetti. Ama bu duygu, karaya hiç vurmayan bir dalga misali orgazmının devam etmesine sebep oluyordu.

Sanki zamanda asılı kalmıştı, erkek kanından içmeye devam ettikçe, çalkantılar ve sancılar yakmaya başlamıştı vücudunu.

Başı daha da dönmeye başlamış, sanki vücuduyla bağı kesilmiş-çesine hisleri yok olmuştu.

Zayıf bir hareketle erkeği itmek istercesine elini kaldırdı.

William elini yana itti.

Uzuvlarını hareket ettiremeyen Raven gözlerini açarak durması için ona yalvarmaya başladı.

Vücuduna hâkim olan hazzın yerini acı almıştı. Gözleri geriye kaydı ve tıpkı haz gibi acı da aniden yok oldu.

Erkeğin kollarına yığıldığında, ağzı kan içinde olan William onu yatağa yatırıp öpmek için öne eğildi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Kendime engel olamadım.”

Raven'in cevap verecek gücü yoktu. Karanlığın etrafını sardığını hissederken tekleyen kalbi, nihayet atmayı bıraktı.

BÖLÜM 38

Kâbusun etkisiyle Raven'in dengesinin sarsıldığını söylemek, az bile kalırdı. Gecenin kalanını dönüp durarak geçirdikten sonra nihayet sabahın dördünde vazgeçip yataktan kalktı.

Cara ve Peder Cavanaugh'a e-mail göndererek yazın onları görmekten dolayı mutlu olacağını yazdı. Kızkardeşine yalan söyleyip Bruno'nun randevularını ertelediğini anlattı. Cara'nın konuyu daha fazla deşmeyeceğini umuyordu.

Saat altı olduğunda işe gitmek için hala çok erken olduğundan çizim kağıdını ve kömür kalemelerini mutfak masasının üzerine yayarak William'ın villasında gördüğü Michelangelo'nun kayıp resminin eskizini çizmeye başladı.

Her ne kadar Raven'in hafızası çok güçlü olsa da (hayatını tehdit eden bir yaralanma atlatmadığı zamanlarda) hafızadan çizmek zordu. Yine de resmi bir kez daha görme ihtimalinin düşük olduğuna inandığından denemeye değerdi.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Adem ve Havva'nın çıplak vücutlarının çizimi bitmişti. Michelangelo tarafından resmedilen boyutlarını oldukça iyi yansıtmıştı.

Lakin oldukça rahatsız edici bir ayrıntı vardı; farkında olmaksızın William ile kendisinin yüzünü çizmişti.

Sinirlenip resim kâğıdını ve kömürü sırt çantasına tıktırıp ellerini yıkamak üzere banyoya gitti. Çizimi mahvolmuştu. Ve William'ı zihninden çıkartmaya yardımcı olmadığı da ortadaydı.

Evet, yakışıklı olduğu doğrudu. Ama bir o kadar da tehlikeliydi.

Bir melek gibi öpüşüyordu. Ya da melek diye bir şey varsa tıpkı bu şekilde öpüştüğünü hayal ediyordu Raven.

Ama acımasızdı.

Raven'in bilinçaltı erkeğin dudaklarına ne kadar ilginç kelimeler yakıştırmıştı.

Böylesi bir güzelliğin ölmesine izin vermem.

Ama William güzelliğin ölmesine izin verirdi. Hatta Profesör Emerson'un hayatına kendi elleriyle son vererek ölümü bizzat sağlardı.

İşe gitmek için hazırlanmaya başlayıp hiç umursamadan siyah bir pantolon ve yeşil bir bluz geçirdi üzerine. Saçını ensesinde atkuyruğu yapıp başucunda William'ın bileziğinin yanına koyduğu gözüklerini aldı.

Bileziği geri almamıştı.

Altının ortasındaki zambak şekline bakarken, bileziği geri götürmenin onu ziyaret etmek için uygun bir sebep olabileceği geldi aklına. Sonra da onunla Emersonlar hakkında konuşabilirdi.

Çok sudan bir bahaneydi ama elinde daha iyi bir sebep yoktu.

Bileziği bileğine geçirip boynuna bir eşarp doladıktan sonra da-iresinden çıktı. Kapısını kilitlerken Lidia'nın dairesine girmek üzere olan kadını gördü.

Orta yaşlı kadın, Bruno'yla aynı saçlara ve gözlere sahipti.

"Günaydın" diye selam verdi. "Ben Raven."

Kadının yüzünde ismi tanıdığını gösteren bir ifade belirdi.

"Ben Graziella. Bruno'nun annesiyim."

"Yaa, Bruno'nun hastanede olduğunu duydum. Durumu iyi mi?"

Graziella'nın yüzü hüznüldü.

“Geçen gece saldırıya uğradı. Ama iyileşiyor. Yarın eve gelebileceğini düşünüyoruz.”

Raven rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Çok sevindim. Lydia iyi mi?”

“Çok iyi değil. Ama yarın durumunu incelemek için Roma’dan bir uzman gelecek.” Başıyla daireyi işaret etti. “Çok ünlü bir onkolog durumuyla ilgilenene dek tedavi görmeyi reddediyordu. Ama onu görmeyi kabul etti.”

Raven bu haberle kalbinin eridiğini hissetti. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Onun hasta olduğunu bilmiyordum. Ona yardımcı olmadığım için çok üzgünüm.”

“İçeri gelmek ister misin? Merhaba demek için?”

“Elbette.”

Raven çaktırmadan eski Swatch saatine bir göz attı. İşe gitmeden önce daha bir sürü zamanı vardı.

Daireye girdiklerinde Dolcezza isimli kedi kapıya yöneldi.

Raven kedinin ona nasıl bir tepki vereceğini bilemediğinden bir adım geriledi. Hayvan daha geçen hafta ona tıslamıştı.

Ama kedi bir önceki karşılaşmalarını tamamen unutmuş gibi gelip ayağına sürtünüp mırlamaya başladı.

Raven yere eğilip hayvanı okşadı.

Graziella, “Anne, bir ziyaretçin var.” diye içeri seslendi.

Lidia, yetmiş yaşın üstünde, tombul, kısa boylu, koyu renk zeka fışkıran gözleri olan ve gri, kıvrıkcık saçlı bir kadındı. Oturma odasındaki koltukta oturmuş televizyon seyrediyordu. Raven’i görür görmez gülümsedi.

“Merhaba tatlım.” Elini sallayarak Raven’e yanma gelmesini işaret etti.

Yanına oturması için eliyle koltuğa vurdu.

Raven sırt çantasını yere koyarak yaşlı kadının yanına oturdu. “Hasta olduğunuzu duyunca çok üzüldüm.”

“Ben iyiyim, sadece yaşlıyım. Torunumla buluşmanız nasıl gitti?”

“Ah!” Raven huzursuzca kıpırdandı. “Bir işi çıktı ve benimle buluşamadı.”

“Gerçekten mi?” Lidia kaşlarını çatı. “Öyle biri değildir. Bana seninle buluşmayı sabırsızlıkla beklediğini söylemişti. Onunla konuşacağım. Ama bir kaza geçirdiğini biliyorsundur.”

“Evet, duydum. Çok üzıldüm.”

“İyileşiyor. Eee, kahvaltı için ne hazırlamamı istersin?” Lidia ayağa kalmak için bir hamle yaptıysa da Raven onu durdurdu.

“Benim size kahvaltı hazırlıyor olmam gerekir.”

“Hala kahvaltı hazırlayabilirim. Daha ölmedim.”

Raven, Graziella’ya endişeli bir bakış fırlattığında kadın gözlerini devirerek tavana baktı.

“Uffizi’ye işe giderken öyle bir uğrayayım demiştim. Belki bir başka sefere kahvaltı ederiz.”

“Ne zaman istersen. Kapıyı çalman yeter. Ama yarın olmaz; yarın Roma’dan doktor geliyor.”

Raven gülümseyerek komşusunun elini sıktı. “Güzel. Daha sonra görüşürüz. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa lütfen haber ver. Hemen yan kapıdayım.”

Lidia’ya sarılarak, Graziella’nın eşliğinde kapıya ilerlerken, uzmanın komşusunu iyileştirecek bir şey bulabilmesini bütün kalbiyle dilediğini söyledi kadına.

Dışarı çıktığında kendisini bekleyen Luka’yı görmek büyük sürpriz olmuştu Raven için. Bir gece önce yaşananlardan sonra William’ın korumasını geri çekeceğini düşünmüştü.

Luka’nın cevap vermeyeceğini bildiğinden William’la ilgili soru sorma zahmetine girmedi. Haşmetmeapları elemanlarını çok iyi eğitmişti ve emirlerine her daim uyuluyordu.

Luka bir insandı. Raven'in bildiği kadarıyla William'ın bütün hizmetkârları insandı. Başlarda bir insanla vampir arasındaki farkı anlamakta zorlansa da artık bu çok kolay geliyordu ona. Vampirlerden olarak daha soluk, daha güçlü ve fiziksel olarak insanlara nazaran daha azametliyidiler.

Ayrıca bir tehdit ve tehlike bulutu onlara eşlik ediyordu.

Luka'yla beraber çıkarken Dedektif Batelli'nin onları meydanın diğer tarafından izlediğini veya yola çıktıklarında Mercedes'in peşine takıldığını fark etmedi.

Restorasyon laboratuvarında Venüs'ün Doğuşu üzerinde çalışırken oldukça verimli bir gün geçirdi. Patrick ve Gina öğle yemeğini beraber yemeleri için onu davet etmek üzere yanına uğradılar ve üçü beraber Piazza Signoria'nın diğer tarafındaki yerel bir birahaneye yürüdüler.

İş bitiminde Luka yine eve kadar ona eşlik etti. Raven evde hazırladığı basit akşam yemeğinin yarısını Lidia için paket yapıp komşusuna götürdü. Yaşlı kadın Raven'in hediyesinden çok mutlu olarak genç kadını bir kadeh şarap içmesi için evine davet etti.

Güneş batmak üzereyken Raven komşusundan müsaade isteyip merdivenlerden aşağı indi ve sokağa çıktı. Kaskını takıp Vespa'sına bindi ve Michelangelo Piazzale'ye doğru yol aldı.

Emersonların zamanı kısıtlıydı. Avcıların daha ne kadar şehirde kalacaklarını bilmiyordu. William'ın ne zaman profesörün peşine düşeceğini de bilmiyordu.

Onu görüp bir kez daha fikrini değiştirmek için uğraşmaya kararlıydı.

Villanın kapısına geldiğinde güvenlik megafonundan bir ses duydu. Daha geldiğini bildirmemişti bile.

"Geliş sebebinizi belirtin."

"Şeyy, ben Raven. Raven Wood. Haşmetmeaplarını görmek için buradayım."

"Kendisi evde değil."

Raven, Ambrogio'nun sesini tanımıştı. Adamın kendisiyle soğuk bir tavırla konuştuğu da belliydi.

"İçeri gelip bekleyebilir miyim Onu gerçekten görmem gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oluştu.

Ambrogio cevap vermeyince Raven taktik değiştirmeye karar verdi.

Bileğini kameraya doğru uzattı ve altın bileziği gösterdi.

"Haşmetmeapları bunu geri getirmemi emretti. Ve kendisinin emirlerine her daim uyulur."

Raven yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamak için dudağını ısırды. Bütün bunlar çok saçmaydı.

"Bir saniye."

Demir kapı yavaşça açıldı. Raven taktiğinin işe yaradığını görünce şok olmuştu.

Üçlü garajın önüne gelip Vespasım park etti ve kaskını çıkarttı. Bastonunu alarak bahçeden geçip evin kapısına geldi.

Onu kapıda karşılayan Ambrogio, Raven'i mutfaktaki Lucia'ya yönlendirdi.

"Ah, Bayan Wood, buyurun oturun." Lucia bir şişe şarap ve meyveyle peynir tabağı koyduğu masayı işaret etti. Boş bir kadehi işaret edip, "Alır mıydınız?" diye sordu.

"Lütfen." Raven kadehe kırmızı şarap dolduran Lucia'yı seyrederken parmaklarını masaya vurmamak için kendine zorlukla engel oldu.

"Lordumuz burada değil." Lucia uzanıp ağzına kadar doldurduğu kadehi genç kadının önüne koydu. "Hatta bu gece gelmesini beklemiyoruz."

"Neden?"

"Ara sıra kullandığı bir başka mülkü daha var. Dün gece orada kaldı ve büyük ihtimalle bu gece de orada kalacak." Lucia yüz ifadesini dikkatle kontrol altında tutuyordu.

Raven, kadının söylemediği pek çok şey olduğunu ve bunların hiçbirinin iyi şeyler olmadığını sezinledi.

“Onu bekleyebilir miyim?”

“Bunu tavsiye etmem. Dediğim gibi, gelmesini beklemiyoruz.” Lucia bakışlarını anlamlı bir şekilde Raven’in bileğine dikti.

Raven bileziği çıkartıp ona uzattı. “Bunu kendisine iletebilirseniz çok memnun olurum.”

“Elbette,” diyen Lucia bileziği aldı.

“Lord’un Primavera’sını görebilir miyim? Restorasyon için kendisine bir rapor sunmamı istemişti, tabloda incelemem gereken yerler var da.”

Lucia gülümsedi. “Lütfen şarabınızın tadını çıkartın, bitirdiğinizde size üst kata giderken eşlik ederim. Tablonun duvardan çıkarılması gerekiyor mu?”

Raven olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

Lucia, Raven’in tabağının yanında duran küçük çanı işaret etti. “Hazır olduğunuzda çalarsınız.”

Başını hafifçe eğen Lucia, şarabını içmesi için Raven’i yalnız bıraktı.

Gergin bir şekilde şarabını içip önündeki peynirle meyveyi didikleyen Raven, Ambrogio, Lucia ve Luka ile ilgili bir şeyin yanlış olduğunu düşündü.

Mizah anlayışının yanı sıra eksik olan bir şeyler vardı bu insanlarda. Ve William’ın emirlerini sorgusuz sualsiz uygulamalarında...

Onu soydaşlarıyla tanıştırmaya götürürken William zihin kontrolüyle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Belki de bütün ev halkı zihin kontrolünün etkisi altındaydı ve Raven erkeğin emirlerinden bahsedince körü körüne içeri girmesine izin vermelerinin sebebi buydu.

Şarabını bitirince çanı eline alıp salladı. Hemen eşikte beliren Lucia ona eşlik ederek Raven’i üst kattaki yatak odasına çıkarttı.

İçerisi her zamanki gibi kusursuzdu. Yatak sanki içinde hiç yatılmamış gibi görünüyordu.

Raven, William'm nerede olduğuna dair bir ipucu bulmak amacıyla odayı dikkatle inceledi. Ama hiçbir şey bulamadı.

Erkeğin Riccardi Sarayı'nda olabileceğine dair tahmin yürüttü. Onu aramak için saraya son gidişinde olanları düşününce bunu denememeye karar verdi.

Elbet eninde sonunda villasına dönecekti. Maalesef, Raven'in bekleyecek zamanı yoktu. Yarın sabah erkenden Uffizi'deki işinin başında olması gerekiyordu.

"Ne karmaşı ama."

Lucia'ya söylediği yalanı inandırıcı kılmak için tabloyu incelemeye karar verdi.

Cep telefonuyla resmin fotoğraflarını çekerken özellikle Zephyr, Mercury ve Chloris figürlerine odaklandı. Sonra oturup fotoğrafları analiz etmeye başladı.

Ardında yatan hikâyeyi bilerek William'ı Zephyr olarak görmek oldukça sarsıcıydı. Chloris'in hatlarını inceledi. Başı arkaya dönük olduğundan yüzü görünmüyordu. Eğer William'ın söyledikleri doğruysa, Chloris ve ikinci Grace için modellik yapan kadın ona âşık olmuştı.

Raven o an tabloyu bambaşıka bir açıdan görmeye başladı.

Venüs'ün açık duran koruyucu elinin altındaki Cupid okuyla, hasret dolu bakışlarını Mercury'ye dikmiş olan ikinci Grace'yi hedef almıştı. Mercury Grace üçlüsüne sırtı dönük bulutların üzerinde do-laşmakla meşguldü.

Tablonun sağ tarafında, bir portakal bahçesinin üzerinde gezinen Zephyr, Chloris'i esir almıştı. Kadın ağzıyla, Zephyr'in bereketli nefesinin sembolü olan çiçekleri üretiyordu.

Primavera'nın diğer versiyonundaki Flora'nın yokluğu, Botticelli'nin bu tablosunu karanlık bir erdemlilik hikâyesine çevirmişti.

Resmi soldan sağa doğru inceleyip Rönesans karakterlerinin yerine yaşayanlarını koyduğunda Botticelli, kendisine karşı kayıtsız ka-

lan yakışıklı William'a âşık Allegra'nın hikâyesini anlatıyordu. Daha sonra erkeğin bir canavar olduğu ortaya çıkmıştı. Esir aldığı kadınla sevişmiş ama kadın sonrasında ondan kaçmıştı.

En sonunda da kendini öldürmüştü.

Raven kocaman açılmış gözlerle tabloya bakıyordu. Artık ona hiç de güzel ve huzur verici gelmiyordu bu resim. Hayır; gördüğü, korkunun ve çaresizliğin portresiydi.

Ve William beş yüzyıldan daha uzun bir süredir bu tabloya sahıpti.

Her gün bu resme bakarak, ona önce âşık olan ama gerçekte ne olduğunu öğrenince canına kıyan kadını düşündüğüne şüphe yoktu.

Kendisine bir evcil almamasına şaşmamak gerekirdi. Belki de aynı şeylerin yaşanacağından korkmuştu. Eğer pişmanlık hissetme yetisi varsa tabii.

Raven, William'ın pişmanlık ve suçluluk hissedebildiğinden oldukça emindi. Onu utandırdığında verdiği tepkiden belliydi bu. Pişmanlık ve suçluluk olmadan utanç boş bir duygu olurdu. Hatta utanç, utanç olmazdı.

Raven hüznü gözlerle ikinci Grace'ye baktı.

Ne trajik bir son.

William'ın geceyi onunla geçiren misafirlerinin, tabloyla ilgili neler düşündüğünü hayal etti; tabii, onlara da karanlık geçmişinden bahsettiyse.

Raven burnunu kırıştırdı.

Geçen yüzyıllar boyunca erkeğin kaç tane misafiri burada ağır-ladığına dair tahmin yürütmemeye çalıştı. Bunun düşüncesi bile mi-desini bulandırıyordu.

Perdeleri kenara çekip balkona kapılarını açarak temiz havanın içeri girmesine izin verdi. Yıldızlara ve göz kırpan aya bakarak derin bir nefes aldı. Şehri bir battaniye gibi örten karanlık, William'ın ve soydaşlarının sokaklarda serbestçe dolaşmasını sağlıyordu.

Avcılar av arayışı içinde ortaya çıkacaklardı.

Raven, William'ın güvende olduğunu umuyordu.

Tabloya dönerek sırt çantasını açtı ve içinden birkaç tane temiz kâğıtla kömür çıkartarak malzemelerini zemine yaydı.

Kâğıtlara eğilmekten daha rahat olacağını düşündüğünden karnının üzerine uzanıp ikinci Grace'nin resmini çizmeye başladı.

Kısa süre sonra gölgelerle ışığın, siyahla grinin tonları arasında kaybolmuştu. Parmakları simsiyah kesilene dek çizdi, gölgelendirdi ve eskizi tamamladı. Aradan birkaç saat geçince nihayet eskizi büyük bir gururla tamamladı.

Her zamanki gibi resmin altına ismini yazarak imzaladı ve ellerini yıkamak üzere banyoya gitti.

Saatine baktığında vaktin geceyarısını geçtiğini gördü. William dönmemişti.

"Belki birazdan döner."

Bir saat daha bekleyebilirdi, özellikle de Emersonlara yardım edebilmek için.

Yatağa oturup sırtını ve boynunu esnetti.

Yatak çok rahattı ve vücudu, yerde uzanmanın acısını çıkarır gibi ağrımaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra teslim olarak bir yastığa uzandı.

Sonra uykuya daldı.

Yüzünde bir esinti hissetti.

Gözlerini açtığı anda bir an için nerede olduğunu çıkartamadı. William'ın karanlığa bürünmüşlüğü yatak odasında idi.

Perdeleri hafifçe kıpırdatan hafif bir meltem, açık duran balkon kapılarından içeri giriyordu.

Raven o yöne baktığında kapıda duran bir silüet gördü.

Arkadaki bahçeden gelen solgun ışık erkeğin silüetini belirginleştiriyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kireşe yaslanan William ona bakıyordu.

“Ve uyanır.” diye mırıldandı.

Raven yatakta doğruldu. “Özür dilerim. Uyuyakalmak istemiştim.”

“Burada ne yapıyorsun, resimlerimin eskizini yapmanın haricinde?” Erkeğin sesi kayıtsızdı.

“Seni görmeye geldim. Neredeydin?”

William gülümsedi ama bu mutlu bir tebessüm değildi.

“Dünyanın dolambaçlı yollarından geçip semayı izledim.”

Raven gözlerini ovuşturdu. “Bir vampirin kutsal kitaptan alıntı yapmasını hiçbir zaman anlayamayacağım sanırım.”

“Belki de vampire dönüşmeden önce kutsal kitabın öğretileri ona ders olarak verilmiştir.”

William hızlı ve kararlı adımlarla yatağın yanına geldi.

Yatağımda ne yapıyorsun? Aramızda olan her neyse bittiğini gayet açık şekilde belirtmiştin.”

“Emersonlar için endişelenmiştim.”

William, “Elbette” diye homurdandı. “Raven, dünyanın kurtarıcısı. Birilerinin bu hedefe ulaşacağına inanıyorum zaten.

Uyumaya devam et. Sabah kahvaltıdan sonra gidebilirsin.”

William kapıya doğru ilerlediğinde Raven’in kalbi duracak gibi oldu.

“Yorgun değil misin?” diye seslendi.

Bir an için duraksayan William arkasına dönmedi. “Uyuma yetisinden yoksunuz.”

“Günün endişelerinden kaçamamak oldukça yorucu olsa gerek.”

“Eğer delirmek istemiyorsak zihni dinlendirmemiz mecburidir. Bunu yapmak için bir sürü yöntemimiz var.” Yüzünde meşum bir ifadeyle ona döndü.

“Sen hangi yöntemi kullanıyorsun?”

“Meditasyon yapıyorum.”

Raven etrafa bakındı. “Nerede yapıyorsun?”

William çenesiyle Raven’in yattığı yeri işaret etti. “Burada.”

“Yaa.”

Raven yorganı ve örtüyü sağına çekip boş bir alan yarattı. “O halde buraya gel.”

Erkek kısılmış gözlerle yatağa baktı. “Beni baştan mı çıkartmaya çalışıyorsun?”

“Hayır, sana engel olduğum için özür diliyorum sadece. Yatağı paylaşabiliriz.”

William gözlerini ondan ayırmaksızın yatağın boş olan tarafına yaklaştı.

Bir elini şilteye yaslayarak ona meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Raven’in geri çekilmediğini gören William, yatağın kenarına oturdu. Ayakkabılarını çıkartarak sırtını arkaya yasladı.

Raven de ayakkabılarını çıkartıp yüzü ona dönük şekilde yana uzandı.

“Lucia bana hediyeni verdi.” Sesi çok soğuktu.

Raven, “William” diye mırıldandı. “Lütfen kızma.”

“Sen yüzyıllardır uğraştığım en zor ve çileden çıkartıcı varlıksın; insan ve vampir herkes dahil. Ki Aoibhe’yi tanıyan biri olarak bu sözümün anlamı çok büyük.”

Vampir kadının adını duyunca tüyleri diken diken olan Raven hislerini gizlemeye çalıştı.

“Bruno’nun hayatı için kendimi sunduğumda utanç hissettiğini söyledin. Lütfen bir aileyi kurtarmaya çalıştığım ve küçük bir kıza ihtiyacı olan yuvayı vermek istediğim için bana kızma.”

William homurdandıysa da bir cevap vermedi.

Raven, ona doğru sokularak devam etti.

“Avcıları yakaladınız mı?”

“Hayır. Dün gece ırkımın bir üyesini ele geçirdiler. Haberdar olmadığımız yeni silahları var avcılarının.”

“Üzgünüm. Arkadaşın mıydı?”

“Arkadaşlarım yoktur. Öyle bir kavram doğamda yok.”

Raven bir kez daha, “Üzgünüm” dedi. Bir an için tereddüt ettikten sonra elini uzatıp erkeğin omzuna koydu.

William geri çekilmediyse de dokunuşuna karşılık vermedi.

“William, Angelo’nun cesedine ne oldu?”

“Angelo?” diye soran William başını ona çevirdi.

“Saldırıya uğradığım gece ölen evsiz adam.”

William bakışlarını yatağın üzerindeki kanopiye dikti.

“Cesedi şehrin dışına çıkartılıp yakıldı. Cesetlere her zaman yaptığımız şey budur.”

Raven’in içi burkuldu. “Bir mezarı var mı? Çiçek götürebileceğim bir yer?”

“Orayı ziyaret etmek istemezsin. Her yere ölüm kokusu sinmiştir.”

“Sanırım bir zamanlar oturduğu yere, köprünün yan tarafına çiçek koyabilirim.”

William duyduklarından hoşlanmamış gibi derin bir nefes aldı.

Raven tekrar uzanıp erkeğin omzuna dokundu. “Beni nerede bulmuştun? Saldırıya uğradığım gece?”

“Ponte Santa Trinita yakınlarında bir ara sokak var. Hayvanlar seni oraya sürüklemişlerdi. Neden sordun?”

“O geceyi hala hatırlayamıyorum. Her şey puslu.”

“Küçük nimetlere şükret.

Avcılar temizleninceye dek Emerson’la ilgili bir şey yapmayacağım. Ama gelecek için bir söz vermiyorum.” Yüzünü Raven’e çevirerek devam etti. “Beni manipüle etmek için birkaç günün var yani.”

“Seni manipüle etmiyorum. İçindeki iyiliğe hitap ediyorum.”

“İçimdeki iyilik.” William’ın sesi acıydı. “İyilik falan yok. Bunu anlamıyor musun?”

“O adamlar bana tecavüz edip öldürecekken beni kurtardın. Hanginizin içinde iyilik var bu durumda?”

“Canavarla canavarı kıyaslıyorsun; kıyaslar olumlu bir kavram ifade etmek zorunda değildir.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Canavarlar kahraman değildirler.”

William şaşkın bir bakışla ona baksa da hızla yüz ifadesini kontrol altına aldı.

“Neden hiç tanımadığın bir adamı kurtarmak için bu kadar kararlısın? Emerson ukala ve kibirli herifin teki. Onu sanki dirilip de ölümden dönmüş Dante’nin kendisiymiş gibi küstahça bir tavırla ilüstrasyonları topluma sergilerken gördüm.”

Raven kaşlarını çattı. “Dante’yi sevmez misin?”

“Adam dönek ve egoistin tekiydi, ailesini ve karısını ihmal edip başka bir evli kadının peşinden koşuyordu.”

Raven’in ağzı açık kalmıştı. “Onu şahsen tanıyor muydun yoksa sadece fikir mi yürütüyorsun?”

“Şahsen tanıyordum. Beatrice’yi de tanıyordum. Çok tatlı bir kadındı. Ve kocasını öyle bir şeytan için terk etmeyecek kadar akıllıydı.”

“Onu kocasını terk etmesi için ikna etmeye çalıştığımı hiç düşünmemiştim. La Vita Nuova’da, Beatrice’den bir tür ilham perisi olarak bahsediyor.”

“Eğer Beatrice, Dante’nin ilgisine karşılık verseydi, herif onunla Ponte Santa Trinita’nın göbeğinde sevişmeyi bile kabul ederdi. Kendini kandırma.” Onu daha iyi görmek için duruşunu değiştiren William, “Sorum hala geçerli.” dedi. “Neden Emerson’a yardım etmekte bu kadar kararlısın?”

Raven bakışlarını kaçırdı. “Sana sebebini söyledim. Çalıntı olduklarını bilmeden iyi niyetle ilüstrasyonları satın aldığı için onu öldürmek haksızlık. Ve onu öldürdükten sonra karısıyla kızına olacaklardan dolayı endişeliyim.”

William’ın bakışları genç kadının vücudunda ve örtünün altında kalan bacaklarında gezindi.

“Baban öldükten sonra bir şeyler olduğundan bahsetmiştin. Ne oldu?”

Raven, balkon kapılarına yüzünü çevirerek hafifçe sırtını döndü. “Bu konudan bahsetmek istemiyorum.”

William o an Raven'in hikâyesini gerçekten bilmek istediğini fark ederek şaşırdı. (Neden genç kadının geçmişiyile ilgilendiğini sormadı kendine. Cevaba kendisinin de şaşıracağı şüphesizdi.)

"Bedeli bu. Eğer aileden bahsedersen Emerson'un canını bağışlayacağım."

"Sana inanmıyorum."

"Söz veriyorum. Eğer sorumu cevaplarsan Emerson'un canını bağışlayacağım."

"Bu kadar mı?" Raven'in sesi duyduklarına inanamıyormuş gibi biydi.

"Bu kadar değil. Emerson'la yüzleşeceğim. Ama onu öldürmeyeceğim."

Psikolojiden daha önce dünyaya gelmiş olabilirim ama başına gelenlerin sende iz bıraktığını görebiliyorum. Herkesi korumak için bu kadar kararlı oluşunun altında yatan sebebi anlamak istiyorum."

"Herkesi korumuyorum."

"Cassita." Dikkatle ona sokulan William arkadan Raven'e sarıldı. "Sen bir koruyucusun. Benim sorduğum, neden?"

Raven cevap vermedi ama kendini geri de çekmedi. William bir eliyle onun karnını sardı.

"O zaman bana bacağına ne olduğunu anlat." Erkeğin sesi yumuşamıştı.

"Aynı hikâye. Ve çirkin bir hikâye." Parmaklarıyla şiltenin üzerine vuran Raven devam etti. "Eğer anlatırsam Emersonlara asla zarar vermeyeceğine dair söz vermeni istiyorum bana."

"Onların canını bağışlayacağımı söyledim. Tek söz verebileceğim şey bu."

"William ben..."

"Bu yeterince büyük bir taviz Raven. Adamdan nefret ediyorum." William'ın sesine inatçı bir tonlama hâkimdi.

"Pekala" diyen Raven iç geçirdi.

Gözlerini kapatıp hikâyesini anlatmaya başladı.

BÖLÜM 39

William, Raven'in vücuduna hâkim olan gerginliğin farkındaydı ama genç kadın dokunuşunu kabul etmişti yine de. Onu kollarında tutmanın verdiği keyfin veya vücudunun yumuşaklığı ile sıcaklığının dikkatinin dağıtmamasını sağlamaya çalıştı.

Daha önce bir kadını bu şekilde kollarında tutmamıştı hiç. Sırlarını veya gizli acılarını paylaşmamasını istememişti hiçbir kadından. Raven farklıydı.

Ona verdiği vampir kanından neredeyse tamamen arınmış kokusundan etkilenmemek için kendine zor hâkim oluyordu.

"Ben bir kurban değilim." Genç kadının alçak sesi çelik gibi sertti. "Bana acıyasın diye anlatmıyorum bunu. Acıma istemiyorum."

William, "Anlaştık." diye kulağına fısıldadı Raven'in.

Genç kadın ağzının içinde bir küfür yuvarladığında William neredeyse hikâyesini anlatması için onu zorladığından dolayı pişman olacaktı. Neredeyse.

"Her şey babamın ölümüyle başladı. On bir yaşındaydım ve New Hampshire'nin Portsmouth kasabasında yaşıyorduk. Babam bir inşaat işçisiydi. Bir gün kaza geçirerek çatıdan düştü."

Raven ürpererek devam etti. "Ölümü çok anıydı. Annem paramparça oldu. Çok geniş bir ailemiz yoktu, sadece ben, annem ve kız-

kardeşim Carolyn vardı. Ona 'Cara' derdik. Daha dört yaşındaydı. Babamın yokluğu annemi mahvetti. Evi tamir eden, faturaları ödeyen ve arabanın bakımını yapan babamdı. Annem bunların hiçbirinin nasıl yapılacağını bilmiyordu. Veya biliyorduyse da, yapamayacak kadar depresyondaydı. Evimizi kaybetmek üzereydik. Yiyecek alacak paramız yoktu. Annem yerel bir restoranda garson olarak çalışmaya başladı. Onunla da orada tanıştı." Raven bir an için titreyince William bir kalkan gibi vücuduyla onu tamamen sarmaladı.

"Adam Florida'dan gelen bir şehir planlamacısıydı. Annemden hoşlanıp ona çıkma teklif etti. Çocukları olmasını umursamıyordu annemin. Hatta bize çocukları çok sevdiğini söylemişti." Raven son cümlesini tükürür gibi söylemişti.

"Çıkmaya başladılar. Kısa süre sonra annem hamile kaldı ve evlenip onunla beraber yaşamak için Orlando, Florida'ya taşınmamıza karar verdiler. Başlangıçta her şey güzeldi. Annem mutluydu ve hamileydi. Cara da yeni bir babası olduğu için mutluydu."

"Peki ya sen Cassita..." William'ın sesi alçaktı. "Sen mutlu muydun?"

"Ben rahatlamıştım. Babam öldüğünde işler bana kalmıştı; yemek almak, pişirmeye çalışmak ve anneme faturaları ödemesini hatırlatmak bunlardan birkaçıydı sadece.

Orlando'daki ilk bir iki aydan sonra üvey babamızla ilgili bazı şeyleri fark etmeye başladım. Benimle nadiren konuşuyordu ve onunla konuşmaya çalıştığımda beni başından savıyordu. Ama Cara ile konuşuyordu. Ve sık sık gözlerini ona dikiyordu. Ona bakış şekli hoşuma gitmiyordu.

Bir gece lavaboya gitmek için odamdan çıktığımda onu Cara'nın odasına girerken gördüm. Peşine düştüm.

Onu kontrol etmek istediğine dair saçma sapan bir bahane uydurup beni odama göndermeye çalıştı. Ama gitmedim. Karanlıktan korktuğumu söyleyip kardeşimin odasında uyuyacağımı söyledim.

Benimle tartıştıysa da yerimden kıpırdamadım. Bana sinirlendi ama nihayetinde gitti. İşte o an bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anladım.

Anneme anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Bebek için hazırlık yapıyordu ve o kadar mutluydu ki benim anlatacaklarımı duymak bile istemedi. Yeni kocasıyla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu kabullenmek istemiyordu.

O gecenin sonra her akşam Cara'nın odasında yerde uyumaya başladım. Bu da onu öfkeden çılgına çevirdi."

"Seni incitmeye çalıştı mı?"

"Doğrudan değil. Sebepsiz yere beni karalamaya çalışarak anneme ondan para çaldığımı söyledi. Birkaç kez beni odama kilitlemeye çalıştılar ama tel tokayla odanın kilidini açmanın yolunu bulmuştum."

"Tel toka nedir?"

"Kadınların saçlarını yaparken kullandıkları bir tür metal." diye cevap veren Raven kendini zorlayarak devam etti. "Geceleri uyuyamıyordum çünkü kardeşim için endişeleniyordum. Erkenden yatağa gidiyordum ama annem yattıktan sonra kalkmak için alarmımı kuruyordum. Okulda sorun yaşamaya başladım çünkü hep uyukluyordum. Öğretmenlerim evde neler olduğunu öğrenmek istediler ama üvey babam geceleri arkadaşlarımla dışarı çıkmak için evden sürekli kaçtığımı söyledi onlara.

Bir gece uyuyakaldım ve alarmı duymadım. Veya belki de alarmı o kapattı, bilmiyorum. Cara'nın odasına koştum ama kapı arkadan kilitliydi. Odama koşup saç tokasını aldım ve kilidi açtım. Kapıyı açtığımda onun yatağın kenarında oturduğunu gördüm. Cara'nın geceliğini boynuna dek sıyırmıştı. Altında iç çamaşırı yoktu. Çığlık atmaya başladım. Elime ne geçerse ona fırlatıyordum. Cara'nın geceliğini aşağı indirip yanıma geldi. Çenemi kapatmamı yoksa annemi uyandıracağımı söyledi."

William araya girip, "Annen neredeydi?" diye sordu.

“Yatağında. Kapısı kapalıydı ama beni duyduğunu biliyordum. Neler olup bittiğini biliyordu ama o herifin karşısına dikilemeyecek kadar zayıf karakterliydi.”

William, Raven’in kollarının gerildiğini ve ellerinin birer yumruğa dönüştüğünü fark etti.

“Sonra ne oldu?”

“Bana vurdu. Hissetmedim bile, kızkardeşime ulaşmaya çalışıyordum sadece. Yerde ona doğru emeklemeye başladım ama beni kaldırıp yakaladı. Tekmeler savurup çılgık atıyordum ve o da bana çenemi kapatmam için bağıırıyordu. Annem kapıyı açıp koridora çıkmak için o anı seçti. Üvey babamın ellerinden kurtulmaya çalışıyor ve Cara’ya ne yaptığını anneme haykırıyordum. Susmayacağımı anladığında beni merdivenlerden aşağı itti.”

William’ın vücudu kaskatı kesildi.

Raven başını çevirip ona baktı.

“İyi misin?”

“Hayır,” diye cevap veren William genç kadının iyiliği için sesine sakın bir ton vermeye çalışmıştı. “Sonra ne oldu?”

“Hatırlamıyorum. Aslında beni merdivenlerden aşağı ittiği anı da hatırlamıyorum. Sadece onunla ittiğimi, sonra da merdivenlerden düştüğümü hatırlıyorum. Uyandığımda hastanedeydim. Doktorlar bacağımı ve bileğimi kırdığını söylediler. Bir sosyal hizmetli beni görmeye geldi ve ona olan biteni anlatınca kız kardeşimi geçici olarak koruyucu aile yanına yerleştirdiler.”

William hafifçe onu sıkarak, “Koruyucu aile nedir?” diye sordu.

“Çocuklar tehlike altındaysa bazen devlet araya girer ve onları ailelerinden alır. Koruyucu aileler güvenli bir şekilde başka bir yere gönderilene dek çocukların bakımını sağlarlar.”

“Yani sana inandılar.”

“Kanıtlara inandılar - Cara histeriye kapılmıştı ve olanlar hakkında konuşmayı reddediyordu. Ben hastanedeydim ve üvey babam polis merkezinde poposunu yaymıştı. Alkol aldığını ve her şeyin bir

yanlış anlaşılma olduğunu söylemiş -ayağım takılıp düşmüşüm sözde. Annem biliyordu. Biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.” diye fısıldadı Raven. “Ona üvey babamın Cara’ya bir şeyler yaptığını anlatmıştım. Üvey babamın kardeşime olan ilgisini kıskandığım için yalan söylediyimi iddia etti; onun evliliğini yıkmaya çalışıyormuşum. Bugüne dek de ona inanmaya devam etti.”

Raven derin bir nefes aldı.

“Bir kerelik olsun birinin beni savunmasını istemiştım. Koruyucu aile yanına gönderildiğimizde artık çok geçti.”

William elini uzatıp yaralı bacağını okşadı.

“Bu kızkardeşini korurken mi oldu?”

Raven kendini geri çekti. “Onu koruyamadım. Ben uyurken üvey babam yanına gitti. Ve bunun ilk kez olduğunu hiç sanmıyorum.”

William hafif bir tuz kokusu aldı. Genç kadın ağlıyordu.

Ne yapacağını bilemeyerek yüzünü Raven’in saçlarına gömdü.

Genç kadın, “Onu koruyamadım.” diyerek ağlamaya devam etti. “Sadece beş yaşındaydı. Henüz bir bebektı. Ve bu benim suçum.”

William kaşlarını çatı. “Sen kaç yaşındaydın?”

“On iki.”

Doğrularak genç kadının ona bakmasını sağladı. “Kaç tane on iki yaşındaki çocuğun fiziksel olarak bir erkeğin karşısına dikilecek cesareti vardır? Çok az.”

Raven gözlerindeki yaşı elinin tersiyle sildi.

“Pedofilin tekinin kızkardeşinin peşine düşmesi nasıl oluyor da senin suçun oluyor anlayamıyorum. Sen bu hikâyedeki kahramansın Cassita.”

“Bu yüzden ismimi değiştirdim. Bana her Jane dendiğinde onun sesini duyuyordum.”

“Kuzgun ismini mi seçmeyi tercih ettin?”

“Kendime bir başkası olabileceğimi ispat etmek istedim. Cesur olabileceğimi.”

William dudaklarını genç kadının kulaklarına yaklaştırarak, "Sen cesursun Raven." dedi. "Hem de çok cesursun. Kızkardeşini korumaya çalışan bir çocuk. Bu çok kahramanca."

"Pek sayılmaz."

"Jean D'Arc'vari bir kahramanlık hem de."

Raven doğrularak ona baktı. "Onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Floransa'ya on üçüncü yüzyılın sonlarında geldim. O zamandan beri de buradayım."

"Hiç şehrin dışına çıkmaz mısın?"

"Nadiren. Benim konumumdaki bir vampirin başka bir Prens'in sınırlarına girerken izin istemesi beklenir. Bu süreci can sıkıcı buluyorum."

Genç kadının saçlarını okşayan William başına bir öpücük konurdu. "Peki ya bacağın? Onu iyileştiremediler mi?"

Raven bir kez daha yana döndü. "Uğraştılar ama düzgün bir şekilde iyileşmedi. O dönemde devletin elindeydik. Sanırım pahalı bir dizi ameliyata yetecek paramız olsaydı düzelirdim. Ama üvey babam mahkeme emriyle bizden uzak durmak zorundaydı ve bütün para ondaydı. Anneme de ondan uzak durması söylenmişti."

"Peki, durdu mu?"

"Bizi geri almaya yetecek kadar bir süre durdu. Hastaneden çıktığımda Cara ile birlikte aylarca koruyucu aile yanında kaldık. Üvey babam suçlu olduğunu kabul ederek savcılıkla yaptığı pazarlık sonucu cezasını erteletip serbest kaldı."

Raven derin bir nefes aldı. "Annem bebeğini kaybetti; büyük ihtimalle stres yüzünden. Bilemiyorum. Sonuçta bir daire tutup çalışmaya başladı. Biz de onun yanına yerleştik. Aradan bir hafta geçmeden üvey babam ortaya çıktı. California'ya taşınacağımızı söylediler. Annem tekrar aile olacağımızı anlatıp durdu."

William alçak bir sesle homurdandı.

"O gece herkes yattığında kardeşimi de yanıma alıp evi terk ettim. Eski koruyucu ailemizin yanına giderken kullanmak için üvey

babamın cüzdanından para çaldım. Ama oraya nasıl gidebileceğimizi tam olarak bilmiyordum. Bir otobüse atladık ve Orlando'nun kötü semtlerinden birinde indik.

Otobüs durağında durmuş, nereye gitmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Kızkardeşim ağlıyordu ve bacağım yüzünden koltuk değneği kullanıyordum.

Birden bir adam belirdi ve bizimle konuşmaya başladı. Çok ür-kütücü bir tipti ama gidecek başka yerimiz olmadığından otobüs du-rağında beklemeye devam etmek zorundaydık. Bize yardım edebileceğini söyleyip onunla gitmemiz için bizi ikna etmeye çalışıyordu. Ben hayır deyince kolumdan tuttu. Koltuk değneklerimden biriyle ona vurup karşı koymaya çalıştım. Değneği elimden alıp kenara attı. Bizi kaçıracığını düşündüm.

O esnada bir kadınla bir adam geldiler. Bağırışlarımı duyup ne olduğunu anlamak için gelmişler. Kolumu tutan herif koşarak kaçtı.

Bizi kurtarmaya gelen adam bir rahipti. Neler olduğunu sorunca ona her şeyi anlattım: üvey babamı, bacağımı, Cara'yı...”

Boğazını temizleyen Raven devam etti. “Rahip, gençler için bir sığınma evi olan Covenant Evi’nin yöneticisiymiş. Kadın da sığınma evinde çalışan görevlilerden biriymiş. Etrafa yemek dağıtıp evsiz çocukları sığınma evine gelmeleri için ikna etmek amacıyla geziyorlarmış. Bizi alıp uyuyabileceğimiz güvenli bir yer verdiler. Ve anneme haber vermediler.”

William şaşırmış bir ifadeyle, “Neden vereceklerdi ki?” diye sordu.

“Normalde kayıp çocukları ailelerine bildirirsin. Ama Peder Kavanaugh bize nasıl yardım edebileceğine karar verene dek Covenant Evi’nde kalmamızı sağladı. Ertesi sabah polis olan bir tanıdığını aradı ve adam hemen sığınma evine geldi. Sosyal hizmetlimizi aradılar ve tekrar koruyucu aile yanma gönderildik. Anneme geri verilmemiz bir yıl sürdü. Annem üvey babamdan tamamen vazgeçip St. Petersburg’a taşınmıştı. Şeyy, St Petersburg Florida’daki başka bir şehir.”

“Üvey babana ne oldu?” diye soran William’ın elleri yumruk halini almıştı.

“Bilmiyorum. Polisle başı derde girmişti çünkü mahkeme emri ni hiçe saydığından ertelenen cezası yürürlüğe girmişti. Hapse bile gönderilmiş olabilir, emin değilim. O günden sonra ondan hiç bahsetmedik.”

“Peki, ya annen?”

“Üniversiteye gidecek yaşa gelinceye dek onun yanında kaldım. Peder Kavanaugh’la teması kesmedim hiç. Lisedeyken sanat dersleri almamı sağlayan oydu. Barry Üniversitesi’ne gidebilmem için gereken bursu almamı da o sağladı. Evden çıktım ve bir daha asla geri dönmedim.”

“Peki, ya kızkardeşine ne oldu?”

William kollarındaki vücudun gerildiğini hissetti. “O annemle kaldı. Ergenliğe girdiğinde yanlış kişilerle arkadaşlık kurdu. Arkadaş seçimleri yanlıştı çünkü pek seçici değildi. Bunun başına gelenler yüzünden olduğunu düşündüğümünden onun adına çok endişeliydim.”

“Peki şimdi?”

“Bir süre için liseyi bıraktı ama geri dönmesi için onu ikna ettim. O dönemde New York’ta yaşıyordum ve okuldan mezun olmaya çalışıyordum. Sanırım daha iyi bir hayatın anahtarının eğitimde saklı olduğunu anladı.

Peder Kavanaugh üniversiteye gitmesi için yardım etti ve mezun olduğunda emlakçılık yapmaya başladı. Şu an çok başarılı ve iyi bir erkek arkadaşı var. Bu yaz beni ziyaret edecekler.”

“İyi durumda mı yani?”

“O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyor ve olayları annemin versiyonuyla olmuş kabul ediyor.” Raven yatakta huzursuzca kıpırdandı. “Belki de geçmişin işkencesine maruz kalmasından daha iyidir böylesi.”

“Sen işkenceye mi maruz kalıyorsun?”

“Hem de her gün.”

William uzun bir süre sessizliğini korudu.

“Seni kurtarmak için bir rahip geliyor ve yine de Tanrının varlığına inanmıyorsun, öyle mi?”

“Ne tür bir Tanrı çocukların istismar edilmesine göz yumar?”
Raven’in sesi alçak ama keskindi.

“Tanrının adaletsizliğinden bahsetmene gerek yok. Onu zaten biliyorum. Ama adaletsizliği, yok olduğu anlamına gelmez.”

“Belki senin için öyledir.”

William yavaşça Raven’in saçını okşadı.

“Kızkardeşin için ağladın ama kendin için ağlamadın.”

Şimdi taze dökülen yaşlardan gelen tuz kokusu burnuna dolmuştu.

Raven zorlukla, “O sadece bir bebektir.” diyebilirdi. “Onu korumak benim görevimdi.”

“İkinizi de korumak annenin görevidir. Ve o bunu başaramadı.”
William koluyla onu biraz daha kendine doğru çekti. Pişmanlık dolu bir ifadeyle iç geçirdi. “Eğer bilseydim anlatmanı istemezdim.”

“Bir sürü çocuk benimkinden çok daha kötülerini yaşıyor. Yetimhanede gönüllü olarak çalışmam bu yüzden.”

Vücudundaki kaslar gerilen William bir küfür savurdu.

Raven, “Babamı suçluyorum.” diye fısıldadı. “Onu hem çok seviyorum hem de çok özlüyorum ama eğer daha dikkatli olsaydı ölmezdi. Bunların hiçbirini yaşanmazdı o zaman.”

“Suçu hak edenlerin omuzlarına yükle, annenle üvey babanın.”

“Onu suçluyorum William, inan bana. Bu yüzden bir ilişkimiz yok onunla.”

“Büyük bir gücüm var Cassita ve gücümünden de büyük bir servetim. Bacağını tıbbi tedaviyle iyileştirmek için her ikisini de kullanmaya hazırım, eğer istediğin buysa. Eğer simya kullanmayı tercih edersen mahzenimdeki en iyi karışımlarım senindir.”

Raven olduğu yerde büzüldü. “William, yapamam, olmaz...”

William, “Bunu bir düşün.” diyerek sözünü kesti. “Bu gece karar vermek zorunda değilsin. Ama bunun ötesinde senin için adaleti sağlayacağım.”

“Adalet mi?”

“Hiç kimsenin seni savunmadığını söyledin. Ben savunacağım.” Sesinde ürkütücü bir ton gizliydi.

“Artık çok geç.”

Genç kadını kendine çeviren William ona doğru eğildi.

“Adalet için hiçbir zaman geç değildir.”

Raven bakışlarını kaçırdı.

“Sana zarar veren herkesin icabına bakacağım. Tek yapman gereken isimlerini vermek.”

“Bu geçmişî değiştirmeyecektir.”

William eliyle Raven’in yanağını okşadı. “İşkenceni sonlandırır ama.”

“Senin adaletinde ölüm var.”

“Annen ve üvey baban için verilecek bir ölüm cezasının neden sorun teşkil edeceğini anlamıyorum.”

“Annemi öldürmeni istemiyorum. Duyuyor musun beni?” diye öfkeyle bağırarak Raven ondan uzaklaştı. “Ölümden bıkmadın mı hala?”

William bakışlarını onun sırtına dikti. “Kötülüğün iyiliğe karşı kazanmasından bıktım. Evreni saran adaletsizlikten ve insan veya değil bütün varlıkların hiçbir şey yapmaksızın buna seyirci kalmalarından bıktım.”

Raven iç geçirdi.

Bir an için duraksadıktan sonra, “Sonsuza dek yaşamak üzücü olmalı.” dedi. “İlgi gösterdiğin herkes çoktan ölmüştür.”

William, ona doğru sokuldu. “İnsan olduğum zamandan bu yana hiç kimseyi sevmedim.”

“O zaman senin adına üzgünüm. Sevgi – ailene veya arkadaşlarına karşı hissettiğin dahi olsa – karanlığı aydınlatan ışıktır. O ışık olmasaydı kendimi öldürürdüm.”

William kaşlarını çattı. “Bu çok sağlıksız ilerleyen bir muhabbet.”

Raven bir kahkaha attı. “Bir vampirden bunları duymak çok komik.”

Doğrulan Raven bakışlarını tavandaki kanopiye çevirdi. “Ama doğru William. Senin adına üzülüyorum. Sonsuza dek yaşayıp bu acıyı omuzlarımda taşımaya devam etmek istemezdim. Ben sadece huzur istiyorum. Nasıl bir adalet sağlayacağını düşünürsen düşün, ben her zaman bu yükü taşımaya devam edeceğim. Uykuya dalıp hiç uyanmayacağım bir günün eninde sonunda geleceğinden memnunuzum.”

Raven ellerini yastığın altına koyup yana doğru kıvrıldı. Kısa süre sonra nefes alış verişleri düzenli hale gelince William onun uyduğunu anladı.

Birkaç saat meditasyon yapıp zihnini temizlemeye ve rahatlama-ya ihtiyacı vardı. Ama o an tek düşünebildiği, on iki yaşındaki küçük bir kızın kardeşini korumak için yetişkin bir adama kafa tutması ve sonucunda merdivenlerden aşağı itilmesi idi.

Siyah saçlı küçük kızın merdivenlerin dibinde yaralanmış vücudunu hareket ettirmeden yattığını gözünde canlandırabiliyordu.

Cassita vulneratus.

Defensa.

Cebine uzanıp Floransa'nın sembolünü taşıyan bileziği çıkarttı. Uzanıp genç kadının sağ bileğine taktı.

İlgi gösterdiğin herkes çoktan ölmüştür.

Raven'i göğsüne doğru çekerken, “Herkes değil.” diye fısıldadı.

BÖLÜM 40

Raven'i kollarında tutarken meditasyon yapamayan William, bu duruşun onu rahatlattığını ve gevşettiğini fark ettiğinde çok şaşırды. Gözlerini kapatıp denizde salınan bir yelkenli gibi zihninin dinlenmesine izin verdi.

Genç kadına o ana dek davranış şeklinden dolayı hafif bir suçluluk hissediyordu; önce arkadaşlarına yardım etmesi karşılığında özgürlüğünden vazgeçmesine izin vermesi, sonra Emerson'un hayatına karşılık acı dolu hikâyesini anlatmaya zorlaması.

"Ölümden bıkmadın mı hala?" Genç kadının tatlı sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse evet, bıkmıştı. Kara Ölüm Floransa'nın başına bela olduğunda hastalıktan etkilenmemiş insanlar bularak beslenmek için çöplükleri karıştırmak zorunda kalmıştı ve ölüm görmekten bıkmıştı. Eski Prens soydaşlarına çocuklar ve bebekler dâhil sınırsız öldürme izni verdiğinde de ölümden bıkmıştı.

Bu bıkkınlığının üstesinden gelmek için Prens'i öldürmüş ve eyaletin yönetimini ele geçirmişti. İştahını tatmin edecek bir zenginliğe ve güce kavuşmuştu.

Ama umuttan yoksundu. Huzurdan yoksundu. Devam edebilmesinin tek yolunun, geleceği hiçbir zaman düşünmemek olduğunu

sanıyordu. Elbette Raven vampirlerin sonsuza dek yaşamadığından bihaberdi. Mahkeme'nin onları bin yıllık bir ömre mahkûm ettiğini de bilmiyordu. Yine de yaşı göz önüne alındığında daha yeterince zamanı vardı.

Raven'den çok daha uzun bir zamanı vardı hem de.

Bu düşünceyle içinin yandığını hissetti.

Onu uyandırmamaya çalışarak nazik bir şekilde Raven'i bıraktı. Duş alıp giyinmek için misafir odalarından birine gitti.

Raven'e olan saygısı yüz kat artmıştı bu gece. Onu kendisine ait kılmak konusunda her zamankinden daha kararlıydı.

Sadece sabırlı olması gerekiyordu.

"Günaydın." diyen William, Raven'in büyük, yeşil gözlerine baktı.

"Günaydın." Genç kadının sesi tereddütlü çıkmıştı.

Ona doğru eğilen William genç kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İyi uyuyabildin mi?"

Raven başını sallayarak onayladı.

Genç kadının yanına oturarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum." diye itiraf eden Raven, göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Dün gece beni görmeye geldin, bir anlaşma yaptık. Emersonlar güvende ve sen de benim korumamı taşımaya devam ediyorsun." Başıyla Raven'in bileğini işaret etti. "Gecenin olaylarını özet geçebildim mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliren Raven bileğini kaldırıp bileziği inceledi.

Bakışlarını koruyucusuna çevirip, "Yani Profesör Emerson'a zarar vermeyeceksin, öyle mi?" diye sordu.

"Eğer şehrimin sınırları içinde kuralları ihlal ederse, bunun sonuçları olacaktır. Ama ona ilüstrasyonlardan dolayı zarar vermeye-

ceğim. Enerjimi başka kanallara aktarmaya karar verdim.” William’ın dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle büküldü.

“Ne gibi kanallara?”

“Buraya.”

Dudakları bir araya geldiğinde William diliyle genç kadının ağzını araladı.

Raven ağzını açarak elini erkeğin ensesine götürüp onu kendine doğru çekti.

William dudaklarının baskısını arttırıp genç kadını tahrik etmeye başladı.

Genç kadının belinde gezinen parmaklarını yukarı doğru hareket ettirip bluzunu sıyrarak göğüslerine ulaştı. Sutyenini çözen parmakları, Raven’in tenine nazaran soğuktu.

Eliyle göğüslerinde daireler çizmeye başladığında, Raven’in dudaklarından bir inleme döküldü.

Elini erkeğin saçlarında gezdiren Raven, baştan çıkartıcı bir şekilde William’ın ağzını keşfediyor, hislerinin tadını çıkartarak onu öpmeye devam ediyordu.

Gürlemeye benzer bir ses çıkartan William duruşunu değiştirip Raven’in üzerindeki örtüyü sıyırdı ve vücudunu onun üzerine yerleştirip kalçalarının birbiriyle temas etmesini sağladı.

Ağzını genç kadının boynuna götürüp kulağının hemen altını öpmeye ve emmeye başladı.

Raven’in tekrar inlediğini duyan William, dudaklarını göğsüne doğru indirerek bluzunu kenara çekti ve göğüslerinin üstünde açığa çıkan tenini öperek devam etti.

Raven, “William.” diye fısıldadı.

Kıyafetlerinin üzerinden ereksiyonu Raven’in kalçasına baskı uyguluyordu. Bir elini aşağı kaydıran William, Raven’in bir bacağını kaldırıp beline sarmasını sağladı.

Genç kadın, “William.” diye inledi.

Dudakları aralık ve gözleri parlayan William başını eğerek genç kadına baktı.

Yüzüne öpücükler kondurmaya devam ederken, “Sana zevk vermememe izin ver.” diye fısıldadı.

“Yapamam.” Sesi titreyen Raven’in yüzüne karmaşık bir ifade hâkimdi. “Dün gece olanlar – sana anlattıklarım – ben darmadağın bir haldeyim.”

“Geceyi benimle burada, yatağымda geçir.”

“William ben...”

William sakinleştiren bir dokunuşla elini Raven’in yüzünde gezdirdi.

“Bu gece bana gel.”

“Seninle yatmaya söz veremem.”

“Neden?” Tekrar genç kadınınkilerle buluşan dudakları tüy gibi hafifti.

“Kalbimden dolayı endişeleniyorum.”

Dudaklarında bir gülümseme beliren William bakışlarını genç kadının göğüslerinin arasına çevirip tek kaşını kaldırdı.

“O kalpten bahsetmiyorum.” diyen Raven’in gözleri yana kaydı. “Sonrasında bana güldüğünde canım yanacak.”

William’ın yüzünde fırtına estiren bir ifade belirdi.

“Bunu komik bulduğuma dair bir izlenim mi verdim sana?”

Raven, “Hayır” diye fısıldadı.

“Şu an en çok istediğim şey üzerindeki kileri yırtıp bir kenara atmak ve dilimi bacaklarının arasına yerleştirmek.”

Raven’in gözleri onunkilerle buluştu.

Erkeğin bakışlarında çıplak bir arzu okunuyordu.

Bir parmağını aşağıya doğru indirip Raven’in vücudunda gezdiren William, “İçeri girmeme izin ver.” dedi.

“Kendime yanıyorum.” Raven’in bakışları tekrar yana kaydı. “Eksikliklerimin ve kaderimin bilincindeyim. Ben yalnız kalmak için yaratılmışım.”

“Benimle, kollarımda ve yatağымda olman gerektiğine inandığım için bu sözlerinin nasıl mümkün olacağını pek anlayamıyorum.”

Genç kadının yeşil gözleri onunkilere kenetlendi. “Geçmişte iki sevgilim oldu William. Ve hiçbirisi senin kollarındayken hissettiklerimi hissettirmede bana. Eğer bunu yaparsak sana bağlanırım.”

William uzanıp genç kadının bilezik takılı bileğini yukarı kaldırdı.

“Bana zaten bağlanmış durumdasın.” Genç kadının elini dudaklarına götürüp bileğini emmeye ve öpmeye başladı.

“Vampirlerin duyguları olmayabilir ama insanların var. Bunu biliyorsun.”

William duraksadı.

Vampirlerin tamamen duygudan yoksun olduklarını söylemek yanlış olur. Vampirine göre değişir bu.”

“Peki ya sen?”

“Pek çok vampir gibi empatiden yoksunum. Tabii söz konusu sensen bu değişiyor.”

Raven elini uzatıp erkeğin kalbinin üzerine koydu.

Kalp atışı olduğunu sandığı bir şey hissetti ama bu çok değişikti. İnsan kalbinden daha güçlüydü ama attıktan sonra uzun saniyeler boyunca hiç ses gelmiyordu.

“Bir kalbin var.”

“Bana da öyle söylendi.”

“Vampirlerin kalplerinin attığını bilmiyordum.”

“Vücudumuzun işlevini koruması için kan dolaşımına ihtiyacımız var. Yaşam kanda gizlidir.”

“Geçen gece diğerleriyle buluştuktan sonra beni eve bıraktığında umuttan bahsetmiştin. Neyi umut ediyorsun William?”

Erkek kaşlarını çatı. “Sonsuza dek boş bir karanlığa mahkûm edilmemeyi umuyorum.”

William’ın sözlerini duyan Raven irkildi. “Seni bekleyen şey bu mu?”

“Pek değil.” Erkeğin yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. “Nedendir bilinmez, sen yakınlardayken karanlık geri çekiliyor.”

Uzanıp genç kadının elini dudaklarına götürüp bir öpücük kon-
durdu.

Derin bir nefes alarak, “Tenin gül kokuyor.” dedi. “Muazzam bir
aroma.”

Dudaklarını kolunda yukarı doğru gezdirdi.

Raven, “Bu da benim uyarım.” diye fısıldadı. “Kalbim vücudu-
mun bir parçası.”

William eliyle Raven’in göğüslerinin arasını okşadı. “Sana gere-
ğinden fazla ilgi göstereceğim, bütün vücuduna.”

Bileklerini büyük bir tutkuyla öpen erkeği seyreden Raven, keli-
melerin ağzında büyüdüğünü hissetti.

“Bu gece sana geleceğim. Ama seninle yatma sözü vermiyorum.”

William yavaşça gülümsedi.

“Meydan okumanı kabul ediyorum.”

Vaad dolu son bir öpücük konduran William geri çekildi. Genç
kadının yataktan çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

“Alt katta buluşuruz.”

Raven içinde bir parçasının neden ona karşı koyduğunu merak
ederek erkeğin çıkışını izledi.

Kahvaltıdan sonra William onu güvenlik ekibinde görev yapan
kel, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamla tanıştırdı.

“Raven, bu Marco.”

Raven dayanamayıp, “Polo.” diye tamamladı.

William ve Marco şaşkın şaşkın ona baktılar.

Hafifçe dudakları yukarı kıvrılan William, “Korkarım Marco’yu
uzun yıllar önce ölmüş biriyle karıştırdın,” dedi.

Kıpkırmızı kesilen Raven, “Üzgünüm.” dedi. “Tanıştığımıza
memnun oldum, Marco.”

William başıyla asistanını işaret etti. “Bu sabah Uffizi’ye giderken
Marco seni takip edecek. İşten sonra Vespa’nı bırakıp eşyalarını al-
man için dairene gelecek. Sonra da buraya getirecek.”

“İşten sonra birkaç saat yetimhanede çalışacağım.” diyen Raven gergin bir şekilde sırt çantasının sağını kavradı. “Ayrıca Bruno’yu da görmek istiyorum.”

Bunu duyan William’ın yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi. “Beraber geçirdiğiniz zamanı hatırlamıyor olacaktır. Başına aldığı darbe benim verdiğim kanla karışınca hafızasını etkilemiştir.”

“Bunun farkındayım. Yine de onu görmek istiyorum.” Genç kadının sesi inatçıydı.

“Pekala.” William keyifsizliğini belli etmek istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. “Marco gideceğin yerlerde sana eşlik eder. Bu akşam halletmem gereken birkaç iş var. Lucia’dan senin için yemek hazırlamasını isteyeceğim.”

“Buna gerek yok. Yetimhanede çocuklarla beraber yerim.”

William genç kadını süzdü. “Belki bu gece şu bahsettiğin filmlerden birini izleyebiliriz.”

Raven gülümsedi. “Bu hoşuma gider.”

“Güzel. Ambrogio’yu arayıp filmin gösterimi için neye ihtiyacımız olduğunu bildir.”

William onunla beraber Vespa’nın yanına kadar yürüyüp Raven’i kollarının arasına aldı. “Dedektif konusunda endişelenmene gerek yok. Seni bir daha rahatsız etmeyecek.”

“Teşekkür ederim.”

William aç gözlerle ona bakıyordu.

“Bu akşamı iple çekiyorum.”

Kararlı bir hamleyle onu kendine çekip öptü.

Birkaç öpücükten sonra Vespa’sına binip Arno’dan aşağı giden Raven’in arkasında Marco Mercedes’le takip ediyordu. Birkaç araba arkalarından da Dedektif Batelli geliyordu.

William eve girdiğinde Luka’yı kütüphaneye çağırıp eline bir kağıt tutuşturdu. “Amerika’daki Florida eyaletinde Orlando ve St. Petersburg şehirlerine gitmeni istiyorum. Burada adı yazan insanlarla ilgili bulabildiğin her şeyi not edeceksin. Sonraki talimatlar için benimle temasa geçeceksin.”

Luka kâğıdı okuduktan sonra ceketinin cebine koydu ve başıyla selam verip odadan çıktı.

William pencerenin kenarına giderek derin düşünceler içinde dışarıyı seyretti.

BÖLÜM 41

Raven, Bruno'nun kaldığı kattaki hemşirelerden birine, "Bruno Rostagno'yu görmek istiyorum." dedi.

"Aileden misiniz arkadaş mı?" Hemşire bilgisayardan başını kaldırma zahmetinde bulunmamıştı.

"Arkadaş." Raven ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken arkasında etrafına tehditkâr bir hava yayan Marco'ya endişeli bir bakış fırlattı.

Tam hemşire hangi odaya gitmeleri gerektiğini söyleyecekti ki tanıdık görünen bir kadın onlara yaklaştı.

"Raven, merhaba." diyen Graziella, sıcak bir karşılamayla genç kadını iki yanağından öptü.

Raven gülümseyerek, "Merhaba Graziella." dedi. "Bruno'yu görmeye gelmiştim."

"Ne güzel. Ben de yeni geldim. Beraber gidelim." Graziella, hemşireye başıyla selam verip Raven'in elini tuttu ve beraberce koridorda yürümeye başladılar.

Raven endişeli bir ifadeyle, "Bruno nasıl?" diye sordu.

"Sanırım yarın taburcu olacak. Aslında bugün çıkacaktı ama doktor bir gün daha beklemek istedi."

Koridorun sonundan sola döndüler. Graziella üçüncü kapının önünde durdu.

“Önce sen merhaba de. Ben sonra girerim.” dedi Raven’e.

“Ama siz de buradasınız. Sizi önce görmek isteyeceğinden eminim.” diye itiraz eden Raven, peşlerinden gelen Marco’ya göz ucuyla baktı.

Graziella, Raven’in sırtını sıvazlayarak kapıyı işaret etmekle yetindi.

Raven içeri girerken gergin bir şekilde bastonunun sapını kavradı. İçeride ne bulacağından emin olmadığından endişeliydi.

Yatakta uzanan Bruno, oldukça iyi görünüyordu. Hatta yaralandığına dair hiçbir iz yoktu; ne sargı, ne morluk, ne de vücuduna bağlı tüp veya kablo vardı.

Eskisinden daha sağlıklı ve hatta biraz daha genç görünüyordu.

Raven bir başkasının da bu değişiklikleri fark edip etmediğini merak etti.

Neşeli bir ifadeyle elini sallayıp, “Selam Bruno.” dedi.

Erkek başını salladı.

“İyi günler.”

Raven’in gülümsemesi soldu.

“Benim. Raven.”

Bruno bir an için genç kadının yüzünü inceledikten sonra bakışları bastonuna kaydı. “Tabii ya. Büyükanneimin komşususun. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler.” Başıyla hastane yatağını gösterip, “Asıl sen nasılsın?” diye sordu.

“Eve gitmeye hazırım.” diyen erkek yüzünü buruşturdu. “Mucizevi bir iyileşme gösterdiğimi söylüyorlar ama yine de buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.”

Raven zorlukla yutkundu. “Kazayı duydum. Çok üzüldüm.”

“Teşekkürler, uğraman büyük incelik. Büyükanneimi son zamanlarda hiç gördün mü?”

“Dün gördüm. Onu daha sık ziyaret etmeye çalışıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Bruno bir şey bekliyormuş gibi sessizce bekledi.

Erkeğin onun konuşmasını beklediğini anlaması Raven’in birkaç saniyesini aldı.

Genç kadın kıpkırmızı kesildi. Bruno onu hatırlamıyordu. Beraber geçirdikleri o özel geceye dair hiçbir şey sormuyor, Raven’in yüzüne özlemle bakmıyordu. Raven’in vücudunu büyük bir hüznün kapladı.

Kendini zorlayarak yüzüne neşeli bir gülümseme kondurdu.

“Neyse, iyi olduğuna sevindim. Koridorda anneni gördüm. İçeri göndereyim mi?”

“Lütfen. Ziyarettime geldiğin için teşekkür ederim.” Bruno’nun gülümsemesine aynı şekilde karşılık veren Raven, “Ne demek.” dedi. “Hoşça kal, Bruno.”

Bastonuna yaslanarak odadan çıktı.

Koridorda Graziella’yı görünce, “Sizi görmek istiyor.” dedi.

“Ama biraz daha kalmalısın. Benimle içeri gel.” Graziella elini tutmak için uzandıysa da Raven geri çekildi.

“Üzgünüm. Akşam yemeği için planlarım var. Ama iyi olduğuna ve eve döneceğine çok memnun oldum.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık veren Graziella tekrar genç kadının yanaklarını öptü.

Raven başıyla Marco’ya işaret edip asansöre ilerlediler. Genç kadın yalnız kalıncaya dek tek damla gözyaşı dökmedi.

BÖLÜM 42

“**V**ücuttaki izden de anlayacağınız üzere avcılar artık daha büyük oklar kullanıyorlar, büyük ihtimalle yay vasıtasıyla atıyorlar.” Vampir Doktor Stefan, cesedin göğsündeki açık yaraya işaret etti.

Otopsi masasının etrafındaki Konsey üyeleri kendi aralarında mırıldandılar.

Prens, Stefan’a dönüp, “Ölüm sebebi?” diye sordu.

Stefan oku kaldırıp uç kısmındaki metali işaret etti.

“Okun ucunda güçlü bir kalp toksini içeren bir kapsül var. Çarpma anında parçalanan kapsül toksini vücuda nüfuz ettiriyor. Travma ve toksin karışımı da kalbin durmasına sebep oluyor.

Kan dolaşımı olmayınca vampir güçsüz düşüyor ve geçici bir süre için paralize oluyor. Toksinin içeriğini tanımladım ve bir örneğini onay için İsviçre’deki laboratuvara yolladım.”

Prens’in yüzü asıktı. “Diğer silahlar?”

Cesedin bulunduğu olay yerine bakıldığında kutsal su ve tuz kullandıkları anlaşılıyor.”

Aoibhe yüksek sesle bir küfür savurdu. “Hiç hayal gücü yok mu bunların?”

Prens bir bakış fırlatıp Aoibhe’yi susturdu.

Sonra dikkatini tekrar Stefan'a çevirdi. "Bu oklarla nasıl mücadele edeceğiz?"

Doktor bir an için düşünceli bir ifadeyle sessizliğini korudu.

"Çelik yelek veya göğüs zırhı kullanabiliriz. Bütün vücutta kullanacağımız zırh, hareket kabiliyetini kısıtlayıp çatışmada zararlı olabilir. İnsan orduları tarafından kullanılan bir sürü yeni malzeme var. Onların işe yarayıp yaramayacağını test edebiliriz."

Prens, Lorenzo'ya döndü. "Bu malzemeleri temin edebilir misin?"

Lorenzo başını öne eğerek, "Elbette Lord'um." diye cevap verdi. "Ama bu biraz zaman alır."

"Zamanımız yok. Mümkün olan ne varsa al ve Niccolo'yla testleri koordine edin." Bu kez Niccolo'ya dönerek devam etti. "Eğer testler başarılı olursa bütün eyalete temin ederiz ama tebaanın her bir üyesi kendi masrafını kendisi karşılayacak."

"Peki ya toksin?" Pierre endişe dolu bakışlarını cesetten, Stefan'a çevirdi.

Stefan çenesini ovuşturdu. "İçeriğin doksorubisin olduğunu tespit ettik. İnsan ırkının kanserle mücadelede kullandığı bir ilaç."

Prens, "Bir antidotu var mı?" diye sordu.

"İnsanlar bu yüksükotundan yapılan ilacı kanı inceltip kalbi güçlendirmek için kullanıyor. Türümüz üzerinde hiç denemedik çünkü buna hiç ihtiyaç duymadık. İnsan toksinlerinden etkilenmiyoruz."

Aoibhe, "Ya da öyle sanıyorduk." diye mırıldandı.

Prens dikkatini doktora çevirmeden önce Aoibhe'ye ters bir bakış fırlattı. "Peki, senin bilimsel düşüncen nedir?"

Stefan başını iki yana salladı. "Kalbi parçalara ayırmadığı sürece bir ok tek başına bizi öldürmeye yetmez. Matthias'a olan bu değildi zaten."

"Toksine de buna yeterli olmaz." diye açıklamaya devam etti Stefan. "Geçici felce yol açan ve kalbi şoka uğratan bu ikisinin karışımı. Avcılar kurbanı yere düşürdüklerinde kurban oku çıkartıp doğal iyi-

leşme sürecini başlatamam diye kutsal su ve tuz kullanıyorlar. Sonra da kafayı alıyorlar.”

“Peki tedavisi?”

“Bu durumdan kaçınmak,” diye cevap veren Stefan Matthias’ın cesedini işaret etti. “Eğer yüksükotu veya benzeri bir şey işe yarayacaksa, bunu acilen denemeliyiz. Eğer avcılarla sarılırsak bu bir seçenek olmayacaktır.”

Prens, “Antidotun bulunmasını istiyorum.” diye emretti. “Laboratuvarı sıkıştırın ve hızlı olmalarını sağlayın.”

Stefan başını eğerek onayladı. “Elbette, fakat bahsettiğimiz doktorlar, hastalarının gerçek doğasından haberdar olmayan insanlar. Onlara vampir kanı vererek antidot üretmeleri için çok yaratıcı bir açıklama yapmam gerekecek.”

“O halde yapman gereken bu. Eğer gerekirse istihbarat ağıyla da temasa geç. İhtiyaç duyulursa laboratuvarda çalışanlar üzerinde zihin kontrolü kullanılsın.”

“Peki Lord’um.”

“Antidot üretilir üretilmez test etmemiz gerekecek.” Prens, Maximilian’a döndü. “Belki de çaylaklardan birkaçını kendilerini bilim adına feda etmeleri için ikna edebilirsin.”

İri yarı adam sırttı. “Memnuniyetle.”

“Stefan, Maximilian ile beraber toksinin test edilmesini koordine edin. Raporların mümkün olan en kısa sürede bana iletilmesini istiyorum. Dikkatli olunması gerektiği konusunu tekrar etmeme gerek yok sanırım.” Prens son cümlesinin üzerine bastırarak konuşmuştu. “Matthias bir sürü tanığın önünde çatıdan düşürüldü. Avcıların bu raya kan elde etmekten daha büyük bir amaç için gelmiş olma ihtimali var.”

Konsey üyeleri birbirlerine baktılar.

Aoibhe, “Ne gibi bir amaç?” diye sordu.

“Mahkeme’nin dikkatini çekecek bir karşılaşma sağlamak gibi bir amaç.”

Mahkeme ismini duyan Konsey üyelerinin yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. Stefan cep saatini çıkartıp kapağını açıp kapatmaya başladı.

“Floransa Prensi olarak emrimdir, Teatro bir sonraki duyuruya kadar kapanmıştır. Yer altının tahliye edilmesini ve bütün toplanmaların iptal edilmesini istiyorum. Soydaşlarımız şahsi mülklerinde kalacak ve beslenmelerini kapalı alanlarda gerçekleştirecek. Bu herkesin güvenliği için.

Niccolo, devriyeler artık senin yönetiminde olduğundan hiçbir sızıntı olmamasını sağlamayı istiyorum.

Pierre, istihbaratı, avcılarının yerini bulmaları ve nereden destek aldıklarını öğrenmeleri için yönlendir. Birileri nerede saklandıklarını biliyor olmalı. Onların bulunmasını istiyorum.

Maximilian, koruyucu kalkanlarımız olana dek hiç kimse açık bir yüzleşmeye mahal vermeyecek.”

Konsey üyeleri hep bir ağızdan “Evet, Lord’um.” diyerek başlarını öne eğdiler.

“Çekilebilirsiniz,” diyen Prens salondan çıkarken omuzlarında eyaletinin ağır yükünü hissediyordu.

BÖLÜM 43

“**B**u filmin bir romandan uyarlandığını mı söylüyorsun? Roman İtalyanca mı yazılmış?” Prens elindeki Baba filminin DVD’sinin kapağını işaret etti.

“Hayır, İngilizce.” Raven DVD’yi oynatıcıya takıp projeksiyon cihazını açması için Ambrogio’ya işaret etti. “Bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim. *Sard* kelimesinin İngilizce olduğunu söylemiştin. Ama sözlüğe baktığımda bunun bir küfür olmadığını, taş anlamına geldiğini öğrendim.”

Prens dikkatini hizmetkârına yönelterek, “Ambrogio, bir şeye ihtiyacımız olursa zili çalarız.” dedi.

“Elbette, Lord’um.” diyen Ambrogio başıyla selam verip dışarı çıktı.

İkinci kattaki oturma odası tiyatroya dönüştürülmüştü. Pencere-lerdeki kalın perdeler çekilmiş ve karşıdaki duvara büyük bir ekran yerleştirilmişti. Büyük, antika bir koltuğun arkasındaki duvara da bir projeksiyon cihazı monte edilmişti.

Lucia, tereyağlı patlamış mısırla, kola bile getirmişti.

“*Sard*? Taş mı demek yani?” diye soran Raven, koltuğa oturup sağlam bacağına altına aldı.

William yanına oturdu. “Sard Eski İngilizcedir. Korkarım kullandığım lisan insan olduğum dönemden kalma. Modern kelimelere hiç alışamadım.”

Raven bir çanak patlamış mısırı ona uzattı ama William reddetti. “Film seyrederken bunu yemen gerekir.”

William çanağın içine bakıp burnunu kırıştırdı. “Nedir bu?”

“Pişirilmiş mısır. Tereyağlı.”

Erkek çanağı kenara itti. “Böyle şeyler yemeyiz.”

“Bir dene.” diyen Raven tek bir patlamış mısırı alıp ona uzattı.

William mısıra dikkatle baktı.

Kokladı.

Sonra ağızına atıp çiğnemeye başladı. “Fena değil.”

“Güzel. Beğeneceğini biliyordum,” diyen Raven sırıttı.

William yandaki sehpadan bir peçete alıp ağızındaki mısırdan kalanları gizlice peçeteye çıkarttı.

“Neden yaptın ki bunu?” diye soran Raven, erkeğe sanki bir kafası daha çıkmış gibi tuhaf tuhaf bakıyordu.

“İnsan gıdalarını sindiremeyiz.” Peçeteyi buruşturarak kenara attı.

“O halde M&M’s çikolatalar bana kaldı. Bu filmi seveceğine inanıyorum. Mafya hakkında.”

Erkek şaşkın bir bakışla ona baktı. “Neden bunun beni cezp edeceğini düşünüyorsun?”

Raven saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Muazzam bir oyuncu kadrosu olan muazzam bir filmidir. Açılış sahnesi bütün filmin gidişatını belirliyor; konusu adaletle yakından alakalı.”

İçkisine bakmadan önce göz ucuyla William’a baktı. “Oldukça ilginç bulacağını düşünüyorum.”

William bir süre onu süzdükten sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Gerginsin.”

“Yoo, değilim.” diye cevap veren Raven çanaktan bir avuç dolusu mısır aldı.

William, ona doğru uzanıp elindeki çanağı alarak yandaki seh-paya bıraktı.

Sonra Raven'in yakınına geldi. Fazla yakınına.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle bana." Elini Raven'in dizine koyduğunda genç kadın gerildi.

"Hiçbir şey." diyerek hafifçe yana kayıp ağzına bir mısır attı.

"Yalan söylüyorsun. Kokusunu alabiliyorum."

Raven kaşlarını kaldırdı. "Yalanın kokusunu alabiliyor musun?"

"Ruh halinle beraber vücut kimyan da değişiyor. Bir şeyden dolayı gerginsin ve her yalan söylediğinde gerginliğin artıyor." Elini uzatıp Raven'in çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Sana her dokunduğumda buna benzer bir tepki alıyorum."

Raven bakışlarını kaçırıp, "William." diye itiraz etti.

William dudaklarını genç kadının alnına bastırdı.

"Benimle yatağa gitmek konusunda mı endişelisin?" dedikten sonra dudaklarını teninde gezdirmeye başladı.

Raven bu temasın yarattığı hisle gözlerini kapattı.

"Bu gece seninle yatmayacağımı söylemiştim."

"Yakın zamanda benimle sevişmeyi planlıyorsun." Bu kez dudaklarıyla Raven'in alnına hafif öpücükler kondurmaya başladı. "Neden bu gece olmasın? Neden şimdi olmasın?"

Raven bir an için kendini bıraktıysa da hemen toparlandı.

"İçkimi dökeceksin."

William uzanıp genç kadının elindeki bardağı aldı ve mısır çanağının yanındaki tepsiyi bıraktı.

"Problem çözüldü." Dudaklarını Raven'in yanağına indirip onu kendine çekti. "Ben güçlü bir aşığımdır. Bütün vampirler öyledir. Sen insan olduğun için ve ben de..." Bir an duraksayıp boğazını temizledi. "Dikkatli olacağım. Ne istediğini bana sen söyleyeceksin, ne kadar sert, ne kadar yumuşak..."

Raven'in elini tutup kasıklarına bastırdı. "Dansı ben yöneteceğim ama aklımdaki tek şey sen olacaksın. Tek yapman gereken hissetmek."

Raven teninin ısındığını hissederek ağzının içinde bir küfür yuvarladı.

William elma gibi kızarmış yanaklarını okşadı başparmağıyla. “Seni heyecanlandırmak bana keyif veriyor. Orgazm olurken yüzünü seyretmek için sabırsızlanıyorum. Anlatsana, nelerden zevk alırsın? Nasıl olmasını istersin? Dilimi bacaklarının arasında mı istersin, ağzında mı, göğüslerinde mi?

Ellerimi vücudunda gezdirmemi mi istersin yoksa kollarını başının üzerinde birleştirmemi mi?

Altta mı olmak istersin üstte mi? Yoksa yanda mı?” dedikten sonra genç kadının kulağını öpmeye başladı.

Raven koltuktan o kadar ani sıçradı ki neredeyse yere düşecekti.

Ellerini alev alev yanan tenini soğutmak istercesine yüzüne bastırıp, “Kes şunu.” dedi.

“Neden?”

“Saçmalık sevmem ve bütün bunlar kulağa saçmalık gibi geliyor. Benimle bu şekilde konuşmayı kes.”

William’ın yüz ifadesi bir anda değişti. Gözlerini genç kadından ayırmaksızın ayağa kalktı. “Sorun nedir Raven? Bu konuda uzlaştığımızı sanıyordum.”

Raven teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tek istediğim sakin bir gece geçirip film seyretmek. Diğer şeyleri bu gecelik unutup keyiflenemez miyiz?”

William, ona doğru bir adım attıysa da genç kadının oldukça huzursuz olduğunu fark edip durdu.

Korkmuş görünmüyordu ama rahat olduğu da söylenemezdi Raven’in.

Baştan çıkartma taktiği işe yaramamıştı ve bu düşünceyle gurunun incindiğini hissetti William.

Yüz hatları sertleşti. “Eninde sonunda sevişeceğiz. Beni vücuduna kendi isteğinle kabul edeceksin. Bu sadece bir zaman meselesi.”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

William öfkeyle elini salladı. "Lanet olsun, peki ama neden?"

"Vampirler cinsel hastalık bulaştırırlar mı?"

"Tabii ki hayır!" William'ın burun delikleri öfkeyle açıldı. "Bunu sana yapar mıyım sanıyorsun? Bile bile sana hastalık bulaştırır mıyım yani?"

"İnsanlar seks yapmadan önce bu tip şeyleri konuşmak zorundadır."

"Vampirlerin insanlara özgü hastalıklara karşı bağışıklığı vardır. Onları taşıyamayız veya bulaştıramayız. Bir sonraki soruna geç," diyen William kollarını göğsünde kavuşturdu.

Genç kadının cevap vermediğini gören William'ın gözleri kısıldı.

"Bütün bunlar sudan bahaneler. Benimle yatmak istemeyişinin gerçek sebebi nedir?"

Raven dayanamayıp, "Bruno'yu görmeye gittim." diye yumurtladı.

"Biliyorum. Eee?"

"Beni hatırlamadı."

"Bununla ilgili seni uyarmıştım. Vampir kanı hafıza kaybına sebep olabilir."

Raven koltuğun yanına yasladığı bastonuna baktı.

"Onunla dışarı çıktık. Beraber akşam yemeği yedik ve güldük. Beni öptü. Bugünse tamamen bir yabancıydı. Bana bakmadı bile." William'a ürkek bir bakış fırlattıktan sonra devam etti. "Görünmez olmaktan bıktım."

William'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Gel buraya."

"Hayır."

Erkek bir elini ona doğru uzattı. "Benim için görünmez değilsin. Bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koydum sanırım."

Raven dönerek boş ekrana baktı. "Beni gerçekten gördüğünde ne olacak?"

"Anlamadım."

Genç kadın, "Anlamazsın." diye mırıldandı. "Sen güzelsin."

“Seni istediğimi unutuyorsun galiba,” diyen William eliyle kasıklarını işaret etti. “Hem de fena halde.”

Genç kadın bakışlarını ona dikip uzun bir süre sessiz kaldı. “Bu gece bir sevgiliye değil bir arkadaş'a ihtiyacım var. Bunu verebilir misin bana?”

William geriye doğru bir adım atarak, “Vampirlerin arkadaşları yoktur.” dedi.

Tam onu reddecekti ki genç kadının yüzündeki kırılğan ifadeyi gördü.

Yüzü bir anda değişen William ciddi bir sesle, “Eğer istediğin buysa.” diyerek koltuğu işaret etti.

Raven oturunca William onun biraz uzağına yerleşti. Patlamış mısır çanağını aralarına koyduktan sonra Raven'e kola bardağını uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Gergin bir halde oturmaya devam eden William cevap vermedi. Raven uzaktan kumandanın *oynat* tuşuna bastı.

William kendini filme öylesine kaptırmıştı ki, Raven'in patlamış mısır çanağını yana koyduğunu fark etmedi bile. Ona doğru hafifçe sokulduğunu da.

Evlendikleri gece Michael'in ilk karısını kollarına aldığı sahne ekrana yansıdığında Raven başını William'ın koluna yasladı. William hiç düşünmeksizin kolunu kaldırıp genç kadının omzuna doladı.

Raven ona doğru iyice sokulmuştu.

“Tehlikeli midir?” diye sordu.

“Ne tehlikeli midir?” diye soran William eğilip genç kadının yüzüne baktı.

“Bir vampirle sevişmek.”

William bakışlarını ekrana çevirdi. “Olabilir.”

“Vücudum için mi, kalbim için mi?”

Öne doğru eğilen William genç kadını alnından öptü.

“Kalbinin vücudunun bir parçası olduğunu sanıyordum.”

Gözleri buluştuğunda William’ın dudaklarındaki gülümseme soldu.

“Buna cevap veremem Cassita.” diye fısıldadı.

Raven bu cümle onu hiç rahatsız etmemiş gibi davranarak filme odaklanmaya çalıştı.

Raven gecenin bir yarısında William’ın kollarında uyandı. Erkeğin yatağındaydılar.

William sırt üstü uzanmış yatıyordu ve Raven de erkeğin çıplak omuzlarına yaslanmıştı.

Oda karanlıktı. Balkon kapılarının perdeleri sımsıkı kapatılmıştı. Koridora açılan kapının altından hafif bir ışık sızıyordu.

Raven, erkeğin yüz hatlarını seçmeye çalışarak başını kaldırdı.

William gülümsedi. “Selam, güzel kız.”

Erkeğin karanlıkta da görebildiğini unutan Raven gölgelerin onu cesurlaştırdığını hissetti. Elini uzatıp William’ın yüzünü okşadı. Yeşil gözleri anlaşılmaz bir ifadeyle kararmıştı.

Hissettiği karmaşık duygular bir şekilde dudaklarına taşındı. Uzanıp erkeğin alt dudağını emerek dudaklarının arasına aldı.

William öpüşmelerini derinleştirmek istercesine genç kadını ensesinden tutup kendine doğru çekti. Dilleri birbirine değdiği anda kıvılcımlar alev aldı.

Raven bacağını yana atarak erkeğin üzerine çıktı. Ellerini kollarında gezdirirken William’ın kaslarının verdiği hissin tadını çıkartıyordu.

Dilini Raven’in ağzında dolaştıran William avuçlarıyla genç kadının sırtını okşuyordu. Elinin altındaki tenin verdiği his inanılmaz keyifliydi.

Raven dilini, William'ın dudaklarının kenarında gezdiriyor, yavaş hareketlerle ağızına sokup çıkartıyordu.

William'ın hareketleri, sanki her anın ve her dokunuşun tadını çıkartmak istiyormuşçasına yavaştı.

Genç kadının eski moda geceliğini beline kadar sıyırdıktan sonra bir eliyle sırtını okşadı.

"William." diye mırıldanan Raven vücudunu onunkine bastırdı.

Ani bir hamleyle genç kadını altına alan William dudaklarını boynuna indirdi.

Raven keskin bir nefes aldı.

"Lütfen benden beslenme. İlk seferimizde olmasın."

Başını kaldıran erkeğin gözlerinde karmaşık bir ifade hakimdi.

Tıpkı bir kedi gibi yavaşça göz kırptı.

"Eğer istediğin buysa."

Genç kadının üzerindeki geceliği omuzlarından aşağı sıyrarak göğüslerini açığa çıkartmadan önce dekoltesine yüzünü gömdü.

Dudaklarını teker teker genç kadının göğüslerine götürüp emmeye ve yalamaya başladığında, "Bunlar muhteşem." diye mırıldandı.

Ağız da dili gibi soğuktu. Raven göğüs uçlarında dolaşan dilin ve dudakların tadını çıkartıyordu.

Elini uzatıp William'ın saçlarının arasından geçirdi.

"Sadece burana günlerimi ayırabilirim. Sen gerçek bir sanat esersin." Çenesini göğüslerinin üzerine yaslayan William genç kadına geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

Raven bir kez daha erkeğin karanlıkta görebilme yetisini unuttuğundan sadece dokunuşuna karşılık bu sözleri sarf ettiğini geçirdi aklından.

Erkeğin başını kendine doğru çekip öpüşmeye başladıklarında, William'ın sırtında gezdirdiği ellerinin altındaki kasların ne kadar güçlü olduğunu düşündü.

William kaslı, güçlü ve kendini kontrol altında tutuyor gibiydi. Ama genç kadın parmaklarının altındaki gücü hissedebiliyordu.

William genç kadının belinde toplanmış geceliğine parmaklarını geçirip, "Bu vücuduna yapışık değil sanırım." diye fısıldadı.

Raven olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Gecelik sana ait."

"Bana mı ait?"

"Beni ilk eve götürdüğün gecenin sabahında üzerimde bununla uyandım. Beni sen giydirmiş olmalısın."

Bir saniye içinde gecelik ortadan ikiye yırtılıp yere fırlatılmıştı bile.

"Lucia'nın seleflerinden birine ait olmalı. Ben olsam sana asla böyle bir şey giydirmezdin." Elini genç kadının göbeğine koyarak, "Çıplakken çok daha arzu edilir görünüyorsun." dedi.

Raven'in siyah iç çamaşırının kenarını süsleyen danteli öperek bacaklarını ayırmasını sağladı.

Raven önünde eğilmiş güzel erkeğin altında kıvranırken beklen-tiyle alt dudakını ısırdı.

Parmaklarıyla dantelin üzerinde gezinen William, "Çok güzel." diye mırıldandı.

Yine ani bir yırtılma sesiyle iç çamaşırı çıkartılıp yere atıldı.

Raven gözleri kocaman açılmış bir halde nefesini tuttu.

William yumuşacık bir sesle, "Cassita." dedi.

Elini genç kadının kalbinin üzerine koyarak, "Kalp atışların çok hızlı." dedi. "Nefes al."

Heyecan ve gerginlik karışımı bir hissin etkisi altındaki Raven derin bir nefes almaya çalıştı.

William'ın başparmağı sağ göğsünün altını okşuyordu.

"Bakire değilsin. Neden bu kadar gerginsin?"

Raven utanarak, "Çok uzun zaman oldu." diyebildi sadece.

William, "İnsanlar aptallar." diye mırıldandı. "Vücudun mükem-mel, muhteşem ve etkileyici."

Genç kadının göğsünün altından aşağıya doğru öpmeye devam ederek kasıklarında durdu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Harika kokuyorsun.”

Bir hamlede doğrulup Raven’in kulağına, “Seni boşalana dek yalayacağım.” diye fısıldadı. “Sonra içine gireceğim ve tekrar boşalacaksın. Nefes almayı unutma.”

Tekrar aşağı inip ellerini Raven’in bacaklarının arasına koydu. “Aç.”

Genç kadın söyleneni yaptı. Ve erkeğin dili bacaklarının arasındaydı artık.

William’ın soğuk dilinin en mahrem yerlerinde gezinirken yaşattığı duygulara kendini bırakan Raven, gözlerini kapatıp başını yastığa gömdü.

Güçlü bir varlığın bacaklarının arasında olup insana keyif vermesinde inanılmaz erotik bir anlam gizliydi.

Parmaklarıyla çarşafı kavradığında dudaklarından bir inleme döküldü.

William yüzünde bir gülümsemeyle başını kaldırıp ona baktı. Ne kadar keyif aldığı yüzünden belliydi. Tekrar ağzıyla genç kadının tenini örterek emmeye, yalamaya ve dilini gezdirmeye devam etti.

Vücudu gerilen Raven boşalırken, her yerini büyük bir haz dalgası kapladı.

Kendini geri itmeye çalıştıysa da William buna izin vermeyerek dudaklarını onun teninden ayırmaksızın her bir kasılmanın tadını çıkarttı.

Hemen ardından doğrularak eliyle Raven’in kalçasından tutup içine doğru hamle yaptı.

Vücudu hala hassas olan Raven, içine alabileceğinden daha fazla olduğunu düşündüğü erkeğin altında gerildiğini hissetti.

William bir lanet savurarak kendini geri çekti ve çok yavaş bir hareketle tekrar içine girdi.

Burnunu Raven'in burnuna hafifçe sürterek saçını okşadı.

"Bak bana." diye emretti.

Raven, erkeğin içini yakan bakışlarına karşılık verdi.

"Düşünme. Kendini zevke teslim et." Genç kadının içinde ileri geri hareket etmeye başladı.

Her bir giriş darbesi derin ve şehvet doluydu ama aynı zamanda yavaştı da.

Raven hızlanmasını istercesine ellerini erkeğin kalçalarına koyup kendine doğru çekti. Ellerinin altındaki kasların sert ve gergin olduğunu hissedebiliyordu.

William öne eğilip göğüs ucunu ağzına aldığı anda Raven hazla inleyip gözlerini kapattı.

Devam eden gidip gelmeler ve göğsünü emen dudaklar sonucunda kısa süre sonra Raven tekrar boşaldığını hissetti.

William başını kaldırarak genç kadının boynunu hafifçe ısırıp öpmeye başladı.

O an Raven'in tek düşünebildiği şey, vücudunun tamamını saran haz dalgalarıydı.

William hızını hafifçe arttırmasına rağmen orgazma yaklaşmış gibi görünmüyordu.

Hala orgazmın doruklarında gezinen Raven zorlukla, "Sen?" diyebilirdi.

"Hayır." Boynuna bir öpücük daha konduran William gülümse-di. "Saatlerce devam edebilirim."

Raven orgazmın son kasılmasının vücuduna dağıldığını hissetti. Elleriyle erkeğin belini tutarak durmasını sağladı.

Nefes nefese, "Saatlerce mi dedin?" diye sordu.

"Evet." diyen William hafifçe genç kadının dudaklarını öptü. "Kendini hazırlasan iyi olur."

Tekrar içinde hareket etmeye başladı.

Raven onu öpmek için başını kaldırdı.

Düzensiz nefes alıp verirken ağzının içinde yuvarlayarak, "Hiç bir şey beni buna hazırlayamaz." dedi. "Muhteşem bir duygu bu."

William'ın yüz ifadesi bir an için karardıysa da hemen kendini topladı ve yana geçip Raven'i üstüne aldı.

Raven üçüncü orgazmın doruklarından inerken genç kadını tekrar altına alan William hızını arttırdı.

Eliyle genç kadının çenesini tutarak, "Gözlerin." dedi.

Raven bakışlarını ona çevirdiğinde erkeğin gözlerindeki ihtiyacı ve çaresizliği gördü.

William artık herhangi bir insanın kaldıramayacağı bir hızda gidip gelmeye başlamıştı. Vücudundaki bütün kasları gerildiğinde, bir kükremeye boşalmaya başladı. Ağzını boynuna götürerek genç kadının tenini emmeye başladı.

Raven, William'ın orgazmının insanlara nazaran çok daha uzun sürdüğünü fark ediyordu.

Nihayet William gözlerini açtığında başını eğip merak dolu bakışlarını Raven'e çevirdi.

"İyi misin?" Genç kadın elini uzatıp William'ın kaşından başlayıp aşağı doğru yanağını okşadı.

William dudaklarıyla onunkileri hapsetti.

"Beni kapana kısırdın, Cassita." diye fısıldadı William. "Daha önce kaçmaya hiç bu kadar isteksiz olmamıştım."

BÖLÜM 44

Açık balkon kapılarından içeri süzülen şafağın ilk ışıkları Raven'in yüzünü aydınlattı.

Genç kadın gözlerini açtığı anda yatağın yan tarafının boş olduğunu fark edince içinde bir hayal kırıklığı hissetti.

William muhteşemdi. O Cupid'di. Bir tanrıydı.

Gerçekten mükemmel bir aşık gibi tutkulu ve aktifti.

Uçarı komplimanlarla veya gereksiz sözcüklerle boğmamıştı Raven'i. Ama orgazm olduğunda hassas ve müşfikti; sanki gerçekten orgazm olmuş gibiydi yani.

Raven'den etkilendiği belliydi ve sadece o gecelik bile olsa erkeğin dikkatini çektiğini biliyordu genç kadın. Ama Raven'den hoşlanmıyordu. En azından gerçek anlamda. Daha önceden itiraf ettiği şeyden anlaşıldığı üzere hiçbir zaman da gerçekleşmeyecekti bu.

Bacaklarını esneten Raven ellerini yatağın üzerinde gezdirdi. Bacaklarının arası hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde hassastı. William muazzam bir dayanma gücü olduğunu söylediğinde, hiç abartmamıştı. Onun bir orgazmına karşılık Raven üç tane yaşamıştı ve bunun tek sebebi William onu incitmekten korkmuştu. Alıştığı zaman William bu sayıyı katlayacağını söylemişti.

Vampir kesinlikle doyumsuzdu.

Gözlerini kapatan Raven, içinden kendini azarladı. Kendisinden gerçek anlamda hoşlanmayan birine cinsel veya başka bir açıdan bağlanmayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordu. Üstelik William'ın insan olmaması gibi bir sorunları da vardı.

Gündüzün acımasız ışığı altında Raven'i olduğu gibi göreceği ve kaçacağı malumdu. Daha önce de başına gelmişti bu Raven'in. İşte bu yüzden yalnız olmak ve mantıklı davranarak kendini erkeklerden soyutlamak onun için en iyisiydi.

"Tarla kuşum uyanmış." Maskülen bir ses düşüncelerini böldü.

Hızla balkona dönen Raven'in vücudu çarşafa dolandı.

"Günaydın." Bir kolunu kapının üst kısmına yaslamış duran William çıplaktı.

Güneş ışığında açık renk vücudu bronz gibi parlıyor, açık renk gözlerini ve sarı saçlarını tamamlıyordu. Her bir kası bilenmiş gibi duran silüeti, mükemmel erkek vücudunun hayata geçirilmiş hali gibi görünüyordu.

"Çok yakışıklısın." Gözleriyle erkeği içen Raven, ağzından dökülen kelimelere engel olamamıştı.

William gülümseyerek kolunu indirdi. "Sen de çok güzelsin. Özellikle de siyah saçların dağınıkken ve yanakların hafifçe pembeleşmişken. Sanki az önce sevişmiş ve gayet de keyif almış gibi görünüyorsun."

Raven bakışlarını kaçırarak başını önüne eğip gülümsedi. "Al-dım. Hem de üç kez."

"Seni uyandırmak istememiştim."

"Gittiğini fark ettim."

Başını sallayan William, genç kadının parmaklarıyla çarşafı ne kadar sertçe kavradığını fark etti. Genç kadının yeşil gözleri sanki hayatın anlamı orada gizliymiş gibi yatağa dikilmişti.

"Bir süre kollarımda tuttum seni, ama sonra yerimde duramadım."

Genç kadın parmaklarını gevşetti.

William kapıya döndüğünde Raven onun arkadan görüntüsünü seyretti. Rönesans döneminin en muhteşem heykeltıraşları dahi erkeğin formundaki simetriyi yakalayamazdı.

“Daha kalkmana gerek yok.”

Raven sessizce teşekkür edercesine gülümsedi.

“Neden bu kadar sessizsin?” William’ın kaşları çatıldı.

“Neden ben?”

“Neden sen?”

Raven çarşafı omuzlarına çekti.

“İçlerinden istediğini seçebileceğin bir sürü insan kadın var. Bir de şu kızıl saçlı vampir var. Muhteşem görünüyor.”

William’ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. “Aoibhe sadece bir müttefik, daha fazlası değil.”

Raven neden bu konuda şüpheye düştüğünü bilemeyerek durakladı.

“Diğerlerine kıyasla ben rahip hayatı yaşıyor sayılırım. Her beslendiğimde cinsel ilişkiye girmem ve randevularımı çok dikkatle seçerim.” William, Raven’in tepkisini anlamak istercesine ona bakıyordu.

Genç kadın merak dolu bakışlarla ona karşılık verdi. “Bir defasında, insan olduğun dönemle vampir olduğun dönemdeki seksi kıyaslayamayacağını söylemiştin.”

William rahatsız bir ifadeyle başını olumlu anlamda salladı.

“Ne demek istemiştin?”

Erkeğin çenesi kasıldı. “Bir insan olarak sürdüğüm hayatımda hiç cinsel ilişki yaşamadığımı kast etmiştim.”

Raven’in ağzı açık kalmıştı. “Vampire dönüştüğünde kaç yaşındaydın?”

William sırtını dönüp bakışlarını bahçeye dikti. “Dünya o zamanlar farklıydı. Ben farklıydım. Dönüştüğüm dönemde Dominkan Kilisesi’nde bir rahip adayıydım.”

Raven, “Bir rahip miydin?” diye haykırdı.

Ona dönen William karanlık bir bakışla Raven'i yatağa çiviledi. "Rahip olma sürecindeydim. Rahip adayları da rahiplerle aynı yeminleri ederler."

Raven bir lanet savurdu.

"Bunun üzerinde pek kafa yormadım ama sanırım hayattayken taktığım zincirler hala bağlamaya devam ediyor beni. Cinsel ilişkiden zevk alıyorum ama aşırılık beni tiksindiriyor."

"Bir rahibin - pardon, rahip adayının- nasıl olup da vampire dönüştüğünü anlayamıyorum. Her zaman üzerinde haçlar veya kutsal emanetler bulunmaz mıydı?"

"Seninle benzeşiyoruz. İkimiz de Tanrı'dan nefret ediyoruz. Sen ateist olacak kadar nefret edyorsun, ben de doğaüstü bir dönüşümle lanetlenecek kadar."

"Anlamıyorum."

"Eğer yatağımı paylaşmaya devam edersen, nasıl olduğunu bir gün anlatırım belki. Ama bu sabah değil." diyen William tekrar sırtını döndü.

Raven kendini kovulmuş hissetti.

Tek kelime etmeksizin çarşafı toga gibi çıplak vücuduna sararak çantasına uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Erkeğin sorusuna başını kaldırmadan cevap verdi Raven. "Giyiniyorum ve kahvaltı yapacağım."

"Neden? Daha çok erken."

Raven çantasından iç çamaşırıyla bir tişört çıkarttı. "Yatağımı paylaşmaya devam edersem derken 'eğer' kelimesini kullandın. Pişmanlığı duyduğumda anlarım."

William yatağın yanına gelip, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Elimdekiyle yetinmekten ve ulaşamayacağım bir şeyin hayalini kurmamaktan bahsediyorum."

"Sözlerine anlam veremiyorum."

"Açıkçası ben de yeni anlamaya başladım." Göz temasından kaçınarak devam etti. "Bana izin verirsen giyineceğim, böylece izlemek zorunda kalmazsın."

William uzanıp elindeki giysileri aldı. "Belki izlemek istiyordur."

"Dalga geçebilesin diye mi?"

"Ne dalgası?"

Raven elleriyle vücudunu işaret etti. "Gerçekten bunu bana söyletecek misin? Bak bana."

William'ın bakışları alev alevdi. "Bakıyorum."

Erkeğin gözlerinde tutku okunuyordu.

Raven gözlerini ayağına çevirdi. "Zayıf olanlar güzeldir."

William homurdandı. "Zayıflık hastalığın ve güçsüzlüğün sembolüdür."

Raven şaşkın bir bakışla ona döndü.

William eliyle çenesini ovuşturarak, "İnsan kültürünün bu yönünü unutmuşum." dedi. "Çoğunlukla sizin dünyanızın anlayışlarını görmezden gelirim, taa ki gerçekten ilgimi çeken bir şey olana dek. Senin gibi mesela."

Uzanıp bir eliyle Raven'in kalçasını kavradı. "İnsan olduğum zamanlarda, zayıf kadınların yaşama oranı düşüktü. Bu kadınlar hastalıklı, güçsüz ve kesinlikle çirkin kabul edilirdi."

"Kilom senin için sorun değil mi yani?"

William uzanıp genç kadının parmaklarıyla sımsıkı kavradığı çarşafı tuttu.

"Sana bakmama izin ver."

"Çıplağım."

"Kesinlikle." Çarşafı çeker çekmez bakışlarını Raven'in göğüslerine kenetleyen William, gizlemeye gerek duymadığı bir hayranlıkla karşısındaki çıplak vücudu süzdü. "Sen çok çekici bir kadınsın Raven."

Raven, erkeğin bakışlarına karşılık veremiyordu. Kendini teşhir edilmiş ve utanmış hissediyordu. Çarşafı tekrar almak için uzandıysa

da buna izin vermeyen William, elinden tutup Primavera tablosunun önüne getirdi.

Arkasında durup ellerini Raven'in omuzlarına koyan William, "Görüyorum ki ikna edilmen gerekiyor." dedi. "Kadın figürlerine odaklanarak tabloya bakmanı istiyorum."

"Onların neye benzediğini biliyorum." diyen Raven, kollarını göğsünde birleştirip devam etti. "Ben bir sanat restoratörüyüm, hatırladın mı?"

"Onlara bakmış olabilirsin, ama onları görmemişsin. Tekrar bak."

Raven resmin solundaki Mercury figüründen başlayıp üçlü Grace figürlerine doğru devam etti.

"Gayet sağlıklı göründükleri ortada."

"Venüse bakmadan önce Grace'lere bak. Bu figürlerin ideal dışı güzelliği anlayışının birer yansıması olduğunu unutma."

"Botticelli'ye göre."

William, Raven'in omuzlarını sıktı. "Botticelli güzelliği gördüğü an fark ederdi. Örneğin, muazzam güzellikteki Simonetta Vespucci'ye hayrandı."

Raven başını yana çevirdi. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyorsun."

"Bunun sebebi yeterince dikkat etmemen. Kadınların karınlarına bak."

Raven denileni yaptı. "Yuvarlaklar."

"Hayır, sağlıklılar." William ellerini genç kadının karnına yerleştirdi. "Senin gibi." Dudaklarını kulağına götürerek, "Peki ya göğüsleri?" diye fısıldadı.

Raven, erkeğin yakınlığından dolayı ürperdiğini hissetti.

"Tam olarak kestirmek zor ama dolgunlar."

William eliyle Raven'in bir göğsünü kavrayarak ağırlığını ölçek gibi tuttu. "Sen çok daha şehvetlisin. Gözlerime, ellerime, ağzıma çok daha büyük bir haz veriyorsun." Kulağını öperek devam etti. "Peki ya popoları?"

“Kalçaları var işte.”

“Kalçaları?”

“Şeyy, popoları belirgin yani.”

“Hımmmm.” William ellerini Raven’in kalçalarının iki yanında gezdirdikten sonra poposunu kavradı. “Senin yuvarlak ve mükemmel bir popon var. İçine girdiğimde onu kavramak hoşuma gidiyor.”

Bir adım atarak genç kadının önüne geldi ve gözlerine baktı. “Diğer bir deyişle, Botticelli’nin ideal kadınları, kadın gibi görünüyor, oğlan gibi değil. Bu tabloda resmedilen kadın figürü yüzyıllar boyunca, hatta belki bin yıl boyunca güzelliğin ölçütü kabul edildi. Hayatta olduğum dönemde ve sonrasında estetik açıdan idol adledildi.”

Dudaklarını genç kadının boynuna indirerek, “İdol anlayışım o zamandan bu yana hiç değişmedi.” diye fısıldadı.

Raven tek kelime etmeksizin kollarını William’in boynuna sardı ve kendisini yatağa taşıyan erkeği öpücüklere boğdu.

BÖLÜM 45

“Birileri bu sabah mutlu.” Yüzünde hülyalı bir gülümseme olan Raven’in masasına gelen Patrick yüzünü buruşturdu.

Raven bilgisayarındaki koruyucu ekran olarak ayarladığı Primavera’ya bakıyordu.

“Dünyadan Raven’e!” diye parmaklarını şıklatan Patrick, genç kadının sıçramasına sebep oldu.

Kendisini şaşırtanın kim olduğunu gören Raven dönüp Patrick’in kolunu sıktı. “Tanrım, Patrick. Hay lanet, ne var?”

Patrick bir kakhaha attı. “Sana iki kez seslendim.”

“Konsantre oluyordum.” diyen Raven bilgisayara dönüp sistemden çıkış yaptı.

“Neye, duvar kâğıdına mı?”

“Çok komik.”

“Neden bu sabah böylesine mutlusun? Batelli’nin kapı dışarı edilmesinden dolayı mı?”

“Şşshhh!” Patrick’e tenkit dolu bir bakış fırlattı.

Erkek teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Üzgünüm.”

“Yaz geliyor. Beni mutlu eden bu.” Raven bastonuna uzanıp laboratuvar önlüğünü giymek üzere gardroba ilerledi.

“Tabii ya.” Patrick peşinden giderek, “Hey, senin şu şarap koleksiyoncunla işler yolunda gidiyorsa neden hep beraber dışarı çıkmıyoruz? Gina doğum günün için bir şeyler planlamak istiyordu.”

“Doğum günüm Temmuz’da.”

“Tamam, o halde partiyi Temmuz’da düzenler. Ama öncesinde beraber dışarı çıkmalıyız. Arkadaşını bizimle tanışması için getir.”

“Şeyy, bilemiyorum.” Raven hissettiklerini gizlemeye çalışıyordu.

“Büyütülecek bir şey yok. İşler yeniyken nasıl olduğunu bilirim.” diyen Patrick tekrar gülümsedi.

Raven erkeğin gülüşüne karşılık verdi. “Gina’yla da ilişkin yeni sayılır. Daha sadece birkaç haftadır birliktesiniz.”

“Evet, ama daha uzun gibi geliyor çünkü öncesinde arkadaştık. Koleksiyoncun nasıl?”

Raven başını öne eğerek sırtışını saklamaya çalıştı. “İyi, teşekkürler.” Patrick başını ona doğru salladı. “Artık her şeyin yolunda olduğunu bildiğimize göre, müsait olduğunuzda haber ver. İş çıkışı yemeğe veya bir şeyler içmeye gidebiliriz. Sen karar ver.”

Kapıya doğru ilerlerken bir an duraksadı. “Bu arada birkaç hafta içinde teşhir salonunu tekrar açıyorlarmış. Madrid’deki Prado bize birkaç parça ödünç vermeye razı oldu.”

Raven ona geri gelmesini işaret etti. “Soruşturma dosyasını kattıkları anlamına mı geliyor bu?”

“Hayır. Duyduğuma göre ofisten devam edeceklermiş. Vitali’nin geniş çaplı bir araştırma yapılmadan dosyanın kapanmasına izin vermesinin imkânı yok. Bu arada geceleri şehirde gezerken dikkatli ol. Gazeteler insanlara saldıran bir motosiklet grubundan bahsediyor. Pazartesi gecesi birini okla vurmuşlar.”

“Ne?” Raven’in ağzı açık kalmıştı.

“Biliyorum. Saçma, değil mi? BBC İngiliz ve Amerikalı turistlerin bu yaz Floransa’ya olan seyahatlerini iptal ettiklerini bildirdi. Galerideki soygun, nehrin yakınlarında bulunan cesetler, şimdi de motosiklet çetesi bütün haberlerde veriliyor.”

“Çete rastgele insanlara mı saldırıyor yoksa belli bir hedefi var mı?”

Patrick şaşkın bir bakışla, “Hiçbir fikrim yok.” dedi. “Saldırıları dair ihbarlar yapılmış ama polis geldiğinde kurbanlar ortada yokmuş.”

“Sağol Patrick. Gina’ya selam söyle. Akşam yemeği ile ilgili sana haber veririm.”

Başıyla onay veren arkadaşı arşive doğru yollandı.

Restorasyon laboratuvarına giden Raven’in aklında tek bir kelime vardı.

Avcılar.

Öğle yemeği molası boyunca Raven, William’a mesaj bırakmak için Ambrogio’yu arayıp aramamakta kararsız kaldı.

Ama aramadı.

William telefon, e-mail veya mesajla iletişime geçmiyordu. Arkadaşlarıyla akşam yemeğine gitmelerini teklif etse elbette ki reddederdi.

Arkadaşlarına... vampirini nasıl tanıştıracabilirdi ki?

Cevap gayet basitti.

Tanıştıramazdı.

Raven, William’ı Cumartesi akşamına dek görmedi. Erkeğin gece gündüz avcılarının yerini tespit etmeye çalıştığını biliyordu.

Bu gayet makul bir mazeretti.

Ama Raven zihninin arka köşelerinde dolanan şüphe kırıntılarına engel olamıyordu. Avlanırken William’ın o kızıl saçlı vampiri görüp görmediğini merak ediyordu. Kendisinden beslenmediğine göre, kimden ve nasıl beslendiğini de merak ediyordu.

Erkeğin gıda kaynaklarını kısıktığı için kendine lanetler yağdırdı.

Cumartesi akşamı, William'ın isteği üzerine sırtı tamamen açık mini siyah bir elbise giydi. Kıyafet stiletto larla çok daha şık görünebilirdi ama dayanılmaz acılara katlanmaksızın yüksek topuklar giymesi artık mümkün değildi.

Uzun siyah saçlarına şekil vermek için uğraşıp uçlarını içe kıvrırdı. Yeşil gözlerinin rengini ve dudaklarını vurgulayan doğal bir makyaj yaptı.

William, onu akşam dışarı çıkartacağını söylemişti ama güneş batmadan önce hazır olmasını da ilave etmişti.

Kapının çalınmasıyla gözetleme deliğinden baktı.

Gelen Marco'ydu.

Kapıyı açarak erkeğin içeri girmesine izin verdi ve çantasını aldı. "Lord'unuz nerede?"

"Arabada." diye cevap veren Marco daireyi gözden geçirdi. Kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldiklerinde Marco gözlerini bir an için bile Raven'den ayırmaksızın peşinden gelmeye devam etti.

Mercedes'e binen Raven, William'ın arkada oturduğunu gördü.

"İyi akşamlar." diyen erkek tutku dolu bir öpücükle karşıladı.

Genç kadın onu ne kadar özlediğini belli edercesine istekle öpüşüne karşılık verdi.

Parmakları elbisesinin arkasında gezinen William, "Bunu sevdim." dedi.

"Sen istedin."

"İstemiş olabilirim ama giyme kararı sana aitti." Bileğini kavrayarak dudaklarına götürdü. "Çok çarpıcısın."

Marco arabayı çalıştırıp yola çıktı.

"Bu akşam buna ihtiyacın olmayacak." diyen William uzanıp Raven'in boynundaki eşarbyı çözdü.

Yavaş ve etkileyici bir hamleyle eşarbyı boynundan sıyırdı.

Raven bir an için nefes almayı unuttuğunu fark etti.

"Neden?"

"Toplum içinde olmayacağız." Tek bir parmağıyla genç kadının boynuna dokundu. "Ama gözlerini kapatman gerekiyor."

“Neden?” Raven pencereden dışarı telaşlı bir bakış fırlattı. “Beni yer altına mı götürüyorsun yine?”

“Hayır. Güven bana.”

Raven, ona güvenmiyordu. Tam anlamıyla güvenmiyordu en azından.

Ama şüphelerini yutarak gözlerini kapattı.

Yanlarından geçen arabaların ve Vespaların seslerini duyabiliyordu. Arabanın birçok kez durduğunu ve dönüşler yaptığını da fark etti.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bütün bu süre boyunca William’ın başparmağı elini okşamaya devam etti.

Aniden araba durdu.

“Geldik.”

Raven gözlerini açtığında bir ara sokakta olduklarını gördü. Her iki yandaki binalar da tanıdık değildi.

Marco arabanın kapısını açıp bastonunu alarak inmesine yardım etti.

“Teşekkür ederim.” diyen Raven bastonu alarak arabanın arkasında bekleyen William’ın yanına gitti.

“Şimdilik hepsi bu kadar Marco. Dönüş zamanımız geldiğinde sana telefon ederim.”

Marco başıyla onaylayarak sürücü koltuğuna geri döndü.

William paslı metal bir kapının önünde durdu. Soldaki duvarda bulunan bir taş a bastığında bir güvenlik paneli belirdi. Bir dizi numara tuşlayınca yüksek bir klik sesi duyuldu.

Kapıyı açan William genç kadının içeri girmesi için yana çekildi.

Gözleriyle karanlığı tarayan Raven, “Neredeyiz?” diye sordu.

“Burası Teatro.”

BÖLÜM 46

“Bir tiyatro gibi görünmüyor.” Raven içerideki silüetlerin ne olduğunu çıkartmaya çalışıyordu.

Arkasında duran William ışıkları açtı.

Işıklar loştu ama bir tarafın tamamını kaplayan uzun barı, dans pistine benzeyen alanın ortasındaki platformu ve diğer iki duvar boyunca sıralanmış masaları, koltukları ve sandalyeleri aydınlatmaya yetiyordu.

Raven William’a meraklı bir bakış fırlatıp, “Bir kulübe benziyor.” dedi.

“Öyle zaten.”

“Peki, herkes nerede?”

“Özel bir davet sebebiyle bu gecelik kapalı.”

Raven, erkeğin eliyle işaret ettiği kadife koltuklardan birine oturdu.

William dj kabininin olduğu köşeye doğru ilerledi. Kısa süre sonra içeriye müzik yayılmaya başladı.

Raven çalanın *Madeleine Peyroux* olduğunu fark etmişti.

“Modern müzik dinlemediğini sanıyordum.”

“Evrenimi genişletmem gerektiğine dair ikna edildim.” Gülümseyerek ona yaklaşp, “Bir içki ikram edebilir miyim sana?” diye sordu.

Raven bara doğru bir bakış attı. “Burada insan içecekleriniz de var mı?”

“Burası vampirler için olduğu kadar insanlar için de popüler bir kulüp.”

Raven bu açıklamanın kendisini rahatsız ettiğini fark etti.

“Kırmızı şarap alayım lütfen.”

William başıyla onaylayıp bara gitti.

Raven fırsattan istifade mekânı daha ayrıntılı incelemeye koyuldu.

Duvarlarda düz ekran televizyonlar vardı ve hiçbiri açık değildi. Yanlarda nereye açıldığı belli olmayan kapılar bulunuyordu.

Belki burası da diğer dans kulüplerinden farksızdı. Tabii vampirlere beslenme kaynağı olmasının haricinde.

William elinde bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehin bulunduğu bir tepsiyle geldi. Kadehlere şarap koyduktan sonra birini Raven'e uzattı. Genç kadın kadehi alarak, “Bu akşam insani mi takılmaya karar verdin?” diye sordu.

“Kırmızı şarap severim.”

Koltukta genç kadının yanına oturduktan sonra kadehini onun kiyle tokuşturdu.

Raven şarabından bir yudum aldığı anda tadının muazzam olduğunu fark etti.

“Burada çok zaman geçiriyor musun?”

“Asla.” William sözlerini vurgulamak istercesine şarabından bir yudum daha aldı.

“Neden peki?”

“Çürümüş topluluklar beni sıkar.”

“Neden? Burada ne oluyor ki böyle diyebiliyorsun?”

Yüzünde boş bir ifade beliren William bakışlarını kadehine dikti.

“Önemli bir şey değil.”

Raven'in kaşları çatıldı. “Bu basit bir soru: devlet sırrı değil.”

Erkeğin bakışları onunkilerle buluştu.

“Gizlilik beni hayatta tutan tek şey.”

“Sır tutmaktan yorulmadın mı?”

Elindeki kadehi önlerindeki masaya bırakan William cevap vermedi.

“Beraber aynı yatağa girdikten sonra sırlarını açığa çıkartacağın izlenimine kapılmıştım.” Genç kadının yeşil gözlerinde uyarı dolu bir anlam gizliydi.

Genç kadının ani öfkesinin karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalışan William bunda pek başarılı olamamıştı.

“Birine açılmaya alışkın değilim. Bazı sorularına cevap almak zorunda olduğumu kabullenmek zorunda kalacağım anlaşılan, tabii mantık çerçevesinde.” Bir kolunu oturdukları koltuğun arkasına atarak devam etti. “Seninle olmaktan hoşlanıyorum Raven. Umarım sen de benimle olmaktan hoşlanıyorsundur.”

“Hoşlanıyorum,” diyen Raven kadehine odaklandı. “Hem de çok.”

“Vampirlerle olmaktan hoşlanan başka insanlar da var. Buraya kendilerini sunmak için gelirler.”

“Hangi şekilde sunmak için?”

“Her şekilde.”

Genç kadın başını kaldırdı. “Peki ya vampirler?”

“Onlar buraya beslenmek seks yapmak, görmek ve görülmek için gelirler.”

Raven etrafına bakındı.

“Vampirler buraya evcillerini de getirirler mi?”

“Bazen. Burası birinin evcil bulması veya bir başkasınınkini ödünç alması için kullanılan bir yer.”

Midesi bulanana Raven de elindeki kadehi masaya bıraktı.

“Cassita.” Uzanıp elini avuçlarına alan William dudaklarına götürdü. “Etrafına bir bak. Kim var?”

“Sadece biz.”

“Kesinlikle. Normal şartlarda seni buraya getirmezdim.”

“Neden?”

“Sanırım bir an için düşünürsen sebebini sen de bulabilirsin. Dans etmek ister misin?” Eliyle dans pistini işaret etti.

Raven bastonunu işaret etti. “Dans edemem.”

“Ağrın mı var?” diye soran William ona doğru eğildi.

“Hayır.”

“O halde dans edebilirsin.”

Genç kadın elini kaldırdı.

“Dengemi sağlayamam.”

“Seni tutarım.”

“Gerçekten güzel hareket edemem ben.”

“Tek bir noktada dururuz biz de.”

Genç kadın kaşlarını çatı. “Çok diktatör bir vampirsin, biliyor-sun değil mi?”

Genç kadının kulağına eğilen William, “Evet.” diye fısıldadı.

Teklifsizce bir hareketle sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi genç kadını kollarına alarak dans pistine taşıdı.

Tekrar iki ayağının üzerine bıraktığı genç kadını kendine doğru çekti.

Ağır hareket etmelerini sağlayan yavaş bir melodi çalıyordu. William ona daha da sıkı sarılarak iki yana doğru hafifçe sallanmaya başladı.

“Vampirlerin dans ettiklerini bilmiyordum.” Genç kadın sesindeki şakacı tonu gizleyememişti.

“Sana dokunmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı.”

“Bahaneye ihtiyacın yok.”

“Yok mu?” Erkeğin gözleri Raven’inkilere kenetlendi.

Raven başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

William elini kaldırıp genç kadının yanağını okşadı.

“Eğer rahatsızlık duyuyorsan iyileşmen için sana vampir kanı verebilirim.”

Raven aniden içinden gelen kendini geri çekme dürtüsüne karşı koymaya çalışarak erkeğin iliklenmemiş gömlek düğmesine dikti gözlerini.

“Seni rahatsız ettiği için üzgünüm.” Sesi çok sert çıkmıştı.

“Hiç de rahatsız etmiyorum.” William dansı durdurdu. “Ben senin için endişeleniyordum sadece.”

Raven omuzlarını silktilti. “Şarap yardımcı oluyor.”

“Sen rahatsan mesele yok.”

Hafif hareketlerle dansa devam ettiler.

Erkek, “Çok güzel dans ediyorsun.” diye yorum yaptı.

Raven kızarak, “Pek değil.” diye cevap verdi. “Küçük bir kızken dans dersleri almıştım, bale.”

“Bazen hareket edişinde belli oluyor bu. Çok zarıfsın.”

Raven’in dudaklarından bir kahkaha döküldü. Kazadan bu yana kimse onu zarif olarak nitelendirmemişti. Şüphe dolu gözlerle William’a baktı. “Beni düzeltmek istemiyor musun?”

William’ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

“Neden seni düzeltmek isteyeyim? Sen bozuk değilsin ki.”

Bu cevap içini parçalamıştı Raven’in.

Herhangi bir alaycılık veya aldatma arayışıyla erkeğin yüzünü inceledi dikkatle.

“Bir yanım kanı alıp seninle koşabilecek hale gelmek istiyor. İkimizin çatılarda uçtuğunu hayal ediyorum ara sıra.”

“Belki de hayal değildir. Seni villaya ilk getirişimi hatırlıyor olabilirsin.” Gülümseyerek devam etti. “Koşmak istediğine karar verdiğinde en nadide şişelerden oluşan koleksiyonum hizmetindedir.”

“Pek sanmıyorum.”

“Ben her ikimize yetecek kadar hızlı koşabilirim.” diyerek dudaklarını genç kadının saçlarına bastırdı.

“Bir yanım, kanı alırsam diğer engelli insanlara ihanet edecekmişim gibi hissediyor. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Engelim beni senden ayırıyormuş gibi.”

William yüzünde çok ciddi bir ifadeyle genç kadının gergin vücudunu ve yüzünü süzdü.

Doğru kelimeleri bulmak için uğraşarak bir süre sessizliğini korudu.

“Bu tür şeyleri anlamıyorum ve anlıyormuş gibi de yapmayacağım. Tek söyleyebileceğim bence hiç kimse – insan veya diğer türler – mükemmel değildir. Eğer mükemmellik normal olmak için bir standart kabul edilseydi, hepimiz sınıfta kalırdık.”

“Bunu sevdim.” Raven çenesini kaldırdı. “Her zaman insanların bir açıdan engelli olduklarını düşündüm. Benimki gözle görülebiliyor. Diğer varlıkların da engelli olabileceklerini düşünmek hiç aklıma gelmemişti.”

“Vampirliğin de bir tür engel olduğu düşünülebilir. Bir lanet olduğu kesin.”

Raven, erkeğin gözlerinde gizli duran umutsuzluğun bir an için su üstüne çıktığını fark etti.

Tatlı yalanlarla birinin acısını dindirmeye çalışmanın ne kadar beyhude olduğunu en iyi kendisi biliyordu.

O yüzden sadece, “Üzgünüm.” demekle yetindi.

Uzanıp erkeğin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

William bakışlarını ona dikmişti. “Pek çok açıdan mükemmel çiftiz aslında. Birbirimizi olduğumuz gibi görebiliyoruz ama ikimiz de karşısındakini bozuk olarak kabul etmiyor.”

William’ın kelimeleri Raven’e bir gerçeği ifade ediyormuş gibi değil, olmasını ümit ettiği şeyi dile getiriyormuş gibi gelmişti.

Erkeğin kollarını güven verircesine sıktı.

“Bence haklısın William. Sana yaslanabildiğim sürece, bastona ihtiyacım yok.”

“O halde sonsuza dek bana yaslan.”

“Sonsuzluk çok uzun bir süre.”

“Kollarında dans eden umudu tutuyorsan hiç de uzun bir süre değil.”

Raven, erkeğin yoğun bakışlarındaki tutku ve arzusun içine işlediğini hissetti.

“Öp beni William. Öpmek istiyormuşsun gibi yaparak öp.”

“İstiyormuşum gibi yapmama gerek yok.”

Dudakları birleşti.

Bir şeyler değişmişti. Raven bunu ağızları bir araya gelir gelmez anlamıştı.

Erkek savunma kalkanlarını indirmişti ve Raven'i daha derin bir anlamla öpüyordu. Genç kadın erkeğin yoğunluğunu, isteğini ve tutkusunu hissedebiliyordu.

Kollarını erkeğin boynuna doladığında William onu hafifçe kucaklayarak sımsıkı sarıldı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Raven gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Öpücük için. Kalbimde hissettim bunu."

William eğilerek genç kadının alnını öptü.

Raven, "Beni yatağa götür." diye fısıldadı.

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Emin misin?" diye soran William eliyle genç kadının yanağını okşadı.

Raven başıyla onayladı.

Raven'i kollarına alan William hızla koridorlardan birine girerek pek çok kapalı kapının yanından geçip koridorun sonuna geldi.

Son odanın kapısını açıp içeri girdi.

Oda karanlıktı ama birkaç dakika içinde mumları yakan William içeriyi aydınlattı. Müzik değişmişti ve enstrümansız ilahi sesler oda da hafifçe yankılanıyordu.

"Bu çalan kim?"

William eline bir mum alarak alevleriyle oynamaya başladı. "*Stille Antico* olarak anılıyorlar. Bu benim müzik zevkime daha uygun bir tür."

"Çok güzel. Hangi parçayı söylüyorlar?"

"Eski Ahit'te geçen Song of Songs üzerine bir Rönesans kompozisyonu."

Raven etrafına bakındığında siyah saten çarşafların serili olduğu yatağı fark etti. Duvarlar mora boyanmıştı ve tavan siyahtı. Bir duvarın tamamını, yatağı yansıtan bir ayna kaplıyordu.

Tekrar dikkatini William'a çeviren Raven, "Song of Songs İncil'de cinselliğe adanmış tek kitap." diye yorum yaptı.

"Sadece cinsellikle alakalı değil. 'Kral beni odasına götürdü: orada mutlulukla keyif süreceğiz, şaraptan çok aşkı hatırlayacağız.'"

Raven gülümseyerek, "Çok güzel." dedi.

"Cinsellik, baştan çıkartma ve erotik cazibeyle ilgili ama aynı zamanda şefkat, aşk ve oyunla da alakalı."

"Yani kitap senin hakkında." diyen Raven erkeğe şımarık bir bakış attı.

"Böyle düşünmen benim için büyük şans."

Raven duvarlardaki erotik resimlere baktı. Siyah beyaz çekilen fotoğrafların bazılarında kadınlar, bazılarında erkekler konu alınmıştı ama hepsinin ortak noktası insan boynuna odaklanmış olmalarıydı.

"Burası tam olarak nedir?"

William dikkatini tekrar alevlere çevirdi. Omuzlarından gerginliği belli oluyordu.

"Kulübün bazı üyeleri bu odaları seks için kullanırlar. Topluma açık alanlarda cinsel ilişkiye girmek yasaktır."

Raven kaşlarını çatı. "Sen hiç kullandın mı burayı?"

"Daha önce kulüpte hiç ilişkiye girmedim. Bu tür şeylerin mahrem yaşanması gerektiğine inanıyorum." William yatağın ayakucunda dikilmiş ona bakıyordu. "Gitmeliyiz."

"Neden?"

"Bu yer sana göre değil." Öne doğru eğilip mumlardan birini üfleterek söndürdü.

"Bekle." diyen Raven uzanıp William'ın kolunu tuttu. "Burada yalnızız. Çok güzel bir müzik çalıyor. Ve seni istiyorum."

"Bu yatağın kendine ait anıları var. Duvarların da."

"Onlara yeni anılar verelim o halde. Güzel anılar."

William eğilerek genç kadının yüzünü avuçlarının içine aldı. “Seni Teatro’ya bunun için getirmedim. Birbirinizin keyfini çıkartabileceklerimiz bir yerde olalım istedim sadece.”

“O halde bırak da keyfini süreyim.”

Parmakları erkeğin gömleğinin düğmelerini açan Raven yatağa yaslandı.

Genç kadının arzu dolu dokunuşları karşısında William, “Bu çok ilginç.” dedi.

“Nedir o ilginç olan?” diye soran Raven, bir yandan da erkeğin siyah gömleğinin kol düğmelerini çözüp sırtından çıkarttı ve yere fırlattı.

“Baştan çıkartan kişi olmaya alışkınım ben.”

Dudaklarını erkeğin göğsüne yaklaştıran Raven, pürüzsüz yüzeyde dilini gezdirmeye başladığında erkeğin keskin bir sesle iç çektiğini duyunca keyiflendi.

Erkeğin tüysüz göğsünün şekli muhteşemdi, tıpkı kasları gibi.

“Sana dokunmamı istemiyor musun?” diyen Raven bir an için duraksayarak erkeğin kalbinin üzerinde gezdirdi parmaklarını.

“Öyle bir şey demedim.”

Genç kadın, William’ın geniş omuzlarının ve kol kaslarının ne kadar gerginleşmiş olduğunu görebiliyordu ve karşısındaki bu manzaradan büyülenmiş gibi hissediyordu.

Karnına hafif öpücükler kondurmaya devam ederek nazik hareketlerle ellerini William’ın göğsünde gezdirmeye başladı.

William bir elini indirip genç kadının uzun siyah saçlarının arasından geçirdi.

Raven bakışlarını erkeğinkilere kenetleyerek ellerini William’ın kemerine götürdü.

William başıyla onayladı.

William’ın pantolonunu çözen Raven kalçalarından aşağı doğru sıyrıldı. Sonra hafifçe geri çekilip erkeğin kalçalarının yarattığı muazzam görüntüyü seyretti.

Ereksiyonu dimdik gözler önünde serili duran William çırılçırılak önünde dikiliyordu.

Raven başını kaldırarak, “Hiç iç çamaşırı giymez misin?” diye sordu.

“Asla.”

Soğuk pürüzsüz teninin tadını çıkartan Raven, parmaklarını erkeğin penisine sardı. Öne doğru eğilip hafif bir öpücük kondurduktan sonra ağzına aldı.

Genç kadının saçlarını eline dolayan William’ın boğazından bir ilti döküldü.

Erkeğin tadı farklıydı. Raven’in ilk fark ettiği şey bu olmuştu.

Teni insan teni gibiydi ama daha soğuk ve hiç şüphesiz daha sertti. Ama tadını tanımlamak... mümkün değildi. Lezzetli olmadığı kesindi ama insan bir erkeğe nazaran kesinlikle tercih edeceği bir tattaydı.

Ağzıyla ona zevk vermeye devam ederken William’ın bundan hoşlandığını umuyordu.

Gözlerindeki ateşli bakıştan, dudaklarından dökülen seslerden ve saçını kavrayış şeklinden başarılı olduğu ortadaydı.

Ama yine de kendini tutuyor gibiydi.

Elleriyle genç kadının saçları arasındaki teması sürdürüyor ama onu kendine çekmiyor veya itmiyordu. Başını aşağı doğru yönlendirmiyordu da. Hatta bütün kontrolün genç kadının elinde olmasına izin veriyor gibiydi.

“Beni çok etkiliyorsun.” diye fısıldadı. “Muhteşem bir ağzın var. Ama artık sıra bende.”

Genç kadın hissettiği gururu gizleyemeyerek gülümsedi.

William maharetli hareketlerle genç kadının elbisesini çıkartıp kenara fırlattı.

Genç kadının içindeki siyah straplez korseyi görünce dudaklarından, “Ah!” diye bir ses döküldü.

Genç kadın kaşlarını çatıp, “Beğenmedin mi?” diye sordu.

“Fazlasıyla beğendim.” Saten kumaşın her bir santimini incelemesine dikkatle Raven’i süzdü. “Siyah en sevdiğim renktir.”

“Bak bunu hiç bilmiyordum,” diyen genç kadın göz kırptı.

Genç kadını arkaya doğru yatırmak istercesine hafifçe arkaya iten William, dudaklarını korsenin üzerinden göğüslerinde gezdirmeye ve parmaklarını bacaklarının arasına indirmeye başladı.

Raven erkeğin bileğini sıkarak, “Bu çok hoşuma gidiyor.” diye mırıldandı.

“Benim de.” Eliyle genç kadının tangasının çizgilerini takip eden William, Raven’in kalçalarını avuçladı.

Bir an için dudaklarını yalayarak duraksadı.

Genç kadını yana doğru çevirerek ellerini kalçalarında gezdirmeye devam etti.

Tanganın altına soktuğu bir parmağıyla Raven’i tahrik eden hareketler yapıyordu.

Genç kadın kendini geri atarak bacaklarını araladı. Genç kadının kalçalarını eliyle uyum içinde hareket ettirmeye başladığını gören William’ın yüzüne zafer dolu bir ifade hâkim oldu.

Hiçbir uyarıda bulunmaksızın parmaklarını geri çekip korseyi tek bir hamlede çıkarttı.

Ellerini kendininkilerin içine hapsederek yatakta iki yana doğru bastırdı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı.

Birkaç öpücükten ve göğüs uçlarını yaladıktan sonra kendini genç kadının içine doğru itti.

Raven gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. İçini neredeyse acı verecek kadar doldurmuş olmasına rağmen Raven bu dolgunluğu büyük bir zevkle karşılıyordu.

Yavaş hareketlerle içinde gidip gelmeye başlayan William, dudaklarını genç kadınınkilerden ayırıp göğüslerine doğru indirdi.

Kalçalarını ona doğru kaldıran Raven her darbeyle ve her hareketle zevkin doruklarına tırmanıyordu.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye fısıldayan William, genç kadının omuzlarını öpmeye başlamıştı.

“Anlatmaya kelimeler yetmez.” Başını yana eğen Raven, erkeğin boynunu öptü.

Raven’in ellerini serbest bırakan William genç kadını sırtından tutarak daha da derine girmeye başladı.

Bakışları buluştuğunda genç kadın William’ın gözlerinde ilk defa belirsiz bir endişe izi fark etti.

William’m saçlarını alnından geriye doğru iterek, “İyi misin?” diye sordu.

Dudaklarından kükrercesine bir inleme daha dökülen William, “Tabii ki.” dedi.

“Bana kendimi güzel hissettiriyorsun.”

“Güzel olduğun için. Asil, cesur ve güzel. Vücudun yumuşacık ve davetkâr.” Dudaklarından işkence çekiyormuş gibi bir ses çıktı. “İrademi tehdit ediyorsun.”

“O halde bırak kendini.”

“Bırakamam.” William’ın dişleri kenetlenmişti.

“Beslen benden.”

Kendini genç kadının derinlerine itmişken bir an için hareket-sizleşti William.

Raven, onun vücudundan yayılan gerginliği ve heyecanı hissedebiliyordu.

Gözlerinde alarm dolu bir ifade olan William, “Emin misin?” diye sordu.

“Sana bunu vermek istiyorum. Kendimi.”

Erkeğin gri gözlerindeki bakışa istek hâkim olduysa da yüz ifadesi ihtiyatlıydı.

“Başka bir yerde beslenip bu yatakta yaşadıklarımızı sadece seninle paylaşmaya devam edebilirim.”

“Kendimi sana sunuyorum çünkü – senden – senden çok etkilieniyorum.”

William genç kadının bakışlarında duygularının derinliğini görebiliyordu.

Bir an için her şeyi inkâr etme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Ama o an hemen geçmişti.

Genç kadını uyarırcasına, “Bu her şeyi değiştirecek.” dedi. “Bir kere kendini verdiğinde, bunu tekrar tekrar yapmak isteyeceksin. Senin tadına baktıktan sonra bir başkasını istemeyeceğim.”

“Lütfen.”

Son bir bakış attıktan sonra ateşli bir şekilde öptü Raven’i.

“*Ignosce mihi.*” diye mırıldadı.

Raven, erkeğin dudaklarının boynuna indiğini, soğuk dilinin teneinde gezinmeye başladığını hissetti.

Nihayet William’ın dişleri tenine değdi.

Erkek kalçalarını daha hızlı ve sert bir şekilde hareket ettirmeye başladığında Raven hissettiği orgazmla kollarını onun vücuduna sımsıkı sardı.

Orgazmı boynundaki yakıcı bir acıyla bölündü. Ama bu acı hızla yerini, William’ın onu emen dili ve dudaklarının verdiği keyfe bıraktı.

Kontrolden çıkan orgazmı kat be kat artmış şekilde geri gelmişti.

Daha hızlı ve daha derine doğru hareketlerini arttırmıştı artık William.

Orgazmı hala devam eden Raven için tahmin bile edemeyeceği bir deneyimdi bu.

Beş yudumdan sonra William boynunu emmeyi bırakıp diliyle yarayı yalayarak kapattı.

Gözleri buluştuğunda Raven erkeğin dudaklarını yaladığını gördü. Gözleri mum ışığında parlayan William hareketlerini daha da hızlandırdı.

Bir kükremeye kendini son kez genç kadının içine iten William, yüzünü Raven’in boynuna gömerek boşaldı.

BÖLÜM 47

Raven, cennetten çıkma bir müziğin eşliğinde bulutların üstünde süzülüyordu. William'ın kollarında çırlıçıplak halde ne kadar süreyle yattığını bilmiyordu.

Sanki sarhoşmuş gibi hissediyordu kendini, hayaller içinde ve tuhaf bir histi bu.

Yüzünde huzur dolu bir ifade olan William bir parmağını genç kadının sırtında gezdiriyordu.

Erkeğin göğsüne başını yaslamış olan Raven, "Şimdi ne demek istediğini anlıyorum." dedi.

"Ne hakkında?"

"Bağımlılık hakkında. Seninle bir daha sevişmek ve bir daha benden beslenmene izin vermek istiyorum."

Erkek bir kakhaha atıp Raven'i kendine doğru çekti. "Ben de. Ama senden tek seferde belli bir limitin üzerinde kan alamam. Bekleyip vücudunun nasıl tepki vereceğini görmek zorundayız."

"Bu güvenli mi?"

Genç kadının alnını öpen William başparmağıyla genç kadının yanağını okşadı.

"Raven, benimle ilgili hiçbir şey güvenli değil. Ama sana şunun sözünü verebilirim, sana zevkten başka hiçbir şey vermemek için bütün gücümü kullanacağım."

Kendini inanılmaz derecede mutlu hisseden Raven yüzünü erkeğin göğsüne gömdü.

“Aslında şehir avcılardan arındığında seni motosikletle geziye çıkartmak istiyorum.”

Genç kadın kıkırdadı.

“Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim. Motora son bindiğimizde midem bulanmıştı.”

“Seni temin ederim bu çok daha zevkli olacak.”

Bir kez daha kucaklaştıktan sonra William genç kadının giyinmesine yardım etti.

Bacakları Raven’i taşıyamayacak kadar güçsüz olduğundan William onu kucağına aldı ve üç beş adımda bir öpüşmek için durakladı.

Beraberce dans pistine açılan koridorda ilerlediler. Raven bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Kendini mutlu ve şanslı hissediyordu.

Aralarında seksten çok daha öte bir bağ oluştuğunun bilincindeydi.

Bu deneyim daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Erkeğin ağzı boğazına yapıştığı an sanki ilkiyle simultane şekilde gerçekleşen yeni bir orgazm dalgasıyla sarsılmıştı. Şimdi bile yoğun bir mutluluğun sıvı şeklinde damarlarından aktığını hissedebiliyordu.

Çok farklı ve muhteşem bir deneyim olmuştu. Aynı duyguları tekrar yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Tam bunları düşünürken William aniden durdu.

Kükremeye benzer bir sesle dişlerini çıkarttı.

“Ah, nihayet bitirdiniz. Bölmek istememiştim, gerçi canım istemedi değil.” Ana salondan bir kadın sesi geliyordu.

Raven başını döndürdüğünde gece mavisini kadifeden yapılmış Rönesans tarzı bir elbise giymiş olan vampirin koltuklardan birinde oturduğunu gördü. Alev alev yanan kızıl saçları omuzlarından dökülüyor, gözleri, solgun ama mükemmel yüzüyle kontrast sağlayacak şekilde parlıyordu.

Değişik görünümlü bir kadehteki sıvıyı yudumladı kadın.

“Aoibhe.” William’ın ses tonu emir verir gibiydi. “Teatro kapalı.”

“Ben de Prens’i sokağa çıkma yasağını delmeye iten şeyin ne olduğunu görmek için gelmiştim.” Başıyla Raven’i işaret etti. “Cevabı buldum sanırım. Seks kokuyorsun. Bir içki içer misin benimle?”

Raven’i saran kolları sertleştirdi William’ın.

“Dışarıda avcılar var. Çıkarken tetikte ol.”

Aoibhe kadehini önündeki masaya bıraktı.

“Evcilinle işini bitirdiysen onu evine gönder. Güneşin doğmasına daha saatler var. Sanırım geçen gece kombinezonumu senin yatak odanda unutmuşum. Onu geri alsam iyi olacak.”

William ağzından bir küfür yuvarladı.

Raven’in zihni yavaş olsa da işliyordu. Aoibhe’nin yorumunu gayet net anlamıştı.

William’ın, Aoibhe hakkında sadece bir müttefik olarak bahsettiğini hatırladı hüznle. Dişi vampirin vücut dili ve tonlaması Prens’le ilişkilerinin çok daha mahrem olduğunu kanıtlar gibiydi.

Raven etrafını görmek istemiyormuşçasına elleriyle yüzünü örttü.

“Evcilin İngilizce anlıyor galiba.” Aoibhe, Raven’in tepkisini fark etmişti. “Onu üzecek bir şey söylemiş olmalıyım. Kalp atışları hızlandı birden.”

William tek kelime etmeksizin Raven’i nazikçe yandaki sandalyeye bırakıp cebindeki telefonunu çıkarttı. Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu cebine geri koydu.

Bu esnada Raven de olan bitene anlam vermeye çalışsa da kendini çamurda yürüyormuş gibi hissediyordu.

“Evcilin bunu burada mı bırakmış?” diyen Aoibhe, Raven’in bastonunu eline almıştı. “Vaktini bir sakat için harcayarak beni şaşırtıyorsun Lord’um. Kimi istersen alabileceğini biliyorsun. Bunu derken herkesi kast ediyorum.”

“Ben sakat değilim.” Raven’in çelik gibi çıkan sesi, genç kadının kendisini bile şaşırtmıştı. Bakışlarını Aoibhe’ye dikti.

William hafifçe yana kayarak iki kadının arasına girdi. Bakışlarını vampirden ayırmaksızın omzunun üzerinden Raven'e hitap ederek, "Marco geliyor." dedi. "Gidiyoruz."

Son kelime ağzından henüz çıkmıştı ki Aoibhe elindeki bastonu bir mızrak gibi tutup Raven'in kafasına fırlattı.

William bastonu havada yakaladı.

Raven, erkeğin kıpırdadığını bile görememişti. Sanki bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi bastonu tek hamleyle yakalayıvermişti.

"Bu pek akıllıca bir hamle değildi Aoibhe." William'ın sesi yanıltıcı şekilde sakindi. "Öfkeme yenilmeden önce git."

"Pardon Lord'um. Ama senin ufaklık benimle böyle konuştuğu için cezalandırılmayı hak ediyor." Aoibhe tüyleri kabarmış bir tavuskuşu gibi ayağa kalkmıştı.

"Onu aşağıladın, dolayısıyla beni aşağılamış oldun. Cezalandırılmayı hak eden nasıl o oluyor bu durumda?" William çok keskin bir sesle konuşmuştu.

"Hadi ama aşkım. Tartışmayalım." Aoibhe gülümseyerek devam etti. "Evcilini gönder ve geceye benimle devam et. İkimiz de beslendiğimizize göre çok daha arzuluyuz demektir. Gerçi arzulu olmak hiçbir zaman bizim için bir problem teşkil etmedi."

Raven tiksinti dolu bakışlarını William'a dikti.

Aoibhe tek kaşını kaldırdı. İkisinin arasındaki iletişimi merakla takip ediyordu.

"Galiba evcilin kıskanç bir tip. Haddini öğrenemedi mi?"

William, "Bu kadarı yeter!" diye tersledi kadını. Bastonu bir kılıç gibi havada savurarak Aoibhe'yi nişan aldı. "Başına değer veriyor musun?"

"Saygısızlığımı mazur görün." Aoibhe eğilerek reverans yaptı. "Sadece bu durumu... ilginç buluyorum."

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Seni görebilirim diye Riccardi Sarayı'na gittim. Emrin üzerine beni içeri almadılar. Dışarıdan geçerken senin kokunu fark ettim."

Aoibhe gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Duruşunda ani bir değişiklik oldu.

William bu değişimi fark edip tehdit edici bir duruş alıp ona yaklaştı.

“Cave Aoibhe.”

“Bu o.” Aoibhe gözlerini açtı. “Bu nehrin kenarında bulduğun o tatlı kokulu şey. Kanı bulanık olduğundan Konseye getirdiğin gün onu tanıyamadım.”

Raven kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Aoibhe bir adım yaklaştı. “Sanırım paylaşmayı düşünmüyorsun.”

Prens kükredi.

“Seni suçlamıyorum. O çok...” Aoibhe dudaklarını yalayıp devam etti. “Sıradışı. Onu bulduğunda kanını tamamen içtiğini satmıştım. Nasıl hayatta tutmayı başarabildin onu? Ölümüne dakikalar vardı.”

Raven’in zihnindeki puslu hava aydınlanmaya başlamıştı, genç kadın midesinin bulandığını hissetti.

Kendisine doğru gelen William’a baktı.

Elindeki bastonu Raven’e uzatan William, onun kalkmasına yardım etti ve genç kadını kucağına alarak kapıya doğru yönlendirdi.

Aoibhe devam etti sözlerine. “Damarlarındaki kan sana ait değildi. Ona başka birinin kanını vermiş olmalısın. Kimin kanıydı?”

William cevap vermeyince kadın başını hafifçe yana eğdi.

“Floransa’nın Prens’i neden lezzetli ama sakat bir insanı kurtarmak istesin ki? Yoksa bunun sebebi sana âşık olduğunu düşünüyor olması mı bu zavallının?”

Hala William’ın kollarında olan Raven şok içinde nefesini tuttu.

Aoibhe ağzının içinde dilini şaklattı. “Zavallı küçük evcil. Senin yerinde olsam Lord’um, evcilimi çan kulelerinden uzak tutardım.”

William dişlerini çıkarmış halde Aoibhe’ye bakıp kükredi.

Raven, erkeğin onu düşüreceğinden korkarak William’ın boynuna sımsıkı sarıldı.

Aoibhe ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp geri geri giderek öfke dolu vampirden uzaklaştı. “Binlerce kez özür Prens'im. Sanırım gitsem iyi olacak.”

Sırtını duvara veren kadın yana doğru ilerleyip kapıya ulaştı ve kapıyı açıp ara sokağa çıktı.

William bir an için kükrediyse de birkaç saniye içinde kontrolünü kazanıp öfkeyle titreyen vücudunun duruşunu değiştirdi.

Dışarı adım attıklarında, Raven Marco'nun ve arabanın henüz gelmediğini fark etti.

Ve etrafları sarılmıştı.

BÖLÜM 48

Sokağın bir ucunda beş adam, diğer ucunda da başka beş adam duruyordu. William, Aoibhe ve Raven tuzağa düşmüşlerdi.

Adamların hepsi iriyarı, kaslı ve silahlıydı. Solda duranlardan biri, elinde büyük bir Alman kurdunun tasmaını tutuyordu. Köpek havlıyor ve hırlıyordu, sahibi onu zorlukla zapt ediyor gibiydi.

Aoibhe, Teatro'nun karşı duvarına yaslanmıştı. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi avcılara doğru bakıp dişlerini gösteriyor ve hırlıyordu.

Dikkatlerini Aoibhe'de toplamış olan avcılar bir anda William'a döndüler. Aralarında geçen birkaç kelimelik fısıldaşmalardan, büyük ödölün farkına vardıkları belli oluyordu.

Avcıların dağılan dikkatlerini fırsat bilen Aoibhe tek sıçrayışta çatıya doğru gitmek için duvara tırmanmaya başladı.

Adamlar bağırarak ona doğru yaklaştılar. İki tanesi yaylarını gerip oklarını fırlattılar. Havada okların yarattığı keskin vınlama sesi duyuldu.

Oklardan biri hedefini tutturamadıysa da diğeri isabet edip vampirin sırtına girdi.

Aoibhe bir çığlık atıp kızıl saçları bir bulut misali dağılarak uçan mavi kadife elbisesiyle düşmeye başladı.

William, "Aoibhe, Hayır!" diye bağırdı.

Raven'i ayaklarının üzerine bırakıp havalandı. Aoibhe'yi yakaladığında siyah bir sis bulutu gibi görünüyordu. Her iki yönden bir anda üzerlerine ok yağmuru inmeye başladı.

William kucağında Aoibhe olmasına rağmen yaptığı hamlelerle okları kolaylıkla savuşturarak yere indi. Kollarındaki kadın sanki oksijen alamıyormuş gibi ağzını açmış, kahverengi gözlerine boş bir bakış yerleşmişti.

Raven elindeki bastonu hızla yere çarparak, "Durun!" diye bağırdı.

Avcıların dikkati bir an için ona yöneldi.

Yaslandığı kapıdan sokağın ortasına aksayarak ilerlemeye başladı genç kadın.

Avcılardan biri, "Besleyici." diye bağırdı. Adamın aksanı Amerikalı olduğunu belli ediyordu. "Boynuna bakın."

Raven, avcının sesindeki aşağılamayı duymazdan geldi. "Durun. Onu yaraladınız."

Avcı sıırttı. "Amacımız oydu zaten, seni aptal kaltak."

Sanki durum çok komikmiş gibi kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

Raven bu olayda hiçbir eğlence göremiyordu. Avcıların gözlerine bakıp insanlığa dair bir iz bulmayı denedi. Ama bu izi tek bulabildiği yer, yüzünde acı dolu William'ın Aoibhe'nin üzerine eğilmiş olan vücudu oldu.

Avcıları dikkatle izleyen William, Aoihe'yi oturttu ve siyah kının mavi elbisede hızla yayılmaya devam ettiği yarasını eliyle yokladı.

"Size saldırmadılar." Raven hala adamları mantığa davet etmeye çalışıyordu. "Onları öldürmeniz gerekmiyor."

"Bu kadın deli." Elinde haç ve küçük bir şişe su olan bir adam, Raven'i işaret etti.

Bir diğeri, “Tabii ki deli!” diye bağırdı. “Onlarla düzüştüklerinde hepsi böyle deliriyor. Büyük ihtimalle ikisi beraber almıştır bunu, sonra da kanını emmişlerdir.”

“Vurun şunu.”

Emir Raven’in solundan gelmişti. Elinde bir boğma teli savuran iri yarı adam, çenesiyle Raven’i işaret ediyordu. Adamın bakışları sert, yüzü tepkisizdi. “Görgü şahidi bırakamayız.”

“Raven, yere yat! Hemen!” William emri İtalyanca vermişti.

Raven ağır çekimdeymişcesine William’ın oku Aoibhe’nin vücudundan çektiğini gördü.

William, Aoibhe’nin vücudunu yere bıraktığı esnada okçular Raven’i hedef almışlardı. Erkek elinde Aoibhe’den çıkarttığı ok olduğu halde çömeldiği yerden doğruldu.

Raven, “Herşeyi gördüm zaten!” diye bağırdı. “Sizler sadece cellâtsınız! Sırf kanlarını satabilmek için size hiçbir şey yapmamış olan bu vampirleri öldürmek için geldiniz buraya!”

Liderleri, “Vurun şunu!” diye bağırdı. “Etraftaki komşular duymadan önce vurun.”

Raven ellerini havaya kaldırıp İtalyanca devam etti. “Bakın bana. Savunmasızım. Soğukkanlılıkla savunmasız bir kadını öldürmek üzeresiniz!”

“Raven, yere yat!”

Genç kadın kendi güvenliğini bir an için bile düşünmeksizin William’ın emrini duymazdan geldi.

Tek düşünebildiği William’ı ve erkeğin kollarında az önce yatan vampiri korumaktı.

“Hepiniz katilsiniz!” diye bağırdı.

William kendini genç kadının soluna doğru fırlatıp havada uçan bir oku yakaladı. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir anda yakaladığı oku fırlatan avcıya yöneltip geri attı.

Okçunun hareketsiz bedeni yere yığıldı.

Raven’in diğer tarafına yönelen William elinde tuttuğu diğer oku bir başka okçuya fırlattı.

Okçunun elindeki yay yere düştü. Adam da büyük bir gürültüyle yayın yanına devrildi.

William, Raven'i kapıya doğru itti.

"Yere yat!"

Genç kadın kendini bir anda elleri ve dizleri üzerinde yerde buldu.

O esnada köpek sahibinden kurtularak onlara doğru koşmaya başladı.

William ani bir hamleyle arkasını döndü.

Köpek havlayarak William'ın bacağını ısırmağa çalışıyordu.

Erkek tek hareketle hayvanı burnundan yakalayıp efor sarf etmeksizin hayvanı kaldırdığı gibi sokağın diğer ucuna fırlattı. Hayvan avcılardan birine çarpıp onu da yere yıkmıştı.

Köpek çarpmanın etkisinden kurtulduğunda inleyerek doğruldu ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp sokağın diğer ucuna doğru koşarak gözden kayboldu.

Avcıların lideri William'ı işaret edip, "Öldürün onu!" diye emretti.

Üç adam ellerinde haçlar ve Raven'in kutsal su olduğunu varsaydığı sıvıyı fırlatarak William'a doğru koşmaya başladı.

Sıvı yüzüne geldiğinde bir küfür savuran William bir an için duraksadı.

Sanki haçlardan kendini korumak istiyormuşçasına elleriyle yüzünü örttü.

Raven, erkeğin yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordu. Yüzü sanki kaynar suyla yanmış gibi kızarmıştı. Genç kadın avcılarının fırlattığı şeyin asit olabileceğini düşünmeden edemedi.

"Durun!" diye çığlık attı. "Durun!"

Avcılar William'a yaklaştı. Liderleri elindeki boğma telini sımsıkı kavramıştı.

William ellerini körlemesine havada savururken gözlerini hala kapalı tutuyordu.

Lider boğma telini William'ın kafasına doğru geçirdi.

Vampir yüzündeki suyu gömleğinin koluyla silip gözlerini açtı.

Boğma telini yana doğru fırlatıp öne eğildi ve lideri gömleğinden yakaladı. Avcının kafasını yanındaki bir diğer avcının kine çarptı. Her iki adam da bilinçsizce yere yığıldılar.

Raven, adamların ölüp ölmediklerini kestiremiyordu.

William ona doğru fırlatılan kutsal suyu ve haçları hiçe sayıp aynı hamleyi iki avcıya daha uyguladı.

Kutsal sudan ve haçlardan etkilenmeyen bir vampirle karşı karşıya olduklarını anlayan diğer üç avcı, motosikletlerine atladıkları gibi uzaklaştılar.

William kalan son avcıya doğru yavaşça yaklaştı.

Avcı elindeki tuza benzer şeyi etrafına dökerek kendini küçük bir dairenin içine hapsetti.

Tuzdan etkilenmeyen William, kendisine korku dolu gözlerle bakan adamı yakalayarak tek bir hareket ve mide bulandıran bir sesle avcının boynunu kırdı.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle avcının ölü vücudunu kenara fırlatan William, kıpkırmızı kesilmiş yanık yüzünü tekrar gömleğinin koluyla sildi. Etraftaki cesetlerden yere kan akmaya devam ediyordu.

Erkeğin bakışları hareketsiz bir şekilde yerde yatan Aoibhe'ye çevrildi.

Eski İngilizce bir küfür savurdu.

Motosikletçilerin gittiği yöne baktıktan sonra kapının yanına büzülmüş haldeki Raven'e çevirdi gözlerini.

"Beni kurtarmaya çalıştın." Sesi sözlerine inanamıyormuş gibi şaşkınlık doluydu. "Seni vurmaları için adamları kışkırtarak hayatını tehlikeye attın."

Genç kadın gözlerinden yaşların boşalmak üzere olduğunu hissediyordu. "Seni öldürmelerine seyirci kalamazdım."

Erkeğin yüzü sertleşti. "Bunu bir daha asla yapma. Ölümüm senin endişelenmen gereken şeylerin sonuncusu. Anlıyor musun?"

Genç kadından cevap gelmeyince onun yanına gelen William, ellerini Raven'in omuzlarına koydu.

"Anlıyor musun?"

Genç kadın gözyaşlarıyla savaşıyor, "Evet" diyebilirdi.

William sanki elleri yanmışçasına aniden genç kadından çekti ellerini.

"Onların peşinden gitmem gerekiyor. Neler yapabildiğimi gördüler ve Mahkeme'yi bilgilendirmeden önce onlara ulaşmam gerekiyor. Bunun olmasına izin veremem."

Genç kadın Mahkeme'nin ne olduğunu sormadan William inanılmaz bir hızla motosikletçilerin gittiği yöne doğru koşarak gözden kayboldu.

Raven titreyen eliyle ağzını kapatıp kusmamak için kendini tutmaya çalıştı.

BÖLÜM 49

Raven bitkin düşene dek William'ın yatak odasında volta atmaya devam etti. Bu gece pek çok şey açığa çıkmıştı.

Genç kadın, insanların bir kulüpte gönüllü olarak kendilerini vampirlere sunduklarını öğrenmişti. Bu insanların patolojik durumlarıyla ilgili bütün düşünceleri, kendisini bilerek ve isteyerek William'a sunmasıyla son bulmuştu.

Erkek ondan beslenmiş ve Raven buna bayılmıştı. Şu anda bile yaşadığı deneyimi tekrar etmek için hissettiği açlıkla boynundaki yara dokunuyordu. Öylesine mest edici ve insanı kendinden geçirici bir deneyimdi ki yaşadığı, bunu sınırsızca, tekrar tekrar yapmasına izin verebilirdi William'ın.

Hissettiği arzu Raven'i rahatsız ediyordu.

Divanın üzerinde genç kadının çizdiği iki tane eskiz duruyordu; William'ı ezberden çizdiğiyle Allegrayı İkinci Grace olarak resmettiği. Eskizleri buraya William koymuş olmalıydı.

Yanyana geldiklerinde William ve Allegra çok güzel bir çift oluşturunurlardı. Ama William onu sevmemişti ve genç kadın erkeğin bir vampir olduğunu öğrendiğinde öylesine korkmuştu ki, intihar etmişti.

Raven, Giotto'nun çan kulesinin yüksekliğini düşünüp ürperdi.

Aoibhe, Allegra'yı dolaylı olarak ima ettiğine göre hikâyeyi biliyor olmalıydı. Şimdiyse Aoibhe'nin kendisi de ölmüştü.

Raven arkasından yas tutmuyordu ama kadının ölüm anında üzölmüştü. O şekilde köşeye kısırılmak, avlanmak, öldürölmek ve sokak arasında çürümeye terk edilmek...

Eğer hayvanlara bile bazı etik kurallar uygulanabiliyorsa, vampirlere neden uygulanamasındı? Vampirler de tıpkı insanlar gibi bir hayvan türüydü Raven'e göre. Onlar da acıyı hissedebiliyorlardı.

Raven yataktan bir battaniye alıp kefen misali vücuduna sardı. Çok fazla ölüm ve kan görmüştü bu gece.

William avcılarını katletmişti.

Erkeğin yeteneklerine dair bir şüphesi varsa bile bu gece hepsi yerle bir olmuştu. Tehlikeli ve ölümcöl biri olan William'ın öldürmekle ilgili hiçbir tereddütü yoktu. Adamın Emersonlara karşı hissettiği intikam arzusu aklına gelen Raven, titremesine engel olamadı.

William'ın avcılarını öldürmektense bilinçsiz halde bırakmasını tercih ederdi. Ama adamların şehirden uzak durmakla ilgili bir uyarıyı dikkate almayacakları da ortadaydı. Floransa'ya vampirleri öldürüp kanlarını almak için ölümcöl silahlarla donanmış halde gelmişlerdi.

William, kendisini ve halkını savunuyordu. Yani gerekli olanı yapıyordu sadece.

Ve şu anda dışarıda bir yerlerde tehlike içindeydi.

William gider gitmez Marco gelmişti sokağa. Mercedes'ten çıktığında cep telefonunda birileriyle konuşuyordu ve her daim soğukkanlı bir ifadeye sahip yüzü allak bullaktı.

Genç kadını arabaya bindirip villaya getiren Marco hemen ayrılmış, Ambrogio ve Lucia, Raven'e yiyecek ve içecek bir şeyler getirmişlerdi. Ayrıca demir hapı olduğunu iddia ettikleri bir ilacı alması konusunda ısrar etmişlerdi.

Raven, o esnada hala şoktaydı. Normalde almayı asla kabullenmeyeceğini düşündüğü o hapı itiraz etmeksizin bir bardak suyla yutmuştu.

O ana dek fark edilebilir bir etkisi olmamıştı hapın. Belki de gerçekten dedikleri gibi demir hapıydı yuttuğu.

Genç kadın vücuduna bulaşmış Aoibhe'nin kanından kurtulabilmek için o güne dek aldığı en uzun ve en sıcak banyoyu yapmıştı. Maalesef aldığı banyo, William'ın kokusunun izini de silmişti genç kadının vücudundan.

Raven divandaki eskizleri kenara koyup bir top şeklinde büzülerek divanın üzerine kıvrıldı.

William'ın Aoibhe ile paylaştığı yatağa uzanması mümkün değildi. Kim bilir, belki bahsettiği kombinezon dolapta asılı duruyordu şu an.

Raven'in dolabı açıp bakacak cesareti yoktu.

Gözlerini kapatmaya çalıştıysa da tek görebildiği ölümdü. Ölüm ve kızıl saçlı vampir.

Aoibhe, William'ın müttefiki değildi. Onun aşığıydı. Sadece birkaç gün önce onun yatağındaydı kadın.

Raven ihanete uğramıştı.

İki doğaüstü varlığın birlikte olduklarını gözünde canlandıran Raven'in vücudu acıyla sarsıldı.

Bir aşığı tarafından ihanete uğradığından bu yana çok uzun zaman geçmişti. O günden bu yana da bir erkek arkadaşı olmamıştı. O sevgilisi de genç kadına kendini sakat, çirkin ve şişman hissettirmişti.

O günden sonra bir daha asla böyle hissetmeyeceğine yemin etmişti Raven.

Bekâretini verdiği ilk erkek arkadaşı tatlıydı; bej rengi ne kadar tatlı olursa. Kolay unutulabilen ve bir iz bırakmayan cinstendi yani. Yaklaşık bir yıllık birliktelikten sonra yollarını ayırmışlardı.

William sadece kırmızı ve siyahtan oluşsa da, Raven'in hayatına renk getirmişti. Erkek onun vücuduna zevk vermişti. Ve aynısını Aoibhe'yle de yaşamıştı, belki de Raven'le yattıktan birkaç saat sonra.

Yani bütün o kelimeleri, verdiği sözleri yalandı.

Raven'e güzel olduğunu söylemiş, ama canı istediğinde gerçekten güzel bir varlığı yatağına almıştı. Sokaktaki kederine bakılacak olursa, Aoibhe'yi gerçekten önemseydiği belliydi.

Raven bileziği yatağın başucuna bırakıp arka kapıdan sıvışma arzusuyla mücadele ediyordu. Bunu yapmasına engel olan tek şey, duygusal ve fiziksel bitkinliğiydi.

İşte o an eliyle ağzını kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

BÖLÜM 50

William geri dönmemişti. Raven aynı anda hem onu görme umuduyla hem de korkusuyla defalarca uyanmıştı. Ama William yoktu.

Günlerden pazardı. Lucia enfes bir kahvaltı hazırladıysa da Raven sadece birkaç lokma yiyebildi. Kahveyle portakal suyunu içerken, William döndüğünde ona söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu zihninde.

Ambrogio Lord'unun iyi olduğunu ama hala meşguliyetinin devam ettiğini bildirdi. Raven'in kendisini evinde hissetmesini eklemeyi unutmadı.

Lord'unun ne zaman geri döneceğine dair hiçbir şey söylememişti.

Raven, Lucia ile beraber William'ın koleksiyonunun diğer parçalarını inceleyerek geçirdi günün geri kalanını ve restore edilmesi gereken parçalarla ilgili not aldı.

Güneş battığında William hala ortalarda yoktu.

Bu noktada Raven iyice tedirgin hissetmeye başlamıştı kendini. Evine gitmek istiyordu ama Ambrogio villanın daha güvenli olacağını söylemişti.

Adamın bu sözlerinin Lord'un emirlerini yansıttığını biliyordu Raven. Bu duruma ne kadar kızsada, başka bir alternatifi yoktu. Şehirde dolaşan en az üç tane avcı bulunuyordu ve genç kadının neye benzediğini biliyorlardı. Burada kalması en iyisiydi.

Raven, misafir odalarından birine taşınmak istemiş ama Lucia, Lord'unun genç kadını kendi odasında istediğini söyleyerek reddetmişti.

Raven, onunla tartışacak enerjiye sahip değildi, dolayısıyla bir kez daha divana kıvrılmıştı.

Pazartesi şafak sökmeden hemen önce William'ın odaya girerken çıkarttığı sese uyandı.

Erkek gardrobun önünde telaşsız ve sessiz hareketlerle üzerindeki çıkartmaya başladı.

"Uyanık olduğunu biliyorum. Nefes alışının değiştiğini duydum." Üzerinden çıkanları kirli sepetine koyup çıplak halde genç kadına yaklaştı.

Raven, erkeğin çıplak vücudunun tadını çıkartmak için bir anlığına kendine izin vererek onu süzdü. "Neredeydin?"

William elinin tersiyle ağzını sildi.

"Avcıları avlıyordum. Şükürler olsun ki onları yakaladım. Mahkeme'yi bilgilendirmelerine fırsat vermeden hepsini yakaladım. Şu an için şehir avcılardan kurtulmuş durumda. Neden orada yatıyorsun?"

Raven vücuduna sardığı battaniyeyi erkeğe uzattı.

"Konuşmamız gerekiyor."

Erkeğin çenesi gerildi. "Bekleyemez mi? Saldırıdan dolayı hala güçsüz durumdayım. Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen vücudunu ört."

William bir küfür savurduysa da denileni yaptı.

Raven erkeğin yüzüne baktığında ifadesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Erkeğin yüzü sanki güneş yanığı gibi kıpkırmızıydı hala.

Arkasını dönen William, "İyileşirim." dedi.

“Haçlara karşı dayanıklı olduğundan kutsal suya da dayanıklı olduğunu sanıyordum.”

Erkek eliyle yüzünü işaret etti. “Bu hiçbir şey. Eğer aynısını Aoibhe’ye fırlatmış olsalardı, etini dıştan içe doğru eritirdi.”

“Neden sende farklı peki?”

Yüzünde rahatsız bir ifade beliren erkeğin kaşları çatıldı. “Dinlememez miyiz biraz? Son birkaç gün çok zor geçti.”

“Neden yatağında olmadığımı sormuştum. Aoibhe yüzünden.”

“Bunun onunla ne alakası var ki?”

“Burada yattığım söylemişti, kombinezonunu burada unutmuş.”

William’ın kafası karışmış gibiydi.

Hemen sonra genç kadının ne dediğini anladığını belli eden bir ifade hâkim oldu erkeğe.

“Buraya asla gelmedi. Bu villa vampirleri uzak tutar. Beni ziyaret ettiği yer Riccardo Sarayı’ydı.”

Raven bir küfür savurdu. “Bunun kendimi daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor? Aoibhe’nin sadece bir müttefikin olduğunu söylemiştin bana.”

“Zaten öyle.”

“Yalan söyledin.”

“Söylemedim. Aoibhe güce aç ve manipülatif biri ama benim müttefikim ve çok uzun yıllardır bu böyle. Ona güvenmiyorum ama Konseyde sahip olduğum ve arkadaş kavramına en yakın kişi. Sorunlarla uğraşırken onun desteğine ihtiyacım var.”

Raven “Destegiymiş.” diye homurdandı. “Onunla yatmışsın.”

William çenesini kaldırdı. “Bunu inkâr etmiyorum.”

“Benimle sevişirken onunla da yatıyormuşsun seni ukala pislik.” Raven ayağa kalktı.

“Hayır, öyle bir şey yapmadım.” William iki elini beline koydu.

“Kıyafetlerini birkaç gün önce yatak odanda unuttuğunu söyledi ama.”

“Aoibhe’nin zaman kavramı oldukça... esnektir.”

“Savunman bu mu?” Raven’in sesi yükselmişti. “Zaman kavramı esnek, öyle mi?”

“Seninle birlikte olduğumdan beri onunla olmadım. Bu konuda sözüme güven.”

“Neden sana inanayım ki? Onun sadece bir müttefik olduğunu söylemiştin bana; sevdiğinizden bahsetmemiştin. Bu, eksik bilgi vererek yalan söylemektir.”

William’ın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Kendini haklı çıkartan kâhinler gibisin tıpkı.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Hiçbir erkeğin seni istemediğini söylemiştin ama biri çıkıp da istediğinde – hatta sahip olduğu her şeyi riske atacak kadar çok istediğinde – kendini onun bir yalancı olduğuna inandırırıyorsun.”

Raven, dengersiz birkaç adım atarak ona yaklaştı.

“Neyi riske atıyorsun? Anlat bana.”

“Yapamam.” Erkeğin gözleri kısıldı.

“Tanrı aşkına William,” diyen Raven, “Konuş benimle, lütfen.” diye yalvardı.

Omuzlarını dikleştiren William, “Sana anlatamayacağım bazı sırlar var.” dedi.

“Neden peki? Sana ihanet edecek bir şey yaptım mı hiç? Veya seni incitecek?”

William başını iki yana salladı.

“O halde neden konuşmuyorsun benimle? “

“Şimdi değil Raven.”

Genç kadın öfkeyle kollarını iki yana açtı. “Duvarlarla çevrili bir şehir gibisin. İçeri nasıl gireceğimi bilmiyorum. Gerçek adını veya nerede doğduğunu bile bilmiyorum.”

“Adım William.”

“Aoibhe gibi gizli âşıkların var. İnsanlardan beslendiğini biliyorum ama bununla ilgili de bir şey anlatmıyorsun. Beni aldatıp aldatmadığını nereden bileceğim peki?”

Gözlerinde alev dolu bir bakış olan erkek ona doğru bir adım attı.

“Yatakta paylaştığımız şeyi hiç kimseyle paylaşmıyorum.”

“Bu kadar fazla sırrın varken sana neden inanayım ki?”

“Sırlarım senin güvenliğin için. Ve kendiminkinin. Eğer birileri sana anlattığım kadarının bile farkına varsa tehlikeye girersin. Bana ulaşabilmek için seni kullanırlar.”

“Zaten tehlikeyeyim. Seninle olmak beni riske sokuyor zaten.”

“Şüphesiz. İşte bu yüzden basit bir evcil olduğuna inandırmam gerekiyor herkesi. Eyaletimde bazı hainler olduğundan şüpheleniyorum. Aoibhe’nin onlardan biri olmadığından eminim. İşte bu yüzden onun yardımına ihtiyacım var.”

Raven’in kaşları şüpheyle çatıldı. “İhtiyacın var mıydı yoksa var mı?”

William ona doğru bir hamle yaptı. “Açıklamam gerekiyor. O...”

Raven, erkeğin dokunuşundan kaçınarak geriledi. “O yaşıyor.”

“Avcılar onu zehirli bir okla vurdular ama kalbini ıskaladılar. Oku çıkartmayı başardım ve vücudu yenilenme sürecini başlattı. Ayrıca özel koleksiyonumdan ona biraz kan verdim.”

“Onun öldüğünü sanmıştım.”

“Eğer orada olmasaydık ölecekti. Avcıların dikkatini dağıtarak onu kurtardın Raven. Vücuduna yenilenmesi için zaman kazandırdın. Ve kendisi de bunun farkında.”

Raven, “Evime kartpostal göndersin.” diye terslendi.

William yatıştırıcı bir sesle devam etti. “Avcıların bizi rastgele bulduğunu düşünmüyorum. Sanırım çevremden birileri yerimizi onlara söylemiş.”

“Kim?”

“Henüz kim olduklarını bulamadım.”

“Aoibhe de olabilir.”

“Eğer avcılarla bir anlaşma yapmış olsaydı onun gitmesine izin verirlerdi.”

“Vermeyebilirlerdi de.” Raven’in bakışları erkeğinkilerle buluştu. “Onu seviyor musun?”

William’ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

“Tabii ki hayır. Onunla son kez baş başa görüştüğümüzde tartıştık ve ona Riccardi Sarayı’nı terk etmesini ve bir daha asla geri dönmemesini söyledim. Seni motosikletle buraya getirmemden çok önceydi bu.”

“Ama ona güveniyorsun.”

“Etrafımdaki sayısız şeytanların içinde en tehlikesizi.”

Raven’in duruşu dikleşti.

William dikkatle genç kadını inceliyordu. Yüzündeki kırılganlığın farkındaydı. Kalp atışlarını, nefes alıp verişini duyabiliyor, endişesinin kokusunu alabiliyordu. Ama onu nasıl temin edebileceğini bilemiyordu.

Genç kadının tepkisi onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu durumu savuşturabilmek için gereken duygusal farkındalığa veya deneyime sahip değildi.

Tek yapabildiği öylece dikilerek ona bakmaktı.

Raven kendisini teselli edecek bir kelime duymayı veya erkeğin kollarına alınmayı bekledi bir süre.

Kalbinde çaresizliğin buz gibi parmaklarını hissetmeye başlamıştı.

“Seni hedef aldıklarında ne hissettiğimi biliyorum.” Gözlerine yaşlar doldu. “Seni öldüreceklerini düşündüm.”

William, “Cassita.” diye fısıldayarak onu kollarına aldı.

Omuzları titreyen Raven’in gözyaşları erkeğin göğsüne akıyordu.

“Sen tanıdığım en cesur insansın.” Erkeğin sesi kısıktı.

Genç kadının kendini feda etmesinin anlamını yeni fark etmiş gibi ona sımsıkı sarıldı.

“1274 yılından beri vampirim ve hiç kimse, hiçbir insan veya vampir bu geceye değin beni kurtarmak için öne atılmamıştı. Canavarı görmene rağmen onu zihninden çıkartmak için ölümü arzula madın. Beni hem şaşkına çeviriyorsun, hem de onurlandırıyor sun.”

Nazikçe genç kadının saçını okşayıp başına öpücükler kondurdu.

Kısa bir süre sonra genç kadın onu kendinden uzaklaştırdı.

William şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Cassita?"

"Seni onurlandırıyorum ama bana güvenmiyorsun."

"Daha şimdi sana yaşımı söyleyecek kadar güvendiğimi gösterdim. Bence esas sorulması gereken soru, gelecekte senin bana güvenip güvenmeyeceğin." Erkeğin kaşları çatıktı.

"Burada duruyorum William ve bana verebileceğin en ufak bir gerçeklik kısıntısı için yalvarıyorum. Seni tanımak istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastıran William tek kelime etmeksizin araştıran gözleriyle ona bakmayı sürdürdü.

Genç kadın buğulu gözleriyle ona bakıp, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Erkek ona doğru bir adım attıysa da Raven elini kaldırıp onu durdurdu. "Cevap ver bana."

William sabırlı ve yumuşak bir sesle, "Vampirlerin âşık olma kapasiteleri yoktur." diye açıkladı. "Bu gibi duygularımız insanlığımızla beraber bizden alınır. Daha önce de dediğim gibi benim için çok önemlisin. Sana saygı duyuyorum, seni istiyorum ve arzuluyorum."

Genç kadın gözlerini silerek başını çevirdi. "Seni seviyorum William."

Erkek olduğu yerde donmuştu.

"İlk günden itibaren sana kapıldım. Kendimle ilgili bazı şeylerin farkına varmamı sağladın ve bu sayede seninle ilgili farklı şeyler hissetmeye başladım. Sana kendimi sunmamın sebebi bu. Aramızdaki bağın ne kadar derinleşebileceğini görmek istedim. Seni kaybedeceğimi düşündüğümdeyse seni sevdiğimi anladım."

William onu kollarına almak ister gibi bir hamle daha yaptıysa da Raven geri çekildi.

"Çok uzun bir süre aşkın bana göre olmadığını düşündüm. Beni fark eden erkekler çok az sayıdaydı. Hepsisi de benimle arkadaş olma-

yı tercih etti hemen. Sense fikrimi değiştirmeme sebep oldun. D n-
yamı değiştirdin. Günün birinde birinin beni sevebileceğine ve kar-
şılığında benim de onu sevebileceğime inanmamı sağladı. Umudu
hissettim William. Bana bunu verdin.”

“Buraya gel.”

Raven kesin bir sesle, “Ben sakat değilim.” dedi. “Evcil de deği-
lim.”

“Elbette değilsin.” William’ın sesi kısık ve sakinleştiren bir ton-
daydı. “Sen benim Kuzgunumsun.”

“Anlamıyorsun. Bana karşı hissettiğin sadece etkilenmeyse senin
için bir evcilden farkım yok demektir.”

“Bu doğru değil.”

“Değil mi?” Genç kadın tekrar gözlerindeki yaşları sildi. “Benim
için bir şey hissediyorsun ama bu aşk değil. Beni asla sevemeyeceğini
söylüyorsun. Elimde kalan tek şey, acı çeken bir hayvana karşı his-
settiğin acıma benzeri bir duygu veya bir arkadaşa karşı hissettiğin
etkilenme.”

“Kelimelerimi ağzıma tıkma.” Erkeğin gözleri  akmak  akmaktı.
“Sana acımıyorum.”

“Belki hissetmiyorsundur. Ama senin d nyanda bir evcilden
daha fazlası olma şansım yok. İsmi bile söyleyecek kadar güvene-
mediğin bir evcil. Aoibhe kadar güzel olmayabilirim veya diğer ka-
d nlar gibi m kemmел işleyen bir çift bacağım olmayabilir ama aşkı
hak ediyorum.”

William endişe ve karmaşa dolu bir ifadeyle ona bakmayı s r-
dördü.

Raven kısık bir sesle devam etti. “Yaşadığım süre boyunca se-
ninle kalırdım. Ama görmüyor musun? Mutsuz olurdum. Belki hiç
kimseyi sevemiyorsundur. Belki beni de sevemezsin. Her yeni g nle
beraber bir başkasını istemeye karar verip beni bir kenara atacağın
günün, o gün olup olmadığını merak edeceğim.”

Erkek, “Bu asla olmayacak.” diye itiraz etti.

“Bundan emin olamazsın. Geleceği bilmiyorsun. Ama ben kendi geleceğimi biliyorum çünkü kendimi tanıyorum. Seninle kalmam demek, beni sevebilecek biriyle karşılaşma umudumdan vazgeçmem demek. Bütün umudum yok olana dek şüphelerimle ve senin sırlarınla yaşamam demek. Eğer seninle kalırsam William, sahip olduğum bütün umudumu öldürürsün.” Gözlerinden iki damla yaş yuvarlandı. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Raven.” Erkeğin sesi boğuktu. “Eğer birini sevebilme yeteneğim olsaydı, bu sen olurdun.”

Raven gözlerini kapattı.

“Beni sevdiğini söylüyorsun, ama çekip gidecek olan da sensin, öyle mi?”

“Buna mecburum.”

Ellerini yumruk haline getirmiş olan William, odayı arşınlamaya başladı.

“Senin kafan karışmış. Beni aşk yüzünden terk ettiğini söylüyorsun ama asıl gidiş nedenin kim olduğum. Daha doğrusu ne olduğum.”

Raven gözlerini açtı. “Bu doğru değil.”

“Mitolojide de böyle anlatılır zaten. Psyche, Cupid’in uyarılarını dikkate almaz ve sonunda her ikisini de incitir.”

“Beni sana âşık olmamam için uyardın mı?”

“Sana Allegra’nın hikâyesini anlattım. Bu yeterli bir uyarı olmaydı.”

“Kendimi bir kulenin tepesinden aşağı atmayacağım William. Sadece kalbimi ayaklarının dibine fırlatıyorum, onu istersin umduyla.”

“İstiyorum. Seni istiyorum. Seni eşim ilan edeceğim. İnsanlarım arasında prenses olarak kabul edileceksin. Sana ne istersen alarak lükse boğacağım.”

Raven erkeğe boş gözlerle baktı.

“Hediye olarak aşkın yeterdi bana.”

Erkeğin buna verecek bir cevabı yoktu. Odada etrafına bakınarak genç kadını ikna edecek bir şeyler düşünmeye çalıştı.

“Sana değer veriyorum. Teatro’da yaşadığımız o gece bunu ispatlamadı mı?”

“Evet, beni vücudunla sevdin.” Raven’in bakışlarına hüznün hâkimdi. “Ama kalbinle değil.”

William, “Kalbim de vücudumun bir parçası.” diye fısıldadı.

“O halde sev beni.”

William bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Eğer gitmek istiyorsan, git.” diyerek kapıya doğru yürüdü. “Ama şunu bil, paylaştığımız bu şeyi bitiren sensin. Aoibhe değil. Bir başka kadın değil. Ve kesinlikle ben de değilim.”

Kapıyı açarak koridora çıktı ve arkasından kapıyı öyle bir güçle çarptı ki duvarlardaki tablolar yerinden oynadı.

Raven yüzünü ellerine gömerek divana oturdu.

Otuz dakikadan kısa bir süre sonra Marco onu eve götürüyordu. Eskizleri William’ın yatağının üzerine, bileziği ise başucuna bırakmıştı.

BÖLÜM 51

Raven sessiz bir şekilde tek başına yas tuttu. Hüznü için bir açıklama yapmak ve itirafta bulunmak; kısa bir süre içinde evrenin anlamının genişlediğini, tutkuyu ve şehveti tattığını, aşık olduğunu ama aşkına asla karşılık bulamayacağını söylemek, onun için utanç verici olurdu.

Aşkın kendisine göre olmadığı düşüncesinin değişmesinde ve bir gün karşılıklı aşkı bulabileceğine dair umut beslemeye başlamasında teselli bulmaya çalışıyordu. Şu an bunun hayalini bile kuramazken en azından bu ihtimal gelecekte mümkündü.

Müzik dinlemeyi denedi.

Mumford and Sons grubundan “*White Blank Page*” adlı parçayı dizüstü bilgisayarında ilk açtığında dayanamayıp kapattı. Ardından peş peşe defalarca dinledi.

Bu şarkıyı dinlerken, William’ın beslenme ve bağımlılıkla ilgili kanılarının tam olarak doğru olmadığına kanaat getirdi.

Evet, bu deneyimi özlüyordu. Onu özlüyordu. Ama ona olan cinsel veya duygusal arzuları, mantığını bir kenara atması için yeterli değildi. Umudu geride bırakmasına yetecek kadar güçlü değildi bu duyguları.

Bu düşünceleri, sandığından daha güçlü bir karaktere sahip olduğu kararına varmasına sebep olmuştu.

Kendini işe vererek Profesör Urbano tarafından verilen fazla mesailerin tamamı için gönüllü oldu. Patrick ve Gina ile beraber Lucca'yı, Siena'yı ve Pisa'yı ziyaret ettikleri kısa seyahatlere çıktı.

Bazı akşamlar karanlık bir siluetin sokakta gölgelere karıştığını görür gibi oluyordu. Ya da kendisi uyurken erkeğin dairesine geldiğinden emin olduğu geceler.

Bir gece karanlığa doğru, "Duvarımdaki gölgesin." diye fısıldadı. Ama karanlık daima sessizliğini koruyordu.

Avcılara veya nehir kenarındaki cesetlere benzer bir olay yaşanmamıştı bir daha. Bölge ne gibi bir savaş yaşamış olursa olsun, şimdilik kazanılmışa benziyordu.

Raven, Prens'in güvende olduğunu düşündüğünde rahatladığını fark etti. Ama bunu derinlemesine düşünmek için kendine izin vermiyordu.

Bunun yerine işine odaklanarak arkadaşlarıyla birlikte oluyor ve ölümün ona az da olsa huzur getirdiğini umarak Angelo'nun Ponte Santa Trinita'daki en sevdiği yere çiçekler bırakıyordu.

BÖLÜM 52

Prens, Vecchio Sarayı'nın en üstündeki kulede dikilmiş Uffizi Galerisi'ne bakıyordu. Turistler ve yerel halk, el ele tutuşmuş halde birbirleriyle muhabbet ediyorlardı. Uzaktan gelen bir müzik sesi duyuluyordu. Birkaç çift Signoria Meydanı'nda dans ediyordu.

Tek tek aşağıdaki insanlara bakıp aradığı kişiyi göremeyince yüz ifadesi karardı. Hissettiği özlemin seks ve keyif sonucunda ortaya çıktığına ve geçici olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ama en rasyonel ve en mantıklı çıkarımlarında bile genç kadın tarafından değiştirilmediği sonucuna varamıyordu.

“Surat asıyorsun.” Aoibhe'nin sesi omzunun arkasından gelmişti.

Bir iki saniye önce kadının kokusunu almıştı. Aoibhe'nin yaşına ve yeteneğine rağmen kulenin çatısındaki ayak seslerini duyması zor olmamıştı Prens'in. Özellikle hayatını kurtardığından beri kadının sadakatine güvendiği için arkasını dönme zahmetine girmemişti.

“Ben surat asmam.” Gözleriyle kalabalığı taramaya devam eden Prens'in sesi soğuktu.

“O halde neden burada dikilmiş aşağıyı izliyorsun? Gece bizim. Yemek yiyebilir veya spor yapabiliriz, senin kadar ters biri için bile uygun bir şeyler vardır.” Aoibhe'nin sesinde nazik bir alaycılık vardı.

“Duyduğum kadarıyla polis soruşturmanın peşini bırakmış. Hiç bir kanıtları yok ve gitgide daralan bir şüpheli listeleri var ellerinde. Keyfini yerine getirmeli bu haber.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Son kez meydanı taradıktan sonra kadına döndü.

“Hadi ama Prens'im. Sanat koleksiyonunu kendi gözlerimle hiç görmemiş olmama rağmen bazı dedikodulardan haberdarım. Anlamadığım tek şey Uffizi'den bir şeyler çalmak için neden şimdiye dek beklediğin. Tahminlerime göre Niccolo ile beraber Medicilerle zaman geçirirken Rönesans mücevherlerini ele geçirmişsindir.”

William burun kıvrırdı. “Ara sıra onların ortamına girdiğim doğru. Niccolo'nun Medicilerle rahatsız edici bir ilişkisi vardı.”

“Ben de öyle duydum. Prens kitabının senin için yazılmış olması mümkün mü?”

William ona duygusuz bir bakış fırlattıktan sonra tekrar galeriye bakmak için arkasını döndü. Kemeraltında birkaç aşığın tutkulu bir şekilde öpüşüklerini gördü.

“Prens'in küçük evcili nerede bu akşam?”

“Dışarıda.” diye homurdandı William.

“Onunla Teatro'daki halini düşündüğümde gözünün önünden ayrılmasına izin vermene çok şaşırdım.”

William itiraz etmek için ağzını açıtıysa da Aoibhe sözlerine devam etti.

“Yalan söylemeye zahmet etme. Dışarıdan biri ona âşık olduğunu bile iddia edebilir.”

“Aşk mı? Türümüzü hiç tanıyamamışsın.”

“Ah, Prens'im. Seni çok iyi tanıyorum ama.” Kadın yaklaşıp erkeğin yüzüne dokundu.

Geri çekilen Prens, “Sen aşk hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordu.

“Birkaç tane çok kıymetli şey biliyorum sadece. İnsanken geçirdiğim zamanı unutmaya çalıştım. Böyle yapmak ölümsüzlüğü kabul-

lenmemi kolaylaştırdı. Ama bir çocuk vardı...” Gözlerinde hülyalı bir bakış olan Aoibhe gülümsedi. “İngiliz Lord bana tecavüz ettikten sonra çocuk artık beni istemedi.”

“Senin aşk anlayışın bu mu?” diyen William, elleriyle çatının kenarındaki mazgal demirlerine tutundu.

“Belki de çocuk bana aşık değildi. Belki de tecavüzün çirkinliği aşkını öldürmüştü. Bu tür şeyleri anlayamayacak kadar küçüktüm.”

Başını yana eğen kadın düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

“Bazılarına göre seninle paylaştığımız şeye de aşk denebilir. Beraber geçirdiğimiz geceler gayet zevk vericiydi. Bu kadarı aşkın tanımında benim için yeterli.”

“O kadarı yetmez.” diye mırıldanan William aşağı doğru eğildi.

Kadın yanına gelip kemeraltında öpüşen çiftlere baktı. “Senin bahsettiğin türden aşk tehlikeli bir duygu. İnsanı savunmasız kılar.”

Aşağıda öpüşenlerin hiçbirinin Raven olmadığını anlayarak rahatlayan William başka yöne çevirdi gözlerini.

“Hepimiz bazı yönlerden savunmasızızdır.”

“O halde bana karşı savunmasız ol ve beni eşin olarak kabul et.”

Prens homurdanırcasına, “Buna cevabını almıştın Aoibhe.” dedi.

“Ah, ama şartlar değişti. Seni yerinden etmeye çalışanlar olduğunun ikimiz de bilincindeyiz.”

“Kim onlar?” diyen William kadına doğru bir adım attı.

Yüzünden korku dolu bir ifade gelip geçen Aoibhe hafifçe geriledi.

“Bilsem sana söyledim. Yemin ederim. Sanırım sana karşı bir zaafım olduğunu biliyorsundur Lord’um. Hayatımı sana borçluyum. Borçlarımı her zaman öderim ki, bu da en azından borcumu ödeyene dek senin müttefikin olduğum anlamına geliyor.”

“Yanımda yer almana minnettarım.”

“Hainlerin aramızda olduğundan şüpheleniyorum, zeki ve kurnazlar ama güçlü olmaları gerekmiyor. Kendi yapamadıklarını başarmaları için başkalarını manipüle ediyorlar. Venediklilerin sana

süikast düzenlemeleri veya avcılarının şehre girmeleri gibi. Ibarra'yı idam ettin ki, bu da büyük ihtimalle onların planının bir parçasıydı.”

“Ibarra'nın hain olmadığından emin misin? Geçmişte görevlerini yerine getirmekte hiç başarısız olmamıştı.”

“Kesinlikle. Ibarra'yı yatağıma alıp en mahrem anlarımızda sorguya çektim. Sana sadıktı.”

“O halde neden idamına karşı gelmedin?”

“Kellemi gövdem üstünde taşımayı istediğim için Lord'um.”

William'ın duruşu hafifçe gevşedi. “Bana vereceğin her türlü bilgiyi memnuniyetle kabul ederim Aoibhe, şimdi ve gelecekte.”

“Gizlice bir araştırma başlatacağım ve bulduklarımı sana rapor halinde sunacağım. Birilerinin avcılarının kulağına bir şeyler fısıldadığı ortada.”

“Başkalarına güvenip açılma sakın. Aramızda kaç tane hain olduğunu bilmiyoruz.”

“Elbette. Max'tan şüpheleniyorum ama bütün bunları yönetecek zekâdan yoksun. Venediklilerin ona yaklaşmış olma ihtimalleri var ama bundan şüpheliyim.” Aoibhe elini Prens'in koluna koyarak devam etti. “Ne tür zayıflıkların var bilmiyorum ama sayıca az oldukları kesin. Seni avcılarla dövüşürken gördüm. Silahlarının senin üzerinde hiçbir etkisi yoktu.”

Erkek yarım bir gülümsemeyle, “Sanırım o esnada görme yeteneğin biraz zarar görmüş.” dedi.

“Hareket edemiyordum evet, ama bilincim açıldı.” Bir an için meydan okuyan gözlerle erkeğe baktı.

“Hiç kimseyi hafife almamam konusunda kendimle gurur duyuyorum. Seni bu kadar uzun zamandır tanımama rağmen ben bile hafife almışım.”

Erkeğin gülümsemesi genişledi. “Ben kadimlerdenim Aoibhe, bunu biliyorsun.”

Aoibhe başını iki yana salladı. “Kadimleri bilirim. Buraya gelmeden önce Paris'te onlardan birinin aşığıydım. Senin yapabildiklerini

yapamıyordu. Hiç kimse yapamaz hatta. Avrupa'ya, Hatta Amerika'ya hükmedecek güçlere sahip bir vampir neden sadece Floransa'yla yetinmek ister ki?"

William kolunu kadının tutuşundan kurtardı. "Belki de düşündüğün kadar güçlü olmamamdır sebebi."

Aoibhe hayranlık dolu bakışlarını ona dikmişti. "Eski bir Medici hilesi; çevrendekilere mütevazı görün ki öfkelerini veya kıskançlıklarını körükleme."

William, kadının yorumunu hafife aldığı gösterircesine elini havada salladı. "Şeytanın kendine has bir mantığı vardır."

"Masum olanı korumakla senin kadar ilgili bir şeytanla henüz tanışmadım."

"Safi pragmatizm. Kara Ölüm zamanında dersimizi aldık. Eğer çocuklardan beslenirsek kendi gıda kaynaklarımızı yok etmiş oluruz."

"Şeytan bu tür şeylere önem vermez, bunu ikimiz de biliyoruz."Omzunun üzerinden arkaya bakan kadın bir an için titredi. "Ayrıca benim kastettiğim masum, onlar değildi. Bu akşam evcilin yanında olmadığına göre neden bana katılmıyorsun? Sıkıntılı görünüyorsun, biraz kafa dağıtma iyi gelebilir."

"Senin yatağına geri dönmeyeceğim," diye kükredi William.

"Nasıl istersen." diyen kadın saçlarını yana fırlattı. "Yeterince yalnızlık çektiğinde beni nerede bulacağını bildiğinden eminim. Burada surat asmaya devam ederken Faustus'un Sardunya Prensi ile ilgili hikâyesini de düşünsen iyi olur. Evcilini eşi olarak ilan etti ve eyaleti ayaklanıp onu yok etti. Adamı Mahkeme'ye teslim ettiler."

"Kendime bir eş almaya hiç niyetim yok Aoibhe. Bunu kafana soksan iyi edersin."

"Unutacağımı hiç sanmıyorum Lord'um."

Yerlere kadar eğilerek resmi bir selam veren Aoibhe sarayın arkasındaki sokağa sıçrayarak indi ve gölgelere karıştı.

Ellerini yumruk yapan Prens, göklere öfke dolu bir haykırış gönderdi.

BÖLÜM 53

Günler haftalara dönüştü ve nihayet gelen Temmuz ayıyla birlikte Gina, Raven için düzenleyeceği doğum günü partisini planlamaya başladı.

“Kimleri davet edelim?” Gina, iş çıkışı Uffizi’nin önündeki kemeraltında Raven’in yanında oturuyordu. Elindeki kalemle bir parça kâğıda liste yapmaya hazır halde bekliyordu.

“Sen ve Patrick tabii ki.”

“Restorasyon laboratuvarındaki arkadaşlara ne dersin?”

Raven gülümsedi. “Profesör Urbano olmasın, bize katılacağını hiç sanmıyorum. Ama sanırım kalan herkes olur.”

“Anja’yı da mı?”

Raven derin bir iç çekti. “Bir haftalığına gitmem ve yerime görevlendirilmek onun suçu değildi. Elbette onu da çağır.”

“Başka biri? Bruno mesela?”

“Onunla arkadaş olduğumuz söylenemez. Büyükannesi bir başkasıyla çıktığını söyledi.”

Gina anlayışlı bir ifadeyle genç kadının elini sıktı. “Başka kimse yok mu? Özel biri?”

Raven yapılan imayı duymazdan gelip William’ı aklından çıkartmaya çalıştı.

“Kız kardeşim ve erkek arkadaşı ziyaretime geleceklerdi ama er-
telediler. Bruno’nun büyükannesi olan komşumu davet etmek ister-
dim ama kemoterapi gördüğü için bu aralar çok güçsüz.”

“Kuzenim Roberto’yu davet etmek isterim.” Gina’nın sesi tered-
dütlüydü.

“İyi olur.” Raven davetli listesine baktı. Gayet kısaydı liste.

“İkinizin iyi anlaşacağınızı düşünüyorum. Üniversitede edebiyat
bölümünde. Çok yakışıklıdır.” Bir an için duraksayan Gina devam
etti. “Ve belirtmem gerekir, kendisi kör.”

Raven bir an için kendini çok rahatsız hissetti.

“Onu seninle tanıştırmamın bir sakıncası var mı?” diye soran
Gina dikkatle genç kadının tepkisini izliyordu.

Raven omuzlarını silkerek, “Tabii,” dedi. “Hiç kimseyle özel bir
ilişkiye girmeyi istemiyorum bu ara ama onunla tanışmayı isterim.”

“Seninle tanıştığı için mutlu olacağından eminim.” Gina menüde
ne olmasını istediği sorarak konuyu değiştirdi.

Raven nazik ama soğuk cevaplar veriyordu, akıllı Gina’nın kuze-
niyle ilgili yaptığı teklifeydi.

Öğle yemeği molası bittiğinde işine geri dönen Raven, Uffizi’nin
koridorlarında yürürken Gina’nın teklifi üzerinde düşünme fırsatı
buldu.

Gina’nın kuzeniyle arasını yapmaya çalışmasını, erkeğin kör ol-
masına ve Raven’in bir bastonla yürümesine bağlamak belki anlam-
sızdı.

Ama Raven pek çok insan gibi Gina’nın da engelli insanların baş-
ka engellilerle eşleştirilmeleri gerektiğine inandığı düşüncesine engel
olamıyordu. Sanki gözle görülen bir engeli olmayan bir insan, görü-
nen bir engeli olana ilgi duyamazdı.

Bunu düşünen Raven bir an için öfkelenildiğini hissetti.

Dalgın şekilde yürürken kendini ikinci katta turistlerin girmek
için kuyruk oluşturduğu Botticelli odasında buldu. Bir kez daha

Primavera'nın önünde dikilerek Mercury'yi inceledi. Her zamanki gibi bakışlarına hayranlık hâkimdi. Ama bu kez hayranlığına hü-zün eşlik ediyordu. Gözleri Zephyr figürüne kaydı. Canavar Zephyr, ağaçların üstünde süzülüyordu. Genç kadının engelini görmüştü. Ve onu tamir etmek istememişti. Hatta bozuk olmadığını söylemişti ona. Son konuşmalarında erkek Raven'in onu kendi engeli - vampir oluşu- yüzünden terk ettiğini söylemişti.

Teatro'da dans ederlerken yaptıkları konuşma geldi aklına ve bakışları odak noktasını yitirdi.

Vampirliği bir engel olarak görmek adilane miydi?

Engelli bir insan olarak tüylerinin diken diken olduğunu hissetti Raven.

Ama dünyaya kendi bakış açısını baz alırsa ve normal diye bir şeyin aslında olmadığını kabul ederse - eğer insan veya değil bütün varlıkların bir nevi engeli olduğunu varsayarsa - o zaman William'in da engelli olduğunu kabul edebilirdi. Âşık olma ve sevmeye yeteneğinden yoksun olmak kesinlikle bir engeldi.

Raven, William'a daha anlayışlı ve şefkatli davranması gerektiğini düşünmeden edemiyordu; tıpkı kendisine davranılmasını istediği gibi.

Ama anlayış ve şefkat insanın temel ihtiyaçlarını inkâr etmesi anlamına gelmiyordu. Raven'in aşka ve sevgiye ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu. Dünyadaki hiçbir anlayış ve şefkat bunun yerini tutamazdı.

İç geçiren Raven tabloya bir adım daha yaklaştı.

Uffizi'deki ve William'ın villasındaki Primavera'nın arasındaki fark çok çarpıcıydı. Botticelli Uffizi versiyonuna Flora'yı eklemiş, William'inkindeyse Zephyr'i, korku içindeki Chloris'i zapteden biri olarak resmetmişti.

William'm versiyonunda mutlu son yoktu, belki de kendisinin mutlu sona sahip olamamasıydı sebep. Aşksız olsa da önemseydiği Allegra'yı zaptetmiş, kadınsa kalbini ele geçiren kişinin kimliğini öğrenince canına kıymıştı.

Yüzyıllar sonra Raven'i ele geçirmişti. Genç kadın onu sevmiş ama onunla kalmamıştı. Onun Flora'sı olmamıştı.

William mutlu sonu bir kez daha yitirmişti.

Zaman içerisinde bir başka insanda veya Aoibhe'de bir başka Chloris bulacağına şüphe yoktu. Ve döngü yine tekrarlanacaktı.

Sonsuza dek.

"Ne kadar zavallı bir varoluş. Hiç kimseyi sevememek."

Raven resmi incelemeyi sürdürdü.

Kendini incelemeyi de.

Geleceği tıpkı geçmiş gibi zor ama ödüllendirici bir çalışma hayatı ile birkaç iyi arkadaşla dolu olacak gibi görünüyordu. Brunolar, belki de Robertolar olacaktı elbette. Ama asla bir başka William olmayacaktı.

"Ona geri dönebilirim."

Bu düşünce kalbinin hızla atmasına ve içindeki acının bir an için hafiflemesine sebep oldu.

Ama kendini sadece bir evcil veya bir seks partneri gibi görececek bir erkekle bir ömür geçirme düşüncesi, içine eski çaresiz duyguların dolmasına yetiyordu.

"Belki de aşk bundan ibarettir, seks ve etkilenmeden."

Kelimeler aklından geçtiği an bile daha fazlası olduğunu biliyordu Raven. İnsanın âşık olduğu kişiyle bütün savunmasızlığına rağmen çırlıçıplak olabilmesi ve karşısındakine, bunu aşığını yok etmek için kullanmayacağına dair güvenmesi gerekirdi. İhanete uğramayacağına bilinciyle bütün sırları paylaşabilmek vardı. İncinme ihtimaline rağmen yine de sevmeye devam edebilmek vardı.

Umut ettiği bu şeyleri erkek ona vermemişti. Belki de hiç kimseye veremeyecekti. Ya da belki de bir gün sevebileceği birini bulacaktı.

Ne olursa olsun Raven ona geri dönemezdi.

Zephyr figürüne bir elveda fısıldayarak yavaşça odadan çıktı.

BÖLÜM 54

Temmuzun beşinde doğum günü partisinden sonra Raven geç saatte dairesine girdi. Kendi satın aldığı parlak yeşil bir elbise giymişti. Boynu açık ve hafif bir göğüs dekoltesi olan elbisenin etekleri uçuyordu.

Çok güzel bir gece olmuştu. Gina ve Patrick, yiyecek, müzik ve kahkahanın bol olduğu harika bir partiye ev sahipliği yapmışlardı.

Roberto'yla tanışmış ve İtalyan Edebiyatı'na duydukları ortak ilgiye ve Boccaccio'nun ince espri anlayışına dair koyu bir sohbete girmişlerdi. Sonrasında erkeği Vespa'sıyla evine bırakmış ve Santo Spirito'ya yollanmıştı.

Dairesine giren genç kadın kapıyı kilitledi. Çantasını yere fırlatıp ışığı açtı.

Mutfığa baktı ve bir çığlık attı.

William sandalyelerden birinde oturmuş bekliyordu. Her zamanki gibi siyah giyinmiş olan erkeğin yüz ifadesi temkinliydi.

Bir elini göğsüne götüren Raven, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bildğim kadarıyla bugün doğum günün." Gri gözleri parlayan erkek gülümsüyordu.

Raven kapıya yaslandı. Bastonunu sımsıkı tutuyordu.

“Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?”

William’ın gülümsemesi soldu. “Gölgeler içinde her zaman daha rahat hissetmişimdir.”

Sanki Raven’in ne tepki vereceğini bilmiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Ellerini ceplerine soktu.

Kendinden emin olmayan hali Raven’in içini parçalıyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı genç kadın.

Kelimelerinde samimiydi. Üzgündü, hem de çok ama çok üzgündü. Erkeğin yalnızlığı dâhil pek çok şey için üzgündü.

Samimiyetini kavrayan William başını kaldırdı. Gözlerindeki tedbirli iyimserlik Raven’in yüreğini dağladı.

Gözlerini bir an için onunkilerden kaçırmayan William yavaş adımlarla ona yaklaştı. Yüzüne dokunmak istercesine elini kaldırdıysa da son anda durdu.

“Elbisen sana çok yakışmış. Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Sana hediyelerim var.”

Yüzünü buruşturan Raven destek almak istercesine erkeğin yanında geçip mutfak tezgahına yaslandı.

Sanki hep aynı melodiyi çalan bir enstrüman gibiydi William. Onu zenginlik ve hediye vaadleriyle kandırıp kendisiyle kalmaya ikna etmek için uğraşıyordu. İşte yine aynı şeyi tekrarlıyordu.

Kendini aşağılanmış hissediyordu genç kadın. Ve kırgın.

“Mal varlığın beni alakadar etmiyor.”

“Lütfen.” Erkeğin sesi yalvarırcasına alçak bir tondaydı.

Raven şaşkınlık içinde erkeğin yüzüne baktı. Erkeğin dudaklarından bu kelimeyi ilk kez duyduğundan emindi.

Savunma halindeki duruşunu yumuşatmaya çalıştı.

“Doğum günümü hatırlaman çok hoş. Ama bunu olduğundan da zor bir hale getiriyorsun.”

“Geçen aydan daha zor bir şey olduğunu düşünemiyorum bile.” Erkeğin sesi gayet ciddiye.

Raven tek kaşını kaldırıp ona baktı.

“Ciddiyim Raven. Kaybın ne demek olduğunu biliyorum, hem de hesaplanamayacak kadar büyük kayıplar. Ama seni kaybetmenin yanında hepsi soluk kaldı.”

Genç kadın, William’ın sözünü kesmek için bir elini kaldırdı.

“William lütfen. Ben...”

“Sana bir şey göstermek istiyorum, sonrasında sana vermek istediğim bir hediyem var. Ondan sonra beni bir daha asla görmeyeceksin.”

Raven’in vücuduna ani bir acı yayıldı. Onu görmek, onu duymak ve ayrı olduklarını hatırlamak, katlanabileceğinin ötesindeydi.

Erkeğin bakışlarında umuda benzer bir ifade gizliydi. Gizlemeye çalışsa da, oradaydı işte.

Bu bakışı öldürmeye gücü yoktu Raven’in.

“Pekala.” Teslim olmuş bir şekilde iç geçirdi. “Ama hiçbir şey değişmedi. Bunu anlayan gerekiyor.”

Ona doğru yaklaşan William nazikçe genç kadının elini avuçlarının arasına aldı ve kalbine bastırdı.

“Her şey değişti.” diye fısıldadı.

Gözleri her zamanki gibi yoğun bir anlama sahipti. Ama içinde başka bir şey daha vardı. Raven’in daha önce görmediği bir şey.

“Ne değişti William? Söylesene.” Sesi sertleşmişti.

“Göstermeyi tercih ederim.” Avcunu dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. “Bastonu bırak. Bu gece benimle uçacaksın.”

Erkeğin göğsüne sokulan Raven, bu şekilde hissettiği için içinden bir küfür savurdu.

Sonra bastonunu tezgâha yaslayıp yatak odasının penceresine giden William’ı takip etti.

Sol eliyle genç kadını kavrayan William camdan çıkıp çatıya sıçradı. Sonra Raven’le beraber çatıdan çatıya sıçrayarak Ponte Santa Trinita’yı geçerken yere indi.

Raven baş döndürücü muhteşem bir hisle sınıksız tutunuyordu William’a. Hafif geceyarısı esintisi saçlarını ve yüzünü okşuyordu.

Köprüyü geçtikten sonra hemen yandaki binanın çatısına çıkıp sıçramalarına devam ettiler.

“Beni nereye götürüyorsun?” Raven’in sesi aralarındaki sessizliği yırtmıştı sanki.

William, Giotto’nun çan kulesinin çaprazındaki binalardan birinde durdu.

“Sana şehrimi göstermek istiyorum.”

Genç kadın Floransa’ya, aşağıda yürüyen turistlere, kırmızı kiremitli çatılara ve açık alanlara baktı.

Nefes nefese, “Muhteşem.” dedi.

“Brunelleschi’nin kubbesinden daha iyi bir manzara görülebilir.” William yanlarındaki muazzam binayı işaret etti.

Genç kadın şüpheli bakışlarla erkeği süzdü. “Orası kutsal toprak.”

Erkeğin bakışları onunkilerle buluştu.

“Kutsal toprak tıpkı güneş gibi benim için. Başa çıkabileceğim ölçüde bir rahatsızlık veriyor bana.”

“Kutsal emanetler de sana etki etmiyor.”

“Bu pek doğru sayılmaz.”

“Bana kutsal bir haç verdin. Ve ona ellerinle dokundun.”

Erkek bir an için tereddüt etti. “Tek bir kaynaktan bana geçmiş ve üzerimde hiçbir etkisi olmayan bazı nesneler var koleksiyonumda. Kutsal su dâhil diğer nesneler fiziksel acıya sebep olur. Ama bunlar, ırkımın diğer üyelerinde bıraktığı ölçüde etki etmez bana.”

“Avcılar sana haçlarını salladıklarında yüzündeki ifadenin sebebi bu muydu? Acı mı hissettin?”

“Evet. Senin fark ettiğini fark etmemiştim.”

“Tabii ki fark ettim William.” Raven’in ses tonu serzeniş doluydu. “Benim için önemlisin.”

“Öyle miyim?”

Genç kadın arkasını döndü. William’in umut dolu ve iyimser ses tonu işkence gibi geliyordu ona.

“Benim için her zaman önemli olacaksın. Ama sırlarını benimle paylaşmanı istemiştin senden ve bunu yapmadın. Artık çok geç.”

William uzanıp genç kadının bir tutam saçını parmaklarına do-ladı.

“Haklıydın. Sırlar duvar görevi görüyorlar. Herkeste işe yarıyor ama sende değil. Sende asla değil.”

Genç kadının cevap vermesine fırsat vermedi. Bunun yerine ani bir hamleyle genç kadını kollarına aldı ve yere atladı. İnanılmaz bir hızla koşarak kilisenin yanına geldiler. William alışkın hareketlerle tek elini kullanarak bir elinde yeşiller içindeki genç kadını tutup karanlıktaki bir hayalet gibi duvara tırmanmaya başladı.

Raven altlarında gitgide uzaklaşan güvenilir zemini görmek istemiyormuşcasına gözlerini kapattı.

Nihayet zirveye ulaşır altın kürenin ve haçın gölgesinde durdu-lar.

William, genç kadını güvende tutmak istercesine kollarını onun beline sarmış şekilde yanında duruyordu. Erkeğin burnunu saçlarına gömdüğünü hisseden Raven’in içini mutluluk kapladı. İlk nereye bakacağını şaşırmış halde, “Çok güzel,” diye mırıldandı.

Bulundukları yerden gökyüzünü, altlarında karıncalara benze-yen yaratıkları ve etraflarında boylu boyunca uzanan büyülü şehrin her bir köşesini görebiliyorlardı.

Genç kadın nehrin diğer tarafındaki Michelangelo Meydanı’na baktığında Davud heykelinin silüetini görebiliyordu. Onun da arka-larında William’ın villasının bulunduğu küçük tepe bulunuyordu.

“Çok yüksekteyiz.”

“Şehrin en iyi manzarası buradan görülebiliyor. Her akşam gün batımım geçirdiğim yer burası. Ama bunu daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım.”

Aşağı bakan Raven hemen başını kaldırıp gözlerini kapattı.

William nefes alış verişinden ve kalp atışlarının hızlanmasından genç kadının tepkisini anında fark etmişti. Sırtı göğsüne yaslanacak şekilde genç kadını daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekti.

Dudakları Raven'in kulağına degecek şekilde, "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Babam bir çatıdan düşmüştü."

William'ın vücudu gerildi.

"Bunu unutmuşum. Bu iyi bir fikir değildi." Erkeğin sesi özür diler gibiydi ama hayal kırıklığına uğradığı da belliydi.

"Bekle." Raven bir daha asla göremeyeceğinin bilinciyle manzara bir kez daha bakmak istiyordu.

Bakışları Giotto'nun çan kulesine takılan William tutuşunu sertleştirdi. Pek çok kaybın üstesinden gelebilirdi belki ama Raven'i kaybetmeye dayanamazdı.

Bu farkındalık beynine tamamen hâkim olmuştu.

"Gitsek iyi olacak."

Raven başını ona çevirdi. "Diğerlerinden biri seni burada görürse ne olur?"

"Kutsal toprağın beni etkilemediğinin farkına varırlar. Halkım gücümün ne kadar farkına varırsa, beni öldürmek isteyenler o kadar çok olur."

"O halde neden bunu riske atıyorsun?"

Erkek kelimelerini dikkatle seçmek istercesine bir an için sessiz kaldı.

Benim dünyama güzelliği sen getirdin. Bir gece için bile olsa ay-nısını yapmak istedim senin için."

Raven'in dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü.

"Bana işkence etme."

"Gerçek bu. Yıllar boyunca gecelerimin ve gündüzlerimin güzellikle dolu olduğunu düşündüm. Sonra karşıma sen çıktın ve ne kadar yanıldığımı anladım."

Raven gözlerini kapattı. "Gitmemiz gerekiyor. Burada olmak bana acı veriyor ve senin tehlikede olmanı istemiyorum."

"Sana acı verdiğim için özür dilerim. Hemen gideceğiz." Eli genç kadınınkini okşadı. "Ama benim tehlikede olmamı düşünme bile. Bana ne yapabilirler ki? Değer verdiğim tek şeyi zaten kaybettim."

“Neymiş o?”

“Sen.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Sana kalbimi verdim ve sanki hiçbir değeri yokmuş gibi onu bana geri fırlattın.”

“Değeri var.” William yine kulağına fısıldıyordu. “Ona değer veriyorum, sana da. Sanırım bunu biliyorsun.”

“Bunun bir önemi yok. Beni sevmeyen birini sevdiğim bir hayata mahkûm etmeyeceğim kendimi.”

“Tek istediğim sensin.”

Artık Raven erkeğin kollarında sakinliğini koruyamıyordu. “Beni evime götür.”

“Biraz daha, lütfen, tek istediğim bu.” diyen erkek zoraki bir ifadeyle gülümsedi. “Senin için bir şiir ezberledim, biliyor musun?

Artık yaraları iyileşmiş olan Cupid'i,

Psyche'nin yokluğuna katlanamayan Maladie (tutulduğu hastalık ç. n.),

*Kapatıldığı odasının camından gizlice çıkarttı ve,
Kanatlarını geri alan Cupid süzüldü gökyüzünde.”*

“Apuleius.”

“Evet.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Kelimelerle aram iyi olmadığındandır.”

“Hastalığından kurtulduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye soran Raven, erkeğin vereceği cevaptan korktuğunu hissetti.

“Vampirliğin ölüm hariç hiçbir tedavisi yok. Ama donmuş bir kalpten bahsediyorsan, evet sanırım bir tedavisi var.” Genç kadını kendine doğru çevirerek ciddi bir sesle devam etti. “Örneğin saf bir kalbin sıcaklığı. Veya kaybın yarattığı dayanılmaz acı.”

Kolları genç kadının beline sarılı olduğu halde bir an için duraksadı William.

İnsan hatıralarım çoğu zaman bulanık. Hepimiz aynı şeyden şikâyetçiyizdir. Hatıralar beyinde depolanmıştır. Biyolojimiz değiş-

tiğinde, beynimiz de değişir. O anılara ulaşma yeteneğimiz de etkilendir.”

“Neden anlatıyorsun bunları bana?”

“Seninle bir sır paylaşmaya çalışıyorum.”

Raven sessizleşti. Erkeğin endişesini hissedebiliyordu.

Elini William’inkinin üzerine yerleştirdi.

Erkek tereddüt içinde parmaklarının onunkilere geçirdi.

“Aoibhe dâhil herkes benim İngiliz olduğumu düşünüyor ama değilim. Anglo Sakson değilim, Kuzeyliyim. İsmim William Malet. Hastings Cephesinde Fatih William’ın yoldaşlarından olan atalarım-dan birinin ismi verilmiş bana. Ailem on üçüncü yüzyılda doğduğum yer olan York’ta yaşıyordu. Ana dilim Anglo-Norman Fransızcasıydı. Asil bir ailenin en büyük oğluydum ve süreceğim yaşam önceden belirlenmişti ama bir tüccarın kızına âşık oldum. Alicia’ya.”

Puslu bir bakışın hâkim olduğu gözlerini şehre çevirdi William.

Raven elini sıkarak onu cesaretlendirmeye çalıştı.

Erkek başını eğip kenetlenmiş parmaklarına baktı.

“Konumlarımızdaki farklardan ve onun Anglo-Sakson olmasından dolayı ailem evliliğimize karşı çıktı. Ama gençtik ve birbirimize âşıktık. Aramızdaki farkların anlamsız olduğuna inanıyorduk.

Babama karşı koymaya ve beraberce kaçmaya karar verdik. Alicia’nın benimle York’ta buluşması gerekiyordu ki o gece beraberce kaçabilelim. Ama gelmedi. Saatlerce onu aradım ve sonunda bir duvar dibinde yerde yatarken buldum onu.” Bir küfür savurarak devam etti. “Hayattaydı ama ölmek üzereydi. Benimle buluşmak için yola çıktığında bir grup adam önünü kesmiş. Tecavüz ederek onu yaralamışlar. Kollarımda son nefesini verdi.”

“Çok üzgünüm,” diyen Raven erkeğin elini sımsıkı tuttu.

William’ın yüz ifadesi işkence çeker gibiydi.

“Bakireydi, gizlice nişanlanmıştı hatta. Ölüm şekli ve çektiği acı...” William’ın sesi gitgide azaldı ve bir küfür daha savurdu. “Sokaklarda tek başına gezmesinden onunkinin babasının evinde buluş-

malıydım. Veya bir başkasıyla evlenmesine izin vererek onu bırakmalıydım.”

Raven kısık bir sesle, “Ona âşıkımışsın.” dedi. “Ve anlattıklarına bakılırsa o da seni seviyormuş. Olacakları bilmen mümkün değildi.”

“Bir hiç uğruna öldü.” William devam etmekte zorlanıyordu. “Ölümünün intikamını almaya çalıştım ama bunu kimin yaptığını bulamadım. Bu esnada babam bir başka Kuzeyli ailenin kızıyla evlenmemi ayarladı. Politik ve ekonomik açıdan müttefiklerimizden biriyle birleşmemiz anlamına geliyordu bu, o günlerdeki çoğu evlilik gibi. Bırak hiç tanımadığım ukala bir aristokratla evlenmeyi, hiç kimseyle evlenmeyi istemiyordum. Babamdan kaçarak Oxford’a gittim. Kısa bir süre sonra Dominikanlar beni himayelerine aldılar. Oxford’da ders almaya başladım ve bir süre sonra Paris’e gittim.”

“Güzel miydi?”

William, Raven’in elini sıktı. “Hem de çok. Altın gibi parlayan kızıl saçları vardı. Onun gibi bir renk hiç görmedim. Ve çok nazik ve çok tatlıydı. Onu gördüğüm an âşık olmuştum.”

Boğazını temizleyerek devam etti. “Alicia öldüğünde, âşık olma yeteneğimin onunla beraber öldüğünü biliyordum. Dominikanlarla beraber rahip adayı oldum ve bekâret yemini ettim. Niyetim rahip olmaktı.”

Raven’e çevirdiği gözlerinde çok farklı bir alevlenme vardı.

“Seni o gece duvara yaslanmış o hayvanlar tarafından dövülürken gördüğümde bana onu hatırlattın. O nazik, güzel kıızı. Sırf karanlık bir sokakta tek başına yürüdüğün için ölecektin. Bunun olmasına izin veremezdim. Aoibhe ve birkaç kişi daha bizi buldu. Kanın çok tatlı kokuyordu ve onlar da tadına bakmak istedi. O an senden beslenemeyeceğimi biliyordum. Onlara bana ait olduğunu söyledim ve seni alıp oradan uzaklaştım.”

Genç kadın, “William.” diye fısıldadı. “Bana merhamet ettiğin için teşekkür ederim.”

Erkeğin duruşu sertleşti. “Merhamet kelimesinin sözlüğümde yer aldığını hiç sanmıyorum.”

“Ama merhamet gösterdin bana. Hayatımı kurtararak onun anısını onurlandırdın.”

“Senin hayatını kurtarmış olabilirim Cassita ama seni kaybettim.”

Sesindeki çaresizlik Raven’i hem yaralamış hem de rahatsız etmişti.

Elini erkeğinkinden çekerek, “Beni kaybetmenin tek sebebi beni sevmemen.” dedi.

“İşte orada yanılıyorsun.” William tekrar onu kendine doğru çekti ve samimi bir ifadeyle devam etti. “Bu geçen ay boyunca senin için hissettiğim şeyin yok olacağını düşünerek bekledim. Eğer sevebilme yetim Alicia ile beraber ölmüş olsaydı veya vampire dönüşmemle birlikte son bulmuş olsaydı seni unutabilmiş olmam gerekirdi. Unutmadım. Her sabah ve her akşam tek düşünebildiğim yüzün, gülümsemen ve her şeyindi. Ne yaptığını, güvende olup olmadığını, birileriyle ona saldıran kişi arasına atlayıp atlamadığını merak etmekle geçirdim bütün zamanımı.”

Başparmağını genç kadının hayat çizgisi üzerinde gezdirerek avcunu öptü.

“İsmi sana yakışıyor. Kuzgun; korkusuz, güzel siyah kuş. Yüz yıllardır yas tutuyordum ama hiçbir şey beni seni kaybetmek kadar derinden sarsmadı.”

“İncinen bir tek sen değilsin.” Genç kadın içinden yükselen duyguları bastırmak istercesine yutkundu.

“Bağışla beni.” Genç kadının yanaklarını avuçlarına alarak devam etti. “Bu gece sana geldim çünkü seni son bir kez görmeden hayatımın ışığının yok olmasına izin veremedim.”

Raven, “O halde söyle bana.” diye fısıldadı.

Erkeğin yüz ifadesi değişti. “Kelimelerle aram iyi değil, hiçbir dilde.”

“Sadece anlat.” Parmak uçlarında yükselerek eliyle erkeğin yüzüne değdi. “Ne hissettiğini söyle William. Cesur ol.”

Parmakları genç kadının bileğine sarılan William, Raven'in elini yüzüne bastırdı.

"Seni Konseye götürdüğüm gece bahsettiğim umut var ya, işte orada seninle bir aptal gibi yaptığım o duygusuz anlaşmanın ardında gizli olanı görebilmeni umuyordum. Seni istediğim kadar çaresizce beni istediğin için benimle kalmanı ve bana ait olmanı umuyordum."

Genç kadın hüznü dolu gözlerle ona baktı. "Bambaşka iki dünyaya aidız biz."

"Belki beraberce yeni bir dünya yaratabiliriz."

"Şehrin ve senin için büyük bir risk demek bu."

Bakışlarını bir an için onunkilerden kaçırmayan William derin bir nefes aldı.

"Eğer sen yoksan binlerce şehre sahip olmanın ne anlamı var ki?"

Raven, erkeğin çaresizlik dolu karanlık gözlerini inceledi. Bileğini tutan parmakların daha da gerildiğini hissediyordu.

"Emin misin?"

"Eğer seni kaybedersem her şeyimi kaybetmişim demektir. Dünyamda iyiliğe dair tek şey sensin."

"Çok uzun zamandır yalnızsın. Büyük bir kaybın acısını çekmişsin, bunun için çok üzgünüm." diyen Raven'in sesi yumuşacıktı. "Sırlarını paylaşmak istememeni anlayabiliyorum ama aşkta sır yoktur ve aşk tek taraflı değildir."

"Evet, değildir."

"O halde söyle bana."

William eğilerek genç kadının alnını öptü. "*Je t'aim.*"

Bu iki eski kelimenin içine işlemesine izin veren Raven bir süre o anın tadını çıkarttı.

Erkeğin duruşunu, yüz ifadesini ve gözlerini içine aldı. William'ın dürüst olduğu ve nasıl bir tepki göreceğinden emin olmadığı her halinden belliydi.

Genç kadın dudaklarını onunkilerle buluşturarak cevap verdi ona.

Çaresizlik içinde onu öpen William'ın dudaklarında huşu içinde ve derin bir anlam gizliydi.

Ayrıldıklarında alınlarını birbirine yaslayan William, "Seni kaybedene dek karanlığın ne demek olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Beni tekrar buldun. Ben de seni seviyorum."

Öpüşmeleri bu kez daha tutkuluydu. Ayrıldıklarında William şeytani bir gülümsemeyle genç kadını kolunun altına aldı.

"Sıkı tutun." dedi.

Kollarını erkeğin boynuna saran Raven, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Birbirimize olan aşkımızı vücutlarımızla kutlamaya."

Genç kadın durdukları yerden aşağı bakarak, "Burada değil." dedi.

William bir kahkaha attı. "Kesinlikle değil. Ben bile seninle kutsal topraklarda birleşecek kadar cesur değilim." Kulağına eğilip fısıldadı. "Seni mutlu edeceğini düşündüğüm başka bir yer var."

Genç kadını sımsıkı tutarak muazzam büyüklükteki taştan yapıda sıçrayarak beraberce kubbeden indiler.

BÖLÜM 55

Loggia dei Lanzi'nin terasından baktığınızda Vecchio Sarayı'nı, Uffizi'yi ve muhteşem güzellikteki Signoria Meydanı'nı görebilirdiniz. Uzaklarda yükselen Brunelleschi'nin kubbesini de.

Gerçi Raven ve William'ın manzaraya baktıkları söylenemezdi.

Birbirlerinin kollarında olan çift, tutkulu bir şekilde öpüşüyordu.

William, "Kollarımda olduğuna inanamıyorum." diye mırıldanarak genç kadının boynunu öptü.

Erkeğin kelimelerinden mest olan Raven kendini tamamen William'ın kollarına bıraktı.

William'ın dili genç kadınıkiyle oynuyor, genç kadının dokunuşlarına verdiği tepkiden inanılmaz boyutta etkilenerak ağızda dolaşmaya devam ediyordu.

Sırtı duvara dayalı olan genç kadının vücudu William'ınkiyle bütün olmuştu. Erkek elini Raven'in elbisesinin yaka kısmında gezdiriyor, teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyordu.

Genç kadın kendisini olduğu gibi seven, bir bütün olarak ve tam anlamıyla takdir eden William'ı bütün kalbinde ve zihninde hissediyordu.

Dokunuşlarıyla erkeğin geniş omuzlarını ve gömleğinin altından hissedilen kaslarını keşfederken, içinde büyüyen aşkı ve tutkuyu ona yansıtmaya çalışıyordu.

Kükremeye benzer bir sesle William kalçalarını onunkilere yasladı.

Erkeğin gırtlğından kopan tepkisine gülümseyerek karşılık veren Raven, dudaklarını onunkilerden ayırmaksızın başını elleriyle kavradı.

Alt dudaklarını hafifçe ısırın erkek, Raven'i daha da sert bir şekilde kendine bastırdı.

"Üşüdün mü?" diye soran William, genç kadının yüzünü görebilmek için başını eğdi.

"Temmuz ayındayız," diyen Raven sırttı.

William avcunu duvara, genç kadının kalçasının yanına yerleştirdi. "Isıyı insanlar gibi algılayamıyorum. Sırtındaki taş soğuk olmalı."

"Tek hissedebildiğim sensin."

Başını yana eğen Raven, boynunu göz önüne sermişti. Genç kadının siyah saçlarını yana atan William, dudaklarını boynuna dayayıp nazıkçe emmeye başladı.

Raven, "Beslen benden." diye fısıldadı.

Erkeğin dudakları boynundan omzuna doğru bir çizgi üzerinde gezinmeye devam etti. "Hayır."

"Neden?"

William başını kaldırdı. Yarı karanlıkta bile yüzündeki karmaşık ifadeyi görebiliyordu Raven.

"Muhteşemsin. Seni istiyorum. Ama bu gece paylaştığımız şey, beslenmeden çok daha farklı bir şey." Elini uzatan William genç kadının saçlarından bir tutamla oynamaya başladı.

"Ama seni seviyorum. Bunu sana vermeyi ben istiyorum."

Serbest bırakmadan önce elindeki saç tutamını öpen William, genç kadını kucaklayıp bacaklarını beline sarmasını sağladı.

"Seni sevmeme izin ver Raven, kalbimle sevmeme."

Genç kadın içinden yükselen duyguları bastırmak istercesine gözlerini kırpıttı. İsteddiği her şeyi William'ın ona hediye olarak sunduğu bu an, gözyaşlarını akıtma zamanı değildi.

Erkeğin eli sırtından göğsüne doğru kaydığında, içindeki bütün duyguları yansıtmak istercesine öptü onu. William eteğini sıyrıp avcunu kalçalarının içine yerleştirdiğinde, Raven nefesini tuttu.

Erkek, genç kadının kalçasını sıkmadan önce eliyle bir daire çizdi. Tek bir parmağıyla Raven'in iç çamaşırının kenarında gezinip bacaklarının arasını okşadı.

Erkek, ipek kumaşın üzerinden ona dokunmaya devam ederken Raven inlemesine engel olamadı. Aniden iç çamaşırı gitmiş, yerine parmaklarıyla ona dokunan William gelmişti.

Genç kadının ağzı erkeğin kulağıyla buluştu. "Lütfen."

William'ın eli aralarındaki bariyerleri kaldırdı bir anda. Hayvansı bir sesle gözleri genç kadınınkilere kenetlenmiş bir halde William, penisini genç kadının içine itti. Raven kendini hissettiği hazzı bırakarak ellerini erkeğin omuzlarına kenetledi.

Erkeğin hareketleri yavaş değildi. Her bir darbesi derindi ve elleri genç kadının sırtında gezinerek onu kendine doğru kaldırıyordu. Raven onun daha da derine girmesine izin vermek istercesine kalçalarını sabitledi.

Göğüsleri birbirine çarparken ona kenetlenmişti genç kadın.

William kulağına eğilmiş kükrüyordu.

Daha derine ve daha hızlı darbelerle erkek inanılmaz bir hız kazanmıştı.

Genç kadın gözlerini açık tutamıyordu. Her bir hareketle ve her bir darbeyle tek odaklanabildiği, ona olan hisleri ve onun kendisine yaşattıklarıydı.

Kalçalarını ona bastırdıkça, beline sardığı bacakları sarsılıyor ve topukları erkeğin kalçalarına değiyordu.

Aniden doyuma ulaşan Raven'in dudaklarından bir çığlık döküldü.

Erkek darbelerine ve gidip gelişlerine devam ederken Raven'in vücudu kaskatı kesildi. Ancak gevşediğinde ve başını erkeğin göğsüne gömdüğünde William doruğa ulaşma izni verdi kendine.

Erkeğin dudaklarından dökülen ilk kelime onun adıydı.

Kalbi deli gibi atan Raven zorlukla nefes alıyordu.

Bu tepkilere kendisinin sebep oluşunun verdiği gururla aşığının vücudunun çıkarttığı ritmik seslere kulak verdi William.

Uffizi'ye tepeden bakan çatıda, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca yüzyıllarla ölçülen bir yaşta olan vampirle genç kadın, birbirlerinin kollarından ayrılmadılar.

Onlar ihtimallerin ötesinde bir çiftlerdi. Yine de birbirleri için mükemmel birer eş olduklarının kanıtıydılar.

Kalbi dopdolu olan Raven'in zihni rahatlamış, vücudu gevşemişti.

"Bana bu hediyeği verdiğine göre, artık benim de sana hediyeği verme zamanım geldi." diyen William genç kadının yanağını okşadı.

Raven elini erkeğin göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Avcunun altında önce tuhaf bir ritim, sonra ürkütücü bir sessizlik hissetti.

"Tek istediğim hediye bu."

"Ona zaten sahipsin." Genç kadının elini tutan William, tek tek bütün parmaklarını öptü. "Ama sana vereceğim diğer hediyeği isteyeceğinden eminim."

Genç kadından uzaklaşarak onu titreyen ayaklarının üzerinde bıraktı.

Pantolonunu düzelterek cebinden bir mendil çıkarttı. Beline sardığı koluyla genç kadını destekleyerek eteğini sıyrıp kumaşı Raven'in bacaklarının arasına bastırdı.

Raven, ona yaslanıp derin bir nefes aldı. Sakin bir şekilde, "Benim hediyeği bu." dedi. "Bana dokunuş şeklinden beni sevdiğini anlayabiliyorum. Ama yine de kelimelere dökmen beni mutlu eder."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı William. "*Defensa*."

Genç kadın gülümsedi. "Bu yeni bir isim. Artık yaralı kuş değilim; bir koruyucuyum."

"Sen her zaman bir koruyucuydun." diyen William, genç kadının alnını öperek yarasının bittiği yerde dudaklarını ondan ayırdı.

“Bir defasında bana hiç kimsenin seni savunmadığını söylemiştin. Bu gece ben savunacağım.”

“Ne?” Kafası karışmış olan Raven kendini geri çekti.

William elindeki mendili yere fırlattı.

“Sana adalet sözü vermiştim. Ben verdiğim sözleri tutarım.”

Genç kadının yüzünden bir endişe dalgası geçti. “William, ne yaptın sen?”

William yavaşça gülümsedi. “Ne yaptım değil, ne yapacağım. Gel.”

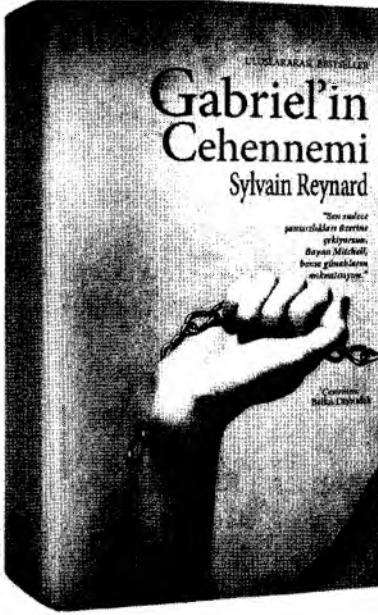
Genç kadını sımsıkı kendine bastırdı ve beraberce çatıya tırmanarak gecenin karanlığında bir sis bulutu gibi gözden kayboldular.

SON

Yazar Hakkında

Kanadalı yazar Sylvain Reynard, Rönesans sanat ve kültürüne ilgi duyan, Floransa kentine olan sevgisiyle öne çıkan bir yazardır. Edebiyatçı olarak Sylvain çeşitli yardım kurumlarıyla ilgili farkındalığı yükseltmek için çaba göstermektedir. Bu kurumlar hakkındaki bilgileri Twitter’da bulabilirsiniz; @sylvainreynard. Ayrıca yazarın daha önceki kitapları “Gabriel’in Cehennemi, Gabriel Arafta ve Gabriel’in Cenneti” Optimum Kitap farkıyla okurlarına sunulmuştur.

GABRIEL'İN CEHENNEMİ

"Grinin Elli Tonu'nun yazarı rekabete hazırlan! Sylvain Reynard sahneyi sana bırakacakmış gibi görünmüyor."

– Books and Reviews'tan Jessica Durham

"E.L. James'in Grinin Elli Tonu romanını bitiren kadınlar, üzülmeyin. Daha fazla zevk alacağınız bir eseri elinizde tutmaktasınız. Bu roman, içerdiği aşk ve romantizm bakımından Grinin Elli Tonu'na en büyük rakip."

–Kirsten Acuna

Uluslararası en çok satan yazarlardan biri olan Sylvain Reynard'tan, bir adamın bağış-

lanmasının ve kadının cinsel uyanışının unutulmaz öyküsü...

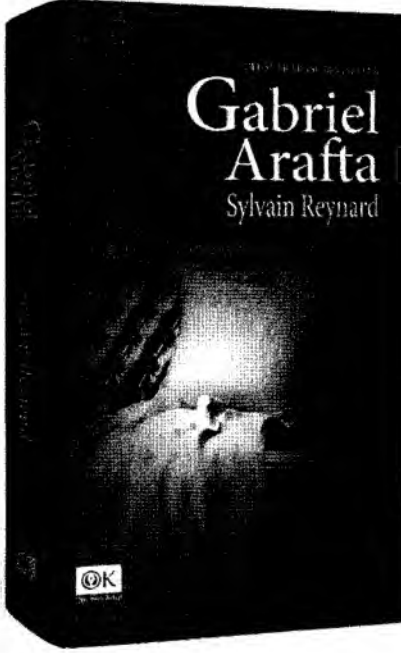
Hayli muammalı ve son derece seksi bir adam olan Profesör Emerson, gündüzleri saygın bir Dante uzmanı olarak yaşamını sürdürür, ama gecelerini hiç çekingenlik içermeyen bir cinsel zevke ayırır. Ün salmış yakışıklılığını ve üst düzey cazibesini kullanarak her hevesini tatmin etmeyi başarır, ama için için de karanlık geçmişinden ötürü acı çekmekte, tüm bağışlanma umutlarını yitirmiş olduğuna derinden derine inanmaktadır.

Masum güzel Julia Mitchell, sınıfına lisansüstü öğrencisi olarak yazılınca, cazibesi ve Julia'yla olan esrarengiz bağlantısı yüzünden Profesörün hem kariyeri tehlikeye girecek, hem de hayatında geçmişiyle bugününü karşı karşıya getiren bir olaylar dizisi başlamış olacaktır.

Gabriel'in Cehennemi, yasak aşk, baştan çıkarma ve ruhsal bağışlanma gibi alanları yoklayan ilginç, sürükleyici, vahşicesine ihtiras dolu bir yolculukta, bir erkeğin kendi kişisel cehenneminden kurtulup imkânsız sandığı şeye, bağışlanmaya ve mutluluğa ulaşmasının öyküsüdür.

"Sen sadece şanssızlıkları üzerine çekiyorsun, Bayan Mitchell, bense günahların miknatısıyım."

GABRIEL ARAFTA

Uluslararası Bestseller yazarı olan Sylvain Reynard, birbirlerine en karanlık arzularıyla bağlı iki aşık olan Gabriel ve Julia'nın hikâyesini aktarmaya devam ediyor.

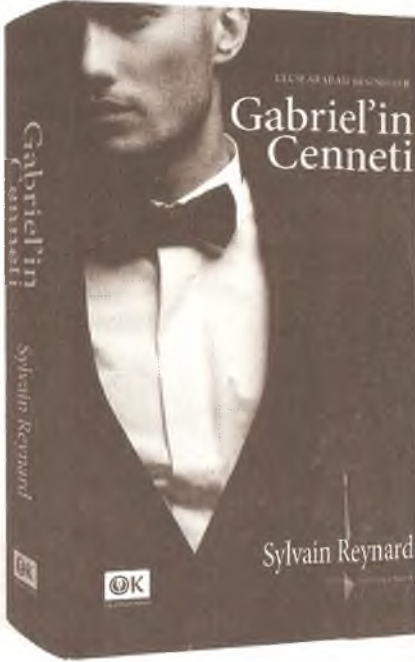
Fakat bu sefer arzuları onların sonu olabilir...

Profesör Gabriel Emerson, eski öğrencisi Julia Mithchell ile aşırı tutkulu ancak bir o kadar da gizli bir ilişki yaşamaktadır. İtalya'daki romantik tatillerinde Gabriel ona, vücudunun en şehvetli zevklerini ve cinsel birleşmenin coşkusunu öğretir. Ama döndüklerinde, mutluluklarını öğrencilerin feshatlıkları, akademik çevrenin baskıları ve kıskanç bir eski sevgili tehdit eder. Gabriel üniver-

versite yönetimiyle karşı karşıya gelince kendini Dante'nin kaderine mi mahkûm edecek yoksa Julia'yı, Beatrice'ini sonsuza kadar yanında tutmak için mi savaştacak?

Son zamanların en sürükleyici aşk hikâyesi olan Gabriel'in Cehennemi'nin ikinci kitabında Sylvain Reynard, okuyucularına akıllarında, vücutlarında ve ruhlarında kalıcı izler bırakacak bir dünyanın kapılarını aralıyor.

GABRIEL'İN CENNETİ

Gabriel'in Cehennemi ve Gabriel Arafta'nın uluslararası çok satan yazarı Sylvain Reynard'tan muhteşem bir final.

Profesör Gabriel Emerson, sevgili Julia ile birlikte yeni hayatına başlayabilmek için, Toronto Üniversitesi'ndeki görevini bırakmıştır. Birlikte her türlü soruna karşı koyabileceklerine emindir. Ve baba olmak için de sabırsızdır.

Ama, öğrenci olmanın dayanılmaz stresi ile Julia'nın lisansüstü eğitimi, planlarını tehlikeye atmaktadır. Oxford Üniversitesi'nden akademik bir ders verme şansı verildiğinde; Bu araştırma sunumu nede-

leriyle çelişen bir durum yaşayıp karşı karşıya gelirler. Fakat Julia'nın kendinden emin ve dik duruşu bu sorunun üstesinden gelir. Ve Oxford'da geçmişlerinden bir çok kişi yeniden hayatlarında belirir; Julia'yı küçük düşürmeyi ve Gabriel'in karanlık sırlarından birini ortaya çıkartmayı amaçlayan eski bir düşman da buna dahildir.

Geri kalan karanlıkları ile yüzleşmek için Gabriel biyolojik ailesini daha detaylı araştırmaya karar verir. Ayrıca kendisi, Julia'yla aile olma ümidi üzerine şaşırtıcı etkiler yaratacak bir dizi olayı da başlatmış olur.

Raven, karanlığın
içinden uzanan elin
yüzünü kavradığını
hissetti. Adamın
dokunuşu hafif
ve şaşırtıcı
derecede nazikti.
“Güzellik beyhudedir.
Bir an için vardır ve
tıpkı rüzgâr gibi, bir
anda yok olur. Hatırla
bunu.” Başparmağı
Raven’in
çenesini okşadı.
“Hoşça kal Jane.”
Raven kimlikteki
ismini erkeğin
dudaklarından
duyduğunda bir
cevap vermeden
adam geri
çekilmişti bile.

*Gabriel’in Cehennemi,
Gabriel Arafta
ve Gabriel’in Cenneti
yazarından*

Kuzgun

SYLVAIN
REYNARD

Optimum Kitap

Optimum Kitap

Sylvain Reynard,
Rönesans sanat ve
kültürüne ilgi duyan
ve Floransa kentine
büyük bağlılığı
olan Kanadalı bir
yazardır. Edebiyatçı
olarak Sylvain, çeşitli
yardım kurumlarıyla
ilgili farkındalığı
yükseltmek için çaba
göstermektedir. Bu
kurumlar hakkındaki
bilgileri Twitter'da
bulabilirsiniz.

Yazarın
yayınevimizden
çıkan kitapları
Gabriel'in Cehennemi
Gabriel Arafta
Gabriel'in Cenneti

Optimum Kitap

Raven zamanını, Rönesans sanatının ince işlerini restore eden Floransa'daki Uffizi Galerisi'nde geçirir. Galerideki meslektaşlarıyla bir partiye katılır ve eve bırakılma fikrini reddeder. Bu kararının, gelecekte kendisi ve arkadaşları üzerinde oluşturacağı büyük etkilerinin farkında bile değildir.

Bazı kadınlar gecenin ilerleyen saatlerinde Floransa sokaklarında tek başına yürümeyi endişe verici bulabilirler ama Raven'in bu tür korkuları yoktur. Sağ bacağı diğerinden daha kısa ve ayağı, doğal olmayan bir açıyla dışa doğru kıvrıktır. Güzel olduğu söylenemez. Gecenin karanlığında evsiz bir dilencinin hırpalanıp dövüldüğünü görünce müdahale etmek ister, saldırganların yeni hedefinin kendisi olacağını bilmeden. Yırtıcı bir hayvan misali gülümseyen adam onu yakalamalarını emreder. Raven, olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışsa da, adamlar geyiğin etrafını saran kurtlar misali ona yetişerek etrafını sararlar. Masumiyeti çalınmış, vücudu hırpalanmış yarı çıplak bir kadın taş bir duvarın önünde yerde yatarken Prens onu evine getirir.

Cassita Vulneratus...

Raven duyduğu tuhaf sesle uyandığında vücudunda inanılmaz bir değişiklik yaşadığının farkına varır. Aynaya baktığında o eski halinden en ufak bir eser olmadığını görür. Teni yumuşacık ve mükemmel, yara veya dikiş izlerinden eser yok. Göğüsleri daha sıkı ve daha dik. Vücudunun şekli bir kum saati gibi, ince bir beli ve hafifçe dışa çıkıntı oluşturan kalçaları... Parlak ve kuzguni saçları...

Halüsinasyon görmediğinden emin olunca işe gitmeye karar verir.

Uffizi'ye döndüğünde hiç kimse kendisini tanımaz. Kayıp olduğu bir haftalık süreçte Uffizi, tarihindeki en büyük soygunlardan birini yaşamıştır. Paha biçilmez Boticelli tabloları kaybolmuştur.

Polisin baş şüpheli olarak baktığı Raven, suçsuz olduğunu kanıtlamak ve kendisini temize çıkarmak için Floransa'nın en zengin ve gizemli kişisini araştırmaya çalışır. Aradığı kişiyi bulduğunda bambaşka bir dünyaya ait olduğunun da farkına varır.

